

Lập Thệ Thành Yêu

Contents

Lập Thệ Thành Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	26
4. Chương 4	40
5. Chương 5	50
6. Chương 6	64
7. Chương 7	77
8. Chương 8	90
9. Chương 9	98
10. Chương 10	117
11. Chương 11	130
12. Chương 12	138
13. Chương 13: Chương Cuối	154
14. Chương 14: Ngoại Truyện	160

Lập Thệ Thành Yêu

Giới thiệu

Nhân vật chính Tiêu Dao là một nàng yêu quái bình thường, cuộc đời bình thường, pháp thuật bình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-the-thanh-yeu>

1. Chương 1

(1)

Tôi ngồi khoanh chân, lơ lửng bay giữa không trung, chống cằm từ trên cao nhìn xuống, quan sát cái tên

nam nhân xui xẻo mà khi ngũ quan kết hợp với nhau thì chỉ ra một chữ “xấu” rõ ràng kia, hấn chui đầu vào cái thông lọng vừa mới buộc chặt một cách cực kỳ chuẩn xác, sau đó đập vào tảng đá bấp bênh một cái, tự kết liễu đời mình ngay trên cành của một cái cây cong.

Phút chốc, một vong hồn nhẹ nhàng bay ra khỏi thể xác, bị tên đầu trâu mặt ngựa chờ bên cạnh từ lâu dùng xiềng xích gô lại, thông thả rời đi giữa gió và nắng ấm của buổi ban trưa đầu xuân Giang Nam.

“Sao hấn lại muốn chết vậy?”

“Vì không muốn sống nữa.”

“Vì sao lại không muốn sống nữa?”

“Vì muốn chết.”

Dạ Mặc ngồi bên cạnh tôi như được khai mở trí tuệ^[1] cường điệu nói: “Chao ôi, Tiêu Dao nhà ta thật là có học thức!”.

[1] Nguyên văn là “Đề Hồ Quán Đính”, dùng trong Phật pháp thể hiện sự giác ngộ trí tuệ và hấp thụ tinh hoa một cách triệt để.

Tôi gật gật đầu, không chút xấu hổ: “Đương nhiên rồi!”.

Hai người chúng tôi đang nói chuyện tào lao câu được câu chăng thì một lão già đầu gần như vất ngang qua vai trái, bỗng nhiên chui từ dưới đất lên, gương mặt nhăn nheo với hai hàng lông mày trắng phau thưa thớt, bộ dạng bi thương, giọng nói đầy đau khổ: “Hai tên yêu quái các người thật quá tàn nhẫn, cứ mở to mắt mà nhìn người ta tìm đến cái chết như vậy hả?”.

Dạ Mặc đưa tay quàng qua vai tôi không mấy đành hoàng, giơ ngón trỏ lên xua qua xua lại trước mặt lão: “Nếu hấn muốn chết mà ông không cho hấn chết, hấn không muốn sống ông lại khăng khăng bắt hấn phải sống, như vậy mới là tàn nhẫn!”.

Tôi cũng tán đồng: “Đúng vậy. Ông xem ấn đường của người đó đã đen thui rồi, cho dù không chết thì sống cũng rất khổ sở. Mà thật ra nói cho cùng, ông tạo cho những người muốn tìm đến cái chết điều kiện tự nhiên thuận lợi như vậy, cũng coi như là đã làm được một việc công đức rồi!”.

Lão thụ tinh^[2] mặt mày ử dột, xoa xoa cái cổ nghiêng của mình, vô cùng sầu muộn thở dài một cái: “Vài ba thứ công đức này thì liên quan chết mẹ gì đến lão? Lão vốn không muốn thành tiên. Có điều các người nói xem, rốt cuộc là bởi vì cái cổ của lão bị nghiêng cho nên bọn họ mới thường đến đây treo cổ, hay là bởi vì bọn họ thường đến đây treo cổ cho nên cái cổ của lão mới bị nghiêng? Vấn đề này thật sự quá sâu xa, lão phải suy nghĩ thật kỹ xem, ừm, suy nghĩ xem...”.

[2] Cây đã tu luyện lâu năm thành tinh.

Lão già cổ nghiêng vừa lăm bắm vừa rút xuống dưới nền đất suy xét mệnh đề triết học sâu xa ngang ngửa chuyện “gà đẻ ra trứng hay trứng nở ra gà”. Tôi thấy đã hết chuyện hay để xem rồi, liền phẩy tay đứng lên, chuẩn bị đi tìm chuyện vui khác để giết thời gian, không ngờ vừa quay người lại đã chạm phải đôi con người đen thẫm đầy gian tà khiến tôi không khỏi giật thót cả tim.

Dạ Mặc tỏ vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi: “Không phải bởi vì biến thành yêu quái nên ta mới yêu nàng, mà bởi vì yêu nàng nên ta mới biến thành yêu quái”.

Tôi cũng cẩn thận suy nghĩ, rồi chuyển qua vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Bởi vì ta vừa mở mắt ra đã là yêu quái rồi, cho nên không còn cách nào khác đành phải làm yêu quái thôi”.

“...”

Dạ Mặc cau mặt nhìn tôi đầy cảm xúc, tôi lập tức dùng đôi mắt lương thiện vô tội chứa đầy tình cảm nồng nàn nhìn lại. Sau ba lần hít vào thở ra, cậu ấy lại nhanh chóng bỏ cuộc giống như vô số lần trong quá khứ. Cậu khẽ giật khóe môi, uất ức quay đầu: “Ta không tức giận, ta không tức giận...”.

Tôi cười hì hì tiến đến, vừa định vượt lồng cho cậu ấy thì nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ xa truyền đến, trong nháy mắt, một quả cầu thịt hình người lặn tới với tốc độ ánh sáng, ngay sau đó, một con chim

lớn toàn thân bằng vàng ròng bổ xuống ngay sát phía sau, ra sức mổ tới tấp vào cái đầu trọc lóc của quả cầu thịt kia.

Quả cầu thịt vừa chạy vừa kêu lên điên cuồng: “Cứu tôi với! Á á á...”.

Tôi và Dạ Mặc liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ lùi về phía sau ba trượng, biểu thị thái độ tuyệt đối không can thiệp vào chuyện ân oán cá nhân của người khác.

Quả cầu thịt mắng to: “Thấy chết mà không cứu, các ngươi có còn là người không hả? Thiện tai thiện tai!”.

Nghe được lời công kích giới yêu trắng trợn kia, tôi tím mặt: “Người mới là người, cả nhà người đều là người!”.

“...”

Trên mặt đất, quả cầu thịt vừa lăn vừa bò, liên tiếp tránh được sự tấn công dồn dập của mỏ chim, sau đó trượt trảo chạy tới trốn phía sau Dạ Mặc, hèn mọn xin tha: “Được được được, coi như ta sợ cô rồi, nhưng dù sao cô cũng phải cho ta chút thời gian để suy nghĩ kỹ càng chứ nữ thí chủ!”.

Con chim lớn cũng rất nhanh, lập tức dừng lại, vừa thu cánh đáp trên mặt đất đã hóa thành một cô nương duyên dáng yêu kiều.

Thoạt nhìn qua, dáng dấp cô ta có vẻ giống như một thiếu nữ mười hai mười ba tuổi của loài người, thân hình chưa lớn hết, khuôn mặt tròn trịa dễ thương, chỉ có điều, khi đưa đôi mắt tròn xoe nhìn thẳng qua đây thì bốn phía cứ gọi là nồng nặc sát khí.

Tim gan tôi không khỏi run rẩy.

Nhưng Dạ Mặc thì lại rất thản nhiên nắm chặt cổ áo quả cầu thịt kéo lên, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ: “Ngay cả một cô nương nhỏ bé như vậy mà ngươi cũng bắt nạt, ngươi làm mất mặt Phật Tổ quá”.

Tôi nhìn cái đầu trọc đã đầy những cục sưng u, dựa theo lương tâm nói ra một câu công bằng: “Ngươi lo thừa rồi, mặt của Phật Tổ rất lớn, không sợ bị mất đâu.”

“Kỳ thị mặt lớn là không đúng!” Quả cầu thịt buột miệng thốt ra một câu đại bất kính, phải ngậy ra một lúc rồi vội xua tay: “À không không, ý của ta là, khinh nhờn Phật Tổ thì sẽ bị Thiên Lôi đánh đó! A Di Đà Phật!”.

Câu chuyện nhằm nhí không đâu vào đâu này cuối cùng cũng khiến cho cô nương kia hết kiên nhẫn. Cô nàng tức giận “hừ” một tiếng, lại hóa thân thành chim, cánh vừa xòe ra, mười dặm xung quanh đã mù mịt đất đá.

Sự tấn công lớn như vậy khiến cho hai con cá trong chậu vô tình chịu tai ương là tôi và Dạ Mặc chỉ còn cách tự cứu lấy mình, tóm lấy cái cổ không rõ hình dáng lắm của quả cầu thịt kia mà bóp thật mạnh: “Họa người tự gây ra thì người giải quyết đi, nếu không sau này ăn cơm uống rượu người tự đi mà trả tiền!”.

Quả cầu thịt bị uy hiếp liền giãy giụa trở mặt: “Ta nói là được chứ gì! Ngươi bần cùng thì chỉ ngán ngủ, đúng là ở hiền gặp ác mà!”.

Có lẽ rút kinh nghiệm từ lần trước, chim lớn nghe được mấy lời này vẫn không chịu hạ xuống, tiếp tục vỗ cánh giữa không trung, ở trên cao lạnh lùng nhìn xuống trong màn cát đá mù trời.

“Mặc dù thiên cơ không thể tiết lộ, nhưng vẫn có câu Phật độ người hữu duyên. Nữ thí chủ ôm cổ chấp như vậy, bản tăng đành phải nghịch lại ý trời, tổn hại công đức, tạm tiết lộ đôi điều vậy.” Trong nháy mắt, quả cầu thịt trút bỏ vẻ khiếp nhược hèn mọn từ trong ra ngoài, thay bằng vẻ hiên ngang lẫm liệt, nói xong liền vỗ vỗ đất dính trên quần áo, ưỡn bụng đứng thẳng, hai tay chấp vào nhau, mắt nhắm lại, miệng lẩm bẩm, trong giây lát, dùng giọng điệu vô cùng rõ ràng nói ra một chữ: “Nam!”.

Con người của chim lớn hơi chuyển động, thốt ra tiếng người, tiếng nói vô cùng trong trẻo dễ nghe: “Nam?”.

“Thẳng xuống hướng Nam.”

“Bao xa?”

“Cần xem duyên phận của các người sâu đậm đến đâu.”

“Chỉ cần đi về hướng Nam là có thể tìm được chàng sao?”

“Cần xem lòng thành của người ra sao.”

“Nếu như không tìm được thì sao?”

Hòa thượng mập hớp háy hai mắt, trên mặt mang vẻ thương xót: “Mọi chuyện đều có nhân quả, không thể khăng khăng cố chấp. Phật nói, tất cả tùy duyên”.

Chim lớn trầm ngâm suy nghĩ chốc lát, sau đó gật đầu, vỗ cánh, hóa thành một đường kim quang lập tức biến mất.

Có gió thổi qua, góc áo cà sa khẽ bay lên. Đại sư đắc đạo giống như đang ở dưới gốc cây bồ đề cầm hoa mỉm cười cuối cùng cũng chậm rãi mở mắt, chăm chú nhìn những kẻ vây quanh đang không hiểu sự tình, nét mặt trang nghiêm: “Hai vị thí chủ, mời bần tăng uống chén rượu hoa[3] trấn an tinh thần đi chứ!”.

Tôi và Dạ Mặc: “...”.

[3] Uống rượu có kỷ nữ hầu hạ.

(2)

Đến Phong Nguyệt lâu bàn chuyện phong nguyệt, bà chủ ở đây được gọi là tú bà, các cô nương ở đây thường bán thân chứ không bán nghệ.

Đêm nay, tú bà và các cô nương có vẻ như đã bị một chút kích động tinh thần, cho nên biểu cảm trên mặt ít nhiều đều hơi méo mó.

Một vị thiếu gia công tử hào phóng đã bỏ tiền bao toàn bộ nơi này, đó tất nhiên là một chuyện vô cùng đáng mừng. Thế nhưng, nếu như bạn đồng hành của anh ta là một tiểu thư trẻ trung xinh đẹp và một hòa thượng bụng phệ, hơn nữa hai người này lại còn vừa ôm ấp kỹ nữ vừa ăn uống no say, vui chơi còn điên cuồng thỏa thuê hơn cả vị công tử nọ, thì đó đúng là một thách thức không nhỏ đối với khả năng chịu đựng của tất cả những người làm việc trong thanh lâu này.

Song cũng may, việc mà mọi người ở đây được tập luyện vô cùng chuyên nghiệp chính là vững vàng trước mọi tình huống, họ đã hầu hạ cho các vị khách khá hài lòng.

Đại hòa thượng mặc áo nhà sư, đeo tràng hạt, đầu cạo trọc, tự xưng pháp hiệu Vô Si.

Có thể dùng một câu nói tóm gọn cuộc đời của vị đệ tử Phật môn này: Việc người xuất gia nên làm thì chưa bao giờ làm, việc không nên làm thì đều đã làm cả.

Cuộc đời nho nhỏ của hắn từ trước đến nay đều là ăn uống, chơi gái, đánh bạc, cái gì cũng giỏi, khiến cho đáng về nho nhỏ kia cũng trở nên bóng bẩy đầy đủ, mập mạp đáng yêu. Cho nên tôi và Dạ Mặc thường thân thiết gọi hắn là “Tên Mập Chết Tiệt”, đôi khi sẽ càng thêm thân thiết mà gọi hắn là “Tên Mập Chết Tiệt Vô Si”.

Từ sau khi con lừa ngốc nghếch này tình cờ có duyên gặp mặt chúng tôi vài lần vào năm trăm năm trước, thì thường xuyên xuất quỷ nhập thần xung quanh chúng tôi, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể nhìn thấy đáng người hèn mọn tròn vo kia của hắn. Hơn nữa, lần nào hắn cũng đến không thấy hình, đi không thấy bóng, ăn no uống say, chơi đùa thỏa thích xong thì lập tức nhắc chân rời đi, chưa bao giờ trả tiền.

Thật ra, tôi nhớ rằng Vô Si mà tôi nhìn thấy lần đầu tiên không phải hình dạng như bây giờ.

Lúc ấy tên hắn không phải là Vô Si, vóc dáng gầy gầy cao cao, không hề béo chút nào, mày thanh mắt sắc, môi hồng răng trắng, trông rất dễ coi. Hơn nữa, bộ dạng hắn đứng đắn lúc nào cũng tuân thủ nghiêm ngặt thanh quy giới luật, là một tiểu hòa thượng ăn chay điềm đạm lạnh lùng theo đúng tiêu chuẩn.

Không ngờ lần tiếp theo gặp lại, tiểu hòa thượng không tranh với đời lại biến thành một hộ pháp sống trăm yêu trừ ma. Lần tiếp nữa gặp, thì đã thay đổi hoàn toàn, biến thành tên mập chết tiệt như ngày hôm nay.

Cho nên mới nói, năm tháng là con dao mổ lợn khi thì không đáng tin, lúc lại không chuẩn xác, không ai biết một dao chém xuống sẽ mổ ra con lợn như thế nào...

Nghĩ đến đây, tôi bỗng nhiên thấy xúc động lại lòng, bèn đứng lên đi tới bên cạnh hòa thượng, nắm lấy mấy ngón thịt dưới cằm hắn: “Tên mập, nói thật đi, ngươi đã làm gì tiểu cô nương người chim kia rồi?”

“Không làm gì cả, ta chỉ tùy miệng nói dối chút thôi.”

Tôi tỏ ý khinh bỉ: “Ngươi là người xuất gia, sao lại có thể gạt người hả?”

Đại hòa thượng uống say đến thất điên bát đảo, không chút thương hoa tiếc ngọc đẩy cô nương xinh đẹp bên cạnh ra, miệng gặm một cái chân dê, kéo tôi chui xuống gầm bàn, ôm lấy chân bàn mà nước mắt lưng tròng ca thán: “Ta cũng là bị ép thôi, thực sự là không còn cách nào khác, ôi mẹ ơi!”

Tôi lập tức lấy lại tinh thần: “Nào nào nào, mau kể câu chuyện xui xẻo của ngươi để ta tiêu khiển đi!”

Dạ Mặc vừa nghe thấy thế, nổi hứng hóng chuyện bò xuống, chen chúc cùng chúng tôi dưới cái bàn tròn nho nhỏ, tròn tròn đôi mắt vừa đen vừa sáng, vạt áo để mở hờ hững.

Tôi cố gắng chuyển ánh nhìn khỏi xương quai xanh đẹp mê hồn của cậu ấy, tập trung nghe hòa thượng kể chuyện.

“Cho nên mới nói, làm người không thể quá lương thiện được.” Tên mập dùng kết luận làm lời mào đầu: “Trước đây vài ngày, ta đi trên đường nhìn thấy một tiểu nha đầu, cô ta tóm lấy một người hói có nhìn thấy một con chim do cá biến thành hay không, câu hỏi điên rồ này này đương nhiên sẽ bị người phàm cho là điên khùng rồi. Ta thấy vậy không đành lòng, liền khuyên cô ta, cô có thể từ chim biến thành người, vậy cá đương nhiên cũng có thể biến thành chim, loại pháp thuật biến đi biến lại này rất phổ biến, cô dùng cách này để tìm khác nào mò kim đáy bể? Ai ngờ cô ta lại kiên quyết rằng, tuyệt đối không phải dùng thuật biến thân. Hơn nữa còn nói con cá kia rất to, ban đầu cô ta cho rằng nơi mình dừng chân là một hòn đảo, kết quả hóa ra đó chỉ là một cái vẩy của hắn”.

Tôi khiếp sợ “Ôi” lên một tiếng: “Chẳng lẽ là...”

Tên mập buông lỏng tay: “Ta đoán vậy”.

Dạ Mặc uống liền hai ngụm rượu, bộ dạng gật gù đắc ý khoe khoang kiến thức: “Tại biển Bắc có con cá, gọi là cá Côn, cá Côn rất lớn, mình dài không biết mấy nghìn dặm, nó biến thành chim, gọi là chim Bằng, chim Bằng vỗ cánh bay, lưng rộng chẳng biết mấy nghìn dặm”[4].

[4] Nguyên văn Hán Việt là “Bắc minh hữu ngư, kỳ danh vị Côn, Côn chi đại, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã; hóa nhi vi điểu, kỳ danh vị Bằng, Bằng chi bối, bất tri kỳ kỷ thiên lý dã” – Trích Nam Hoa Kinh.

Nam Hoa Kinh là cuốn sách triết học nổi tiếng được coi là của Trang Châu (Trang Tử) thời Chiến Quốc, ngoài giá trị triết lý còn mang giá trị nghệ thuật rất cao, được Kim Thánh Thán liệt vào hạng nhất trong Lục tài tử thư của Trung Quốc. Đoạn văn trên là đoạn trích rất nổi tiếng trong phần 1 – Tiêu Dao Du, thể hiện trí tưởng tượng bay bổng, khoáng đạt không một nhà văn cùng thời nào sánh kịp. Đoạn trích mượn hình ảnh con chim Bằng, con cá Côn để ví cái sự tự tại mà người ta nên hướng tới.

Tôi đoạt lấy bầu rượu trong tay Dạ Mặc, cũng tự nốc hai ngụm: “Nhưng Côn Bằng là quái vật thời thiên địa sơ khai, nghe đâu từ mấy vạn năm trước không biết đã chạy đến chỗ nào ở ẩn rồi, sao có thể có liên quan đến một người chim nhỏ bé, cùng lắm chỉ mấy nghìn tuổi được?”

“Ai nói không thể chứ?” Tên mập quơ tay định chop lấy bầu rượu nhưng bị tôi hất đi, đành hậm hực xé thịt dê mà nhai ngấu nghiến: “Ta chỉ có ý khai sáng cho hậu bối, có lòng tốt mà nói cho cô ta biết, từ cổ chí kim thứ vừa là cá vừa là chim chỉ có con quái vật Côn Bằng đó thôi, không ngờ kết quả khiến nha đầu kia quần lấy ta, nhất định đòi ta nói cho cô ta biết Côn Bằng ở đâu. Ta nói ta không biết, cô ta lập tức trở mặt, cứ nhắm đầu ta mà mổ...”

Tôi rất thông cảm xoa xoa cái đầu trọc đầy những cục u xanh tím của hắn: “Cho nên lúc đó ngươi nói cái gì mà đi thẳng xuống phía Nam, đều là lừa gạt cô ta thôi đúng không?”

Tên mập lau dòng lệ chua xót: “Nếu không còn biết làm thế nào bây giờ? Cô ta bỏ ta suốt mấy ngày rồi, nếu còn bỏ nữa, chấm tròn trên đầu của bạn tăng sẽ nhiều như Phật Tổ mắt!”.

“... Nhưng nếu như cô ta sống chết cũng không tìm được, không phải sẽ lại quay về bỏ người tiếp sao?”

“Đó là do lòng của cô ta thiếu chân thành, duyên phận của cô ta thiếu sâu đậm, có quan hệ chết mẹ gì đến lão tử chứ!”

Tôi và Dạ Mặc đồng thanh: “Trơ tráo!”.

Vô Si khiêm tốn trả lời: “Không dám.”

Hai tên yêu quái và một gã hòa thượng chui dưới gầm bàn tại chốn thanh lâu uống rượu say sưa, tôi gối đầu lên cái bụng phệ êm ái của tên mập: “Các người nói xem, rốt cuộc tại sao cô nương kia lại muốn tìm Côn Bằng?”.

“Liều mạng tìm người như vậy, không phải vì tình thì là vì nợ.” Tên mập lẩm bẩm: “Nếu người đi tìm là nữ, thì còn có một khả năng, chính là nợ tình”.

Đầu Dạ Mặc gối lên cùng một chỗ với tôi, nghiêng người ôm lấy tôi, ngón tay thì thoangr lại cuốn lấy lọn tóc tôi, lười nhác đáp: “Ta nhớ trước đây có đọc một cách hình dung về chuyện hai người vĩnh viễn không thể ở bên nhau, đó là chim và cá”.

Côn Bằng ba ngàn năm làm cá, ba ngàn năm làm chim. Như vậy, xem ra đã đủ tiêu chuẩn để trở thành một câu chuyện tình quen thuộc giữa một nữ tử si tình và một gã đàn ông phụ tình phiên bản yêu quái rồi. Một nàng chim gặp một chú cá, chúng yêu nhau. Nhưng một kẻ trên bầu trời bao la, một kẻ dưới đáy biển rộng lớn, dường như có chút khó khăn cho việc tạo dựng cuộc sống gia đình và duy trì ổn định xã hội, hơn nữa cuộc sống mỗi người một nơi lại càng khó điều hòa hơn.

Thấy chuyện tình cảm sắp rơi vào khủng hoảng, cuối cùng cá đã nói với chim một bí mật, thật ra nó mang đặc tính của cả hai loài, đợi một thời gian nữa thì nó sẽ thành chim, đến lúc đó sẽ có thể cùng nhau làm tổ sinh con.

Sau đó, nàng chim hạnh phúc cứ chờ mãi chờ mãi, sau đó, không còn sau đó nữa...

“Cô nương kia hoàn toàn không biết gì về quái vật Côn Bằng nổi tiếng trong truyền thuyết, lại còn mang vấn đề không thuộc phạm trù loài người này chạy đi hỏi loài người...”. Tôi vô cùng kích động, lắc đầu thở dài: “Không có tri thức thì cũng phải có kiến thức phổ thông chứ. Yêu quái trẻ tuổi thời nay đúng là càng ngày càng kém xa đời trước”.

Dạ Mặc tán thành: “Xem ra nếu như không phải là ngu bầm sinh, thì chính là do quanh năm ở trong núi sâu rừng già tu luyện mà ngu luôn”.

“Thế nhưng, vì sao sau đó Côn Bằng lại chơi trò biến mất, lừa một cô nương ngơ ngẩn đợi chờ? Hơn nữa còn là một cô nương nhỏ hơn mình rất nhiều tuổi. Nói thật, cho dù hẳn có làm tổ tông tám đời nhà người ta thì vẫn còn quá già đấy.” Tôi thuận miệng lẩm bẩm vài câu, ngáp một cái dụi dụi hai mắt, cuối cùng kết luận lại: “Chỉ có thể khẳng định lão quái vật mãi không chịu chết này đúng là vừa cặn bã vừa dè tiện vừa biến thái”.

Dạ Mặc hừ một tiếng: “Điều này chỉ một lần nữa chứng minh rằng, yêu đương hoặc làm bất cứ chuyện gì khác chủng tộc đều là đáng ghét nhất”.

Tôi chọc chọc cái bụng của tên mập: “Ê! Nói người đó, có nghe thấy không?”.

Tên mập trả lời bằng tiếng ngáy to như sấm.

“Đừng có đánh trống lảng, ta nói nàng đó!” Dạ Mặc dùng cằm ra sức gõ vào trán tôi, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tóm lại là phải nhớ kỹ, yêu quái chỉ nên ở cùng yêu quái. Không cùng giống loài thì sẽ không có kết cục tốt đẹp gì đâu!”.

Tôi đau đón nhăn mặt, dùng đầu đẩy mặt cậu ấy ra.

Cậu ấy ngửa người nằm một lúc, đến khi tôi gần như đã ngủ rồi, mới dùng giọng mũi đầy men say mà lầm bầm rất khẽ một câu: “Ta đã yêu nàng như vậy, nàng cũng yêu ta một chút, không được sao?”.

Lòng tôi ngập ngừng không rõ.

Giữa những xa hoa trụy lạc như trận cuồng hoan ngày tận thế, đột nhiên trước mắt lại cảm nhận được sự bình yên tĩnh lặng của chốn bồng lai tiên cảnh, tôi không khỏi có chút hoảng hốt.

Thì ra, cuộc sống sớm chiều bên nhau cùng với Dạ Mặc như thế này, trong lúc không để ý, nháy mắt đã gần ngàn năm.

Kể từ thời khắc cóc gặp đỗ xanh liền thuận mắt[5], cậu ấy đã đưa tôi đi chơi khắp nơi trong tam giới, chỗ nào náo nhiệt thì đến chỗ đó, tâm trạng tốt thì đi góp vui, tâm trạng không tốt thì đi phá rối. Cậu ấy đi ăn trộm thì tôi canh gác, cậu ấy đánh nhau thì tôi cổ vũ, cậu ấy phóng hỏa thì tôi thêm dầu, cậu ấy tìm kỹ nữ thì tôi tìm kỹ nam...

[5] Ý chỉ hai bên vừa gặp nhau đã cảm thấy có thiện cảm với đối phương.

Hai người chúng tôi có thể nói là như hình với bóng[6], bắt tay cùng làm việc xấu vô cùng khoái trá.

[6] Nguyên văn là “Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu”, xuất phát từ câu chuyện về Dương Gia Tướng: Tiêu, Mạnh chỉ hai viên đại tướng dưới trướng của Dương Diên Chiêu (Dương lục lang) tên là Tiêu Tán và Mạnh Lương, hai người là huynh đệ kết nghĩa, thường đi với nhau như hình với bóng, quan hệ thân thiết, tình cảm sâu đậm.

Trong lúc ấy, nhân gian đã thay triều đổi đại đến vài lần, trên Thiên đình thì biết bao thế lực đã luân phiên, ngay cả vợ của Diêm Vương cũng thay ba lần rồi, giữa tôi và Dạ Mặc vẫn duy trì mối quan hệ thân thiết mà không vượt quá giới hạn[7], đạt đến cảnh giới cao thượng là trùm chăn nói chuyện phiếm với nhau.

[7] Nguyên văn: “phát vu tình, chỉ vu lễ”, câu nói xuất phát từ Luận Ngữ chỉ quan hệ giữa nam và nữ thời cổ đại. Phát vu tình là tình cảm nảy sinh giữa nam và nữ tùy ý theo tình cảm. Chỉ vu lễ là dừng lại theo đúng lễ giáo ràng buộc giữa hai người. Ý mnghiax của cả câu nói là giữa hai người có thể nói chuyện tình ái nhưng không thể vượt qua giới hạn lễ pháp, không thể có quan hệ vợ chồng. Chữ “chỉ” ở đây không phải là cắt đứt tình cảm, mà nghĩa là sẽ dừng lại trong phạm vi lễ pháp, không thể vì tình cảm mà vượt quá giới hạn đặt ra.

Thực tế, cậu ấy rất có lòng với tôi, mà tôi cũng từng sôi sục một hai lần trước lòng thành của cậu ấy, chỉ là, dường như luôn thiếu một bước, cũng không biết rốt cuộc là vấn đề ở cậu ấy, vấn đề ở tôi, hay là vấn đề không hợp giới tính giữa tôi và cậu ấy nữa...

Thời khắc này, nhìn gương mặt nằm nghiêng anh tuấn tựa như chỉ cần đưa tay ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể chạm tới kia, tôi không khỏi khẽ tự hỏi: “Vậy cậu nói xem, ta phải thế nào, mới gọi là yêu cậu đây?”.

Dạ Mặc nghe vậy, quay mạnh đầu lại, dưới ánh sáng chiếu rọi của cầu vòng bên ngoài cửa sổ, sâu trong con người kia tựa như lóe lên tia sáng khác thường. Trong giây lát cậu ấy nhìn tôi không chớp mắt, sau đó bỗng nhiên tiến đến trước ngực tôi ra sức khịt khịt, làm bộ không vừa ý: “Tiêu Dao à, cả người nàng đều là mùi dê, hôi chết đi!”.

Tôi: “...”.

(3)

Dạ Mặc là một nam yêu quái anh tuấn kiêu ngạo, rất dễ xù lông.

Nếu như không cẩn thận nói ra một câu khiến cậu ấy khó chịu, cậu ấy sẽ không cần giải thích mà lập tức đưa tôi từ vùng đất ẩm áp của Giang Nam tới nơi lạnh lẽo cực điểm ở ải Bắc, để cho gió thổi tỉnh rượu, sau đó ném tôi vào một dòng suối nóng trên đỉnh núi cao nghìn trượng[8].

[8] Nguyên văn là “vạn nhân”, nhân là đơn vị đo lường thời xưa, bằng tám thước thời nhà Chu và khoảng sáu thước bốn tấc tám phân bây giờ.

Mặc dù nhân gian giờ đã vào xuân, nhưng nơi này vẫn là băng tuyết vạn năm không bao giờ thay đổi, núi tuyết mờ mịt nối liền nhau trải dài mấy trăm dặm, cao vút đến tận mây xanh, ngược mắt bốn phía đều là một mảnh trắng xóa vô tận.

Ngoại trừ màu đen thuần nhất kia.

Dạ Mặc ngồi trên mặt đất, vạt áo lông thật dài thoải mái mở ra. Tại đỉnh vách đá dựng đứng gió lớn gào thét điên cuồng có thể bẻ gãy vạn vật, mái tóc dài nhẹ nhàng buông xuống bờ vai của cậu ấy không chút lay động.

Cậu ấy biết tôi trước nay đều thích nhìn những thứ màu trắng, không muốn thấy cánh đồng tuyết trải dài như gấm vóc bị vết tích gì làm hỏng, cho nên đã dùng pháp lực biến ra một kết giới, bồng bênh lơ lửng cách mặt đất ba tấc.

Nói thật, nếu không phải tôi vẫn luôn ôm một nỗi cố chấp không thể giải thích đối với màu trắng như vậy, thì có lẽ lúc này Dạ Mặc vẫn còn đang ở trong lục đạo luân hồi[9], lúc thì làm người khi thì làm động vật, nhưng tuyệt đối không thể là yêu quái.

[9] Lục đạo luân hồi là một thuyết pháp của nhà Phật, theo đó sau khi qua đời, linh hồn sẽ chuyển vào một trong sáu cõi tùy theo nghiệp mà bản thân khi còn sống đã tạo nên. Sáu cõi đó bao gồm: Cõi Trời (thần tiên có phép thuật, hình dáng oai nghiêm hơn con người), cõi Người (thế giới loài người), cõi Atula (hình dáng không oai nghiêm bằng cõi trời nhưng cũng có phép thuật), cõi Địa Ngục (cõi âm, cũng là nơi chịu sự trừng phạt, đọa đày, cực hình), cõi Súc Sinh (làm động vật), Cõi Ngạ Quỷ (nơi bị đọa làm quỷ đói chịu nỗi khổ vô hạn).

Chuyện xảy ra vào một ngày rất lâu trước đây, khi đó tôi rảnh rang buồn chán đi dạo khắp nơi, đứng dịp rét đậm, phong cảnh miền Bắc ngàn dặm băng đá, vạn dặm tuyết bay.

Sau đó, tôi vô tình đi đến một nơi giữa lưng chừng núi. Vì ít có dấu tích lui tới của con người nên cảnh tuyết rơi được lưu giữ hoàn hảo, tôi không kìm lòng được đã dừng lại một lát.

Đang dõi tầm mắt nhìn về phía xa cảm thấy vô cùng vui vẻ, đột nhiên có mấy tên tiểu tử ồn ào xông lên núi, tôi sợ phong cảnh hiếm có này bị phá hỏng, lập tức phát tay áo tạo một trận gió hất bọn chúng xuống núi.

Tôi vừa định rời đi, lại tình cờ liếc thấy cách đó không xa dường như có một điểm trắng nho nhỏ đang nhúc nhích.

Tôi bay qua nhìn xem, thì ra là một bé mập loài người chừng ba tuổi, nằm trên mặt đất ngóc đầu lên, nhe răng hí mắt mà cười với tôi – kẻ đang lơ lửng giữa không trung.

Trên nguyên tắc thì trừ khi tôi cố ý hiện thân, bằng không loài người không thể nào nhìn thấy tôi được, như vậy thằng nhỏ trước mắt này chắc hẳn phải có chút gì tà ma quỷ quái.

Tôi cảm thấy thú vị, liền đáp xuống ôm nó lên.

Thằng bé được bọc bởi một lớp áo khoác dày màu trắng, đôi mắt to đen lúng liếng, khuôn mặt béo mập trắng nõn, không hề sợ lạ mà còn dang cánh tay nhỏ bé ra ôm cổ tôi, tiếng cười khanh khách phảng phất hương sữa thơm mát.

Tôi nhìn những dấu chân hỗn loạn cùng vết máu xung quanh nó thì đã hiểu đại khái vấn đề. Chắc hẳn là giang hồ ân oán chém giết lẫn nhau, người gia tộc trung thành trong nhà ôm cậu chủ nhỏ chạy trốn, bởi vì bị thương nặng, bất ngờ gặp phải một trận gió lớn mà buông lỏng tay, đánh rơi mất đứa bé này...

Tôi ôm đứa bé rời khỏi nơi máu tanh, nhân tiện nửa đùa nửa thật trêu nó: “Nhớ kỹ đó, ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, cho nên nếu có cơ hội ngươi nhất định phải báo đáp ta, biết chưa?”

Nó nghiêng đầu nhìn tôi một lát rồi đột nhiên đưa bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy mặt tôi, nhẹ nhàng thơm khắp xung quanh mặt...

Một tên tiểu quỷ háo sắc...

Không lâu sau lại có một đám người lên núi, thẳng nhóc hướng về phía họ cười khanh khách. Nghĩ họ là người đến tiếp ứng, tôi liền đặt nó lên một tảng đá to dễ thấy.

Lúc bị ôm đi, nó vẫn cứ nhìn tôi qua vai người thị vệ, hai mắt to tròn long lanh ngấn nước.

Sau đó, tôi tiếp tục đi dạo khắp nơi trong nhiều năm, lại bắt gặp một vùng đất bằng giá tuyết bay lả tả, lại đi tới lưng chừng núi trắng xóa mịt mù, rồi tôi lại thấy tâm tình say sưa, không để ý có thứ vướng dưới chân, thiếu chút nữa té lộn nhào.

Đầu sở gây nên chuyện này, chính là một người chết bị chôn sâu dưới tuyết đọng.

Sắc mặt cậu ta trắng bệch, chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi nhợt nhạt, hai mắt nhắm chặt càng làm lộ ra hàng lông mi vừa dày vừa dài, khi còn sống chắc chắn là một chàng trai rất khôi ngô, thật đáng tiếc.

Tôi lắc đầu vốn định đi, nhưng thật sự cảm thấy vết máu loang lổ trên bộ áo trắng của cậu ấy rất chướng mắt. Do dự hồi lâu, cuối cùng tôi vẫn quyết định phải làm sạch bộ y phục kia rồi mới tính tiếp.

Làm sạch xong áo ngoài, tôi lại tiếp tục giúp cậu ấy chỉnh lại lớp áo trong cũng là màu trắng.

Không biết là cậu ấy vốn chưa chết hẳn, hay bởi vì hành vi biến thái này của tôi đủ để khiến người chết sống lại, tôi chỉ biết là cậu ấy đã sống lại.

Đối mặt nhìn nhau.

Đôi mắt cậu ấy trừng lên nhìn tôi càng lúc càng lớn, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Cậu ấy quờ tay bắt lấy đôi tay đặt trong cổ áo như đang giở trò lưu manh của tôi, giọng thều thào: “Thật sự... là nàng...”.

Tôi hoảng hốt, vội vất óc nhớ lại những chuyện xấu đã làm trong mấy năm gần đây, có chuyện gì khiến cho người ta nhớ mãi không quên, chết không nhắm mắt hay không. Nhưng là một con yêu quái có nghĩa khí, cho dù tôi có thật sự làm chuyện gì thiếu đạo đức, thì cũng chỉ có thể là hãm hại những kẻ không thuộc loài người mà thôi...

Tôi bình tĩnh lại, quan sát cẩn thận mặt mũi cậu ấy lần nữa, một tia sáng đột ngột lóe lên trong đầu: “Ồ! Người chính là tên tiểu quỷ háo sắc kia!”.

“...”

Người sống lại rồi, huyết mạch đương nhiên cũng lưu thông, cho nên quần áo vừa được làm sạch cũng theo đó mà thêm lộng lẫy.

Trên người cậu ấy có rất nhiều vết thương, mới có cũ có la liệt đủ loại, cứ theo đó thì có thể tổng kết được ra cả bách khoa toàn thư về mọi loại binh khí. Mà hai vết thương mới nhất máu chảy không ngừng thì lại trúng vào nơi hiểm yếu, đứt gân lộ xương, nhìn rất đáng sợ.

Như vậy mà còn không chết, thật sự là ông trời không có mắt mà...

Tôi nhìn ra được, mấy năm nay cậu ấy đã phải chịu không ít khổ sở. Có điều, cả người cậu ấy lại không hề toát ra thứ sát khí hay thù hận ghê gớm gì, ngoài một ánh mắt cố chấp quyết tâm đạt được mục đích đến cùng, còn lại hoàn toàn trong suốt.

Sau khi tôi tiện tay cứu cậu ấy, thì định là sẽ mỗi người một ngã.

Cậu ấy thấy thế, vội vàng chống mép tường chặt vật đứng lên: “Nàng phải đi sao?”.

“Đúng vậy.”

Cậu ấy đột nhiên cao giọng: “Không được đi!”.

Tôi không khỏi khó hiểu: “Vì sao?”.

“Bởi vì...” Gương mặt không chút máu của cậu thiếu niên đột nhiên phớt đỏ ngượng ngùng, lộ ra vẻ sốt ruột, lại có chút mất tự nhiên, ngập ngừng hồi lâu mới nói: “Nàng... nàng đã cứu ta hai lần, ta còn chưa báo đáp nàng”.

Tôi nhún mày, quan sát cậu ấy từ trên xuống dưới, cười xấu xa: “Hả, vậy cậu định báo đáp ta thế nào?”.

Không ngờ cậu ấy lại vô tư nhìn tôi, thật thà đáp: “Lấy nàng làm vợ”.

“...”

Tiểu tử này thẳng như vậy, chủ động yêu cầu lấy thân báo đáp khiến cho tôi không nỡ tiếp tục đùa giỡn nữa, chỉ có thể ho vội một tiếng, sắc mặt đứng đắn nghiêm chỉnh: “Được cậu ưu ái, ta vô cùng cảm kích. Có điều chuyện này e rằng không thành, cậu nên biết, ta không phải là người”.

“Thì có sao? Ta không để ý”.

“Cảm tạ...”. Tôi sờ mũi ra cái vẻ cảm động đến rơi nước mắt: “Tuy rằng ta chẳng qua chỉ là một tiểu yêu tâm thường, nhưng dù thế nào cũng có thể sống được hơn một nghìn năm, cậu thì cùng lắm cũng chỉ sống được không quá trăm năm. Trong thời gian ta ngủ một giấc thôi, có thể cậu đã hóa thành đồng xương trắng từ lâu rồi. Cho nên mới nói người và yêu khác biệt đó chàng trai à, đã hiểu chưa?”.

Hàng lông mày nhú chặt, cậu ấy trầm tư một lúc lâu, rút cuộc gật đầu: “Nàng nói rất có lý, ta đã hiểu”. Nhưng mà còn chưa để tôi thở phào một hơi, cậu ấy đã nhả ra từng chữ: “Cho nên, trước tiên ta phải làm yêu quái, sau đó mới có thể lấy nàng”.

Tôi: “...”.

Trước nay chỉ thấy người đời muốn thành tiên, thành thần, thành Phật, chưa bao giờ gặp ai vì lời thề son sắt mà đòi làm yêu quái cả. Cho nên tôi chỉ coi câu nói này là kích động nhất thời, trò đùa vu vơ của thiếu niên mà thôi, không xem là thứ gì quan trọng cả.

Ai ngờ, rất nhiều rất nhiều năm trôi qua, khi mà núi tuyết trắng xóa ngày ấy đã biến thành ruộng đồng ngàn mẫu, cái kẻ tôi cho rằng sớm đã luân hồi chuyển kiếp không biết bao nhiêu lần kia lại vẫn lù lù xuất hiện trước mặt tôi. Hơn nữa, cậu ấy đã trút hết vẻ ngượng ngùng ngây ngô ban đầu, từ đầu đến chân từ trong ra ngoài đều khoan thai phong nhã đến mẫu mực^[10], dường như chỉ còn chừa lại đôi mắt kia vẫn trong suốt đen thẳm, vừa nhìn đã thấy tận đáy.

[10] Nguyên văn “cao điệu”, là một thuật ngữ chỉ cách làm việc có chừng mực. “Cao điệu” không những kích thích chí khí và tiềm năng của con người, mà còn có thể nâng cao phẩm chất và trình tự làm người, xuất phát điểm là xác định được mục tiêu làm việc, từ đó chuyên tâm đầu nhập, hướng tới thành công sau cùng.

Tôi hoàn toàn không biết rốt cuộc cậu ấy làm cách nào để biến từ một con người thành một nam yêu quái, hơn nữa lại còn là một con yêu quái vô cùng lợi hại. Cậu ấy không nói, tôi cũng lười hỏi.

Cậu ấy chỉ bảo, không cần biết vì sao trước đây tôi chung tình với màu trắng như vậy, từ giờ trở đi cậu ấy nhất định khiến tôi vì mình mà yêu thích màu đen. Từ đó cậu ấy chỉ mặc màu đen, lại còn tự đổi tên thành Dạ Mặc.

Cậu ấy chỉ nói, sẽ vĩnh viễn bảo vệ che chở cho tôi, muốn đưa tôi đến biển cả ngắm ngô đồng xanh biếc, đi khắp tam giới mặc sức tiêu dao. Hơn nữa, vì ngày đó tôi thuận miệng khiêm tốn tự xưng là “tiểu yêu”, cho nên cậu ấy cũng tự ý đặt cho tôi cái tên “Tiêu Dao” này.^[11]

[11] “Tiểu yêu” và “Tiêu Dao” có âm đọc tiếng Trung gần giống nhau.

Còn tôi chỉ nghĩ, sống hơn một vạn năm, rốt cuộc cũng có được cái tên của chính mình, có được một người tình nguyện làm bạn với mình, chẳng phải tốt lắm sao?

Tôi ngâm mình trong suối nước nóng, nhớ lại những chuyện đã qua, xong xuôi liền lên khỏi mặt nước, Dạ Mặc đang ngẩn ngơ nhìn trời giữa không trung lập tức phát tay đưa tôi vào giữa kết giới ẩm áp.

Tôi thư thái tìm một chỗ rồi ngồi xuống, thuận miệng hỏi: “Cậu đang nhìn gì vậy?”.

“Đếm hoa tuyết”.

Tôi nhìn tuyết rơi dày đặc gần như gần cả đất trời thành một dải, lại nhìn Dạ Mặc đang mở tròn đôi mắt lấp lánh hết sức chân thành. Tôi yên lặng hồi lâu, lặng lẽ lấy nửa bầu rượu từ trong tay cậu ấy, quyết định không thềm quan tâm.

Người được hương rượu, tôi bỗng nhiên nhớ tới không biết vào năm nào tháng nào đã nghe qua một câu chuyện kể của nhân gian, trong đó có một đoạn, ý nghĩa đại khái chính là, chỉ có người cô đơn mới có thể đếm được hoa trong vườn có bao nhiêu bông nở, bao nhiêu bông tàn.

Có điều Dạ Mặc đếm hoa tuyết đương nhiên không phải vì cô đơn. Một người tính tình vui vẻ tùy tiện, làm gì cũng theo ý mình như cậu ấy, một người bản lĩnh ngang ngược, mặc sức làm bậy, khiến cả Thiên đình đều phải nhượng bộ lui binh như cậu ấy, sao có thể cảm thấy cô đơn được chứ?

Cậu ấy chẳng qua chỉ là đang nhàm chán.

Thấy tôi không để ý đến mình mà chỉ lo uống rượu, Dạ Mặc không cam lòng bị làm lơ lập tức giống như chú chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi, cố gắng giành lấy sự quan tâm, cậu ấy dùng móng vuốt cào cào lên người tôi, rồi lại cọ cọ đầu quanh cổ tôi, hơi thở ấm áp phả vào cổ áo tôi, rất nhột.

Tôi cười to né tránh, cậu ấy lập tức cười và đuổi theo. Hai người chúng tôi giống như hai đứa trẻ hi hi ha ha vui đùa âm ỉ, bỗng nhiên tôi nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất chấn động màng tai.

Trong thời khắc xảy ra biến cố, Dạ Mặc đã đem tôi lên tận đỉnh mây xanh.

Băng đá tuyết đọng cứng như bàn thạch chưa từng tan chảy bắt đầu văng ra, khắp nơi đều là bụi trắng cuộn cuộn như có hàng tỉ con ngựa trời vừa chạy qua.

Không biết bao lâu sau, cảnh tượng như tai họa ngày tận thế rốt cuộc cũng từ từ tan biến, sông núi đất đai cũng dần hết rung lắc, âm thanh rít gào chấn động tinh thần cũng theo đó tan đi.

Yên ả giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ có ngọn núi cao chót vót vừa tiếp đón chúng tôi là không cánh mà bay, để lại một vùng đồng bằng mênh mông bao phủ tuyết trắng.

Tôi trở mắt nhìn một hồi, mới miễn cưỡng thốt ra được một câu: “Tuyết... lở... rồi?”.

Ánh nhìn của Dạ Mặc từ đầu đến cuối vẫn dán vào nơi vừa xảy ra biến cố kia. Nghe thấy tôi hỏi như vậy cậu ấy bật cười, nét mặt khinh bỉ, gõ gõ vào trán tôi: “Vậy tuyết lở đi đâu rồi? Bị nàng ăn vào bụng rồi ư?”.

Tôi đẩy tay cậu ấy ra: “Vậy cậu nói xem là chuyện gì đã xảy ra?”.

Cậu ấy lại nhìn cánh đồng tuyết mênh mông hoàn toàn mới, chần chừ một lát, không chắc chắn lắm: “Theo ta được biết, có thể khiến ngọn núi đổ sập như vậy biến mất hoàn toàn chỉ có hai cách, một là dùng pháp bảo thu lấy, e rằng hiện nay chỉ có Kim Cương Trắc[12] của Thái Thượng Lão Quân mới có được pháp lực như vậy. Nhưng lão đạo trưởng này đã lâu không ra khỏi cung, không hỏi thế sự, đâu có chuyện rảnh rang nhàn nhã mà chạy tới đây gây khó dễ ột quả núi, cho nên chắc không có khả năng này. Còn có một cách khác...”. Cậu ấy dừng một chút, hai hàng lông mày cau lại, có vẻ vô cùng hoang mang: “Bản thân quả núi này là một pháp khí, thế nhưng...”.

[12] Còn có tên là Kim Cương Sáo, là pháp bảo trong truyền thuyết do Thái Thượng Lão Quân luyện ra, có thể biến hóa, nước lửa bất xâm, thu được vạn vật.

Tôi khó khăn khép quai hàm gần như rớt xuống tận điện Diêm Vương lại: “Ý của cậu là, pháp khí vừa rồi đã bị chủ nhân đến thu đi rồi? Ai lại ăn no rửng mỡ để pháp khí ở chỗ này làm một quả núi? Hơn nữa ngọn núi này ở đây cũng đã ngót nghét một vạn năm rồi. Lê nào ngày đó chỉ là lở tay đánh rơi, vừa quay đi thì quên mất, bây giờ mới đột nhiên nhớ ra? Còn nữa, pháp khí lớn như vậy, phải dùng bao nhiêu pháp lực mới có thể điều khiển được chứ? Bàn Cổ[13] đầu thai hay Phục Hy[14] sống dậy đây?”.

[13] Bàn Cổ được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc, cũng là vị thần đầu tiên trong Tam Thanh (ba vị thần tối cao của Đạo giáo, bao gồm Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn, cũng chính là Thái Thượng Lão Quân).

[14] Phục Hy (khoảng năm 2800 trước Công Nguyên), là người đầu tiên trong ba vị vua huyền thoại của Trung Quốc cổ. Ông là một anh hùng văn hóa Trung Hoa, được cho là người phát minh ra chữ viết, nghề đánh bắt cá, và bầy thú.

Đối mặt với những câu hỏi sắc bén mà tôi vừa liên tiếp đặt ra, trên gương mặt trước nay chẳng bao giờ hoang mang của Dạ Mặc chợt lộ vẻ đăm chiêu. Cậu ấy cup mắt suy nghĩ hồi lâu, sau đó ngẩng lên nhìn tôi, thấp giọng thông thả nói: “Liên quan chết tiệt gì đến nàng?”.

Tôi: “...”.

Khi tôi đang đi xung quanh tìm dấu vết, dự định sẽ vạch trần lý lẽ của cậu ấy, thì xa xa có một đám mây chậm chậm bay qua mang theo một vị tiên nhân hạ, bộ dạng như quả hồng nhũn đúng kiểu “Đến đây, đến đây, đều đến hết đây bắt nạt ta đi này”.

Về nguyên tắc, tất nhiên yêu quái và thần tiên vừa gặp nhau là sẽ đánh nhau sứt đầu mẻ trán, có điều thỉnh thoảng hai bên cũng sẽ đối xử với nhau tương đối hòa thuận.

Ví dụ như khi thực lực của hai bên cách nhau quá xa, mà bên mạnh hơn thì lười ra tay.

Ở đây trước hết phải nói cho rõ một điều, mạng của tôi rất dài, nhưng bản lĩnh thì lại rất dở, đối với chuyện này tôi chẳng hề thấy hổ thẹn mà ngược lại cảm thấy rất vinh quang.

Cho nên tên trướng thối sức mạnh không hơn tôi bao nhiêu này chưa kịp trở tay đã đụng ngay phải một Dạ Mặc chỉ liếc mắt thôi cũng đã biết cấp bậc hơn hẳn mình rồi. Hắn ngậy người ngẩng ngơ một lát, rồi thức thời nặn ra một nụ cười hòa hoãn, chủ động chào hỏi: “Thật là trùng hợp, đã ăn gì chưa?”.

Dạ Mặc tâm trạng tốt cũng rất phối hợp, làm ra vẻ như đang hàn huyên tâm sự với ông bạn cũ đã mất hút cả vạn năm: “Chưa, người mời ta ăn đi!”.

Cậu ta không biết xấu hổ, đối phương cũng không cần thiết phải hiền lành, chỉ ghen hòng một chút rồi lập tức nói: “Được đó, chúng ta cùng đến Bắc Hải Long Cung uống rượu mừng đi”.

Câu nói này khiến cả tôi và Dạ Mặc đều sửng sốt: “Rượu mừng gì?”.

“Gả con gái đó”.

“Con nào?”.

“Bắc Hải Long Vương chẳng phải chỉ có một cô con gái sao?”.

“Ngày cưới không phải đã quyết định là ba năm sau ư?”.

“Nóng lòng gả con, nên làm sớm.”

Tôi và Dạ Mặc liếc nhìn nhau, không còn lòng dạ nào mà làm trò với vị tiên nhân hạ kia nữa, cả hai đồng thanh kêu lên: “Nguy rồi, Tên Mập Chết Tiệt!”.

2. Chương 2

(4)

Nói một cách nghiêm túc, đám long tử long tôn ở dưới đáy biển kia không thể coi là thần tiên thực sự, mà chỉ cùng một chủng loại với tôi mà thôi.

Tương truyền vào thời Bàn Cổ khai thiên lập địa, tam giới chưa thành hình, chưa có Thiên đình, chưa có địa phủ, cũng chẳng có trật tự gì hết, các loài vật sống với nhau một cách hỗn tạp. Trong số đó thần tộc và yêu tộc là lớn mạnh nhất. Sau đó, giữa hai tộc này nảy sinh trận chiến quyết liệt để tranh giành vị trí đứng đầu, thật đáng tiếc, kết quả là yêu tộc thất bại. Từ đó về sau, yêu tộc chúng tôi không gượng dậy nổi, bị thần tiên đè đầu cưỡi cổ hơn một vạn năm. Mặc dù thỉnh thoảng cũng xuất hiện một vài tên yêu quái “cứng” như Dạ Mặc, nhưng cũng chỉ có thể gây chút phiền toái cho Thiên đình, thay mới đám thiên binh thiên tướng vô tích sự. Về căn bản chẳng có tác dụng gì với sự phân chia thế lực đã thành kết cục tất yếu hôm nay cả.

Có điều như vậy cũng chẳng hề gì, thắng làm vua thua làm giặc thế thôi.

Thái độ của kẻ thắng đối với người thua thường vô tình như bát nước hắt đi, cho nên mối quan hệ giữa yêu tộc và thần tộc cũng không thể nào hài hòa theo kiểu luân phiên đứng đầu như Đảng cầm quyền và Đảng đối lập được, mà là đấu đá lẫn nhau người chết ta sống giữa quân chính phủ và phe chống đối.

Nhưng đôi khi cũng có ngoại lệ.

Ví dụ như, tuy loài rồng cũng là yêu quái, nhưng lại thể hiện thái độ rùa đen rụt cổ, không đắc tội ai trong trận đại chiến ấy, cho nên sau đó không bị thần tộc đuổi cùng giết tận. Trái lại, mấy loài sinh vật dưới nước quá khó quản lý, cho nên Ngọc Đế phong luôn cho loài rồng làm vương, ra lệnh trấn thủ bốn biển, chịu trách nhiệm quản lý toàn bộ thủy tộc, còn nhân tiện lo chuyện làm mưa, hỗ trợ công tác cho thần mưa luôn.

Mà mảnh đất Bắc Hải nằm ngay sát rìa tam giới vắng vẻ hoang tàn, núi cao, Hoàng đế ở xa, trước nay long tộc chỉ lo cho thân mình sống qua ngày, coi như không liên quan gì đến Thiên đình hết.

Trong đời mình, lão Long Vương có rất nhiều vợ, cũng có vô số con trai, nhưng lại chỉ có một cô con gái duy nhất, vừa bước vào tuổi bảy nghìn mơn mớn trăng tròn, cũng chiều không để đâu cho hết.

Hôm nay con gái duy nhất xuất giá, tất nhiên lão Long Vương phải làm phô trương hết mức, khách khứa tiệc rượu từng bình, hơn nữa vì thân phận đặc biệt của long tộc mà khách khứa cũng có đủ loại, từ bay trên trời đến chạy dưới đất, thần tiên, yêu quái, thậm chí cả tiểu quỷ địa phủ đều có cả. Mọi người đều vui vẻ tụ tập một chỗ thành nôi lẩu thập cẩm, đương nhiên cũng tạm gác luôn lại cả mớ vấn đề phân biệt chủng tộc lẫn đấu tranh giai cấp trước giờ không thể hòa giải, ai nấy đều hòa nhã niềm nở vui niềm vui chung.

Rời khỏi núi tuyết, Dạ Mặc kéo tôi đi thẳng tới Long Cung, giấu đi chín phần pháp lực để đóng giả một tiểu yêu thấp kém, dáo dác tìm kiếm quả cầu thịt đầu trọc giữa từng đoàn khách khứa đang chen lấn chúc tụng.

Tôi đi theo sau Dạ Mặc, vừa hỗn loạn nhìn xung quanh vừa lải nhải nói với cậu ấy: “Thời gian gần đây chúng ta vẫn lêu lổng ở nơi sinh sống của loài người, không hề nghe gì về chuyện hôn nhân được tổ chức sớm này, đúng là giết người mà! Nhưng mà không phải lão Long Vương yêu thương cô con gái này nhất sao, có sao đột nhiên lại muốn gả gáp cô ta đi như vậy chứ, đúng là tạo nghiệt!”.

Dạ Mặc mất kiên nhẫn thuận miệng trả lời: “Dù sao chồng cô ta cũng sẽ ở rể, gả con gái đi rồi cô ta vẫn sống ở nhà mẹ đẻ, có gì khác nhau cơ chứ?”.

“Cũng coi như vậy... Mẹ kiếp, hôm qua Tên Mập Chết Tiệt còn làm ra vẻ không có chuyện gì xảy ra, giải thật!”. Tôi hơi cúi kính nể tóc chửi một câu: “Này cậu nói xem, liệu có khả năng hần ta đã nghĩ thông suốt rồi không? Dù sao... thật ra coi như cũng đã chuẩn bị tâm lý cho ngày này từ lâu rồi...”.

Dạ Mặc kiên quyết phủ định: “Chó cắn người thì không sửa đâu”.

“...Ví von kiểu gì vậy!”

“Tinh thần tiếp thu!”

Tôi nhìn khách khứa đông nghịt xung quanh, vẫn chưa mất hết hi vọng: “VẬY... có khi nào hần không đến không?”.

“Không đâu!”

“Thế nhưng người con gái mình yêu xuất giá, tân lang lại không phải là hần, vì sao còn muốn chạy đến để chịu đả kích chứ?”

Dạ Mặc giận dữ nghiêng răng: “Mẹ kiếp bởi vì mọi sinh vật giống đực đều rất đê tiện!”.

Tôi chỉ có thể: “...”

Tìm chán chê vẫn chẳng có kết quả, Dạ Mặc rõ ràng sắp bốc hỏa đến nơi rồi. Hần lau mồ hôi, xắn tay áo lên, nghiêng răng hung dữ nói: “Nói chung nếu Tên Mập Chết Tiệt ấy mà không tới, ta sẽ tự bẻ đầu xuống cho nàng đá bóng!”.

Cậu ấy vừa dứt lời, tôi đã đá ngay phải một quả bóng...

Đại hòa thượng say khướt ôm một vò rượu rúc sau một gốc san hô khá bí mật, híp mắt cười hết sức hèn mọn theo đúng sở trường: “Ôi nữ yêu quái thí chủ! Các người đã mông bần tăng làm gì chứ?”.

Câu nói ấy chỉ đổi lấy một trận giã đập điên cuồng hết sức của tôi và Dạ Mặc.

Vô Si ôm lấy hai cái móng lợn của mình, lăn qua lăn lại trên mặt đất như con lật đật, miệng không ngừng kêu ầm lên: “Bần tăng là đệ tử Phật môn, các người làm vậy là khinh nhờn Phật Tổ, khinh nhờn Phật Tổ đó có biết không hả! Sớm muộn gì cũng bị sét đánh đó, ôi thiện tai thiện tai!”.

Dạ Mặc nghe vậy còn đập ác hơn: “Dám lời dám lừa trọc tận Tây phương ra để dọa ông hả? Nếu như Phật Tổ có tích sự thật, thì lập tức hiển linh tìm cho người một cô vợ xem nào!”.

Hòa thượng béo đang lăn qua lăn lại trên mặt đất bỗng nhiên dừng lại, bị Dạ Mặc đập một cú trời giáng trúng vào bụng dưới, cả khuôn mặt vặn vẹo, nhưng ngay lập tức đã cọt nhả đáp lại: “A Di Đà Phật, nam yêu quái thí chủ nói đùa rồi, đệ tử của Phật không cưới vợ à nha, không cưới vợ”.

“Xi!”

Dạ Mặc oán hận mắng vài câu, sau đó giống như đã mệt, kéo tôi ngồi xuống bên cạnh Tên Mập Chết Tiệt, tóm lấy vò rượu của hắn uống hai ngụm, cất giọng trầm trầm: “Nếu người thật sự không buông tay được, giờ ta sẽ giúp người cướp cô ta về, nói rõ ràng tiền căn hậu quả, ta không tin cô ta không chịu làm vợ người!”.

Hòa thượng nằm giả chết, không mở miệng!

Tôi thở dài, hiểu rõ chuyện đã đến nước này thì có nói nhiều cũng vô ích, chỉ gối đầu lên cái bụng phệ mềm nhũn của hắn mà nằm ngửa ra, nhìn đàn cá ngũ sắc bơi qua bơi lại nhàn nhã trên đỉnh đầu, im lặng chốc lát, cuối cùng vẫn không cam lòng nói: “Mập à, người mất nhiều công sức như vậy, lẽ nào thật sự chỉ để tro mắt nhìn cô ấy đi bá thiên địa, động phòng hoa chúc với người khác sao?”.

Vô Si vẫn không nói năng động đậy gì, đến lúc tôi tưởng rằng hắn đã bắt đầu ngáy rồi thì cuối cùng cũng nghe được tiếng của hắn, giọng nói đã bớt vẻ cọt nhả, thay vào đó là sự mềm mại trong trẻo đã lâu không thấy, còn có cả vài phần dứt khoát: “Không mong gì hơn!”.

Tôi không nói gì.

Còn Dạ Mặc thì im lặng một lát, đột nhiên nhảy dựng lên như con mèo xù lông, trừng mắt nhìn Vô Si đầy tức tối. Ngay khi bão táp gần như sắp nổi lên, giữa chạc cây của bụi san hô đột nhiên thò ra một cái gọng kìm, kẹp lấy áo cậu ấy kéo ra: “Ta bận đến chống cả tám chân lên trời, bây giờ còn dám ở đây lưỡi nhác! Muốn chết hả?”.

Tôi và Vô Si lập tức nhìn theo Dạ Mặc, trên người cậu ấy mặc trang phục người hầu bị một con cua biển lớn kéo ngang một đường, rẽ vào một khúc ngoặt rồi mất dạng.

Khuôn mặt hoàn mỹ lẫn lộn các biểu cảm khiếp sợ, phẫn nộ cùng uất ức ấy chắc chắn sẽ khắc sâu trong lòng chúng tôi mãi mãi...

Vô Si gãi cái đầu bóng láng đầy hủ hê: “Thằng ranh này không phải luôn tự phụ lắm sao, hôm nay sao lại chịu hóa trang thành như vậy?”.

“Để chứng minh là dù cậu ta có khoác bao tải lên người thì vẫn là một người tao nhã vô song đó”. Tôi vươn vai một cái, bịa chuyện: “Đáng tiếc trong mắt con cua kia, cậu ta có quá ít chân so với tiêu chuẩn, cho nên dù cậu ta có cởi sạch quần áo thì con cua đó cũng chẳng có khả năng thưởng thức cái đẹp đâu”.

“...”

Lên núi rồi lại xuống biển, đi tới đi lui cả một vòng lớn như vậy, tôi cảm thấy hơi mệt, liền trở mình ôm lấy cái bụng như thùng phuy của đại hòa thượng, quyết định ngủ một giấc cái đã, dặn hắn gọi tôi dậy trước khi đến nghi thức thành hôn.

Ai ngờ Tên Mập Chết Tiệt lại chẳng có nghĩa khí gì, không biết từ lúc nào đã bỏ tôi lại, không nói không rằng mà chạy mất tiêu. Quả nhiên mấy thứ giới luật kiểu như người xuất gia không được nói dối với người này đều phù phiếm như bùn đất dưới chân mà thôi...

Thấy hần ta hôm nay rơi vào cảnh ngộ bi thảm vào vai nam phụ đỡ đạn cho người ta, tôi vừa tự dõ dành mình không cần tức giận với hần, vừa vận động tay chân cho đỡ nhức mỏi rồi giữ nguyên tâm trạng vui vẻ, chậm rãi đi ra.

Khách khứa đông hơn khá nhiều so với lúc nãy, tôi cảm giác chỗ nào cũng đông nghẹt, đủ các thể loại màu sắc lòe loẹt tụ hợp lại khiến cho tôi hoa cả mắt.

Không biết Dạ Mặc bị túm đến góc nào lao động không công rồi, tôi hi vọng đó là nhà bếp, bởi vì hình như tôi đã hơi đói bụng.

Quan sát địa hình xung quanh, tôi chọn bừa một hướng tương đối rộng rãi yên tĩnh mà đi, chỉ mong có thể ăn may tìm được cậu yêu quái xúi quẩy vừa bị con cua xách đi mất.

Cảnh trí ở Long Cung khá đẹp, nhiều năm trở lại đây, mặc dù tôi đã cùng Dạ Mặc ngao du khắp nơi trong tam giới, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tôi bước chân đến đáy biển sâu vạn trượng nơi cực Bắc này, cảm thấy khắp nơi đều mới lạ. Vì vậy tôi cứ đi rồi lại dừng, vừa lơ ngơ một chút đã lạc hướng, chẳng còn cách nào khác là đi dạo bừa xung quanh vậy.

Vô tình lạc tới một nơi đá băng lạnh lẽo, tôi nhìn quanh, giữa đỉnh ngấm cảnh trong suốt lấp lánh, có một người mặc y phục còn trắng hơn cả tuyết đang đứng, vóc dáng thon gầy, mặt mày tuấn tú. Người đó đưa tay vịn lan can, dường như bị cảnh đẹp lay động nên khẽ nhướng mày, thật là ôn hòa, tao nhã không sao tả xiết. Tôi ngồi xổm ở một bên nhìn trộm đến nỗi cơn háo sắc dâng lên nhộn nhạo trong lòng không sao kiềm soát nổi, đột nhiên gần đó vang lên một tiếng quát lớn phá tan cảnh tượng mê hồn: “Nha Đầu Thối! Sao mi lại ở chỗ này hả?”.

Tôi ngoáy ngoáy lỗ tai, nhìn người đàn ông thô kệch xông tới với vẻ mặt đầy sát khí, không khỏi khẽ than thở: “Cả tám trăm năm không gặp rồi, sao ông vẫn cứ giữ cái thói nát rượu cục cằn đó chứ?”.

(5)

Tôi là một con yêu quái, lại được nuôi lớn bởi một vị thần tiên, việc này nói ra thật sự có chút kỳ quặc đến nỗi không thể giải thích nổi.

Có điều vị thần tiên đó sống ở ngoài ba mươi ba cõi trời[1], về cơ bản không liên quan gì đến toàn bộ tam giới, coi như cũng xóa mờ đi ít nhiều mâu thuẫn chủng tộc không thể cân bằng giữa hai chúng tôi..

[1] Theo như Kinh Địa Tạng của nhà Phật, Đạo Lợi (Trayastrimsā) là cõi trời Ba Mươi Ba (Tam Thập Tam Thiên), nhưng không có nghĩa là cõi Đạo Lợi nằm ở tầng trời thứ ba mươi ba theo cách đếm từ dưới lên trên, mà nó nằm ở chính giữa cõi trời, bốn phía Đông, Tây, Nam, Bắc xung quanh mỗi phía còn có tám cõi trời nữa, tổng cộng ba mươi hai cõi trời phân bố xung quanh cõi trời thứ ba mươi ba.

Vị thần này ham rượu như mạng, cả người treo đầy hồ lô to nhỏ, lúc nào cũng mang dáng vẻ léch thếch chán chường say sưa túy lúy, ngay cả sống cũng sống trong hồ lô, cho nên tôi gọi ông ta là “Tên Nát Rượu”, ông ta thì trả đũa lại bằng cách gọi tôi là “Nha Đầu Thối”.

Cách mà ông ấy nuôi tôi về cơ bản giống như nuôi thú cưng, cho ăn cho uống, còn cho chỗ ngủ, rồi còn dắt tôi đi dạo theo định kỳ.

Tôi không biết Tên Nát Rượu rốt cuộc là thần tiên gì, cũng giống như việc tôi không biết bản thân mình rốt cuộc là yêu quái gì vậy. Dù sao thì căn cứ theo cách nói của ông ta, đến từ đâu thì trở về nơi đó, nếu đã không còn đường về, thì cũng tiết kiệm được công sức tìm về lối cũ, cứ như vậy mà sống cuộc đời mơ màng không lo nghĩ, chẳng phải thoải mái lắm sao? Đối với loại tư tưởng tôi tẻ sống không cầu tiến, không chút trách nhiệm xã hội nào như vậy, tôi tán thành vô điều kiện.

Thế là, chúng tôi ăn ý mà nhập bọn sống qua ngày như vậy, thoảng cái đã một vạn năm.

Ngày, tháng, năm nào đó, tôi đang ngủ đến không biết ngày đêm, thì thảng thốt bị một cảm giác khác thường làm tỉnh giấc, mở mắt ra, đã thấy trước mắt ngập tràn màu trắng.

Ánh sáng chói lọi chiếu vào căn cổ tôi, lan rộng tại đầu giường thành một quả cầu sáng trắng, như thấy tôi tỉnh lại, nó vương vấn giữa không trung thêm chốc lát rồi trôi ra khỏi cửa.

Tất nhiên tôi vô cùng hiếu kỳ, lập tức đuổi theo.

Tên Nát Rượu dùng hồ lô lớn đựng hồ lô nhỏ, những quả hồ lô lại nối tiếp nhau kết thành chuỗi hồ lô nối liền nhau. Tôi theo quả cầu ánh sáng chạy quanh co hồi lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Ánh sáng trắng chợt lóe lên, chui tọt vào cổ áo tôi rồi biến mất.

Lúc này tôi mới chợt nhận ra, thì ra thứ ánh sáng đó phát ra từ chuỗi ngọc trai màu trắng.

Từ khi tôi có ý thức đến nay, chiếc vòng đó đã luôn nằm trên cổ tôi rồi, cả vạn năm chưa hề rời khỏi người, không rõ có nguồn gốc tác dụng thế nào, tôi chỉ biết tôi rất thích nó.

Chỉ là, trước giờ trông nó vẫn rất bình thường, chưa bao giờ xảy ra hiện tượng kỳ lạ như ngày hôm nay. Tôi đang buồn bực muốn tháo xuống để xem xét cho kỹ càng, lại bị cảnh tượng thoáng qua làm cho sững sờ.

Từng chiếc hồ lô ở đây, đều có thể cảm nhận được tâm trạng của người ở bên trong nó mà biến hóa thành cảnh sắc bốn mùa tương ứng.

Ví dụ như, chỗ ở của tôi mãi mãi là cảnh xuân rực rỡ, trăm hoa đua nở, còn địa bàn của Tên Nát Rượu thì bốn mùa pha tạp rồi tinh rồi mù, mà khoảnh sân trước mắt, lại là băng tuyết bao trùm, khắp nơi đều trắng toát, không gian trong trẻo mà mệnh mang, tiêu điều vắng vẻ, quạnh quẽ cô liêu.

Một bóng người thon gầy đứng lặng trong sân, quần áo cũng trắng thuần như cảnh vật xung quanh.

Tựa như cảm nhận được động tĩnh, người nọ quay đầu nhìn qua, chắc hẳn cảm thấy rất bất ngờ với vị khách không mời mà đến như tôi, rõ ràng có chút ngẩn ngơ.

Tôi vội vàng ho một tiếng, tỏ ra lễ phép: “Thật ngại quá, ta không cố ý quấy rầy huynh. Chỉ tại ta chưa từng gặp sinh vật biết hít thở thứ ba nào ở đây, cho nên nhất thời hiếu kỳ... Vậy, huynh là khách của Tên Nát Rượu đúng không?”

Y hơi ngẩn ra, khẽ nhếch khóe môi, gật đầu: “Ta tên là Liễm Trần, tạm thời ở nhờ chỗ này”, nói rồi cất bước đi tới bên cạnh tôi, hơi rủ mi, nhẹ giọng hỏi: “Huynh ấy... ý ta là Tên Nát Rượu, bình thường gọi cô là gì?”

Tôi há hốc miệng, đang định tranh thủ nghĩ ình một cái tên đậm đà mùi vị văn chương như “bão nguyệt thính phong, tầm hoa vẫn liễu” thì lỗ tai đã suýt bị một tiếng rống giận như sấm sét làm cho điếc tịt: “Nha Đầu Thối! Không phải mi đang ngủ say như chết rồi sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này hả!”. Tên Nát Rượu không biết từ đâu ra đã tiến tới trước mặt Liễm Trần, xoay quanh y hai vòng, gấp gấp hỏi: “Huynh... có sao không?”

Liễm Trần nhìn kẻ đang ù ù cạc cạc như tôi một cái, rồi lập tức cười lắc đầu với Tên Nát Rượu, lại quay sang tôi hòa nhã: “Xin lỗi, một người bạn thâm giao của ta vừa qua đời, huynh ấy lo lắng ta không chịu nổi nên mới như vậy, không hề có ý quát mắng cô đâu”.

Lòng dạ y lạnh lẽo, cô tịch như vậy, cho nên người chết, chắc hẳn là một người bạn vô cùng quan trọng...

Trên mặt Liễm Trần trước sau vẫn luôn nở một nụ cười nhẹ nhàng, nhưng giữa trán lại có một vết hằn rất sâu, giống như vết đao khắc, cả đời cũng khó mà phai nhạt đi được.

Tôi nhìn y, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng buồn bã, thốt lên không kịp nghĩ ngợi gì: “Đừng có nhíu mày mãi như vậy, huynh cười lên trông sẽ đẹp lắm đấy”.

Mi mắt y hơi run lên, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Tên Nát Rượu thấy thế, vội vàng đỡ lấy y, khuôn mặt tỏ vẻ nghiêm túc hiếm thấy, trầm giọng: “Mau vào trong điều tức, ta giúp huynh”.

Liễm Trần nhẹ giọng đáp lại, lại hòa hoãn nhìn tôi: “Yên tâm, ta sẽ nghe lời cô”.

Nhìn bóng họ gấp gấp đi vào trận pháp rồi biến mất, tôi gãi gãi đầu.

Bản lĩnh khác của Tên Nát Rượu thì tôi không rõ lắm, nhưng tôi biết, trong hồ lô của ông ta không chỉ có các kiểu càn khôn tuyệt đẹp trên đời, mà còn có thể nén ép thời gian và không gian, khiến thời gian gần như ngừng trệ lại.

Tên Nát Rượu vẫn thường dùng những hồ lô này cứu vớt hồn phách không hiểu vì sao mà tiêu hao hư tổn đến thất linh bát lạc của tôi, hở ra là bắt tôi ở bên trong đó ngủ cả nghìn năm, kết quả là đã khiến tôi tu luyện bỏ pháp đến gần như trụi cả lông luôn... Điều này cũng có thể giải thích vì sao mà mạng của tôi rất dài nhưng bản lĩnh thì lại rất tệ.

Có điều thực tế cũng phải thừa nhận, việc một ngày đêm trong hồ lô có thể tương đương với cả trăm năm trên thế gian khiến cho công lực của người tu luyện tiến bộ rất nhanh, đối với việc khôi phục nguyên khí mà nói, còn tốt hơn rất nhiều lần tiên đan của Thái Thượng Lão Quân ấy chứ.

Như vậy xem ra Liễm Trần bị thương rất nặng đấy. Cứ dựa vào dáng vẻ bề ngoài của y cùng với thái độ khảng trương của Tên Nát Rượu, xem ra y còn phải ở lại đây tĩnh dưỡng một thời gian dài.

Dù sao cũng chẳng giúp được gì, tôi ngáp một cái rồi quyết định tiếp tục đi ngủ.

Còn nhớ, lần đó sau khi ngủ lại tôi đã mơ thấy một giấc mơ rất kỳ lạ, trong mơ có một bức tranh cuộn rất dài rất dài. Mặt trời mọc rồi lặn, thủy triều lên rồi xuống, vận đổi sao rời, quét sạch toàn bộ cảnh đẹp trần gian, nhuộm đầm tang thương vạn vật. Tôi đứng trước cuốn tranh này, bên cạnh là một nam tử y phục trắng hơn tuyết, không vương bụi trần, khuôn mặt dường như khá giống Liễm Trần. Nhưng mà nét mặt vô cùng lạnh lẽo, có lẽ là, không phải y đâu...

Đến khi tỉnh giấc, vừa mở mắt ra, tôi đã phát hiện mình đang nằm trên một phiến đá to nhẵn nhụi. Ánh mặt trời chói mắt, xung quanh là một đàn khỉ, sóc, rùa, nai con đang ngồi xem náo nhiệt.

Đây là... nhân gian?!

Tôi kinh hãi, đột ngột xoay người ngồi dậy, dọa cho đám động vật sợ chạy tán loạn, chỉ còn lại một chú quạ đen.

Chú chim đen sì nghiêng đầu nhìn tôi, sau đó đột nhiên chơi trò tự thiêu.

Chú chim biến thành mảnh giấy, bùng cháy hừng hực, tỏa ra một làn khói đen lượn lờ trước mắt tôi.

Trong tầm mắt mơ hồ không rõ, tôi nhìn thấy một hàng chữ to đùng xấu xí đen thui.

“Nha Đầu Thối, ta nuôi mi một vạn năm rồi, sau này tự mà kiếm ăn đi thôi!”

Địa bàn của Tên Nát Rượu ở ngoài ba mươi ba côi trời, cho nên nếu không có ông ta dẫn đường chỉ lối, ngay Ngọc Hoàng đại đế cũng không thể vào được.

Lần nào cũng là ông ta túm chặt lấy áo tôi rồi thi pháp, kéo tôi đi. Nói cách khác, nếu không có ông ta, tôi cũng không thể nào trở về nơi đó được nữa...

Vì vậy từ đó trở đi, yêu quái tôi đây, giới tính nữ, thích đàn ông, một vạn tuổi, vinh dự trở thành một con yêu quái vô công rồi nghề, nhàn tản trong xã hội.

Có lẽ, ngày hôm đó có thể coi là bước ngoặt quan trọng trong cuộc đời tôi, cho nên dù đã trải qua hơn một ngàn năm, tôi vẫn đặc biệt nhớ rõ từng chút một những gì đã xảy ra.

Lúc này, nhìn cảnh nay nhớ chuyện xưa, ký ức ủa về không ngớt. Đối diện với người quen cũ, lòng tôi có chút rối ren.

Theo lý mà nói, một người đã từng làm thú cưng như tôi hoàn toàn có lý do để cho rằng, ngày đó chính vì sự xuất hiện của Liễm Trần mới dẫn đến chuyện tôi bị Tên Nát Rượu có mối nói cũ bỏ rơi. Nhưng giờ khác này đây, nhìn hai người đứng cạnh nhau, tôi lại lập tức thấy nhẹ nhõm hẳn. Đại thúc hào sảng cùng với thanh niên tuấn mỹ, thật sự là làm vui tai thích mắt quần chúng nhân dân...

Vì vậy tôi lập tức chớp chớp mắt, vô cùng phấn khởi nhảy đến bên cạnh Liễm Trần: “Đã lâu không gặp, vết thương của huynh đã khỏi hẳn rồi chứ?”.

Y nhìn tôi cười gật đầu, lại nói: “Thật không ngờ, lại gặp được cô ở chỗ này”.

“Ta cũng không ngờ đây, huynh cũng đến đây uống rượu mừng sao?”

Y im lặng một lát, không đáp mà hỏi lại: “Cô là bạn của công chúa Bắc Hải?”

“Đương nhiên không phải!”. Tôi suy nghĩ một chút: “Có điều lại chơi khá thân với tình nhân cũ của cô ta”.

“...”

Liêm Trần không nói gì mà chỉ trầm ngâm hồi lâu, còn đang chưa biết phải đáp lại thế nào cho phải, thì tôi đã bị Tên Nát Rượu đã lâu không gặp túm chặt lấy, hung hăng gõ vào trán, trừng mắt quát lớn: “Chẳng lẽ bọn mi đến để cướp tân nương hả?”

Tôi ôm trán cảm tức nhìn lão.

Tên Nát Rượu cũng trợn mắt nhìn tôi: “Trùng cái gì mà trùng! Nha Đầu Thối nhỏ mọn, ông đây vất vả, cực nhọc nuôi mi lớn bằng này, còn không được đánh mi sao!”

Người này vẫn mang dáng vẻ chán nản, râu ria xồm xoàm, cả người nồng nặc mùi rượu, được cái không quá khó ngửi.

Tôi ôm lấy cái mũi bắt đầu cay cay của mình, sau đó bắt đầu ghen ngào quát lại: “Ngày đó là ai nói vứt một câu là vứt người ta đi luôn? Nuôi chó nuôi mèo cũng chẳng nhẫn tâm như vậy, ông còn không biết xấu hổ mà nói nữa hả?”

Ông ta ngậy người chốc lát, gãi gãi mớ tóc rối bù, chân tay hơi luống cuống: “Ây ây ây, đừng có bắt đầu đấy! Mi biết ta sợ nhất chiêu này mà. Được rồi được rồi được rồi, ta sai rồi ta sai rồi, đều là do ta sai, thế đã được chưa?”

Tôi không để ý tới ông ta, tiếp tục khóc lóc than thở lên án việc vứt bỏ thú cưng là tội ác đáng bị chỉ trích đến cỡ nào: “Ông cũng không ngần ngại xem, người ta là một nữ nhân yếu đuối vai không thể gánh tay không thể xách, trên người chẳng có gì giá trị, lại không có chút bản lĩnh nào, không ai quen biết, không nơi nương tựa, bao nhiêu năm như thế phải sống ra sao...”

Đáng tiếc không đợi tôi diễn cho xong màn kịch ăn vạ đó thì Tên Nát Rượu đã tát cho tôi một cái đến lão đảo chân tay: “Mi thôi ngay đi! Tưởng ta không biết mi vừa đến thế gian đã được Dương Tiễn nhặt đi, sau đó cùng thằng ranh yêu quái chạy khắp tam giới gây họa? Giả bộ đáng thương cho ai xem hả?”

Tôi không đề phòng bị kéo bay về phía trước, sắp lao vào cây cột bằng thì được một đôi tay thon dài mạnh mẽ vững vàng đỡ lấy, Liêm Trần mỉm cười khê câu: “Được rồi hai cái người này, khó khăn lắm mới gặp được nhau, đừng có âm ỉ mãi như vậy”.

Thuận thế đứng vững lại, tôi vung nắm tay chìa thẳng về phía Tên Nát Rượu: “Coi như tốt xấu gì ông cũng thể hiện được chút ít lòng quan tâm tới sự sống chết của người ta, hừ!”. Nói xong quay đầu lại, vừa vặn đối diện với đôi mắt sâu thẳm mang màu hổ phách nổi bật trên nền băng lấp lánh của Liêm Trần, tôi chỉ cảm thấy lòng mình xao động lạ lùng, thốt ra một câu hỏi không đầu không đuôi: “Huynh... cũng biết?”

Dường như y hiểu được ý tôi nói, khẽ gật đầu.

“Sao lại biết vậy?”

Con người khẽ chuyển động, y rủ mi im lặng trong chốc lát, sau đó trầm giọng đáp: “Ta vẫn luôn biết”.

Cho dù không nghe không gặp, họ vẫn luôn biết rõ tình hình của tôi, biết ta sống có tốt hay không...

Lời nói có chút mơ hồ cùng với đầu ngón tay lạnh lạnh của Liêm Trần, không hiểu sao lại càng khiến tôi cảm thấy hoảng hốt, giống như lại thấy được cảnh trong mơ ngày đó, cuốn tranh thật dài thật dài, còn có cả bóng đen vô cảm thờ ơ xa cách kia.

Tôi vô thức vươn tay ra, chạm nhẹ vào làn tóc mai không biết từ bao giờ đã nhuộm màu sương của y, thì thào: “Tóc của huynh, vì sao lại trắng vậy rồi?”

Những ngón tay y đỡ lấy ngón tay tôi rõ ràng đang run mạnh, mi mắt hơi khép lại, sau đó lại mỉm cười: “Bởi vì, thần tiên cũng sẽ già”.

Tôi nhìn y một lúc lâu, không biết vì sao, bỗng nhiên lại thấy khoe môi kia nhợt nhạt khê nhếch lên thành một đường cong nhưng không giống cười, tôi đang định đưa tay qua sờ thử, cả người lại bị một sức mạnh kéo bay về phía sau.

Nhe nanh múa vuốt giữa không trung rồi bay xa đủ ba trượng, tôi mới ngã vào được một bờ ngực vững chãi, đồng thời một giọng nói gầm lên giận dữ: “Tiêu Dao, nàng lại lên cua trai sau lưng ta!”

(6)

Tôi tỏ vẻ rất tức giận đối với việc Dạ Mặc dùng từ “lại” với tôi. Bởi vì bao nhiêu năm nay cậu ấy đều canh phòng tôi vô cùng nghiêm ngặt, giống như chú cún con tè bãi nước tiểu thành một vòng tròn xung quanh tôi năm trăm mét rồi giờ lên tám biển hiệu: Giống đực cầm lại gần! Dạ Mặc dùng cánh tay vững chãi siết mạnh lấy tôi, tôi giãy giụa một cách bất lực, thỉnh thoảng sức dẫm vào chân cậu ấy. Nhưng mặt cậu ấy vẫn không hề biến sắc, còn đưa tay nhéo vào lưng tôi một cái.

Tôi vừa nhột vừa đau lập tức giật thót người, chân không trụ được mềm nhũn ra. Cậu ấy lại thừa cơ nhéo thêm cái nữa, tôi đành miễn cưỡng chịu đựng, làm bộ e thẹn bất lực mà ngã vào trong lòng cậu ấy.

Trong trận chiến này, tôi đã thất bại hoàn toàn.

Tôi âm thầm nuốt hận, ghen ngào ứa lệ, tên Dạ Mặc đó lại còn vênh vác đắc ý thừa thắng xông lên, một tay ôm tôi một tay chống vào cái eo nhỏ của mình, kiêu ngạo hất cằm: “Hai tên này là ai?”

Tôi còn chưa kịp giới thiệu, Tên Nát Rượu này giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt quan sát hai chúng tôi “liếc mắt đưa tình” lập tức mặt đen như cái đít nòi, đột nhiên quát to một tiếng: “Nha Đầu Thối, lặn qua đây cho ông!”

Lúc trước ông ta nuôi tôi, cho dù thái độ chẳng hiền lành gì cho cam, nhưng cũng chưa từng quát tháo cay nghiệt đến thế, ruột gan tôi không khỏi run lên, theo phản xạ định sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh, nhưng Dạ Mặc đã lập tức xù lông trước: “Ngươi là cái quái gì? Tiêu Dao nhà ta muốn lặn đến chỗ nào đến phiên ngươi định đoạt sao!”

Lời này nghe ra có gì đó không được tự nhiên, tôi không nhận được phản đối: “Cái gì mà lặn với lóc, ta đâu phải quả bóng...”

Không ngờ hai người kia nghe được lập trường của tôi lập tức về chung chiến tuyến, cùng chung kẻ địch: “Nàng/Mi cảm miện!”

Kẻ không bằng cả quả bóng như tôi chỉ có thể: “...”

Dạ Mặc cùng Tên Nát Rượu nhìn nhau chán ghét, nói nhiều vô dụng trực tiếp xắn tay áo lao vào đánh nhau.

May mà cả hai người này đều trà trộn đến uống rượu mừng với mục đích không muốn để ai biết, phải giấu đi phần lớn pháp lực, cho nên lúc đánh nhau có phần nhún nhường. Người đâm ta đá không khác nào loài người đánh nhau thông thường, chỉ túm tóc dẫm lỗ mũi vậy thôi...

Để tránh bị vạ lây, tôi vô cùng thức thời đã tránh sang một bên ngay khi trận đấu vừa bắt đầu, tự đáy lòng tôi cảm thấy, trận ẩu đả giữa một con yêu quái sừng sỏ và một vị thần tiên lợi hại có thể diễn ra một cách bình dị, gần gũi với cuộc sống đời thường của quần chúng nhân dân như vậy, quả thật là không dễ chút nào.

Mang cùng một cảm xúc với tôi, hiển nhiên còn có Liễm Trần từ đầu chí cuối vẫn đang im lặng đứng xem náo nhiệt.

Cất bước đi tới bên cạnh tôi, Liễm Trần vừa nhìn trận chiến vừa thuận miệng hỏi: “Lần trước ta gặp cô, hình như tên cô không phải thể này đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Tiêu Dao trong chữ ‘tiêu dao du’ phải không?”

“Không phải, là chữ Tiêu có bộ Thảo trên đầu.”

“Ồ, đó là họ mà.”

Nghe câu này tôi liền suy ngẫm một lát, vuốt vuốt mũi: “Mà cũng phải, sao ta lại phải mang họ của con người chứ? Ta đâu có tổ tông gì”.

Dạ Mặc bên kia còn đang bận đánh nhau đến bưng bưng khí thế mà vẫn không quên gào lên một câu: “Là theo họ của ta! Nàng có ý kiến sao?”.

Tôi bỗng sinh lòng hiếu kỳ, tha thiết hỏi: “Thì ra trước đây người mang họ này? Vậy người tên là gì?”

“Chuyện đã qua mấy nghìn năm rồi, ai mà nhớ được?”

“Vậy vì sao còn nhớ rõ được họ của mình chứ?”

“Bởi vì ta phải ghi nhớ kỹ nàng lại, nên tiện đó mà nhớ theo thôi.”

“Nhưng lúc đó ta đâu có tên là Tiêu Dao, là người nghe nhầm mà.”

“Mặc kệ, ai bảo nàng phát âm như vậy chứ!”

“Cho nên ta rõ ràng là không mang họ của người.”

“...”

Vòng vo một hồi chán chê cuối cùng lại thành ra kết quả như vậy, Dạ Mặc rõ ràng có chút không cam tâm.

Cậu ấy đang tính gân cổ lên tiếp tục lý luận với tôi, nhưng lại bất ngờ bị Tên Nát Rượu nắm được sơ hở, đâm mạnh một cú vào cằm.

Là một sinh vật luôn tự phụ “vẻ đẹp trời sinh khó từ bỏ[2]” điển hình, Dạ Mặc ngay cả lúc làm người cũng chưa từng bị đánh vào mặt, cho nên rõ ràng hơi choáng váng, lập tức giận dữ gào lên và bổ nhào tới, không quan tâm gì nữa bóp chặt lấy cổ của Tên Nát Rượu liều mạng gào thét: “Ông chưa nghe thấy câu đánh đầu không đánh mặt hả! Mẹ kiếp, ta liều mạng với ông! A a a...”.

[2] Trích Trường hận ca của Bạch Cư Dị, nguyên văn Hán tự: “Thiên sinh lệ chất nan tự khí”, nghĩa là vẻ đẹp, cốt cách trời sinh khó có thể tự thờ ơ, vứt bỏ.

Mà gã đàn ông thô kệch trước nay vẫn lôi thôi, lếch thếch như Tên Nát Rượu phỏng chừng cũng không thể ngờ tên nam nhân nhìn có vẻ rất dũng mãnh kia lại khấn nguyện với khuôn mặt bảo bối của mình như vậy. Y rõ ràng vẫn chưa hề chuẩn bị tâm lý ăn bưng nổ tấn công như đánh tiết gà thế này, cứ thế bị đè vật xuống, liền trở mặt, lưỡi thè cả ra, tay chân quấy đạp điên loạn...

Trong thời khắc này, với tình cảnh này, nét mặt của tôi nhất định là đã méo mó thê thảm đến mức không ai dám nhìn, bởi vì ngay cả người vốn vẫn ôn hòa, điềm tĩnh như Liễm Trần mà còn có vẻ không dám nhìn thẳng vào.

Dạ Mặc cùng Tên Nát Rượu túm lấy nhau tạo thành một đồng lăn lộn trên đất, tôi kéo Liễm Trần lặng lẽ lùi lại năm bước: “Huynh trông bọn họ nhiệt tình hăng hái như vậy, lẽ nào đây chính là ‘đánh là thân mắng là yêu, không đánh không mắng là không thương yêu nhau’ như người ta vẫn nói đó sao?”.

Liễm Trần hơi nhếch khóe môi, dường như không biết nên trả lời thế nào trước câu hỏi đầy sáng tạo của tôi: “Cái này...”.

Tôi tiếp tục khua môi múa mép: “Thực ra Tên Nát Rượu cũng một thân một mình mấy vạn năm rồi, có thể tìm được một người bạn thật lòng thương ông ta cũng rất tốt. Trước đây, ta từng có một dạo cho rằng ông ta muốn nuôi ta lớn sau đó sẽ ăn cho sạch sẽ. Sau đó, ta lại nghĩ ông ta ném ta đi là để cho hai người có một thế giới riêng ngọt ngào. Kết quả cho tới bây giờ ta mới chợt nhận ra, thì ra ông ta và Dạ Mặc với tiếng sét ái tình mới là tình yêu sấm rưng chớp giật”.

Liễm Trần há hốc cả mồm, nhìn tôi một lát không biết nói gì: “Cô có vẻ... nghĩ hơi nhiều rồi...”.

Tôi nhất thời lại cảm thấy sầu não: “Chứng kiến người chủ trước và sau của ta tình nghĩa sắc son như vậy, lòng ta thật có chút rối bời. Xem ra, đã đến lúc lên kế hoạch tự tìm ình gia đình mới rồi”. Nói xong tôi quay sang, quan sát tỉ mỉ y một hồi, vuốt cằm: “Tuy rằng ta chẳng hiểu huynh rốt cuộc là thần tiên gì, có điều chắc hẳn cũng có chút bản lĩnh đúng không?”.

Liêm Trần lắc đầu, theo phản xạ định khiêm tốn, nhưng thoáng chốc như đã ngộ ra, liền cảnh giác lùi sang một bên nửa bước.

Tôi không ngừng tiến tới lần nữa, kéo tay áo y, giọng điệu lả lướt: “Thiếp đây sẽ sưởi ấm giường, xin hãy nhận nuôi thiếp! Vị anh hùng này, xem xét đi nha...”

Y lập tức dờ người ra, hàng lông mi dài run rẩy, sau đó sắc mặt hơi nhợt nhạt của y thoáng đỏ ửng lên và ho nhẹ một tiếng, hơi nghiêng người, lặng lẽ gạt tay tôi xuống, cúi đầu nói: “Ta... đi tách bọn họ ra”.

“Ồ, được.”

Tôi cũng rất biết chừng mực liền cười hì hì và thôi không đùa nữa, đứng im tại chỗ, nhìn bóng lưng y gần như đang hốt hoảng rời đi, một bóng lưng gầy gò đơn bạc.

Đã là bằng hữu của Tên Nát Rượu, đương nhiên không thể là hạng tầm thường. Nhưng, nếu như pháp lực của y thật sự cao thâm, thì tại sao mỗi lần tiếp cận tôi đều mơ hồ cảm thấy nguyên thần của y dường như chập chờn không ổn?

Thế nhưng, tôi làm sao lại có thể dễ dàng cảm nhận được nguyên thần của một người có cảnh giới tu vi khác tôi một trời một vực như vậy được?

Trừ phi...

Đầu tôi như vã cả mồ hôi hột bởi ý nghĩ vô nghĩa nực cười nhất thiên hạ vừa nảy ra, lại thấy Liêm Trần đi tới chỗ đôi oan gia đang đánh nhau khí thế ngút trời khó mà tách rời kia, hơi khom người xuống, nhẹ nhàng nói một câu gì đó.

Gần như ngay lập tức, Dạ Mặc ngừng tay, lộn một vòng đứng dậy, lại còn chìa tay kéo Tên Nát Rượu đứng dậy, khuôn mặt bầm tím cười méo mó đến gớm ghiếc.

Tên Nát Rượu thì chẳng chút cảm kích, mặc dù đã dừng tay, nhưng cũng chẳng nói tiếng nào, phụng phịu tỏ vẻ xem thường.

Chân chó của Dạ Mặc nhiệt tình phủi phủi xiêm y cho lão, chỉ thiếu nước cúi đầu khom lưng lấy lòng, lại phát huy tài năng bốc của mình nữa.

“Ôi chú xem thật chẳng ra sao! Thật đúng là hồng thủy tràn vào miếu Long Vương, người nhà không nhận ra nhau, đều là do Tiêu Dao vừa rồi không nói rõ ràng. Hiểu lầm, chỉ là hiểu lầm thôi!”

“Cút đi! Khốn kiếp, ai một nhà với người hả?”

“Được rồi được rồi, chú cứ xem như đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân đi. Đi nào đi nào đi nào, con mời chú uống rượu đền tội.”

“Cút! Mẹ kiếp đừng có lôi kéo làm thân với ông!”

Dạ Mặc không phân bua mà ôm chầm lấy vai Tên Nát Rượu đang mất hết kiên nhẫn, mờ ám hạ thật thấp giọng: “Vừa nãy con nhìn thấy trong phòng bếp có Lê Hoa Nhưỡng[3] ngàn năm, là lễ vật núi Côn Lôn đưa tới đó”.

[3] Tức Lê Hoa xuân tửu, tên một loại rượu nếp.

Tên Nát Rượu coi rượu như mạng, vừa nghe thấy thế, hai mắt lập tức long lanh: “Lê Hoa Nhưỡng của núi Côn Lôn? Người nói thật không đấy?”

“Xem chú nói gì kia, đã là lúc nào rồi, con còn dám nói bừa lừa gạt chú sao?”

“Thế thì còn ngậy ra đó làm gì, mau đi trước dẫn đường!”

“Xin vâng lệnh chú!”

“...”

Tình hình đảo ngược hoàn toàn như phải bệnh thần kinh thế này khiến tôi nhìn mà ngẩn tò te.

Đợi khi Dạ Mặc và Tên Nát Rượu kẻ vai sát cánh đi khuất rồi, tôi mới như người mộng du bay tới bên cạnh Liễm Trần: “Có phải huynh đã nói với hai người đó rằng, bọn họ là cha con ruột thịt đã thất lạc nhiều năm hay không?”.

Liễm Trần bật cười: “Đương nhiên không phải”.

Mắt của y bình thường rất đẹp, khi cười sẽ hơi cong lên. Lúc ấy khóe mắt sẽ có những đường vân tinh tế, ánh lên chút vẻ sương gió bên bờ tóc mai, tựa như mặt trời mùa đông chiếu lên nền tuyết trắng, từng sợi nắng ấm áp nhẹ nhàng phảng phất mang theo chút hơi sương nhàn nhạt.

Xung quanh nước gợn dập dờn, nước biển màu lam, khiến cho dáng người hao gầy đang chấp tay đứng lặng của y trở nên mờ mờ ảo ảo. Đường như, việc lẳng lặng đứng một chỗ cùng y, nghe giọng nói dịu dàng của y, nhìn nụ cười yếu ớt của y, là một chuyện không thể xảy ra dù chỉ là trong giấc mộng...

Có lẽ bởi ánh mắt ngơ ngẩn của tôi quá lộ liễu, khiến Liễm Trần có chút không tự nhiên liền quay mặt đi chỗ khác và ho khan một tiếng, sau đó lại cười nói: “Vừa rồi ta chỉ là nói với... huynh ấy... Tên Nát Rượu... một câu ví von, con gái lấy chồng như bát nước hắt đi”.

Tôi lập tức ghen hờn, sau đó bưng mặt, miễn cưỡng khen ngợi: “Chiêu can ngăn này của huynh thật sự là... quá đặc sắc...”.

Y rủ mi mím môi, đưa tay gỡ một chú sao biển không biết đã bám vào vai tôi từ bao giờ ra, ngồi xuống cẩn thận vùi nó xuống khoảnh cát cạnh đường đi, y quay lưng về phía tôi, giọng nói nhẹ nhàng mà phiêu lãng: “Lẽ nào, ta nói sai sao?”.

“Hèn gì trước đây Tên Nát Rượu quản ta chặt như vậy, chỉ hận một nỗi là không thể giết sạch toàn bộ sinh vật giống đực từng nói chuyện với ta đi, thì ra là ôm tấm lòng người cha rộng lượng như biển cả...” Tôi lắc lắc đầu, hiểu ra toàn bộ rồi nhưng vẫn thấy hơi bối rối: “Nhưng bỗng nhiên từ thú cưng biến thành khuê nữ, khoảng cách thật sự là quá lớn, ta thấy hơi khó chấp nhận...”.

Liễm Trần dừng lại, miễn cưỡng lấy tay ôm trán.

Tôi nhìn y, lại nghĩ ra một chuyện: “À đúng rồi, nếu như tính như vậy, không phải huynh sẽ trở thành thúc thúc của ta sao?”

Y ôm trán một lần nữa, giải thích một cách khó khăn: “Thật ra câu nói đó của ta cũng chỉ là một cách ví von mà thôi, cô không cần phải coi là thật”.

Tôi không để ý đến y, vui vẻ thoải mái nhảy tới, kéo cánh tay y: “Đi thôi thúc thúc, chúng ta đi tìm cha nào!”.

“...”

(7)

Dọc đường đi phải hỏi thăm đủ loại cá với tôm, khó khăn lắm chúng tôi mới tìm được nhà bếp, nhưng từ xa chỉ nhìn thấy một cảnh tượng ồn ào hỗn loạn.

Tôi đoán ngay ra nhất định là hành vi trộm cắp của hai kẻ kia đã bị phát giác rồi, lập tức có tạt giạt mình bỏ rơi Liễm Trần mà trốn vào một chỗ cạnh đó.

Chỉ nhìn thấy con cua vừa rồi dẫn tên Dạ Mặc tham ăn vào nhà bếp đang khua hai cái cào lớn cùng tám cái chân lên chửi bới âm ỉ: “Dám ăn trộm rượu trên đầu Long Vương, không sợ uống xong tuyệt tử tuyệt tôn luôn hả?”.

Tôi đang cố gắng tự hỏi rượu của Long Vương và con cháu người khác có liên quan gì đến nhau, thì đã nghe thấy một con hải mã khẽ giọng hòa theo: “Đúng thế đúng thế! Chà chà, hôm nay không biết làm sao nữa, ở đâu ra thật lắm kẻ to gan lớn mật, đục nước béo cò, hèn mặt vô sỉ. Vừa rồi còn có một tên đồ hơi chán sống suốt nửa thì xông cả vào khuê phòng của công chúa chúng ta!”.

Lập tức mọi người xung quanh ai nấy đều kinh ngạc, ngay cả hít thở cũng trở nên gấp gáp, khiến bọt nước nổi lên thành từng hàng từng hàng.

Con hải mã kia rùng mình rồi vỗ ngực: “Cũng may phò mã phát hiện kịp thời, kêu người ném hấn ra ngoài rồi”.

Cua ta lòng đầy căm phẫn: “Với cái loại lãng tử háo sắc đó thì cứ cắt tiết luôn đường con cháu của hấn là xong!”.

Tôi cuối cùng cũng đã hiểu ra, thì ra tên này không cần biết thế nào đã muốn cắt đứt đường con cháu của người khác. Mỗi thù thật là lớn, hấn là cua công công chắc?

“Tâm địa của công chúa và phò mã gia nhà chúng ta đều rất tốt, người đầu phải không biết. Hơn nữa, đúng ngày đại hỉ, máu me nhầy nhụa thì thật chẳng có may mắn chút nào”. Hải mã rất trơ trên hừ nhẹ một câu: “Có điều, có thể tận mắt chứng kiến đại hòa thượng ôm mộng nhục dục, coi như ta cũng đã được mở mang tâm mắt!”.

Lại một hồi âm thanh xì xào, lại một đợt bọt nước lặn tẩn.

Tôi đã không còn hứng thú nghe trộm đám sinh vật biển kia bàn tán gì nữa, giậm chân một cái, chỉ hận không thể luyện thép thành gang được, đành thấp giọng mắng một câu: “Tên Mập Chết Tiết thật chẳng có tí tiền đồ nào hết!”.

Liêm Trần hình như cúi đầu thở dài một tiếng, rồi lập tức kéo khê tôi: “Đi, ta biết bọn họ đang ở đâu”.

Liêm Trần thi pháp, mang theo tôi ẩn thân đi thẳng lên phía Bắc.

Cảnh vật càng lúc càng hoang vu, rong biển cũng ít dần, nhiệt độ nhanh chóng giảm xuống, thoáng chốc, ngay cả ánh sáng cũng hoàn toàn biến mất. Trước mắt tôi chỉ còn bóng tối vô hạn, đi về phía trước vài bước nữa, tai tôi bỗng nhiên đau rất, không còn âm thanh nào hết, chỉ có thể nghe thấy tiếng trống ngực đập dồn của chính mình, lồng ngực tôi như muốn nứt toác ra.

Tôi rùng mình một cái, đột nhiên có cảm giác như bị nhấn chìm, dường như chỉ còn lại một mình tôi giữa tam giới này...

Không, là thiên địa chưa phân, tam giới chưa định, tất cả đều hỗn độn, không có âm thanh, không có ánh sáng, không có sự sống...

Chỉ có tôi.

Không biết sinh ra lúc nào, chết đi lúc nào, không biết vì sao mà sinh, cũng không biết vì sao mà chết.

Hoặc có lẽ, thực ra tôi đã chết?

Bằng không, sao có thể không hồn không phách...

Không hồn không phách...

Trước mắt chợt lướt qua một cảnh tượng, một người toàn thân đều là máu khảm giọng cười điên cuồng, còn một người khác, khoanh tay đứng yên một bên, bình tĩnh quan sát, đôi mắt long lanh như hổ sâu vạn trượng, ngàn năm vạn năm, không sóng gió nào biến đổi được...

Đầu đau như búa bổ, cảnh tượng kia thoáng chốc tan thành tro bụi, cùng lúc đó, dường như một ý niệm rất quan trọng chợt lóe lên trong đầu, tôi nỗ lực tóm lấy nó.

Nhưng mà ngay sau đó, cổ tay tôi bị một bàn tay nắm ngón thon dài mạnh mẽ nắm chặt lấy, đồng thời một tiếng nói ôn hòa dễ nghe vang lên trong lòng tôi: “Nhắm mắt lại, đừng nghĩ gì hết, cứ đi theo ta là được”.

Tôi thoáng do dự, sau đó làm theo.

Tôi thả lỏng cơ thể, để cho sức mạnh khiến tôi an tâm kia chậm chậm kéo đi.

Sự sợ hãi tột độ khi nãy từ từ lắng xuống, ngay cả sự rét mướt thấu xương cũng dần vơi đi.

Bỗng nhiên tôi lại nghĩ, nếu có thể cứ như vậy đi theo phía sau y, để y nắm lấy tay mình, mặc y tùy ý dẫn đi, cho dù đó là nơi quanh quẩn tràn đầy tuyệt vọng, mãi mãi không có đường ra, thì cũng không sao cả...

Chẳng biết cứ vậy mà đi bao xa, đi bao lâu, cuối cùng tôi cũng nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng: “Tối rồi!”.

“Hả?”.

“Có thể mở mắt ra rồi!”.

Lúc này tôi mới lấy lại được cảm giác, năm giác quan bỏ tôi mà đi lúc trước rốt cuộc đã trở về vị trí cũ.

Tôi lập tức mở mắt, một màu đỏ rực đập vào mắt tôi, tôi hơi chói mắt, vội vàng nhắm mắt lại, đang định dụi mắt, khuôn mặt chợt được xoa nhẹ bởi những ngón tay mát lạnh mà ấm áp: “Cô... vì sao lại khóc?”.

Tôi ngẩn ngơ, đưa tay sờ mặt mình, quả nhiên thấy ướt: “Ồ!”.

Lông mày Liễm Trần hơi cau lại, kèm theo một tiếng thở dài thật khẽ: “Chính mình rơi nước mắt mà cũng không biết sao?”.

Tôi lắc đầu, suy nghĩ một lát, nhanh chóng đưa ra phán đoán: “Nhất định là bị dọa sợ quá rồi!”.

Y khẽ nhếch khóe môi, nghiêng đầu, cẩn thận lau nước mắt cho tôi, trong câu nói đùa thoáng một nỗi buồn không dễ gì nhận ra: “Thì ra, lá gan của cô lại nhỏ như vậy”.

Tôi nhìn sự dịu dàng chăm chú của y, lòng chợt khẽ rung động, buột miệng hỏi: “Chúng ta trước đây có phải đã từng gặp nhau rồi không?”.

Đầu ngón tay của y dừng lại, chợt cười đáp: “Đương nhiên, ở chỗ của Tên Nát Rượu ngoài ba mươi ba cơi trời đó”.

“Không phải chỗ đó, trước đó cơ!”.

Y thu tay về, giấu lại vào trong áo, nghiêng người, rử mi mắt thu ánh nhìn lại, vẻ mặt lãnh đạm nhưng giọng nói thì lại vô cùng dứt khoát: “Không hề”.

“Thật sao?”. Tôi thất vọng thở dài: “Không biết vì sao, huynh luôn tạo cho ta một cảm giác vô cùng quen thuộc. Từ khi ta bắt đầu có ký ức trở đi, đều ở cùng với Tên Nát Rượu. Nhưng trước đó ta như thế nào, có những chuyện gì đã xảy ra, thì hoàn toàn không có ấn tượng gì hết. Ta vốn cho rằng...”.

Liễm Trần bỗng dừng cắt lời: “Những chuyện đó, rất quan trọng với cô sao?”.

“Ồm, cũng chẳng có gì quan trọng hay không quan trọng cả, chỉ là hơi hiếu kỳ chút thôi”. Tôi nhìn mười ngón tay vẫn nắm chặt của y: “Có điều, thật ra, cho dù huynh có thật sự biết quá khứ của ta, nói tất cả cho ta nghe, thì đối với ta mà nói, cũng lắm cũng chỉ giống như nghe một chuyện chẳng liên quan gì đến mình mà thôi”.

Y ngẩng người một lát: “Không liên quan...”.

“Những chuyện đã trải qua, những người đã từng gặp, phải tồn tại trong trí nhớ thì mới có ý nghĩa, không phải sao? Nếu không thì có quan hệ gì với ta của hiện tại chứ?”

Lòng bàn tay của Liễm Trần lạnh toát như băng, từ từ buông tay tôi ra, mỉm cười: “Đúng vậy, tựa như người thường dù có quần quít si mê hay hận thù sâu sắc như thế nào, đến sau cùng, vẫn không thắng nổi một chén Mạnh Bà thang^[4]”.

[4] Tức canh Mạnh Bà: Théo sách Phật, những người chết đi đều phải uống một bát Mạnh Bà để quên hết chuyện kiếp này rồi đi qua cầu Nại Hà để tiếp tục đầu thai. Canh Mạnh Bà có thể xóa hết ký ức về đời trước của một người, đó là lý do vì sao người ta đến trong cuộc đời này mà chẳng hề nhớ gì về những đời trước của mình, tiếp tục bị mê mờ bởi danh, lợi và tình trong kiếp này.

Tôi biểu thị sự đồng tình sâu sắc, suy nghĩ chốc lát rồi lại hỏi: “Thế nhưng, nếu như một bên đã quên, mà một bên lại còn nhớ rõ, vậy phải làm sao?”.

Y xoay người cất bước, giọng nói vang vọng như tiếng gió len qua rừng trúc: “Nếu đã lựa chọn nhớ, thì phải chuẩn bị để mãi mãi cô độc mà ôm lấy những ký ức đó”.

Tôi nhìn bóng lưng y, thở dài: “Giống như Tên Mập Chết Tiệt kia”.

Hình như do bị nhiễm lạnh bởi hàn khí tích tụ cả chục vạn năm của nơi này, Liễm Trần cúi đầu ho một tràng, sau đó mới lạnh nhạt đáp: “Ừm”.

Tôi đứng khựng tại chỗ trong giây lát, sau đó bước nhanh đuổi theo y, tiện thể nhìn quanh chỗ mình đang đứng. Đây là một nơi giống như rìa miệng núi lửa mới phun trào, bên trong miệng núi là một cái hang rộng hàng trăm mét, nham thạch nóng sôi ùng ục, nhưng lại chẳng hề cảm nhận được chút hơi nóng nào.

Bốn phía giống như bị một miếng vải đen thăm thẳm bao phủ, không có gió lửa cũng chẳng có ánh sáng, phía trên đầu cũng giống như bị nhuộm một màu đen, ngay cả những bông tuyết đang không ngừng rơi cũng mang một màu đen thuần túy.

Nếu như tôi đoán không nhầm, đây hẳn là trận đồ phong ấn lệ khí từ thời thượng cổ, Mất Bắc Hải[5].

[5] Mất Bắc Hải là hồ nước sâu nhất thế giới, cũng là hồ nước chứa được số lượng nước ngọt lớn nhất, điều kỳ lạ chính là, một hồ nước nhỏ như vậy lại có thể chứa toàn bộ sinh vật nước ngọt, như bọ biển, báo biển, cá mập, ốc biển, tôm cua nước ngọt, khiến nhiều người cho rằng Mất Bắc Hải nối liền với Bắc Hải.

Thảo nào Tên Nát Rượu đang sống trong hồ lô ngót cả nghìn năm bỗng nhiên lại chạy tới tham gia mấy sự kiện tập thể nhạt nhẽo như Long Vương gả con gái này, lại còn lén la lén lút giấu đầu lòi đuôi, thì ra là có trò vui để xem.

Chúng tôi rẽ vào một khúc quanh, đường nhìn có vẻ rộng ra ít nhiều.

Chỉ thấy trên một phiến đá đen lớn bằng phẳng, một hòa thượng béo tốt áo rách tả tơi đang nằm ngửa, bên cạnh là hai người mặt mũi bầm dập đang ngồi chồm hổm, vẻ mặt ủ rũ chán nản, sầu khổ ai oán.

Tôi vừa xuất hiện, Dạ Mặc đã chạy vội tới, ôm chầm lấy tôi: “Tiêu Dao Tiêu Dao nàng xem này, chúng ta khổ sở trăm bề mới lấy trộm được rượu ra đây, cuối cùng lại bị Tên Mập Chết Tiệt này uống hết sạch rồi, hức... hức... hức...”.

Tên Nát Rượu chán nản nhìn qua, vẻ mặt ỉu xìu cũng như chực khóc đến nơi rồi.

Liễm Trần lặng lẽ đi tới an ủi ông ta: “Bỏ đi, mấy hôm nữa đến Côn Lôn, ta sẽ bảo Hoàng Long đạo trưởng cho huynh mấy hũ rượu nếp”.

Tôi cũng lập tức xoa đầu Dạ Mặc: “Ngoan nào ngoan nào, đến lúc đó cậu cứ việc theo bọn họ lên núi mà uống cho thỏa thích”.

Cậu ấy chẳng hề e ngại đưa thân mình xoắn quấy, tóm lấy tôi nũng nịu: “Ta không chịu không chịu không chịu. Người ta không muốn đến chỗ của đám thần tiên đó đâu”.

Ở cùng thằng ranh không có sĩ diện, không có chừng mực này, tôi thấy thật mất mặt, đành nói qua quýt cho xong: “Được được được, nếu cậu không chê thì để ta nấu rượu cho cậu có được không?”.

“À phải rồi! Thiếu chút nữa ta quên mất Tiêu Dao nhà chúng ta cũng biết ủ rượu, thật là đảm đang!”

Dạ Mặc là một tên điên điên hình, cậu ấy vui sướng nhảy nhót bám dính lấy tôi không chịu buông, khiến cho Tên Nát Rượu nhìn mà lộn ruột. Liễm Trần vỗ vỗ vai ông ta, khẽ lắc đầu.

“Ngày đó rõ ràng đã chọn Dương Tiễn rồi, kết quả ai ngờ hắn lại nghĩ không thông như vậy...”. Tên Nát Rượu bi phẫn nện xuống đất, tức giận rửa thẳm: “Ta không sao hiểu nổi, sao lại có thể để tên nhãi ranh lai lịch không rõ ràng này được hời như vậy”.

“Chàng rể hờ” bị “bố vợ chuẩn” ghét bỏ đến khổ sở không nói nên lời: “...”.

Tôi nhân cơ hội đó giãy ra khỏi Dạ Mặc đang chịu đả kích mạnh mẽ, tiện thể còn đổ thêm dầu vào lửa: “Nhắc đến Lê Hoa Nhượng, thật ra lúc ấy ta là vì Dương Tiễn mới học làm thôi”.

Dạ Mặc hai mắt rưng rưng ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên: “Dương Tiểu Nhị, ông đây chưa xong với người đâu! Chưa xong đâu!”.

“Tốt! Người định thế nào? Bản quân nhất định sẽ tiếp đón đến cùng!”

Một tiếng cười sang sảng, vạt áo bay phấp phật, tinh thần chiến đấu lăm lăm.

Người vừa tới mặc giáp bạc cờ đen, sải bước tiến đến, đứng yên, ánh mắt sáng quắc quét qua đây một cái, cuối cùng ánh nhìn dừng lại ngay trên người tôi, mỉm cười nhã nhặn: “Đã lâu không gặp, Nha Đầu”.

3. Chương 3

(8)

Đúng như Tên Nát Rượu nói, năm đó y vừa mới quảng tôi đi, thì Dương Tiễn đã nhặt tôi về. Nguyên nhân cũng rất đơn giản, chó của hắn cắn tôi, cho nên tôi đã rất không khách khí mà ăn vạ hắn.

Trước đây tôi cho rằng, tất cả những chuyện này chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi, có điều bây giờ ngẫm lại, lúc đó nơi mà tôi bị vút bỏ lại chính là “Quán Giang Khẩu” – địa bàn của Dương Tiễn, mà theo như tôi được biết, Dương Tiễn lại chính là kẻ vô cùng hiềm hoi trong tam giới được Tên Nát Rượu yêu thích. Kết hợp với những lời mà kẻ mới đến này vừa nói, tôi đã hoàn toàn có lý do để tin rằng, ngày ấy ông ta cố tình quảng tôi vào trước cửa nhà Dương Tiễn, không phải với tấm lòng chủ nhân muốn tìm nhà cho thú cưng, mà là nỗi niềm phụ thân muốn tìm chồng cho con gái.

Bị cha hại đến nước này, tôi không khỏi chứa chan nước mắt.

Lúc Dương Tiễn nhặt được tôi, hỏi tôi tên là gì, tôi suy nghĩ một lát, bỏ đi chữ “Thối” rất là ảnh hưởng đến khí chất băng sương cao quý trong cái tên mà Tên Nát Rượu vẫn thường gọi mình rồi trả lời: “Nha Đầu!”.

Hắn nghe xong, chỉ cười lắc đầu giống như gặp phải một đứa trẻ tinh nghịch, không hỏi thêm gì nữa, đưa tôi về nhà luôn.

Vì thế tôi liền kết bái huynh đệ và ở chung một nhà với con chó cùng mấy người anh em kết nghĩa khác của hắn, ngày nào cũng được ăn no rồi lại ngủ kĩ, cuộc sống vô cùng vui vẻ thoải mái.

Nhưng đáng tiếc là, chuỗi ngày sung sướng này chỉ kéo dài có vài chục năm. Bởi vì không biết Dương Tiễn làm sao, bỗng nhiên quyết định lên trời làm quan, mà một khi hắn đã chính thức bước vào bộ máy quan trường của thần tiên, thì một con yêu quái không thuộc bất cứ giống loài nào như tôi tất nhiên không thể đi theo hắn nữa. Cũng đúng lúc đó, Dạ Mặc rạch ngang trời đất chui ra, vì một câu nói đùa thuần túy của tôi mà gia nhập yêu tộc, còn luôn miệng nói muốn lấy tôi làm vợ, Dương Tiễn liền đẩy thuyền theo nước, giao tôi cho cậu ấy.

Ồ, như vậy nghĩ lại, chẳng lẽ lúc đó Dương Tiễn cũng mang tấm lòng người cha thương con vô điều kiện với tôi hay sao?...

Có quá nhiều cha, cũng khổ lắm.

Sau khi rời khỏi Quán Giang Khẩu, cùng Dạ Mặc đi lại lang thang khắp nơi, thì thoảng tôi cũng nghe được một vài tin tức rải rác về Dương Tiễn.

Như là, hắn làm thiên thần chấp pháp của Thiên đình, lạnh lẽo vô tình bài trừ những kẻ chống lệnh, bàn tay máu lạnh độc chiếm đại quyền.

Như là, hắn hạ lệnh chinh đồn quân đội, nâng cao sức chiến đấu tinh nhuệ hiếu chiến, khiến cho tiếng oán than vang dậy trời.

Như là, hắn nham hiểm giả dối lộng quyền, thậm chí uy hiếp Ngọc Đế, khiến cho trên dưới Thiên đình mù mịt chướng khí...

Thật ra những điều này, ngay đến đầu câu tôi cũng chẳng thèm tin.

Nhưng đôi khi, tôi cũng không nhịn được mà nghĩ, Dương Tiễn làm quan ở Thiên đình, Dương Tiễn nắm giữ quyền lực trong tay, Dương Tiễn hô mưa gọi gió, liệu còn là Dương Tiễn “tâm cao bất nhân thiên gia quyền, tính ngạo quy thần trụ Quán Giang[1]” hay không?...

[1] Câu thơ vốn dùng để miêu tả về Dương Tiễn – một nhân vật trong thần thoại Trung Quốc. Mẹ của Dương Tiễn là Ngọc Dao tiên tử (em gái Ngọc Hoàng), vì yêu người phàm trần mà phạm vào điều lệ của Thiên đình, bị Ngọc Đế giam dưới núi Đào Sơn, Dương Tiễn trải qua nhiều gian nan để cứu mẹ, thành thân cùng tam công chúa Tây Hải, sống ở Quán Giang Khẩu. Tây Vương Mẫu không có con trai, rất yêu thương Dương Tiễn nên xin Ngọc Đế ban cho làm Hiền Thánh Nhị Lang Chân Quân. Mặc dù Ngọc Đế cũng tự nhận ngày trước quá khắc nghiệt với mẹ Dương Tiễn, nhưng hận cũ vẫn chôn sâu trong lòng, Dương Tiễn chưa bao giờ coi Ngọc Đế là cậu, cũng không nghe hiệu lệnh Thiên đình, là một vị tiên chỉ có thể mời mà không thể bắt, chỉ có thể thông báo mà không thể điều động. Cho nên mới có câu “tâm cao bất nhận thiên gia quyển, tính ngạo quy thần trụ Quán Giang”, nghĩa là tâm tính cao ngạo không nhận họ hàng với người trời (Ngọc Đế), trở về làm thần tiên sống ở Quán Giang Khẩu.

Bây giờ, khi gặp lại gương mặt anh tuấn nghiêm nghị đầy sắc bén kia, tôi bỗng hiểu ra.

Những thứ rối tinh rối mù kia vốn chẳng có gì quan trọng, không cần biết cuối cùng hắn biến thành bộ dạng như thế nào, chỉ cần vẫn sẵn lòng gọi tôi một tiếng “Nha Đầu”, thì mãi mãi vẫn là Dương Tiễn của ngày ly biệt ấy, dưới gốc hoa lê rụng trắng mặt đất, khàn giọng mỉm cười nói với tôi: “Ta vốn tưởng rằng, sẽ mãi mãi nuôi người...”.

Tôi chớp mắt mấy cái, nhào tới trước mặt Dương Tiễn, cánh mũi cay cay, đột nhiên cảm thấy tủi thân một cách khó hiểu, cúi đầu túm lấy tay áo y, hồi lâu mới nghẹn ngào nói: “Ta còn tưởng, ngài đã sớm quên ta rồi chứ...”.

Hắn đưa tay lên xoa đầu tôi như ngày xưa, than nhẹ: “Nha Đầu ngốc, sao có thể vậy được?”.

Dạ Mặc bị phốt lờ rồi lại bị khiêu khích đương nhiên rất khó chịu với chuyện này, lạnh lùng hừ một tiếng phỉu tuyết đen bám trên áo, rồi lên tiếng: “Mấy chuyện nhỏ nhặt này cũng phải làm phiền đường đường thiên thần chấp pháp như ngài ra mặt, Thiên đình rốt cuộc là việc bé xé ra to hay là không có ai dùng được thế?”.

“Nếu như lệ khí thật sự thoát ra, tam giới ắt sẽ đại loạn, sinh linh lầm than, sao có thể coi là chuyện nhỏ? Huống hồ...”. Dương Tiễn liếc mắt nhìn cậu ấy, lại cười nhạt ra vẻ đàng hoàng nhả ra một câu rỗng tuếch: “Đã làm thần tiên, chỉ cần tận tâm tận lực mà thôi, hà tất phải chia thứ bậc cao thấp, sự vụ lớn nhỏ?”.

Dạ Mặc chỉ có thể “xì” một tiếng tỏ ý chống đối, nhưng cũng không nhiều lời nữa.

Dương Tiễn không để ý đến cậu ấy, quay qua hỏi thăm Liễm Trần: “Thật xin lỗi, ta có chút chuyện vướng chân vướng tay nên đến muộn. Ta đã bàn bạc với Địa Tạng Bồ Tát[2] xong, chúng ta có thể bắt đầu rồi”.

[2] Một vị Bồ tát được tôn thờ trong Phật giáo Đông Á, được biết đến bởi lời nguyện cứu độ tất cả chúng sinh trong lục đạo luân hồi vào thời kỳ sau khi Phật Thích-ca Mâu-ni nhập Niếp-bàn cho đến khi Bồ tát Di Lặc hạ sinh, và nguyện không chứng Phật quả nếu địa ngục chưa trống rỗng. Do đó, Địa Tạng thường được xem như là vị Bồ tát của chúng sinh dưới địa ngục hay là giáo chủ của cõi U Minh. Địa Tạng thường được mô tả là một người khát thực trọc đầu với vàng hào quang xung quanh, một tay cầm tích trượng để mở cửa địa ngục, tay kia cầm ngọc Như Ý tượng trưng cho ánh sáng xua tan bóng đêm.

Liễm Trần cười xua tay: “Không sao, dù gì cũng còn nhiều thời gian”.

Lúc này, Tên Mập Chết Tiệt vẫn nằm ngay đơ cũng đỡ sống đỡ chết mà hừ hừ hai tiếng, coi như là chào hỏi.

Tên Nát Rượu chỉ nhìn chòng chọc vào Dương Tiễn, càng nhìn vẻ mặt càng đau khổ, cuối cùng dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, ôm đầu ngồi xồm một bên than thở.

Vì vậy, Dạ Mặc càng âm ức.

Khiến cho Dương Tiễn rất khó hiểu.

Được nhìn ba vị chủ nhân trong quá khứ và hiện tại xúm lại một chỗ hòa thuận vui vẻ, tôi thân là thú cưng, tâm trạng nhất thời cũng trào dâng như sóng vỗ bờ.

Tôi xoa xoa mũi ho một tiếng: “Ta nói này các vị anh hùng, thì ra các người đều quen nhau cả sao?”.

Dương Tiễn và Liễm Trần nhìn nhau: “Từng gặp một lần”.

Liễm Trần và Vô Si nhìn nhau: “Từng gặp một lần”.

Tên Nát Rượu cùng Dạ Mặc nhìn nhau: “...”.

Tôi khoát khoát tay: “Được rồi được rồi, hai người thì ta biết, đánh nhau một lần”.

Dạ Mặc nhìn người này rồi lại nhìn người khác, sau đó chỉ tôi rồi lại chỉ Liễm Trần: “Vậy hai người thì sao?”.

Liễm Trần nhìn tôi im lặng.

Tôi liền nghiêm nghị trả lời thay: “Từng gặp một lần”.

Dạ Mặc nhếch miệng nhăn nhó, dùng ánh mắt u oán “mới gặp một lần mà đã động chân động tay sờ sờ mó mó thật là quá đáng” lên án bản tính trăng hoa của tôi, tôi quyết định phớt lờ không thèm để ý đến cậu ấy.

Kết thúc màn giới thiệu đơn giản, tôi cũng hiểu được đại khái mối quan hệ của đám thần tiên trước mắt này, nói chung không nhiều thì ít đều có quan hệ với Liễm Trần.

Về phần tôi và Dạ Mặc thì chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Đối với mấy chuyện của thần tiên, yêu quái chúng tôi chẳng thèm dính dáng.

Nghĩ vậy, tôi vừa định lôi kéo cậu em yêu quái lui qua một bên uống trà xem kịch, thì đã thấy Tên Nát Rượu trừng mắt với cậu ấy: “Còn không lăn qua đây làm việc!”.

Dạ Mặc đáp lại một câu, ngoan ngoãn lăn qua.

Tôi vô cùng ngạc nhiên: “Ấy không phải, sao ở đây còn có việc gì của cậu ấy chứ?”.

Tên Nát Rượu gỡ một chiếc hồ lô từ bên hông xuống, thi triển pháp thuật, treo nó lơ lửng giữa đầm nước đang sôi sục trên đầu: “Không bỏ chút sức lực nào mà đòi lấy được vợ, đừng có mà mơ đi!”.

Ngay tức khắc, Dạ Mặc càng khoan khoái lăn qua.

Liễm Trần vừa định mở miệng, kết quả bị Tên Nát Rượu đẩy đến bên cạnh tôi: “Vết thương của huynh vốn chưa khỏi hẳn, dù đã có pháp khí kia nhưng thật ra vẫn chỉ là tạm thời thôi, chẳng may có sơ suất gì sẽ phản tác dụng, huynh cứ nên ở một bên chờ xem đi”. Ngừng một lát, ông ta lại bổ sung thêm một cách miễn cưỡng: “Yên tâm, tiểu tử đó đã đánh nhau với ta một trận, pháp lực cũng được, sẽ không làm hỏng chuyện đâu”.

Liễm Trần ngẫm nghĩ một lát, gật đầu với Dạ Mặc đang chống nạnh cười to đầy đắc ý: “Vậy vất vả cho cậu rồi”.

Có vẻ câu nói “con gái lấy chồng như bát nước hắt đi” lúc trước của y khiến Dạ Mặc rất có thiện cảm, vì vậy ánh mắt cậu ấy nhìn y đầy hơn hớn ôn hòa. Trong khi đó, ánh mắt bắn về phía Dương Tiễn thì lại càng ngày càng dữ tợn.

Dương Tiễn vô tội chẳng hiểu gì: “...”.

Cho nên cậu chàng vẫn chỉ là đứa trẻ to xác chưa đủ tình trường, yêu ghét rõ ràng, buồn vui ra mặt mà thôi.

Tôi chỉ biết lặng lẽ mà ôm trán bó tay.

Dương Tiễn và Dạ Mặc chia ra đứng hai bên dòng dung nham nóng chảy, lấy binh khí ra, đồng thời bấm tay niệm thần chú, hai bóng người một bạc một đen thoáng va chạm giữa không trung khiến cho tia lửa văng khắp nơi. Hai người đã rất nhanh hợp lại một chỗ, cùng nhau nhảy vào trận đồ tam giác trong chiếc hồ lô mà Tên Nát Rượu đang khống chế ở bên kia.

Thoáng chốc nham thạch nóng chảy sôi sục nứt toác ra, tựa như có vô số con rồng khổng lồ ở trong đó đang vật lộn trở mình. Dù là trận thế đáng sợ rõ ràng như vậy, nhưng lại rất yên lặng, thậm chí không gợn cả một cơn gió. Chỉ có những bông tuyết đen là vẫn rơi lãnh đăng, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng gấp, thoáng chốc đã phủ thành một tầng dày lên ba người trong trận, giống như lớp áo giáp không thể phá vỡ.

Liêm Trần thả tay xuống, dáng người nhìn có vẻ tùy ý nhưng lại không để lộ chút sơ hở nào. Y cứ như vậy lẳng lặng đứng phía trước tôi, ngăn tất cả những trận gió mang theo lệ khí đang lao tới lại. Khuôn mặt trầm mặc như nước, y chăm chú nhìn cục diện biến hóa không hề chớp mắt.

Đại hòa thượng này giờ vẫn đóng vai xác chết đột nhiên bật dậy khiến tôi giật nảy mình: “Người hoàn hồn rồi hả?”.

Hắn không để ý đến tôi, chỉ nhìn ánh đèn – bạc đang quấn vào nhau dần trở nên chói mắt giữa miệng hồ lô, miệng lẩm bẩm đầy kích động: “Không trấn áp được nữa rồi...”.

“Cái gì chứ?”.

“Hơn vạn năm trước, thiên địa từng trải qua một trận đại chiến kịch liệt dai dẳng, cuối cùng phân định được tam giới, nhưng vì sinh linh lầm than, oán niệm quá nặng đã hội tụ thành một luồng lệ khí có thể phá hủy vạn vật. Các vị thần thượng cổ như Phục Hy, Nữ Oa đã phải dốc hết pháp lực mới có thể phong ấn nó lại, sau đó họ đều tạ thế, trở về với cát bụi, tan biến vào đất trời”. Liêm Trần quay lưng về phía tôi, trầm giọng chậm rãi giải thích: “Nơi này chính là chỗ then chốt áp chế lệ khí, nếu như có gì sơ sẩy, thì thiên địa chắc chắn sẽ sụp đổ, chúng sinh sẽ rơi vào cảnh lầm than”.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại lúc trước ở cùng Dương Tiễn, có một lần hắn bị thương, đó là vì trong lúc đến cực Bắc làm việc thì vô ý bị một luồng lệ khí nhỏ tập kích: “À phải rồi, hình như hơn tám trăm năm trước Dương Tiễn đã phát hiện ra thứ này xuất hiện điểm khác thường, cho nên bây giờ muốn phá hủy nó đến cùng đúng không?”.

“Hơn nữa, là tình hình đột nhiên chuyển biến xấu, dẫn đến toàn bộ kế hoạch trước đó của Dương Tiễn đều không kịp thực hiện”. Liêm Trần nghiêm túc gật đầu: “Lần này chúng ta đến đây chính là muốn mượn sát khí của lửa địa ngục Hồng Liên tạm thời kiềm chế nó, để tranh thủ thời gian, tìm ra phương pháp giải quyết tốt nhất”.

Tôi ngăn người ra: “Nhưng... lửa đó có thể thiêu trụi tất cả, một khi đã bùng lên, toàn bộ Bắc Hải không phải...”.

“Mọi việc xảy ra quá bất ngờ, không kịp chuẩn bị. Dương Tiễn đã bàn bạc với Long Vương, đợi đại hôn ngày hôm nay kết thúc, sẽ tiến hành di dời Long cung.”

“Khó trách lại phải tổ chức hôn lễ sớm như vậy...”. Tôi sực tỉnh, sợ hãi: “Nhưng nhìn trận thế lúc này, e rằng tối đa cũng chỉ có thể kéo dài thêm mười ngày nữa tháng. Khắp khu vực biển có nhiều lính tôm tướng cua, nào cá nào sâu các loại như vậy, sao có thể di dời hết chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi chứ?”.

“Vậy thì...”. Giọng nói của Liêm Trần vẫn nhẹ nhàng như cũ, chỉ bằng một câu nói hời hợt mà quyết định sống chết của vô số sinh linh: “Không lo được nhiều như vậy”.

Tôi nhìn bóng lưng y thon gầy khoác áo lông cừu trắng như tuyết, nghĩ tới dáng vẻ ôn hòa cẩn thận đem chú sao biển thả vào trong bãi cát của y khi này, trong lòng cảm thấy lạnh run lên nhưng cũng chỉ có thể im lặng.

Đúng lúc này, hòa thượng béo còn đang say khướt đột nhiên bật cười, lớn giọng: “Yêu quái à, ta vừa đi xem cô ấy cưới đấy”.

Tôi bình tĩnh lại, vỗ lên cái đầu trơn nhẵn của hắn: “Người còn không biết xấu hổ mà nói ra nữa, học người ta rình rập hèn mọn không nói làm gì, lại còn để bị phát hiện đánh đuổi, thật là mất mặt!”.

Hắn lơ lơ đôi mắt, cười khoái trá: “Phải đấy, đã chẳng gặp được, lại còn bị người ta đánh đuổi, oan cho ta quá”.

Tôi nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng chỉ biết thở dài, chỉnh lại tấm áo cà sa đã bị xé rách tả tơi của hắn, cố gắng che đi những vết thương mới dọc ngang khắp người: “Được rồi đừng nghĩ nữa, qua nửa canh giờ nữa, là cô ấy đã thật sự trở thành vợ của người khác rồi. Tốt xấu gì cũng coi như đã thỏa ý nguyện của người, người cũng coi như trút được bầu tâm sự”.

Hắn cười nhăn nhó, khuôn mặt múp míp chỉ thấy răng mà không thấy mắt đâu: “Thật ra rất lâu rất lâu trước đây, ta đã luôn suy nghĩ, nếu như cô ấy khoác áo cưới lên người, nhất định sẽ vô cùng xinh đẹp”.

“Tất nhiên rồi”. Tôi nghiêm túc gật đầu: “Không cần biết là trước đây hay hiện tại, cô ấy vẫn thật sự là một đại mỹ nhân”.

Hòa thượng ưỡn cái bụng tròn vo biểu thị sự hãnh diện, sau đó ánh mắt lại nhìn thẳng hồi lâu đến ngây dại: “Vừa nãy ta nằm trên nóc nhà, nghe thấy nàng nói với con rồng kia... ờ, chính là chồng sắp cưới của nàng đó... ờ... chồng...” Hắn bỗng nhiên khựng lại, lấy tay vuốt râu, gượng gạo cười hai tiếng ngây ngô rồi nói tiếp: “Mỗi một gốc hải táo, một rặng san hô trong vườn đều là do nàng tự tay trồng. Còn có những động vật nhỏ kỳ quặc nữa, trước nay đều là nàng tự tay chăm sóc. Chắc người cũng không ngờ đúng không, trước nay tính nàng đều dữ dằn hung tợn coi sinh mệnh như trò đùa, vậy mà giờ đây, lại yếu lòng như vậy, còn khóc nhè vì một con ốc biển đã chết nữa”.

Tôi vỗ vỗ cái bụng của lão mập, bứt rứt hồi lâu, nhưng cũng chỉ có thể nói ra vài lời lảm nhảm cứng ngắt: “Thế cũng rất tốt mà”.

“Rất tốt...” . Hòa thượng đứng lên, phủ tuyết đen bám trên người đi: “Chúng ta, đều là những kẻ không cha không mẹ không nhà, quen phiêu bạt khắp nơi rồi, cho nên có một vài thứ, có lẽ mãi mãi cũng không thể hiểu được”.

Tôi không hiểu rõ cuộc ý của hắn là gì, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, liền ngáp ngừng đứng lên theo hắn.

Hắn lão đảo đi về phía trước hai bước, sóng vai với Liễm Trần: “Nhưng ta vẫn còn nhớ rất rõ, năm ấy, khi nhìn thấy ngôi chùa nơi mình sống từ nhỏ đến lớn chỉ còn lại một đồng đồ nát, lòng ta đau đớn bất lực đến cỡ nào”.

Tôi cả kinh: “Tên Mập! Trước nay người chưa bao giờ đề cập tới những chuyện quá khứ, sao đang yên đang lành lại...”.

“Người biết mà, ta từng thề sẽ bảo vệ nàng cả đời này.”

Bảo vệ...

Hai chữ này, cuối cùng đã khiến tôi rơi vào khủng hoảng thật sự.

Tôi không để tâm gì khác nữa, chỉ bấu chặt lấy cánh tay hòa thượng, nói năng lộn xộn đến gần như gào lên: “Cô ấy không thể gặp chuyện gì đâu, toàn bộ long tử long tôn nhà cô ấy đều không xảy ra chuyện gì được, dù sao không cần biết cô ấy yêu thích cái gì, nuối tiếc cái gì, chúng ta đều sẽ giúp cô ấy dọn nhà, cùng lắm thì dọn tất cả đi là được chứ gì...”.

Giữa bầu không khí nguy hiểm kỳ quái vây kín xung quanh, khuôn mặt của Tên Mập lại bình thản đến khó hiểu, thậm chí dung mạo còn mơ hồ hiện ra vẻ tuấn tú tao nhã một thời, hắn ngược mắt nhìn bầu trời đen như mực, khẽ lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Khắp vùng biển này, đều là nhà của nàng”.

“Nói chung người...” . Lòng tôi rối loạn vô cùng, luống cuống nói không kịp nghĩ: “Người nghĩ mà coi, cô ấy yêu người như vậy, sao người có thể khiến cô ấy đau lòng? Lỡ như cô ấy nhớ ra, lỡ như cô ấy đã biết, người bảo cô ấy phải làm sao bây giờ? Hả? Phải làm sao?”

Hắn hơi ngẩn ra, sau đó bật cười ha ha, thân hình đầy đà càng dễ khiến tôi bị chấn động: “Những chuyện kiếp trước đều hóa thành hư không. Làm thế nào để nhớ lại, làm cách nào để biết được? Về phần kiếp này, ta chẳng qua chỉ là một tên hòa thượng phá giới thối nát được cô ấy thương hại mà ngăn đám tôi tớ không để chúng dùng côn đập chết tôi mà thôi”.

Tôi bị sức lấn át của hắn chấn động đến mức ngã nhào xuống mặt đất, tình thế cấp bách, tôi ra sức hô to: “Tên Mập Chết Tiệt muốn chết, mau ngăn hắn lại!”.

Nhưng tôi thật không ngờ, Liễm Trần vẫn lặng lẽ đứng đó từ nãy đến giờ, cách hòa thượng không quá nửa cánh tay đột nhiên lại giống như mất mù tai điếc, không hề nhúc nhích.

Từ chỗ tôi nhìn ra, chỉ vừa vặn thấy ngón tay y nắm lại trong tay áo, hơi run lên một cách khó nhận ra, rồi rất nhanh, lại vững như bàn thạch.

Đột nhiên, nỗi tuyệt vọng từ tận đáy lòng xâm lấn dần vào tận xương tủy tôi, toàn thân tôi ớn lạnh.

Còn ba người bị giam trong trận pháp đang chuyển động kia thì cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hòa thượng béo mập hèn mọn cười lớn rồi bước vào hố sâu đầy dung nham sôi sục đã bị Hồng Liên nghiệp hỏa nuốt chửng quá nửa, phút chốc đã biến mất.

Đột nhiên, một tiếng niệm Phật vang vọng khắp trời, mang theo kim quang vạn trượng.

Quen biết nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên tôi nghe được tên hòa thượng phá giới ham rượu thịt đó nghiêm túc mà niệm một câu A Di Đà Phật.

Cùng lúc đó, tuyết đen ngừng rơi, nham thạch ngừng sôi sục, nguy cơ diệt thế được hóa giải chỉ trong chớp mắt.

Rốt cuộc thì tôi đã thấy được, thế nào là Phật pháp vô biên.

Mà cuối cùng tôi cũng nhớ ra, Tên Mập Chết Tiệt mang pháp hiệu Vô Si, đích xác từng là một đệ tử dưới chân Phật Tổ.

Năm đó, lúc vẫn là một con người, hắn có thể xả thân thành Phật. Đến nay, hắn đã là Phật rồi, xả thân mình, ngay cả một mảnh tro bụi, cũng không còn sót lại.

Biến cố xảy ra quá nhanh, tôi không kịp khiếp sợ cũng không kịp bi thương.

Dương Tiễn, Dạ Mặc và Tên Nát Rượu vội vàng tận dụng cơ hội không chế lệ khí, đẩy nghiệp hỏa trở lại.

Còn tôi thì ngồi thần ra trên tảng đá lạnh lẽo, nhìn về phía Liễm Trần dường như đã biến thành pho tượng chỉ còn bóng lưng, cười vài tiếng trống rỗng: “Dù sao cũng chẳng còn việc gì của hai ta nữa, chi bằng ta kể cho huynh nghe một câu chuyện đi. Có một người...” Tôi ôm chặt đầu gối, không ngăn nổi sự lạnh lẽo phát ra từ sâu trong cốt tủy: “Thế nào mới có thể yêu một người, yêu đến mức có thể để người ấy quên đi toàn bộ câu chuyện của chính mình”.

(9)

Thưở mới gặp nhau, hắn là đệ tử Phật môn tốt bụng đơn thuần, lớn lên từ nhỏ trong chùa miếu.

Còn nàng lại là xà yêu ngàn năm lả lướt mê hoặc con người, nấu mình chốn thanh lâu.

Tình cờ gặp nhau một lần, nàng nhìn thấy hắn đáng vẻ khôi ngô, lại ngây ngô chưa biết mùi tình ái, nhất thời hứng chí, cố ý cải trang thành cô nương bình thường tiếp cận hắn.

Nhưng nàng không thể ngờ, không cần biết nàng ngấm ám chỉ hay nói trắng ra, tiểu hòa thượng đó từ đầu chí cuối vẫn không hề rung động, mỗi lời nói mỗi cử chỉ đều tuân theo lễ nghĩa, trong mắt trong lòng chỉ có Phật, coi vẻ đẹp quyến rũ của nàng như vô hình.

Đương nhiên nàng không cam lòng.

Vì vậy, người nắm rõ nhược điểm lòng người như nàng bắt đầu từng bước vạch ra những mưu kế, dùng đủ các kiểu hư tình giả ý để khiến cặp mắt trong veo kia mê mẩn hồng trần, từ đó vấy bẩn trái tim.

Cuối cùng, hắn một mối lửa đã đốt sạch toàn bộ kinh Phật, vứt bỏ toàn bộ niềm tin đã từng giữ vững.

Cuối cùng, khi hắn cam tâm tình nguyện nói “yêu” nàng, thì nàng bật cười đắc ý.

Nàng hiện nguyên hình trước mặt hắn, nhìn hắn bị dọa đến hồn bay phách tán.

Nàng phất tay áo cười lạnh lẽo: “Người chẳng qua chỉ là người thường hèn mọn, dựa vào cái gì đòi sự chân thành của yêu quái đây?”

Hắn cứ như vậy nhìn dung nhan cùng thân thể mỹ lệ của nàng hóa thành thân hình loài rắn đáng sợ, cứ như vậy mà nghe nàng từng câu từng chữ bóc trần toàn bộ mưu đồ dối trá trước nay, sau đó toàn bộ thể giới vừa mới được xây lên vì nàng, toàn bộ những thứ tốt đẹp nhất, trong nháy mắt đều biến thành tội ác xấu xa.

Ôm niềm hối hận tột cùng, hắn trở về ngôi chùa đã từng cho hắn niềm vui bình yên vô hạn, giờ chỉ còn lại một đồng đồ nát thê lương.

Trong Phật đường trống vắng, trước tượng Phật trang nghiêm, kẻ đã lỡ hoàn tục giờ lưỡi dao lên, tự mình xuống tóc, cạo đầu quy y. Từ đó hấn vứt bỏ tạp niệm chuyên tâm tu hành, chỉ mong tu được pháp lực trăm yêu diệt ma, chỉ mong một ngày kia có thể khiến cho nàng hồn bay phách tán trong tay chính mình.

Cùng tan biến với ba ngàn sợi tơ phiền não, còn có cả tình yêu của hấn đối với nàng.

Cùng in dấu trong tim hấn ngoài những chấm sẹo Phật môn, còn có cả nỗi hận của hấn đối với nàng.

Nhưng mà thật ra hấn lại không biết rằng, ngày đó, nàng nhìn bóng lưng hấn hồn bay phách lạc lão đảo rời đi, đột nhiên lại thấy vô cùng hoang mang.

Bởi vì nàng vẫn cho rằng, trong bàn cờ mà nàng tự tay xếp đặt này, nàng chính là kẻ chiến thắng.

Nhưng mãi cho đến lúc đó, nàng rút cuộc mới hiểu ra, thì ra nàng mới là người thua, hơn nữa còn thua đến thảm hại.

Thời gian thấm thoát trôi qua, trăm năm chỉ như nháy mắt.

Lúc gặp lại, hấn là pháp sư lạnh lùng học nghệ thành tài xuống núi, trăm yêu diệt ma đuổi cùng giết tận. Còn nàng, lại là một xà yêu lương thiện một mình ở ẩn trong căn nhà trúc ngoài thành, luôn hi vọng có được cuộc sống phu thê bình thường của nhân gian.

Đột nhiên tương phùng, niềm vui tốt cùng của nàng lại đụng phải sự truy sát vô tình của hấn.

Nhưng nàng vẫn tin tưởng tuyệt đối rằng, hấn có tình cảm với nàng.

Bởi vì nàng biết, ngày đó hấn ở trong núi tu luyện đã từng gặp nguy hiểm, tính mạng mong manh ngàn cân treo sợi tóc, khi đó người mà lòng hấn nghĩ đến, chính là nàng.

Thế nhưng hấn lại xem những gút mắc với nàng trong quá khứ là mối nhục lớn nhất đời hấn, nên đã xem những lời nói chân thành “nguyện làm nữ tử bình thường chốn nhân gian, chỉ mong được làm vợ của chàng” của nàng như những lời lẽ yêu tà mê hoặc năm đó.

Vì vậy, hấn vứt bỏ mảnh tình thâm của nàng như vứt đôi giày rách, dùng đủ những lời lẽ cay nghiệt ác ý sỉ nhục nàng.

Vì vậy, khi toàn bộ yêu thương được chứng minh chỉ là sự ti tiện rẻ mạt, lòng nàng chỉ còn một mối hận tột cùng.

Để trả thù, một lần nữa nàng đối địch với hấn, thậm chí không tiếc đem chính linh hồn và tuổi thọ của mình đổi lấy sự tương trợ hắc ám, không tiếc mà chà đạp lên hàng ngàn hàng vạn mạng người, chỉ muốn đấu với hấn đến chết mới thôi.

Mà vốn từ lâu lòng dạ đã trở nên sắt đá, cũng không thêm để ý đến những người vô tội phải chịu liên lụy, chỉ xem đó là cái giá tất yếu để diệt sạch yêu tà.

Rốt cuộc, thiên địa than khóc, nhật nguyệt lu mờ, nhân gian phồn hoa trở thành địa ngục trần gian.

Nhưng chung quy, vẫn là hấn không đành lòng.

Dù sao, hấn cũng từng là một trong số những chúng sinh đang khổ sở giữa giũa kia.

Sinh ra làm người, cần phải đối mặt với vô số thiên tai nhân họa, cho dù yếu ớt, cho dù nhỏ bé, cho dù chưa ra đời đã phải nếm đủ bảy nỗi khổ của nhân gian, nhận mọi sự đùa cợt của số phận, nhưng vẫn cứ bướng bỉnh ngang ngạnh chịu đựng đời đời không thôi. Kể cả chỉ sống trong chớp mắt sớm sinh chiều chết, thì dù là những kẻ sống ngoài trần thế như thần tiên trên trời hay ma quỷ dưới đất cũng muốn tránh khỏi sự chối lợi lóa mắt của tai ương.

Cho nên sao có thể chỉ vì ân oán cá nhân mà dập tắt ngọn đèn sáng của vạn nhà?

Không ai có tư cách ấy.

Huống hồ...

Nghĩ kỹ lại, mấy trăm năm rồi, có thật là hấn muốn nàng chết không?

Cho nên, thôi thì cứ lấy mạng của hấn mà tẩy sạch những hắc ám đó, hóa giải kiếp nạn này, trả lại sự tự do cho linh hồn nàng. Cũng là để, xóa tan đi mối hận trong lòng nàng.

Vì vậy cuối cùng, trận đấu một mất một còn, và những gút mắc yêu hận giữa hấn và nàng, đã tan thành mây khói cùng với nỗi đau đớn đầy day dứt của nàng khi hấn hi sinh xương thịt của chính mình, lấy thân độ ma.

“Kim Cương trừng mắt, không bằng Bồ Tát rử mi[3].”

[3] Kim Cương là vị lực sĩ đi theo hầu Bồ Tát. “Kim Cương trừng mắt” chỉ mặt mũi luôn uy mãnh dữ tợn của ngài, dùng để hình dung về sự uy nghi trên cõi đời. “Bồ Tát rử mi” chỉ mặt mày hiền hậu nhân từ của Bồ Tát, dùng để hình dung về sự bao dung lương thiện của con người. Kim Cương trừng mắt có thể hàng phục yêu ma, Bồ Tát rử mi có thể khoan dung lực đạo. Trong Phật pháp, Kim Cương trừng mắt để đe dọa, trừng phạt kẻ ác, còn Bồ Tát rử mi để tìm về bản tính lương thiện của con người, cả hai đều giúp phổ độ chúng sinh, rất đáng tán thưởng.

Sau khi đã ném trải đủ số kiếp đau đớn khổ sở nhất, nhờ hai chữ “từ bi” mà hấn đã ngộ đạo thành Phật.

Vì từ bi, hấn đã không còn ràng buộc về xác thịt, nhìn thấu hỉ nộ ái hận sân si của bản thân.

Vì từ bi, hấn nguyện tan xương nát thịt để phổ độ cho hàng ngàn hàng vạn những linh hồn đang oán thán lâm than, mình đây tội lỗi khó tiêu tan.

Vì từ bi, hấn buông tay rũ bỏ toàn bộ thị phi ân oán, ái hận tình thù dây dưa vướng mắc với nàng cả nửa đời này.

Khi hấn nhìn vào đôi mắt xà yêu ngang ngược bướng bỉnh kia, trong mắt hấn đã không còn ý chí kiên quyết hàng yêu phục ma.

Khi hấn nhìn vào đôi mắt xà yêu kiên định cố chấp kia, trong mắt hấn đã không còn sự giằng xé giữa yêu và hận.

Khi tất cả trong đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm kia, chỉ còn là lòng từ bi phổ độ chúng sinh, thì trái tim, cùng với sự cố chấp của nàng, trong nháy mắt đã tan thành tro bụi.

Đúng vậy, hấn yêu nàng.

Nhưng tình yêu này chỉ là tình yêu hấn dành cho chúng sinh, là tình yêu đại từ đại bi.

Đúng vậy, Kim Cương trừng mắt, không bằng Bồ Tát rử mi.

Nhưng Kim Cương chỉ trừng mắt với một mình nàng, còn Bồ Tát lại rử mi với chúng sinh vạn vật.

Sống còn có gì vui?

Thế là nàng thu muôn vàn tâm tình lại trong đáy mắt, hai tay chấp lại cúi đầu thành kính gọi hấn là “đại sư”, giác ngộ một cách triệt để, nhận ra mình đã gây ra quá nhiều nghiệp chướng.

Rồi nàng tự hủy đi toàn bộ pháp lực, hóa thành một chuỗi Phật châu trong suốt quán quanh cổ tay hấn, cùng hấn phiêu bạt khắp mọi nơi, mãi không xa rời.

Vậy là, trên thế gian mất đi một pháp sư “Kim Cương trừng mắt” và có thêm một hòa thượng “Bồ Tát rử mi”.

Vậy là, trên thế gian đã không còn một xà yêu lá lướt vô song, yêu hận đến cùng, chỉ có thêm chuỗi tràng hạt màu xanh quần quýt bện rịn trong bàn tay của hòa thượng.

Còn có...

Câu nói cuối cùng nàng để lại bên tai hấn: Nếu như có thể bắt đầu lại từ đầu, chàng có tình nguyện vì một mình ta mà “từ bi”?

Nhưng nàng lại mãi mãi không thể biết được rằng, khi hấn xả thân mình thành Phật, trong lúc chịu đựng nỗi đau tan xương nát thịt, hấn đã nhìn thấy quá khứ, hiện tại và tương lai của hai người họ.

Thì ra, tất cả chỉ là số kiếp. Số kiếp mà trời xanh kia đã sớm sắp đặt trong bóng tối âm u.

Nàng chấp nhận số kiếp, hấn vượt qua số kiếp.

Nàng xả thân hóa châu ngọc, hấn niết bàn thành Phật.

Thì ra, vô số sinh linh lầm than, tình yêu nỗi hận dữ dội của nàng, sự giác ngộ triệt để của hấn, trước mặt Phật Tổ ở Tây phương, chẳng qua chỉ là thêm một đệ tử mà thôi.

Xoa nhẹ tràng hạt trên cổ tay, tựa như đang chạm vào trái tim nàng, trái tim của một yêu quái mà ngay từ đầu, hấn đã có được rồi.

Hấn nghĩ mình vẫn không thể thành Phật được, bởi vì số kiếp kia vốn dĩ hấn chưa từng vượt qua.

Hấn dùng tu vi Phật pháp của chính mình độ hóa chuỗi tràng hạt đó từng chút từng chút một, bảo vệ nguyên thần của nàng, độ hóa toàn bộ bản tính yêu ma trong nàng. Sau đó lấy trộm sen luân hồi từ chỗ Phật Tổ, xin thêm được đá Nữ Oa từ chỗ mấy trọng phạm Thiên đình, cướp sổ sinh tử chỗ Diêm Quân địa phủ, quyết tâm thay đổi số mệnh của nàng, đem nguyên thần của nàng nhập vào luân hồi. Cũng nhân tiện đó, xóa tan một cách triệt để những tình cảm yếu mềm quyến luyến còn lại mà nàng dành cho hấn.

Làm ra những chuyện nghịch thiên đến vậy, tất nhiên sau đó hấn khó có thể được tam giới lực đạo dung nạp nữa. Sau khi chịu đựng đủ mọi sự trừng phạt, thật không ngờ hấn vẫn lượm lại được cái mạng rách của mình.

Từ đó, hấn chỉ có thể lang thang khắp chốn, một mình ném trải hết mọi khổ sở.

Từ đó, cuối cùng hấn cũng có thể tỉnh tã nhận ra được rằng, trong sinh mệnh dài đằng đẳng không điểm dừng, bao nhiêu gian nan khổ nạn, cũng không bằng nỗi khổ “Cầu không được”.

Nhưng hấn cam tâm tình nguyện, hấn không hối hận.

Mà bề ngoài thay đổi, ký ức mất đi, duyên phận chấm dứt, giữa hấn và nàng cũng có thể coi như không còn mấy may chút quan hệ nào.

Kiếp này của nàng, thân phận cao quý hưởng trọn vinh hoa, phụ mẫu thương, vị hôn phu yêu, sau này chắc chắn con cháu đầy đàn cung phụng tuổi già bình an hạnh phúc trọn vẹn một đời.

Về phần hấn...

Chẳng qua chỉ là một Tên Mập Chết Tiệt vừa béo vừa xấu vừa đáng ghét vừa hèn mọn.

Chẳng qua chỉ là một Tên Mập Chết Tiệt mãi mãi không có cơ hội được nhìn thấy vóc dáng yêu kiều khi khoác lên mình tấm áo cưới của người mình thương.

Chẳng qua chỉ là một Tên Mập Chết Tiệt mà thôi.

(10)

Kể xong câu chuyện này, tôi không quan tâm tới phản ứng của người nghe, tự chống trán mình cười một hồi. Đến lúc tôi định đứng lên thì , đại khái bởi vì ngồi quá lâu, cả người có chút tê dại, không khỏi hơi loạn choạng.

Liêm Trần này giờ vẫn như hóa đá liền kịp thời xoay người lại, đỡ lấy tôi.

Tôi vịn vào cánh tay y rồi đứng vững, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt dù trong suốt như ngôi sao lạnh lẽo nhưng không sao thấy đáy của y, chỉ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, lắc đầu yếu ớt: “Cho dù tự Tên Mập Chết Tiệt muốn chết, nhưng sao huynh không thử ngăn hấn lại, cứ trơ mắt mà nhìn hấn đi tìm cái chết như vậy? Cho dù chỉ là ý nghĩ đưa tay ra, cho dù chỉ là ra vẻ như thế cũng được mà...”.

“Vô Si đại sư huynh ấy...” . Liêm Trần hơi mấp máy khóe môi nhợt nhạt, giọng nói trầm thấp mà dứt khoát: “Chết có ý nghĩa”.

Tôi đột nhiên run rẩy, rõ ràng cả người rùng mình lạnh toát, nhưng trong lồng ngực lại như có lửa đang đốt cháy, niềm căm phẫn không rõ nguyên nhân nhanh chóng từ tận đáy lòng lan ra, tôi nhin không được thốt lên: “Nếu như vừa rồi là Dạ Mặc đứng ở đó, cậu ấy nhất định sẽ liều mạng kéo Tên Mập Chết Tiệt lại. Bởi

vì yêu quái chúng ta không nghĩ quá nhiều, mong muốn cũng rất đơn giản, chúng ta chỉ cần sống vui vẻ, để cho chính mình, bằng hữu của mình và toàn bộ những người mình quan tâm đều được sống... Tam giới sụp đổ thì làm sao? Chúng sinh trầm luân thì làm sao? Liên quan gì đến ta!...". Đầu tôi rất đau, tâm trí rối loạn, giống như có thứ gì đó đang găm rú gào thét bên trong vậy, lời nói gần như hoàn toàn mất kiểm soát: "Hay là, thật ra huynh vốn đã tính kỹ hết rồi? Sớm đã đoán được Vô Si sẽ lựa chọn làm như vậy, cho nên cố tình để cho hắn biết, để cho hắn nhìn thấy, để cho hắn... À phải rồi, trước đây những vị thần thượng cổ đã phải dùng hết pháp lực và cả tính mạng của họ mới có thể phong ấn lệ khí, cho nên huynh cần một thằng ngốc, hơn nữa còn phải là một thằng ngốc tu vi pháp lực không tệ cam tâm tình nguyện liều mình hóa kiếp... Dùng cái giá thấp nhất để đổi lấy lợi ích lớn nhất, cũng vì vậy không tiếc gì mà tổn thương hết thấy, vứt bỏ hết thấy, huynh trước nay đều như vậy, trước nay đều như vậy!".

Gào thét một hồi xong, trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hoảng hốt, đứng bất động tại chỗ không kịp phản ứng gì.

Liêm Trần cũng sững sờ một hồi lâu, vẻ mặt vẫn rất bình thản, nhưng trong ánh mắt lại như ngàn năm chớp mắt, sáng tối biến ảo, cuối cùng chỉ còn lại một khoảng trống mênh mang.

Tôi tự đập vào cái đầu đang mê man của mình, nhất thời không biết phải làm sao: "Ta... ta không có ý đó... ta cũng không biết vì sao lại nói vậy... chỉ là ta...".

Y khẽ nhắm mắt, khóe miệng hơi nhếch lên một đường, dường như muốn an ủi tôi vài câu, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì bỗng dừng nhứ mảy, đột ngột quay đi, hơi khom lưng, che miệng cố gắng kìm nén cơn ho kịch liệt. Đột nhiên, một vệt máu dài tràn ra bên khóe môi y, rơi xuống thành từng giọt, rơi xuống nền tuyết đen bên chân, nhìn thấy mà giật mình.

Nguyên thần của y, chập chờn dữ dội...

Tôi ngây người ra.

Thấy thân thể y dường như không chống đỡ được mà nghiêng ngả, tôi theo phản xạ định chạy qua đỡ lấy y, lại nghe thấy tiếng gầm thét giận dữ của Tên Nát Rượu: "Nha Đầu Thối, mi chẳng biết cái mẹ gì thì đừng có mà nói bậy!".

Sau đó là tiếng Dương Tiễn la lên: "Bảo vệ mắt trận, đừng nhúc nhích!".

Tiếp theo là tiếng quát to của Dạ Mặc: "Tập trung hết cho ông! Ôi trời mẹ kiếp! Lửa lửa lửa lửa...".

Giữa cục diện hỗn loạn, phiền đả mà tôi đang đứng đột nhiên nứt vỡ, cùng lúc đó có ngọn lửa kỳ lạ lao ra, quần lấy eo tôi, kéo tôi xuống dưới.

Tôi không kịp đề phòng, ngay cả giây giụa cũng không kịp, ngay lập tức rơi thẳng xuống.

Trong thời khắc đó, đầu ngón tay tôi chỉ cách vạt áo lông cừu của Liêm Trần một chút xíu, mà bả vai của y hơi so lại giống như giật mình.

Tôi tự giấu nghĩ, có lẽ y muốn kéo tôi lại, không để tôi rơi xuống.

Dù sao tôi cũng coi như có chút quan hệ sâu xa với Tên Nát Rượu, hơn nữa cái chết của tôi cũng chẳng đổi được ích lợi gì cả.

Chỉ tiếc là, đã không kịp nữa...

Nỗi đau đớn bị hỏa thiêu không khó chấp nhận như tôi vẫn nghĩ, trước khi tan thành tro bụi đầu óc cũng chẳng kịp lướt qua hồi ức cả đời như trong truyền thuyết.

Tôi chỉ thấy hơi luyến tiếc cho cậu bé hổ báo Dạ Mặc, vấn đề mà cậu ta quần lấy tôi hồi suốt tám trăm năm kia, còn chưa kịp nhận được đáp án, tôi đã tiêu rồi...

Trong thời khắc ý thức tiêu tan, bên tai tôi bỗng vọng văng vẳng tiếng đàn như có như không, nhẹ nhàng réo rắt, tựa như có thể gột rửa toàn bộ những dơ bẩn ô uế trên đời, trả lại cho thế gian sự tĩnh lặng tươi đẹp như thuở ban sơ.

Tiếng đàn hay như vậy, đây hẳn là lần đầu tiên tôi nghe thấy, nhưng sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế? Trong tâm trí đang dần đảo lộn đột nhiên lóe lên vài hình ảnh rời rạc, bàn tay đánh đàn, trắng ngần mà thon dài. Người đánh đàn... hình như đang ngồi trong sương mù, chỉ thấy được dáng người thon gầy, đường nét thanh cao, nhìn qua có vài phần giống như Liễm Trần.

Tôi dùng sức lực cuối cùng mở to mắt, nhưng chỉ nhìn thấy ánh sáng trắng ảm áp ngập tràn trước mặt...

(11)

Loại người có một câu nói như thế này, kẻ xấu thì sống lâu ngàn năm.

Tôi biểu thị sự cảm phẫn sâu sắc với câu nói đó, bảo yêu quái gây họa cả vạn năm như tôi làm sao mà chịu được?

Lúc vừa mở mắt ra, tôi bị ngọn lửa hùng hực nhìn lên không thấy ngọn nhìn quanh không thấy viền quây kín xung quanh dọa cho giật nảy người. Có điều đến khi gắng gượng tỉnh táo rồi nhìn lên lần nữa, tôi mới phát hiện những ngọn lửa đó dù có gào thét quật liếm thế nào cũng không thể tới gần tôi trong phạm vi nửa thước, nhờ thế tôi mới bình tĩnh trở lại.

Cử động các bộ phận trên cơ thể, mọi thứ vẫn hoạt động trơn tru như thường, đầu óc tôi xem như vẫn còn tỉnh táo, không khờ không ngốc cũng không mất trí nhớ.

Cho nên tôi không chết, hơn nữa còn sống tương đối khỏe mạnh.

Tôi vỗ vỗ quần áo đứng lên, thử tìm bừa một phương hướng tiến về phía trước, không ngờ tường lửa nhìn có vẻ vô cùng hung hãn lại ngoan ngoãn tách ra, chừa cho tôi một lối đi chật hẹp.

Dù sao cũng không có đường lui, tôi cứ thế không biết sợ mà bước vào đó.

Ước chừng mất thời gian khoảng nửa nén nhang, cuối cùng tôi mới thoát ra được khỏi vòng lửa cháy.

Ở đầu ngoài, có một lão hòa thượng gầy guộc khoác áo cà sa, chống pháp trượng, râu tóc bạc trắng đang đứng đó cười với tôi rất hiền từ, ngoài ra còn có một chú chó lông vàng bóng mượt đầu ngẩng ngực ưỡn ngồi xổm bên cạnh ông ta.

Tôi đưa mắt nhìn ra xung quanh, sau lưng tôi vẫn là biển lửa vô biên, bên trái bên phải phía trước của tôi đều là biển máu vô tận, trên đầu tôi là biển đen vô bờ, chỗ mà tôi cùng lão hòa thượng và chú chó kia đang đứng là một ngọc đài nho nhỏ.

Chân tôi bị chuột rút, lại hít phải một luồng khí lạnh, cố gắng tự trấn tĩnh, lễ phép chấp tay cung kính hỏi: “Xin hỏi đại sư, đây là nơi nào? Vì sao tôi lại đến đây, và phải làm sao mới có thể ra ngoài được?”.

Lão hòa thượng cười ha hả: “Nơi này là A Tì Ngục[4], nữ thí chủ theo Hồng Liên nghiệp hỏa đến đây. Về phần làm sao thoát ra, thật sự lão nạp không biết, bởi vì từ lúc lão nạp đến đây thì chưa hề rời khỏi đây nửa bước”.

[4] A Tì Ngục, hay A Tì Địa Ngục, là một trong mười tám tầng địa ngục của Phật giáo, là chốn vô gian địa ngục phải chịu nỗi thống khổ vĩnh viễn.

Tôi ngẩn ra như bị sét đánh: “Cho nên, ngài chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát trong truyền thuyết, chú chó vàng to lớn này chính là thần thú Đế Thích biết hết mọi chuyện trong thiên hạ nhưng mãi mãi không thể nói chuyện?”.

“Thiện tai thiện tai, nữ thí chủ quả là hiểu biết hơn người.”

Tôi thật muốn khóc mà không còn nước mắt.

Theo như tôi biết, A Tì Ngục chính là địa ngục tầng thứ mười tám trong truyền thuyết, cũng là tầng cuối cùng của địa ngục, tụ tập những linh hồn độc ác nhất, oán khí sâu nặng nhất, sát niệm hung bạo nhất trong thiên địa. Bất luận là con người, là súc vật, hay thần tiên yêu ma, một khi đã rơi vào tầng địa ngục này, thì vĩnh viễn không được siêu sinh.

Tóm lại, trên lý luận nó là một nơi mà một khi đã rơi vào thì bất cứ thứ gì cũng không thể thoát ra được.

Lẽ nào tôi buộc phải đợi ở đây, sống cùng với yêu quái, hòa thượng và chó hay sao?

Rốt cuộc thì tôi đã tạo ra tội nghiệt nặng nề gì chứ...

Khi tìm tôi gần như đã chết lặng, cổ họng cũng nghẹn đắng, thì lại nghe được lão hòa thượng nhẹ nhàng nói: “Nữ thí chủ không cần sốt ruột, mặc dù lão nạp không có cách nào đưa cô ra ngoài, nhưng có người khác có thể đưa cô rời khỏi đây”.

Tôi lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng nhìn lên theo ánh mắt của lão hòa thượng, chỉ cảm thấy ánh sáng sinh mệnh lại bắt đầu chiếu sáng lại trên đầu con yêu quái xúi quẩy là tôi.

Hắc hải nặng nề chảy ngược trên đỉnh đầu bắt đầu gợn lên từng đợt sóng lớn như có gió mạnh thổi qua, gầm thán đến đỉnh tai nhức óc. Tiếp đó, một luồng sét sắc bén xé toạc mặt biển thành một khe hở thật dài, một bóng người màu đen nhảy xuống, theo ngay sau người đó là một luồng sáng màu bạc phát ra từ bộ áo giáp của một nam tử cầm kích[5].

[5] Một loại binh khí cổ.

“Dạ Mặc! Dương Tiên!”. Hai mắt ngân ngấn lệ, tôi reo lên một tiếng, đang định đề khí tiến lên phía trước thì bị Đế Thính vốn vẫn ngồi chồm hổm tại đó ngoạm chặt váy.

“Nữ thí chủ đừng nôn nóng, tránh để bị ác linh trong huyết trì làm bị thương.”

Dường như để phụ họa cho lời nói của lão hòa thượng, biển máu vừa bình lặng không gợn sóng đột nhiên sôi trào sùng sục như muốn nổ tung, vô số đầu lâu xương trắng mặt mũi dữ tợn, máu me be bét nhớp nháp rợn người không ngừng chui lên. Tiếng gào thét thê lương, thứ mùi tanh cay mũi cùng với hơi lạnh thấu xương, trong nháy mắt toàn bộ những gì hắc ám nhất khắp tam giới đã tập trung hết tại nơi đây.

Bỗng dưng, một tiếng Phật hiệu trầm thấp nhưng lại rất mạnh mẽ chậm rãi vang lên, vừa trang nghiêm lại vừa chứa đựng nỗi xót thương vô hạn.

Ngay sau đó, hắc hải đang phẫn nộ, huyết trì đang sục sôi, các linh hồn đang giãy giụa, cùng với tất cả những cảm xúc khiến cho người ta phải điên cuồng tuyệt vọng, trong khoảnh khắc đều biến mất, mọi thứ tĩnh lặng lại như cũ. Chỉ có Hồng Liên nghiệp hỏa xem ra còn hung hãn hơn trước vài phần.

“Tiêu Dao! Nàng không sao... may quá nàng không sao...”

Dạ Mặc lao nhanh xuống chỗ tôi với tư thế sét đánh không kịp bịt tai trộm chuông[6], còn chưa đứng vững đã ôm chặt tôi vào lòng.

[6] Cụm từ này có sự kết hợp của hai thành ngữ “sét đánh không kịp bịt tai” () và “bịt tai trộm chuông” (), trong đó cụm từ trước thể hiện tốc độ hành động cực nhanh, cực mạnh; cụm từ sau nói về việc lừa mình dối người. Kết hợp hai thành ngữ này lại với nhau trở thành “sét đánh không kịp bịt tai trộm chuông” () là kiểu nói nối tiếp hài hước thường được sử dụng trong đời sống và văn chương Trung Quốc.

Tôi nghe thấy xương cốt của mình răng rắc kêu lên thảm thiết...

Mà thẳng ranh đó cứ ôm khư khư lấy tôi đến chết không rời như vậy, vùi đầu thật sâu vào cổ tôi, hơi thở vừa nóng vừa gấp, đến mức khiến tôi nghĩ đến một cụm từ rất không hợp với không gian và hoàn cảnh lúc này, đó là “dục hỏa thiêu thân”.

Xét thấy giờ khắc này mà lại có suy nghĩ hèn mọn như vậy trong đầu thì thật đáng bị thiên lôi đánh trúng, cho nên tôi cũng biết xấu hổ liền lấy hết dũng khí rồi kiên quyết đẩy cậu ta ra. Vừa mở rộng miệng hít vội được hai hơi, tôi đã phải hoảng hốt khi thấy cậu ấy đột nhiên lùi về phía sau một bước, ôm ngực khom lưng, sắc mặt trắng bệch như mấy bộ xương trong huyết trì, từ khóe môi còn không ngừng chảy ra một dòng máu đỏ sẫm.

Da đầu tôi như nổ tung.

Cũng may Địa Tạng Bồ Tát kịp thời lên tiếng: “Xông thẳng vào nơi này, âm hàn nhập thể. Cần phải tức tốc tìm một nơi chí dương để tĩnh dưỡng trăm năm, có thể sẽ bình phục lại. Bằng không, một khi nó xâm nhập vào kinh mạch, nhẹ thì toàn bộ tu vi vốn có đều mất hết, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, tính mệnh khó giữ”. Ông ta nói xong còn quay ra cẩn thận quan sát sắc mặt Dương Tiên, căn dặn: “Chân quân tuy có mắt

thần hộ thể, nhưng cũng khó tránh khỏi bị thâm độc xâm nhập, cũng cần tĩnh dưỡng theo phương pháp như vậy”.

Vừa nghe tình hình nghiêm trọng như vậy, tôi không nhịn được run rẩy nói: “Thế nhưng sao... sao ta có vẻ không làm sao hết vậy?”.

Bồ Tát xoa đầu Đế Thích, giống như đang trò chuyện, hàng lông mày trắng dài khẽ giật giật, im lặng trong chốc lát mới chậm rãi nói: “Bởi vì thể chất của nữ thí chủ rất đặc biệt”.

Tôi kinh ngạc: “Là sao?”.

Ông ấy xua tay, không muốn nói quá nhiều: “Đợi khi cơ duyên đến, thí chủ sẽ tự nhiên biết thôi, trước mắt tốt hơn là cả ba vị phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây”.

Dương Tiễn gật đầu, chấp tay lễ phép, nét mặt vô cùng kính cẩn: “Đa tạ Bồ Tát!”.

Mà Dạ Mặc vẫn luôn không câu nệ tiểu tiết, phóng túng hoang dại, lúc này đột nhiên cũng tỏ ra vô cùng kính trọng, nghiêm mặt khom lưng theo Dương Tiễn.

Tôi cúi đầu suy nghĩ, nhìn nụ cười ấm áp chưa bao giờ tắt trên khuôn mặt gầy gò hốc hác của lão hòa thượng râu bạc, cuối cùng bật ra câu hỏi: “Bồ Tát, ta có chuyện muốn thỉnh giáo”.

“Nữ thí chủ cứ nói.”

“Phật dạy, phải đặt tình yêu nhỏ trong lòng mình xuống, mới có thể đạt được tình yêu lớn độ hóa chúng sinh. Thế nhưng, nếu vì người mình yêu thương mà liều mình bảo vệ chúng sinh, lẽ nào lại không được coi là từ bi nhà Phật?”

Lão hòa thượng ngừng một lát, chợt lắc đầu cười, tuy là trả lời câu hỏi của tôi, nhưng ánh mắt thì lại nhìn vào gương mặt Dạ Mặc đang đứng bên cạnh: “Chỉ cần có lòng thiện, ắt được coi là từ bi. Nhưng cần biết rằng, nếu như có thể vì một người mà thành Phật, thì cũng có thể vì một người mà thành Ma”.

Tạ ơn Địa Tạng Bồ Tát, tôi cùng Dương Tiễn và Dạ Mặc rời khỏi đó.

Lúc tiến vào ranh giới hắc hải do vô số oán khí tụ tập mà thành, tôi ngoảnh đầu lại nhìn lão hòa thượng đang đứng giữa vòng vây của máu và lửa, trầm trầm giọng niệm Vãng Sinh Chú.

Hàng ngàn năm nay, ở nơi âm u lạnh lẽo hiểm ác bậc nhất, quanh năm không thấy ánh mặt trời như thế này, có một ông già hiền lành ấm áp cùng một chú chó lặng lẽ chỉ có thể hiểu mà không thể nói, vẫn đang dùng sự từ bi của mình gánh lấy mọi tội ác của tam giới.

Địa Tạng Bồ Tát, thần thú Đế Thích.

Địa ngục vi không, thế bất thành Phật[7].

[7] Có nghĩa là “Địa ngục chưa hết chúng sinh lầm than thì ta thế không thành Phật”, đây là hạnh nguyện lớn lao của Địa Tạng Vương Bồ Tát trước Đức Phật.

Đây là chí nguyện to lớn, cũng là chấp niệm, là nỗi xót thương thật sự.

Nhưng nếu như địa ngục không còn chúng sinh lầm than, thì còn cần đến Phật làm gì nữa?

(12)

Thoát khỏi địa phủ, nhưng nhìn ánh nắng chiếu giữa trời, thì đây không phải là Mất Bắc Hải trấn áp lệ khí.

Hôn lễ long trọng náo nhiệt đã kết thúc, công chúa Bắc Hải cũng đã thay ra bộ áo cưới, chính thức trở thành vợ người ta.

Tìm đến một cánh rừng tĩnh lặng, Dạ Mặc không còn chống đỡ nổi nữa mà phun ra rất nhiều máu. Tôi lao lên phía trước đỡ lấy cậu ấy, chỉ cảm thấy mặc dù cách cả lớp trang phục dày, tay tôi gần như vẫn bị hàn khí âm u đang phát ra trên người cậu ấy làm cho đông cứng.

Dương Tiễn trầm giọng: “Nha Đầu, hãy dìu cậu ấy ngồi xuống”.

“Ồ ờ ờ...”. Sớm đã hoảng hốt đến bán loạn, tôi cuống quýt làm theo, đến khi thấy Dương Tiễn vận khí vào lòng bàn tay định trị thương cho Dạ Mặc, tôi mới đột nhiên phản ứng, tóm lấy tay hắn: “Ngài muốn làm gì? Ngài cũng là Bồ Tát đất sét qua sông[8] rồi...”.

[8] Một câu tục ngữ, ý chỉ bản thân còn chưa lo xong, nói gì đến chuyện giúp người khác.

“Ta tự biết chừng mực.”

Sắc mặt Dương Tiễn tái nhợt, giọng nói khó nhọc, câu từ đứt quãng, nhưng lại có vẻ khá khảm hơn nhiều so với tình hình của Dạ Mặc.

Nhưng theo tôi được biết, thực lực của hai người họ vốn tương đương, sao giờ lại có sự chênh lệch lớn như vậy?

Lòng tôi đang rối như tơ vò không biết phải làm sao cho phải, thì nghe thấy giọng nói khàn của Dạ Mặc, xem ra hơi thở đã đều đặn trở lại, cậu ta kiêu ngạo quay đi: “Đừng có cậy mình mạnh, ta không cần người cứu!”.

Đường đường thiên thần chấp pháp nghe đồn trước giờ vẫn đứng đắn nghiêm túc nay bỗng liếc xéo cậu ấy một cái, khóe miệng đột ngột nhếch lên, dứt khoát nhả ra một câu: “Ông đây tự nguyện! Người quản được hử?”.

Tôi và Dạ Mặc: “...”.

Nhân lúc hai yêu quái cùng đang ngẩn ra, Dương Tiễn cúi người, vung chưởng đánh vào đại huyệt khắp người Dạ Mặc, chưởng thế nhanh như gió thổi chớp giật, nhưng lại nhẹ như liễu rủ tuyết rơi. Cho đến khi Dạ Mặc phun ra một ngụm máu nữa, mồ hôi chảy xuống ròng ròng Dương Tiễn mới chịu thu tay dừng lại, đồng thời cười nhạt: “Chỉ biết liều mạng làm bừa, cái đầu rỗng tuếch sinh ra chỉ để trang trí!”.

Hắn nói xong, hoàn toàn không thèm để ý đến Dạ Mặc đang tức giận thở dốc mà chẳng nói được chữ nào, cứ thế đứng lên.

Chỉ ít là thoát nhìn, sắc mặt Dương Tiễn ngoại trừ nhợt nhạt đi một chút thì không có gì khác thường cả. Hắn sửa sang lại áo giáp rồi nhân tiện dặn tôi: “Nha Đầu, theo những gì Bồ Tát vừa nói, người hãy cùng cậu ta đi tìm một chỗ không ai quấy rầy mà tĩnh dưỡng cho tử tế, bất luận sao này bên ngoài có xảy ra biến hóa long trời lở đất thế nào cũng không cần để ý tới. Nhớ chưa hả?”.

Tôi lập tức khẩn trương: “Vậy còn ngài? Ngài sẽ đi cùng bọn ta chứ?”.

Hắn cười nhạt thở dài: “Ta còn có chức trách trên người, sao có thể tự do bay nhảy như các người?”. Nói rồi, hắn nhẹ nhàng phẩy đi chiếc lá khô rơi trên tóc tôi, “Yên tâm đi, vừa rồi Bồ Tát cũng đã nói, ta có mất thân hộ thể, cho nên tình trạng mới không nghiêm trọng như cậu nhóc kia, một thời gian nữa sẽ bình phục lại thôi”.

Lời nói của hắn nhẹ nhàng chẳng khác gì ra chợ mua mớ rau cải, nhưng lọt vào tai tôi lại nặng trĩu như đè xuống cả ngàn cân. Rốt cuộc tôi cũng không kìm nén được mối nghi hoặc bao nhiêu năm qua: “Ngài nói thật cho ta biết đi, ngày đó vì sao lại muốn lên Thiên đình làm quan? Ngọc Đế không màng tình thân, phái người giết chết phụ mẫu và huynh trưởng của ngài, hơn nữa còn có ý đuổi cùng giết tận cả ngài và muội muội ngài, lão ta chính là kẻ mà ngài căm hận nhất xưa nay, sao lại đi bán mạng cho lão? Rốt cuộc ngài đang mưu tính cái gì?”.

Dương Tiễn ngẩn ra, rồi đột nhiên bật cười, bàn tay vừa phẩy lá ban nãy đặt lên vai tôi, nhẹ nhàng nói: “Nam nhi muốn thành công đương nhiên phải mạnh mẽ không ngại mấy lời chỉ trích, sao có thể cả đời trốn trong xó nhà cho qua ngày được? Ta chẳng qua chỉ là đã nghĩ thông đạo lý này mà thôi”.

Tôi biết mấy lời này là giả dối, nhưng nhất thời không tìm được lý do để phản bác, chỉ biết sống chết túm chặt lấy cờ đen của hắn không buông.

Thấy vậy, Dương Tiễn rõ ràng hơi mất kiên nhẫn, không làm gì được hơn đành dần lòng kiềm chế mà xoa xoa đầu tôi: “Được rồi Nha Đầu, giờ ta phải đi trước xử lý cho xong chuyện này cái đã. Bằng không, chuyện chúng ta xông vào mười tám tầng địa ngục, nếu bị Diêm Vương phát hiện lại lên Thiên đình làm loạn lên thì khó giải quyết lắm. Còn những chuyện khác, để sau này nói tiếp”. Có lẽ biểu cảm của tôi quá đáng

thương, hần ngừng lại một lát, cuối cùng hạ giọng nhẹ nhàng, thở dài: “Ta hứa với ngươi, giải quyết chuyện này xong ta sẽ lập tức đi thăm ngươi. Đến lúc đó, có gì cần nói chúng ta sẽ từ từ mà nói, có được không? Có mũi của Hao Thiên Khuyển, ngươi cũng không cần lo ta không tìm được ngươi đúng không?”.

“Khỏi cần mũi chó”. Dạ Mặc này giờ vẫn im lặng dựa vào thân cây dương thần, đột nhiên mở mắt nhìn Dương Tiễn, khàn giọng: “Côn Lôn”.

Dương Tiễn thu tay lại, quay người gật đầu với cậu ấy, rồi lập tức quay người lên mây bỏ đi, không nhìn tôi thêm lần nào nữa.

Tôi ngẩng đầu nhìn bóng hình lăm liết giữa trời xanh mây trắng trong nháy mắt đã biến mất, đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Liễm Trần và Tề Nát Rượu từ lúc tôi bị luồng nghiệp hỏa kéo xuống A Ti Địa Ngục, đã không thấy đâu nữa.

Chắc là sau khi làm xong việc ở Bắc Hải, họ đã trở về chốn cũ ngoài ba mươi ba cõi trời kia rồi.

Dù sao, xem ra Liễm Trần vẫn chưa lành vết thương cũ, nguyên thần bất ổn, cần phải tĩnh dưỡng.

Về phần sống chết của tôi...

Dù sao thì đã có Dương Tiễn và Dạ Mặc đến cứu tôi rồi, nếu ngay đến hai người có năng lực nhất trong tam giới cũng phải hết cách, thì tôi cũng chỉ còn đường chết mà thôi, họ cũng chẳng cần phải phí sức làm gì.

Cho nên xem ra, Tề Nát Rượu thật sự đã nuôi tôi như nuôi con gái, đúng thật là bát nước đã hắt đi rồi...

“Tiêu Dao...” Dạ Mặc bỗng nhiên kéo tay tôi, cắt đứt dòng suy nghĩ đang miên man của tôi: “Đừng khóc”.

Tôi cúi đầu khịt khịt mũi, lườm cậu ấy: “Ta đâu có khóc!”.

“Tề Mập đã chết, ta biết nàng rất đau lòng”. Cậu ấy dang cánh tay qua kéo tôi vào lòng: “Hai thằng cha kia không nói một lời cứ thế bỏ đi, ta cũng biết nàng rất đau lòng”.

Tôi sững người ra một lát, rồi vùi mặt vào ngực cậu ấy, giọng nói buồn bực: “Đừng có dụ ta khóc! Cậu là tên đồn mạt!”.

“Phải phải phải, ta là tên đồn mạt.”

“Cái bộ dạng dặt dẹo của cậu ban nãy dọa ta sợ muốn chết.”

“Là nàng dọa ta sợ muốn chết mới đúng chứ?”

“Nói chung... không cho phép cậu chết.”

Dạ Mặc cúi đầu bật cười một tiếng, ôm chặt lấy tôi: “Được rồi, Tiêu Dao đừng sợ. Ta sẽ không chết trước nàng, cũng sẽ không để nàng quên ta đâu. Ta muốn mãi mãi ở bên nàng, cũng muốn nàng từng giờ từng khắc đều nhớ rằng, ta vì nàng mà vui vẻ, vì nàng mà bi thương, vì nàng mà lưu lạc chân trời, vì nàng mà làm tất cả mọi chuyện khiến nàng vui vẻ hạnh phúc. Ta có thể vì nàng mà thành Yêu, cũng có thể vì nàng mà thành Phật, càng nguyện vì nàng mà thành Ma. Bởi vì ta yêu nàng, yêu nàng rất lâu rất lâu rồi...”.

Ở trong vòng tay cậu ấy, tôi rốt cuộc đã khóc òa lên. Khóc đến sức cùng lực kiệt, nặng nề thiếp đi...

4. Chương 4

(13)

Khi tôi tỉnh lại lần nữa thì đã đang ở đỉnh Côn Lôn.

Dạ Mặc và tôi ở tạm trong một động tuyết, cũng là nơi cậu ấy từng bái sư học nghệ trước kia.

Núi Côn Lôn trước giờ là địa bàn của thần tiên, sao lại dạy ra được một yêu quái như Dạ Mặc, tôi không biết, cũng lười không buồn hỏi.

Dù sao thì Dạ Mặc cũng đã nói, chuyện này tương đối phức tạp, không thể chỉ bằng vài ba câu ngắn ngủi mà nói rõ được, đợi khi vị sư phụ không biết đã chạy tới xó xỉnh nào làm xằng làm bậy kia trở về, sẽ để ông ta giải thích tỉ mỉ cho tôi nghe, nói không chừng còn có thể làm rõ rốt cuộc Dương Tiễn đang tính làm trò quỷ gì nữa.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho tôi, Dạ Mặc bắt đầu bế quan.

Khi cậu ấy vứt bỏ gốc gác loài người, biến thành yêu quái xuất hiện trước mặt tôi, thì bản lĩnh cũng đã vô cùng lợi hại rồi. Mấy trăm năm trở lại đây, hai chúng tôi chỉ lo chơi bởi ăn uống say sưa túy lúy, tôi thật chưa từng thấy cậu ấy luyện công bao giờ.

Mà lần này, cậu ấy lại nói với tôi rất nghiêm túc rằng, cậu ấy muốn tranh thủ lần trị thương này, tiếp tục nâng cao pháp lực. Bởi vì, chỉ khi bản thân đủ mạnh mẽ, mới có thể bảo vệ được người mà mình quan tâm.

Thật ra dù cho cậu ấy có không nói gì, dù cho cậu ấy có ra vẻ vô lo vô nghĩ chẳng quan tâm tới thứ gì, thì tôi vẫn biết rõ, cậu ấy nhất định cũng đang rất đau buồn vì cái chết của Vô Si.

Mạng của yêu quái thật sự rất dài, cả đời gặp phải rất nhiều chuyện và rất nhiều người, nhưng đại đa số đều như mây khói thoáng qua, không để lại vết tích gì trong lòng cả. Nhưng cũng chính vì nguyên nhân đó, nên một khi đã quan tâm ai, thì sẽ vô cùng sâu nặng.

Tôi và Dạ Mặc sống buông thả phóng dăng qua ngày giữa thế gian này, trong gần một nghìn năm này, có thể khiến chúng tôi nhớ nhung, cũng chỉ có một mình Vô Si mà thôi.

Chúng tôi từng chứng kiến hấn nặng gánh ái tình, chứng kiến hấn “Kim Cương trừng mắt”, chứng kiến hấn “Bồ Tát rửa mi”, chứng kiến hấn xả thân thành Phật rồi lại bỏ Phật mà đi, nhưng chung quy lại vẫn là một đại hòa thượng dùng Phật pháp vô biên mà độ hóa chúng sinh.

Một Tên Mập Chết Tiệt giữa sinh tử luân hồi, từ đầu đến cuối vẫn nguyện vì một người mà từ bi hỉ xả.

Thời gian Dạ Mặc bế quan tu luyện, chủ yếu tôi dành để ngủ. Thi thoảng tỉnh lại, tôi liền chạy ra ngoài ngắm tuyết.

Mặc dù Hồng Liên nghiệp hỏa và âm hàn địa ngục không gây ra bất cứ thương tổn nào cho tôi, nhưng kể từ sau hôm đó tôi luôn có cảm giác buồn ngủ ghê gớm. Nhưng dù sao thì lúc đi theo Tên Nát Rượu, tôi thường xuyên trong tình trạng chỉ chớp mắt đã trên dưới một trăm năm, cho nên cũng không thấy có vấn đề gì.

Chỉ là không hiểu vì sao, bây giờ tôi rất khó ngủ say, giấc ngủ đã ngắn lại còn hay mộng mị. Mỗi lần tỉnh dậy, lại hoàn toàn quên mất mình đã mơ thấy gì.

Cứ thế lúc tỉnh lúc mơ, nháy mắt đã trôi qua mấy chục xuân thu của nhân gian.

Đỉnh Côn Lôn này chỉ có băng hàn tuyết đọng mãi mãi không tan cùng với những trận gió lạnh thấu xương thấu tủy, nơi đây chẳng có lấy nửa bóng ma, còn Dương Tiễn. từ đầu đến cuối vẫn chưa xuất hiện.

Hấn, hấn là đã không sao nữa rồi...

Hôm nay, như thường lệ tôi vừa giật mình tỉnh giấc từ trong mộng, còn đang cố gắng vắt óc nhớ lại những cảnh tượng trong mơ cho dù chỉ là vài mảnh vụn rời rạc, thì bên ngoài đột nhiên có tiếng động truyền đến.

Xung quanh động tuyết đều được bố trí pháp trận, trừ phi biết cách giải, bằng không tuyệt đối không dễ gì mà xông vào được.

Cho nên người tới hấn là...

Tôi vội vàng chồm dậy, vừa định ra ngoài đã nghe thấy tiếng gọi ùng ùng như sấm sét: “Đồ đệ con ở đây sao? Thật đúng lúc, mau ra đây đánh một trận rửa hận cho sư phụ! Sư phụ con sắp bị tên Dương Tiễn kia làm cho tức chết rồi! Thằng nhãi thôi tha đó bị con lừa đá cho hồng ửng rồi sao? Không ngờ hấn lại dám xem câu nói ngày xưa ta khuyên hấn như phát rầm mà đánh bậy đánh bạ! Bây giờ thấy chuyện kia rất có

khả năng sẽ xuất hiện biến cố, hấn lại bỏ trăm phương ngàn kế cố tình tự hại chết chính mình! Con nói xem, thằng nhóc ấy không chờ thêm được một chút sao? Cái loại ngu dần phá hoại... Mẹ kiếp, nói đi nói lại vẫn phải trách cô em hồ đồ của hấn, đáng đời cô ta bị chính tay hấn đè nhốt dưới Đào Sơn, con trai cô ả còn bị hấn truy sát khắp nơi...”.

Nghe đến đây, lòng tôi đột nhiên trầm xuống, giống như rơi xuống đáy vực sâu.

Tôi bỗng nhiên nhớ ra, những ngày tháng bình yên ở Quán Giang Khẩu năm đó, thực ra rất có khả năng là đã bị Dạ Mặc phá vỡ.

Lý do Dương Tiễn phát hiện ra lệ khí thoát ra ngoài, là bởi vì hấn đến Bắc Cực lấy Hỏa Long Châu uội muối bảo bối của hấn chơi. Hấn bị thương trở về còn chưa bình phục, đã lại muốn đi tra xét tình hình ngay.

Một tên quan ngoài biên chế Thiên đình, nhàn rỗi chơi không như hấn lại cứ thích lo bò trắng răng[1] khiến tôi không thể chịu được: “Những chuyện thế này tự nhiên sẽ có đám thần tiên ăn cơm trời giải quyết, đâu đến phiên ngài lo chứ?”.

[1] Nguyên văn “ăn củ cải muối còn lo nhạt”, ý chỉ việc lo lắng những chuyện không đâu, không có khả năng xảy ra.

“Dựa vào bọn chúng?” Dương Tiễn chỉ nhếch khóe môi cười nhạt, không nói thêm câu nào nữa.

Mặc dù tôi bất tài vô học, nhưng tốt xấu gì cũng đã sống rất lâu rồi, biết được tính chất nghiêm trọng của một vài vấn đề. Nhưng bất luận tôi tận tình khuyên bảo ra sao, Dương Tiễn vẫn khăng khăng muốn đi liều mạng.

Đến cuối cùng, tôi nhịn không được, giậm chân tức giận: “Dù cho lệ khí có thoát ra ngoài, dù cho trời long đất lở thì liên quan quái gì đến ngài? Với bản lĩnh của ngài, chỉ cần ngài bằng lòng, thì có thể mãi mãi sống ung dung vui vẻ ở Quán Giang Khẩu này, ngài đi lo mấy chuyện không đâu ấy làm gì chứ?”.

“Ta chỉ là, không thể để tam muội gặp bất cứ nguy hiểm nào”. Dương Tiễn giọng nói không hề thay đổi, nét mặt thản nhiên: “Huống chi, tam muội lòng dạ từ bi, nhất định sẽ không đành lòng nhìn chúng sinh chịu khổ”.

Tôi bị lý do hoang đường không thể tưởng tượng nổi này làm cho phát cáu: “Chỉ vì thế thôi hả? Ngài có dám nói rõ hơn nữa không? Có phải ngài vì tam muội tốt kia cái gì cũng có thể làm không? Ngài nợ cô ta hả?”.

“Không sai, ta nợ muội ấy!” Không ngờ Dương Tiễn lại thừa nhận một cách thẳng thắn như vậy, giọng nói mơ hồ chứa đựng nỗi cay đắng sâu sắc: “Ta nợ muội ấy một người cha, nợ muội ấy một người mẹ, nợ muội ấy một đại ca, nợ muội ấy tuổi thơ vô lo vô nghĩ, nợ muội ấy một gia đình hoàn chỉnh... Ngày đó mẹ ta che giấu pháp lực cùng cha ta ở lại nhân gian, cả nhà ta vẫn sống rất bình an, nếu không phải thần lực trời sinh trong cơ thể ta thu hút sự chú ý của Thiên đình, thì tất cả có lẽ đã không xảy ra...”.

Dường như thấy mình đã để lộ quá nhiều cảm xúc, hấn liền khép mi mắt lại, lần mở miệng tiếp theo giọng nói đã bình thản hơn rất nhiều: “Nha Đầu, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu, bất luận là ai, đều có thứ mà mình muốn bảo vệ, và người mà mình muốn bảo vệ. Để bảo vệ những thứ đó và những người đó, cho dù có tan thành tro bụi ngươi cũng không hề thấy nuối tiếc. Mà tam muội, chính là người mà ta muốn bảo vệ. Bảo vệ sự đơn thuần, lương thiện, vui vẻ của muội ấy”.

Đây là lần đầu tiên trong đời tôi nghe thấy có người nói muốn “bảo vệ” người khác, không khỏi ngẩn người ra.

Mà ngay trong thời khắc tôi chờ đợi, một chàng trai từ mặt mũi đến trang phục đều khá là phong lưu đột nhiên xuất hiện sáng loáng từ trên không xuống...

Dạ Mặc vỗ lấy tôi hô hô ha ha nói rõ thân phận hiện tại đã cùng chung chủng tộc với tôi, tiện thể cố gắng khơi dậy trong tôi chút ký ức xa xôi gần như không còn sót lại chút nào, lại nói cho bằng hết những tình cảm nhớ nhung khi ly biệt, lòng yêu thương ái mộ của cậu ấy đối với tôi suốt mấy nghìn năm nay. Giờ tìm lại được, cậu ấy tuyệt đối sẽ không buông tay, nhất định sẽ lấy thân báo đáp tôi. Cậu ấy nói xong mới nhớ tới việc chính của chuyến viếng thăm này, tiện tay lấy ra một bảo kiếm toàn thân đen như mực đưa cho

Dương Tiễn nãy giờ vẫn đứng một bên lặng lẽ làm khán giả, nói là sư phụ bảo cậu ấy đưa tới đây, còn nói thêm: “Chuyện này không cần vội, có thể từ từ suy nghĩ. Nhưng một khi đã quyết định rồi, thì dù là sinh tử lưỡng nan cũng không được hối hận, chúng bạn xa lánh cũng không được thoái lui!”

Sự u ám tiêu điều như vực sâu không thấy đáy trong câu nói này khiến tôi bất giác rùng mình.

Nhưng Dương Tiễn chỉ thản nhiên cười, rồi cầm kiếm đi vào phòng.

Sau đó không lâu, hẳn liền trở thành thiên thần chấp pháp của Thiên đình.

Sinh tử lưỡng nan, chúng bạn xa lánh...

Sự bất an trong lòng trào dâng mãnh liệt như cuồng phong bão tố, nghẹt thở đến mức khiến tôi thậm chí không thể trấn tĩnh lại được để hỏi sư phụ Dạ Mặc rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Tôi chỉ muốn đi tìm Dương Tiễn thật nhanh, nói không chừng, còn có thể ngăn cản gì đó...

Lúc lao ra khỏi động tuyết, tôi chỉ kịp thấy gương mặt kinh sợ tột độ của một người đàn ông trung niên ưa nhìn vẻ ngoài tương đối đáng tin cậy, liền thuận miệng nói luôn: “Phiền ông đợi một lát rồi nói chuyện với đồ đệ ông, tôi đi một lát rồi sẽ trở lại”.

“Ôi chao, sao cô lại ở chỗ này? Cô là ai? Tên là gì? Cô có quan hệ gì với đồ nhi ngoan ngoãn của ta? Cô định đi đâu vậy? Cô chạy cái quái gì chứ...”

(14)

Tôi vừa thán phục sư phụ Dạ Mặc có thể nói liền một mạch như vậy mà không cần thở, đúng là thân thể cường tráng khỏe mạnh càng già càng dẻo dai, đồng thời lời cổ mấy lão sơn thần thổ địa tin tức nhanh nhạy nhất lên hỏi mấy câu, sau đó, liền biến thành làn khói xanh bay thẳng lên trời.

Trước kia khi ở cùng Dạ Mặc làm xăng làm bậy, tôi cũng đã từng đến Thiên đình chơi. Có điều lúc đó có cậu ấy làm bảo tiêu, hơn nữa cũng vì không muốn gây phiền phức quá lớn cho Dương Tiễn nên chúng tôi chỉ tùy tiện đi bộ một vòng rồi rút lui ngay.

Lần này tôi tới đây một mình, có chút hơi căng thẳng, đường đi thì không thuộc, thế là chẳng mấy chốc tôi lại chuyển hướng.

Cũng may thủ vệ canh gác thiên đình hôm nay lỏng lẻo đến không thể tưởng tượng nổi, tôi như con ruồi bay lung tung khắp nơi một cách dễ dàng mà đến một bóng thần tiên cũng không thấy đâu.

May hơn là tôi còn nhớ thì Dạ Mặc đã từng nói, trong toàn bộ phong cách kiến trúc của chín tầng trời, cậu ấy thích nhất là “Chân Quân Thần Điện” của Dương Tiễn, bởi vì nơi đó toàn màu đen. Cho nên khi tôi chạy đến mức hai chân sắp nhũn ra thì cuối cùng cũng thấy được một tòa đại điện đen thui, nào thì xúc động nào thì lệ rơi chao ôi đủ cả...

Tôi reo hò nhảy nhót phóng một mạch không gặp trở ngại gì, chạy ào vào hai cánh cửa chính đen như mực.

Ngay sau đó, tôi lập tức nghiêm chỉnh dừng lại, bởi vì có một vật sắc nhọn lạnh như băng đang chìa vào yết hầu tôi.

Sát khí nặng nề bao lấy tôi, dồn ép tôi tới không thở nổi, toàn thân như bị cắt miếng, tim gan như muốn nứt ra.

Theo phản xạ tôi liền nhắm hai mắt lại chờ chết, nhưng chuỗi ngọc trai trắng vẫn đeo trên cổ tôi đột nhiên phát ra một luồng hào quang chói mắt.

Giữa điện quang hỏa thạch, hai luồng ánh sáng màu bạc và màu trắng đập vào mắt tôi, tiếp theo là một âm thanh nặng nề vang lên, còn tôi thì bay vút lên cao rồi lao đảo ngả văng ra ngoài.

“Nha Đầu? Sao lại là người?”

Tôi hoa mắt ù tai, khó khăn lắm mới bò dậy được, còn chưa kịp mở miệng thì Dương Tiễn đã thu về ngạc nhiên lại, nhíu mày nói: “Người vào đây bằng cách nào?”

Thái độ lạnh nhạt của hắn khiến tôi không khỏi vừa uất ức vừa tức giận, ương ngạnh trả lời: “Đi vào bằng chân!”.

“Dạ Mặc đâu?”

“Ồ Côn Lôn.”

Dương Tiễn nghe vậy, lại càng cau chặt mày hơn, chợt nhìn sang chuỗi vòng ngọc trai của tôi, hơi sững lại, rồi lại lạnh lùng nói: “Người không nên tới nơi này, mau trở về đi!”.

Hắn nói xong thì không để ý đến tôi nữa, quay phắt người cứ thế đi vào.

Tôi sững người, vội chạy tới tóm lấy cánh tay hắn, bởi vì khá gấp gáp nên không tránh khỏi đã dùng lực hơi mạnh. Thật không ngờ, hắn bị động tác hoàn toàn không mang tính công kích này của tôi làm cho đau đớn kêu lên một tiếng, nhoáng một cái, tựa như gốc cây khô rỗng ruột, vừa chạm nhẹ đã lập tức gãy vụn.

Tôi ngẩn người, rồi vội vàng chạy đến đỡ hắn, nhưng tay chỉ chạm được vào tầng áo giáp lạnh như sắt thép.

Hắn gắng gượng đứng vững, dựa vào cánh cửa nhìn tôi, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi vã ra như tắm, ngập ngừng chốc lát rồi thở dài, chua chát nói: “Mà thôi, dìu ta vào trước đi”.

Tôi dìu hắn vào gian phòng tối đen như mực, vừa đốt đèn lên thì thấy đồ đạc trong phòng được bài trí cực kỳ đơn giản, một bàn một ghế một giường, cùng với những cuốn hồ sơ chất đầy bàn, ngoài ra không còn thứ gì khác nữa.

Giúp Dương Tiễn cởi lớp giáp bạc bên ngoài, tôi không khỏi cảm thấy may mắn vì mình không phải là người sợ máu.

Trước ngực hắn máu chảy ướt sũng mấy lớp áo, gần như đã nhuộm kín cả mặt trước bộ y phục, hơn nữa còn có dấu hiệu đang tiếp tục lan ra, rõ ràng vết thương phải cực kỳ nghiêm trọng mới có thể dẫn tới tình trạng này.

Dương Tiễn không thèm để ý đến tôi, tự điểm huyệt cầm máu, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Tôi chẳng thể giúp được gì, chỉ biết ngồi ngẩn ra.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của nến, sắc mặt của hắn tuy đã không còn trắng bệch như ban nãy nữa nhưng lại chuyển sang vẻ tối tăm xám xịt, hai hàng lông mày nhíu chặt, như đang nỗ lực kiềm chế.

Cho nên ban nãy khi vừa mới gặp mặt, hắn phùng mang trợn mắt với tôi, hẳn là vì vết thương này?

Nhưng Dương Tiễn thành tiên với thân xác người trần, cho nên không giống với các thần tiên đã được tái sinh không sợ bị thương đến gân cốt da thịt. Cũng chính vì điểm này, hẳn lại càng không dễ gì để cho thân thể mình bị thương.

Khắp tam giới, có thể làm cho hắn bị thương như vậy, e rằng chỉ có không quá năm người, hơn nữa ít nhất người đó cũng phải trả một cái giá tương đương hắn.

Thế nên, những người có thân thủ như vậy, hiện tại căn bản ít có khả năng giao đấu chính diện với hắn...

“Tạm thời người chưa thể rời khỏi đây, đợi mấy ngày nữa ta sẽ nghĩ cách đưa người ra.”

Tôi còn đang bối rối trong mớ hỗn độn, Dương Tiễn vừa điều tức xong đã lập tức mở mắt không suy nghĩ gì mà nói với tôi một câu như thế, sau đó chậm rãi đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, sắp xếp lại đống hồ sơ chất cao như núi.

Tôi há hốc miệng hoàn toàn không hiểu gì: “Hả?”.

“Vừa rồi người có thể chạy lung tung khắp nơi mà không bị phát hiện, là bởi vì Thiên đình đã xảy ra chút rắc rối, thủ vệ đều bị điều đi hết rồi. Lúc này, bọn họ nhất định đều đã trở về vị trí cũ, nếu muốn đi ra ngoài, cần phải bình tĩnh chờ đợi thời cơ, không thể hành sự bừa bãi được. Nói chung tất cả sẽ do ta sắp xếp, người chỉ cần ngoan ngoãn ở đây đừng có chạy lung tung là được.”

“Ồ.” Tôi mơ màng đáp lại. Thấy hắn cầm hai bộ hồ sơ định đi ra ngoài, tôi mới phản ứng lại, vội vàng nhảy lên: “Ngài định làm gì?”.

“Có vài công vụ quan trọng cần xử lý gấp.”

“Nhưng vết thương của ngài...”

“Không sao rồi.”

“Ây ây ây... chờ chút!”. Tôi vò đầu, cố làm ra vẻ tự nhiên: “Ồ lại chơi vài ngày đương nhiên không có vấn đề gì, thế nhưng ngài phải cho ta biết đám huynh đệ của ngài đang ở đâu, để ta đi tìm bọn họ uống rượu”.

Sắc mặt hắn đông cứng lại: “Đi rồi”.

“... Vậy Hao Thiên Khuyển thì sao?”

“Cũng đi rồi.”

“... Ngài... Chẳng lẽ ngài thực sự giống như những lời đồn mà ta nghe được trên đường tới đây...”

Dương Tiễn xoay người rời đi, bỏ lại bốn chữ khiến căn phòng lạnh lẽo, tối đen không còn chút ánh sáng nào nữa: “Chúng bạn xa lánh”.

“...”

Những ngày tiếp theo, ban ngày tôi chỉ có thể loanh quanh buồn chán ở hậu viện phủ đệ đã xây dựng kết giới của Dương Tiễn, đêm đến sau khi hắn hạ triều thì ngồi buồn chán trong thư phòng chờ hắn xử lý công việc.

Dương Tiễn lúc nào cũng rất bận rộn, ngày nào cũng ra ngoài từ sáng sớm đến tối mịt mới về, sau khi trở về còn tiếp tục xử lý công việc cho đến tận đêm khuya, thậm chí còn thường xuyên làm thâu đêm. Tính hắn vốn hơi lạnh lùng, bây giờ đã đạt đến đỉnh điểm của sự lạnh nhạt, ngay cả nói chuyện cũng cực kỳ ít. Cho nên tôi cũng ngại không muốn quấy rầy, thậm chí không dám hỏi vết thương của hắn đã phục hồi ra sao, chỉ có thể dùng hết mọi cách làm cái đuôi bám chặt lấy hắn.

Chiều tối hôm đó, Dương Tiễn trở về khá sớm so với mọi ngày, lại còn mang theo hai hộp cơm lớn, nói là đồ ăn do địa tiên dưới hạ giới dâng lên.

Nhìn hộp điểm tâm thơm ngào ngạt, tôi đã lâu không được thưởng thức mỹ vị nhân gian thiếu chút nữa thì ướt nước mắt.

Thấy bộ dạng thèm ăn của tôi, trên nét mặt lạnh lùng xa cách của hắn chợt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

Thấy tâm trạng hắn đang rất tốt, tôi bèn được đằng chân lên đằng đầu đòi cả rượu, ai ngờ hắn cũng thoải mái đáp ứng luôn.

Trong hậu viện này nước chảy chân cầu, cỏ cây ngát hương, tĩnh lặng mà thanh nhã.

Lúc này Dương Tiễn đã thay triều phục giáp sắt nặng trĩu ra, khoác lên mình một bộ áo dài tay rộng nhẹ nhàng, giản dị, giống như lần đầu tiên tôi gặp hắn.

Tôi chẳng hề khách khí vùi đầu vào ăn uống điên cuồng. Uống tới khi say mơ màng, tôi ôm vò rượu nhìn hai gò má ửng đỏ của hắn, nói muốn được xem hắn chơi với cây xoa kích ba mũi – thứ binh khí kỳ quái mà hắn vẫn hay mang theo người, bởi vì quen nhau lâu như vậy, tôi vẫn chưa có cơ hội thấy hắn dùng món này.

Tâm trạng hắn hôm nay chắc chắn là tốt hiếm thấy, lại đồng ý luôn yêu cầu của tôi, khiến cho tôi vừa mừng vừa sợ vì được yêu chiều.

Tay vừa vung lên ánh sáng bạc lập tức lưu chuyển, thân hình hắn nhanh như chớp giật, tay áo phất phật gió, múa kích khiến khắp không gian đều là tiếng xé gió vun vút.

Ánh sáng bạc vụt tắt, Dương Tiễn cầm kích đứng một mình trong vườn, dáng người cao và thẳng, toát ra vẻ bi thương không nói nên lời.

Đứng lặng một lúc lâu, hắn mới ngồi xuống. Sau khi ép men rượu ra ngoài, trán hắn lấm tấm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, nhưng nét mặt nghiêm nghị như sắt thép dường như đã dịu đi rất nhiều nhờ sự giải tỏa đó, có vẻ như đoạn đường bốn ba khó nhọc ngàn vạn dặm chỉ còn cách đích một bước cuối cùng thôi.

Tôi nhìn dáng vẻ hần như vậy, tim chợt nhói lên, cuối cùng cũng nói ra nghi vấn vẫn quần quanh rất lâu trong đầu.

“Ngài vì quyền vị mà nhốt muội muội ngài vẫn coi trọng hơn tính mạng của chính mình dưới chân núi sao?”

“Phải.”

“Ngài còn truy sát con trai cô ấy, cũng là cháu trai của ngài?”

“Phải.”

“Ngài vì tranh công mà bán đứng đám huynh đệ của ngài?”

“Phải.”

“Hao Thiên Khuyển cũng vì không chịu nghe lời ngài đi hại người khác mà bị ngài đuổi đi?”

“Phải.”

“Ngài đổi trắng thay đen, làm xương làm bậy, cam tâm làm tay sai của Ngọc Đế, chính là vì quyền thế?”

“Phải.”

Tôi hỏi rất nhanh, hần cũng trả lời rất thẳng, lưu loát rõ ràng không chút do dự, nhưng không hề giải thích.

Đối mặt với sự bình tĩnh, thần nhiên của hần, tôi không thể kìm nén được cơn giận của mình: “Phải cái quái gì!” Tôi đứng lên hướng về phía hần đập bàn: “Coi ta là đồ ngốc sao? Vô đạo do tâm sinh, nào nào nào, ngài giải thích cho ta xem, một kẻ bạc bẽo vô tình vô nghĩa vô liêm sỉ làm sao có thể luyện được thứ công phu mạnh mẽ uy lực, quang minh chính đại như vậy được?”

Hần hơi nhíu mày, chợt lắc đầu, trong tiếng thở dài lại thoáng chứa đựng một nụ cười: “Thật không ngờ, một tiểu nha đầu vừa đánh đã bỏ chạy như người cũng hiểu được điều này”.

Tôi mở to hai mắt, giọng nói run rẩy, ôm chút hi vọng cuối cùng: “Cho nên, mấy tên quái vật, còn có Hao Thiên Khuyển và muội muội của ngài, nhất định cũng đều hiểu đúng không? Cho nên, thật ra tất cả chỉ là đang diễn kịch, bọn họ đều biết rõ, mọi chuyện họ làm đều là để phối hợp với hành động của ngài đúng không?”

“Không ai biết, cũng sẽ không ai biết.”

Mọi hi vọng đều vỡ vụn sau câu nói thần nhiên như không này, tôi không thể nhịn nổi nữa mà gào lên: “Sao có thể như vậy được chứ? Chuyện mà ngay cả ta cũng nhìn ra, những huynh đệ đã từng sớm chiều bên ngài suốt mấy ngàn năm, đã từng đồng sinh cộng tử sát cánh chiến đấu sao lại không nhìn ra? Muội muội ruột thịt mà ngài luôn canh cánh chỉ hận không thể yêu thương chiều chuộng đến tận trời sao có thể không biết?”

“Có lẽ bởi vì, người không phải là người trong cuộc.” Dương Tiễn thần nhiên nói, sau đó dừng một chút, đứng lên, nhẹ nhàng vén lọn tóc rối bởi bên gò má tôi ra sau tai, chua chát: “Bất luận thế nào, cảm ơn người... đã tin ta”.

Tôi nhìn hần chằm chằm không chớp mắt, hít một hơi thật sâu: “Hôm đó là ai làm ngài bị thương? Khấp chín tầng trời cao đến chín tầng địa ngục, ngoài trừ ngài ra, ai có thể thật sự làm cho ngài bị thương được chứ?”

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên, sắc mặt còn có chút tự đắc: “Hôm đấy đúng là ta cố ý thua dưới tay Trầm Hương, chỉ có làm ta bị thương, những kẻ lòng dạ khó lường kia mới không dám động chân động tay với nó hay bất cứ ý đồ nào làm hại nó, sau này nó mới có thể sống yên ổn được trong tam giới này. Hơn nữa, lúc đó cũng đúng lúc xảy ra biến cố bên ngoài, thủ vệ Thiên đình mới nhất thời hỗn loạn, vừa đúng lúc giúp người lọt được vào đây”.

Tôi chỉ cảm thấy toàn bộ men say lao vọt lên đỉnh đầu, hận không thể trào máu mắt: “Cái tên Trầm Hương gì đó kia chính là cháu trai của ngài đúng không? Thăng ranh này dám ra tay nặng như vậy với ngài, đúng là cố ý lấy mạng ngài mà!”

Không ngờ Dương Tiễn không hề đồng tình với ý kiến này: “Cũng không thể nói vậy được, vốn là ta đã quá dồn ép nó, đứa nhỏ đó hận ta cũng là chuyện đương nhiên thôi”.

“...”

Tôi chán nản.

Dương Tiễn không muốn đôi co với tôi về vấn đề này nữa, quay lưng mở hũ rượu, rót hai chén, rồi đưa cho tôi một chén: “Từ khi vào triều làm quan tới nay, ta chưa từng được say lần nào. Hôm nay cứ thỏa sức đi, không biết Nha Đầu có chịu uống cùng ta không?”.

Tôi ra vẻ đồng tình, không nói thêm lời nào mà cạn luôn chén đó, rồi cầm vò rượu lên: “Nếu đã muốn say, thì phải uống thế này!”.

Hắn cười vang, chạm vò rượu với tôi, ngửa cổ uống một cách sảng khoái, thỏa sức say sưa.

Lúc bắt đầu ngà ngà say, tôi ngồi phịch xuống chiếu, kéo tay áo Dương Tiễn cảm râm: “Ta hiểu rõ ngài muốn làm chuyện lớn, nhưng bất luận là làm gì, chung quy vẫn không thể hi sinh tính mạng của chính mình, có đúng không? Ta tuy rằng đã sống lâu như vậy, nhưng một vạn năm đầu tiên hầu như đều ngủ trôi xác ở ngoài ba mươi ba cõi trời, cho nên nghiêm túc mà tính thì thật ra chỉ quen biết mỗi mình Tên Nát Rượu, kết quả là cái đồ thối tha đó lại coi ta như nước lã mà hắt đi. Mà thôi, không nói chuyện đó nữa...” Tôi khịt khịt cái mũi đã cay xè, tiếp tục nói: “Sau đó ta lại quen ngài, tiếp nữa là Dạ Mặc, còn có Tên Mập Chết Tiệt. Ở trong tim ta, các người đều vô cùng quan trọng. Tên Mập là bằng hữu của ta, ngài... ngài giống như người thân của ta... Tuy rằng trước giờ ta chưa có bất cứ người thân nào, nhưng ta nghĩ, với ta mà nói, ngài chính là người thân có chung huyết mạch, vĩnh viễn không rời...”.

Dù cho cách cả lớp y phục, tôi vẫn có thể cảm nhận được cơ thể Dương Tiễn hơi run lên, vì vậy tôi càng nắm tay áo hắn chặt hơn, theo đà mà dựa vào bờ vai hắn: “Tên Mập Chết Tiệt chết rồi, cho nên ngài tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, bằng không, ta sẽ đau buồn biết bao... Dạ Mặc nói, sau khi cậu ấy xuất quan, công lực nhất định sẽ càng mạnh hơn, đến lúc đó hai người liên thủ lại, còn sợ có phiền phức nào không giải quyết được chứ? Ta cầu xin ngài hãy đồng ý với ta, ta chẳng cầu xin điều gì, chỉ cần ngài đừng chết, không cần biết thế nào, cũng đừng có chết... có được hay không? Nhị ca...”.

Rất lâu sau, có một bàn tay nhẹ nhàng xoa lên đầu tôi, kèm theo một tiếng thở dài: “Ngủ đi, tỉnh lại rồi, sẽ không còn chuyện gì hết”.

“Ngài đồng ý với ta rồi?”

Hắn không trả lời, đầu ngón tay chỉ hơi xoa nhẹ tóc tôi.

Tôi kiên trì lải nhải tiếp: “Chỉ cần ngài hứa với ta, ngày mai ta sẽ cho ngài một niềm vui lớn bất ngờ, rất lớn rất lớn đó”.

Hắn im lặng trong chốc lát, cuối cùng cũng có một âm thanh rất nhẹ truyền tới: “Ừm”.

Tuy câu trả lời rất lấp lửng không rõ ràng, nhưng tốt xấu gì cũng khiến tôi thở phào nhẹ nhõm hơn.

Lại yên tĩnh thêm một lúc lâu, Dương Tiễn bỗng cúi đầu nói: “Nói cho cùng thì số mệnh cũng không xử tệ với ta, để ta đi tới bước cuối cùng còn có được khoảnh khắc thế này, có thể có... người ở cạnh ta”.

Có lẽ do uống quá nhanh, đầu tôi vô cùng mòng mị, mí mắt cũng bắt đầu dúi vào nhau. Nhưng những lời này lại có sức mạnh như tiếng sét đánh bên tai, khiến thần trí tôi minh mẫn trở lại: “Cái gì mà bước cuối cùng? Ngài...”.

“Tuy ta có mất thần nhưng lại không nhìn rõ được lai lịch của người. Lần trước ở địa ngục Hồng Liên, cũng là nhờ vào lệ khí và nghiệp hỏa nên mới miễn cưỡng tìm được người, trên người người có một lực lượng thần bí vô cùng lớn mạnh bảo vệ, giúp người biến nguy thành an, che chở cho người trước mọi hiểm nguy. Có điều rất cuộc trong đó có huyền cơ gì, tạm thời ta chưa thể làm rõ được, cũng không còn thời gian nữa... Nói chung, sau này không cần biết xảy ra chuyện gì, người đều phải nhớ cho thật kỹ, người có thể cho người sức mạnh này, nhất định là thật tâm với người. Nha Đầu người, nhìn qua thì lưỡi nhác hơi hột, thật ra lại rất cẩn thận và bình tĩnh. Hôm nay người đã tin ta như vậy rồi, vậy sau này cũng không nên làm việc theo tình cảm như vậy nữa.”

Bên tai tôi văng vẳng lời nói bình thản mà rõ ràng của Dương Tiễn, nhưng tôi nghe không hiểu, cũng không muốn tìm hiểu làm gì. Tôi chỉ muốn nắm lấy hắn thật chặt, không cho hắn rời đi, không cho hắn đi tới “bước cuối cùng” chết tiệt đó!

Nhưng mà sau khi gắng gượng nghe được mấy câu như vậy, tôi cũng không còn cách nào mở miệng nói chuyện hay động đậy gì được nữa. Trước khi thần trí tôi mê man đến hoàn toàn, câu cuối cùng mà tôi nghe được chính là: “Xin lỗi nhé Nha Đầu, những chuyện ta hứa với ngươi, lần nào cũng nuốt lời...”.

(15)

May mà thời gian này tôi đã quen bị những giấc mơ quái đản làm giật mình tỉnh giấc, càng may mắn hơn là Dương Tiễn kiêng kỵ thần vật hộ thể gì đó trên người tôi nên đã không thi triển pháp thuật với tôi, chỉ hạ thuốc mê trong rượu, tóm lại, ý thức của tôi hẳn là đã được khôi phục lại nhanh hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Nhưng thân thể thì vẫn không chịu nghe lời.

Tôi dùng hết sức lực toàn thân mới miễn cưỡng giơ được tay lên, dùng ngón tay làm đao, rạch thật mạnh xuống cổ tay. Máu tươi theo đó trào ra, tốc độ tan thuốc mới nhanh hơn.

Đến khi tôi thất thểu đứng lên thì mới phát hiện, mình đã trở về động tuyết ở Côn Lôn.

Dạ Mặc vẫn còn đang bế quan, còn vị sư phụ xuất quỷ nhập thần kia của cậu ấy thì không biết đã chạy đi đâu rồi.

Mà Dương Tiễn có thể đưa tôi trở về đây, quả nhiên hắn có mối quan hệ sâu xa với thầy trò hai người này...

Có điều tạm thời tôi không rảnh mà suy nghĩ những chuyện này, hai chân lão đảo chạy ra ngoài, bò lên một đám mây đen, chặt vật xông ra khỏi pháp trận, mới bay được một đoạn lại quay đầu rồi lao xuống dưới.

Tôi không biết vì sao lại muốn đến nơi đó, chỉ là dựa vào chút trực giác mà thôi.

Tôi thật sự rất tức giận, chẳng hiểu vì sao lại tức giận đến vậy.

Giữa cơn giận không sao nói rõ, cả người tôi từ trên đám mây ngã lộn nhào, rơi bịch xuống giữa một rừng thông.

Bên cạnh là vài sinh vật bị cú ngã từ trên trời rơi xuống của tôi dọa cho giật mình ngây cả ra rồi bay nhảy tán loạn, bên tai loáng thoáng tiếng chim kêu riu rít, côn trùng rả rích, suối chảy thì thầm.

Nói tóm lại, tất cả mọi thứ ở nơi này xem ra đều rất tươi đẹp yên bình.

Nhưng cả người tôi đều bủn rủn, hai tay chống gối run rẩy như sợi tơ vờn trong gió.

Lúc này, một cánh hoa màu phấn hồng nhẹ nhàng đáp xuống thảm cỏ trước mắt tôi, tiếp đó, một cánh, rồi lại một cánh nữa.

Tôi bỗng nhiên thôi rùng mình, chậm rãi đứng thẳng dậy, nhìn khắp bầu trời hoa rơi lất phất, đưa tay ra, đón lấy một cánh hoa nhẹ như gió, tươi tắn xinh đẹp.

Trắng như tuyết, đỏ tựa máu.

Hoa đào.

Hắn nói, muội muội từ nhỏ đến lớn thích nhất hoa đào.

Tôi lê đôi chân nặng trĩu tựa ngàn cân, đi tới bên bờ sông nhỏ trong suốt nhìn được cả đáy.

Thảm cỏ xanh mượt chớm mọc bên bờ sông còn chưa khô vết máu, giữa những vệt máu còn lấp lánh những điểm sáng màu bạc. Tôi nhận ra, đó là những mảnh vụn của áo giáp.

Cờ đen giáp bạc, giáp bạc, giáp bạc...

Cơn mưa cánh hoa cuối cùng cũng ngừng rơi.

Bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ, tôi đứng đó có chút ngỡ ngàng. Bỗng nhiên, có thứ gì đó bay xuống tóc tôi, tôi đưa tay lên gỡ xuống, thì ra là một đóa hoa lê. Đóa hoa này khác với những cánh đào mỏng vụn kia, đây giống như một đóa hoa phản chiếu làn nước xuân, một đóa hoa hoàn chỉnh, tinh khôi không tí vết.

Trong căn nhà tại Quán Giang Khẩu có trồng một cây lê, tôi thích nhất những lúc hoa lê nở rộ, khắp thân cây phủ một màu trắng hơn tuyết, kéo Dương Tiễn cùng chạy tới dưới tàng cây ngắm hoa. Hắn lúc nào cũng một tay cầm chén, một tay xoa xoa tóc tôi cười nhẹ nhàng.

Trận mưa hoa bay lả tả này, là tia chấp niệm cuối cùng của Dương Tiễn để lại cho đời.

Mà cuối cùng của cuối cùng, thứ hắn nghĩ đến, lại là tôi sao...

Nếu như... nếu như pháp lực của tôi đủ mạnh, có phải sẽ không bị hắn hạ thuốc mê, sẽ ngăn cản được hắn hay không? Cũng giống như Tên Mập Chết Tiệt ngày đó, nếu như tôi có thể lợi hại hơn cho dù chỉ là một chút thôi, phải chăng sẽ không dễ dàng để hắn vùng khỏi mình như thế...

Bọn họ, phải chăng đều sẽ không chết?

Cả vạn năm trở lại đây, lần đầu tiên trong đời tôi cảm giận đến tột cùng sự vô dụng của mình.

Khẽ vuốt đóa hoa lê, tôi đứng ngay trên mảnh đất chôn thân của Dương Tiễn, không biết đứng chờ ra như gỗ mất bao lâu nữa. Vết thương trên cổ tay vẫn còn đang chảy máu, tôi hơi lạnh.

Nhưng rõ ràng đáng ra phải rất khó chịu, tôi lại chẳng hề rơi giọt lệ nào.

Thì ra, không có Dạ Mặc bên cạnh, đúng là ngay cả khóc, tôi cũng khóc không ra.

Khi vàng mặt trời treo giữa đỉnh đầu dần ngã về Tây, có người châm rai tiến về chỗ tôi.

Tôi ngoái cái cổ cứng ngắc lại, nhìn những cánh hoa vương vãi trên mặt đất bị nghiền nát dưới đế giày, tàn tạ thành bùn.

Liễm Trần vẫn khoác trên mình bộ y phục trắng toát không nhiễm bụi trần. Thấy tôi, y có vẻ vô cùng kinh ngạc: “Tiêu Dao, sao cô lại ở đây?”.

Tôi ngẩng đầu, khẽ nhếch mép, giọng nói khàn đặc không khác gì bà già: “Còn huynh, vì sao huynh lại ở đây?”.

Nhưng y chỉ thu ánh nhìn lại mà không đáp, đi thẳng đến bên cạnh tôi, nhíu mày thật chặt, sau đó bấm ngón tay thi triển pháp thuật, đưa một luồng ánh sáng trắng ấm áp phủ lên cổ tay tôi, chớp mắt, miệng vết thương gần như lộ cả xương ra lập tức tự khép lại, chỉ còn lại một vết trắng nhàn nhạt.

Tôi giơ cổ tay lên trước mặt xem xét, nở nụ cười: “Lúc mới gặp Dương Tiễn, ta bị Hao Thiên Khuyển cắn ột phát, hắn cũng trị thương cho ta như vậy đấy”.

Đôi mi dài của Liễm Trần khẽ run rẩy, nhưng rồi vẫn yên lặng.

Tôi liền tự mình nói tiếp: “Ta đã từng hỏi hắn, vì sao lại vui vẻ nhất một con yêu quái lai lịch bất minh tình cờ đụng phải giữa đường như ta về. Hắn nói, bởi vì bộ dạng ta ôm chân nhảy lạch bạch, nước mắt ngấn nước mắt dài sau khi bị chó cắn trông cực kỳ giống muối muối của hắn. Hắn còn nói, muối muối của hắn cũng rất sợ đau, cho dù trên đầu ngón tay chỉ xước một vết thương nhỏ thôi là cũng đủ để khóc cả nửa ngày trời rồi...”.

Liễm Trần bỗng nhẹ nhàng nói: “Ta trước nay không hề biết cô...”.

“Ta làm sao?”

Y lắc đầu, cuối cùng giương mắt nhìn tôi, sắc mặt như chứa đựng chút ngập ngừng lưỡng lự: “Vậy, bây giờ cô còn đau không?”.

“Được huynh trị khỏi rồi đó thôi, đương nhiên không còn đau nữa.”

Y ngẩn ra một chút, cúi đầu “ừ” một tiếng.

Tôi không để ý đến y nữa, vuốt vuốt mũi, ngồi xuống nhặt nhanh từng mảnh giáp bạc nhỏ, vừa mang đến khe suối bên cạnh rửa sạch, vừa không ngừng lẩm bẩm: “Dương Tiễn, ta biết thứ mà trong lòng ngài luôn canh cánh, cũng luôn hướng về, chính là quãng thời gian khi còn niên thiếu. Khi đó, ngài có phụ mẫu, có huynh trưởng, có muối muối, giống như bất cứ người phàm nào khác, cả gia đình cùng trải qua những ngày tháng yên ổn. Đợi khi trăm tuổi, mỗi người sẽ được chôn vào cùng với phần mộ của tổ tiên, coi như cả nhà được đoàn tụ. Nhưng hôm nay ngài chết mà hồn bay phách tán, tan thành tro bụi, chết mà không còn cả mảnh vụn, ta chỉ có thể chôn mấy miếng giáp này, giúp ngài đắp một... loài người vẫn nói là gì ấy nhỉ... phải rồi, mồ chôn di vật”.

Cẩn thận gom lại những mảnh vụn vừa rửa sạch sẽ xong xuôi, tôi đứng lên, nhìn ra xung quanh.

Liêm Trần vẫn đứng lặng lẽ sau lưng tôi cuối cùng lên tiếng: “Cô tìm cái gì?”.

“Tìm hướng đi về Quán Giang Khẩu”.

“Chính là chỗ này.”

Tôi ngẩn người.

Quán Giang Khẩu là đất phong trần của Dương Tiễn sau khi được phong thần thành thánh, cũng là nơi hẩn sinh ra và lớn lên, cũng là, nơi hẩn nhà tan cửa nát. Cho nên hẩn cố ý chọn nơi này, làm chỗ chôn thân của chính mình hay sao...

Tôi hít sâu một hơi, nhếch miệng: “Rời khỏi đây quá lâu rồi, nhất thời không nhận ra”.

Liêm Trần nghiêng đầu, thở dài một hơi thật nhẹ, lại thản nhiên nói: “Cô muốn đến mộ viên của Dương gia đúng không? Ta đi cùng cô”.

Tôi chăm chú nhìn y, dưới ánh nắng chiếu tà đường nét gầy yếu của y càng rõ thêm mấy phần, sau đó đồng ý.

5. Chương 5

(16)

Mẫu thân của Dương Tiễn là muối muối ruột của Ngọc Đế, vì yêu người phàm mà phạm đến luật trời, bị nhốt dưới Đào Sơn mãi mãi không được ra. Phụ thân và huynh trưởng của hẩn bị thiên binh thiên tướng truy sát, đánh tan hồn phách không thể tái nhập luân hồi.

Hẩn thì nhờ có mắt thần bẩm sinh mà mang theo muối muối nhỏ tuổi tránh được kiếp nạn đó, sau đó lại tình cờ được các vị thần tiên ở Côn Lôn che chở, cuối cùng đã may mắn thoát chết.

Sau khi luyện thành pháp lực, hẩn muốn phá núi cứu mẹ, nhưng lại rơi vào cái bẫy của Ngọc Đế mà liên lụy khiến mẫu thân chết thảm, nguyên thần tan rã.

Sau khi Dương Tiễn được phong thần ở Quán Giang Khẩu, hẩn đã lập bia mộ cho người thân ngay tại mảnh đất cổ hương, chuyện trò để xua đi nỗi cô đơn trống vắng.

Cho nên mộ phần của Dương gia đều trống rỗng, đừng nói là xương cốt, ngay cả mảnh vải vụn cũng chẳng có. Về ý nghĩa mà nói, Dương Tiễn vẫn còn tốt chán, dù sao cũng để lại chút đồ vật mình từng sử dụng để mà chôn cất.

Đào hố khắc bia, việc này không khó, tôi làm rất nhanh. Sau khi làm tất cả xong xuôi, tôi vò đầu, cố gắng nghĩ lại cảnh tượng tang lễ của loài người mà tôi từng thấy qua.

Thần tiên và yêu quái đều chết là hết, không phải hoàn toàn tan thành tro bụi thì là giữ lại được hồn phách, nguyên thần nhập vào vòng luân hồi, tu luyện lại lần nữa, cho nên không có những tập quán mai táng đó.

Kèn trống inh ỏi không được, giấy tiền vàng mã cũng không có, mà gào khóc đến xé đất toạc trời thì...

Tôi liếc mắt nhìn Liễm Trần – vị thần tiên thoát tục bên cạnh, đầu óc tự mừng tượng ra dáng vẻ y tê tái gào khóc, nước mắt lưng tròng.

Thật là bậy bạ.

Tôi lặng lẽ lấy tay ôm trán.

Những chuyện thế này, quả nhiên phải cần tới thằng nhóc hồ báo không biết xấu hổ kia phối hợp mới được.

Tôi nhớ rõ có một lần, hai chúng tôi rảnh rỗi sinh nông nổi đã trà trộn vào một đoàn người đưa ma. Gia đình đó lắm tiền nhiều của, bỏ tiền ra mời thật nhiều người khóc thuê chuyên nghiệp đến để tô điểm thêm.

Dạ Mặc ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ học hỏi một lượt, lập tức nắm được những kỹ xảo tinh túy nhất. Suốt dọc đường cậu ấy vừa khóc gào vừa đầm ngực giậm chân lặn lội khắp nền đất, thậm chí đến mức tưởng như cỏ cây cũng đau đớn, gió mây cũng đổi màu.

Sau ngày đó, thằng lỏi không chỉ lĩnh được tiền thưởng hậu hĩnh của chủ nhà, mà còn được vô số “cửa hiệu khóc thuê” phát hiện tài năng mà mời về làm việc.

Có điều, nếu như hôm nay Dạ Mặc ở đây, người khóc nhất định không phải là cậu ấy, mà là kẻ đã giết Dương Tiễn.

Tôi cười lặng lẽ, sau đó xoay người đối diện với Liễm Trần: “Huynh biết mộ viên của Dương gia, như vậy hẳn là huynh rất thân với Dương Tiễn đúng không?”

“Cũng không hẳn vậy, chỉ là, cậu ấy từng đưa ta đến chỗ này...” Liễm Trần lộ vẻ hơi ngập ngừng, cuối cùng nói rõ: “Nhờ ta sau này nếu rảnh rỗi thì đến trông nom giúp cậu ấy, không để nơi này biến thành mộ hoang vô chủ”.

Tôi cảm thấy rất bất ngờ, trong lòng chợt đắng ngắt: “Xem ra, hẳn thật sự không còn ai để nhờ cậy nữa rồi...”.

Liễm Trần không lên tiếng.

Tôi bắt đầu không kiềm chế được mà cười nhạt: “Vừa rồi ta vốn định đào một nắm mộ nữa uội muối của hắc, sau lại nghĩ, theo tập tục của nhân gian, con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, nàng ấy phải được chôn cất ở phần mộ tổ tiên phu quân nàng mới đúng. Có điều như vậy cũng tốt, dù sống hay chết đều cách nhau thật xa, khỏi khiến hắc vĩnh viễn không được yên bình”.

Liễm Trần cười khổ sở lắc đầu: “Cô... không nên nói như vậy trước mặt Dương Tiễn”.

“Lẽ nào ta nói sai sao?” Tôi nắm bàn tay thật chặt, đặt ngón giữa vào lòng bàn tay: “Ngày đó Thiên đình truy sát, nếu như không phải Dương Tiễn liều mạng che chở, cô ta chỉ là một đứa trẻ mới có vài tuổi, không biết đã chết ngắc ngoài bao nhiêu lần rồi! Sau đó Dương Tiễn cứu mẹ thất bại tuyệt vọng chán chường, nếu như không phải nghĩ đến muội muội bơ vơ đối rách, thì chắc hẳn đã liều mình đấu đến cùng với Ngọc Đế, đâu cần phải nhiều lần nhẫn nhịn chịu nhục, uất ức để cầu toàn? Sau đó, Dương Tiễn đều toàn tâm toàn ý lo nghĩ uội muối của hắc. Tham gia trận chiến Phong Thần, thi triển pháp lực vô thượng, lập được chiến công chói lọi, thậm chí đi làm cái chức thiên thần chấp pháp chết tiệt kia, chẳng qua cũng là vì muốn bản thân mình trở nên hùng mạnh, để Ngọc Đế không dám tùy tiện mà động vào họ, để nắm giữ được toàn bộ quyền hành trong bộ máy trật tự thiên địa. Chỉ có như vậy, mới có thể đảm bảo uội muối được sống mãi dưới sự che chở của hắc mà không biết đến hiểm ác thế gian, không phải chịu đựng bất cứ khổ đau nào, mãi mãi ngây thơ lương thiện mà sống trong sự bợ đỡ của chúng thần tiên và hương hỏa của người phàm!... Nhưng hắc gắng sức đến tận cùng, kết quả đổi lại được cái gì?”.

Cổ họng tôi khàn đặc, vang vọng lại từng hồi bên tai giữa mật thất Chân Quân Thần Điện, giữa dòng máu gần như đã khô cạn nơi trái tim là bốn chữ...

Chúng bạn xa lánh.

“Rõ ràng biết tất cả những gì mà mẫu thân từng phải đối mặt, vậy mà lại cứ khẳng khái kết hôn sinh con với một người phàm. Cô ta cho rằng vi phạm luật trời thì rất giỏi giang, rất dũng cảm hay sao? Cho rằng tình yêu phải như vậy mới gọi là vĩ đại hay sao? Muốn cả thiên hạ phải vỗ tay khen ngợi, sử sách lưu danh,

đời đời ca tụng hành vi đó có phải không? Xi! Cái mà cô ta dựa vào, chẳng qua là một vị nhị ca không gì là không làm được mà thôi!”. Tôi cảm thấy những thứ tích tụ trong lồng ngực bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa mà gào to hơn: “Nhưng ngay cả muội muội ruột thịt của mình mà Ngọc Đế còn đuổi cùng giết tận, thì cô ta dựa vào cái gì mà cho rằng Dương Tiễn có thể bảo vệ cô ta chu toàn? Lại dựa vào cái gì mà hận Dương Tiễn thấu xương chỉ vì hắn không bảo vệ nổi cô ta? Cô ta hùng hồn chỉ trích Dương Tiễn không đếm xỉa tình thân, nhưng khi cô ta khăng khăng đòi kết hôn sinh con với một người phạm thì có suy nghĩ chút nào cho Dương Tiễn hay không? Huống hồ, dựa trên bản lĩnh tài trí của Dương Tiễn, nếu thật sự muốn nhân cơ hội này biểu thị lòng trung thành và tranh công trước mặt Ngọc Đế, thì sao lại có thể để mình rơi vào thế bị động, thậm chí bốn bề khốn đốn như vậy? Nếu hắn thật sự không đếm xỉa tình thân, sao có thể mặc cho con trai của muội muội lớn lên giữa nhân gian không buồn hỏi tới, rồi thẳng nhai đó không hiểu tại sao lại luyện được bản lĩnh bất phạm và đi tìm hắn báo thù? Theo ta được biết, tiểu tử đó tuy có nửa dòng máu thần tiên trong người nhưng chẳng qua cũng chỉ là một người phạm tầm thường mà thôi, không hề có tiên cốt thần lực trời sinh như Dương Tiễn ngày đó. Lẽ nào không có ai nghi ngờ, dựa vào nó, sao có thể là đối thủ của Dương Tiễn – người mấy nghìn năm qua đã trải qua vô số trận chiến, dựa vào bản lĩnh thực sự của chính mình mà đi từ núi thây biển máu lên tới đỉnh của tam giới? Thằng nhai đó xứng sao?!”.

“Tiêu Dao, việc đã đến nước này, ai đúng ai sai nói nhiều cũng vô ích”. Trong khi tôi mất bình tĩnh gào thét như vậy, thì Liễm Trần trước sau vẫn giữ dáng vẻ vô cùng thản nhiên, chỉ đưa tay lên sau khi tôi đã trút giận xong, nhẹ nhàng vỗ bờ vai đang không ngừng run rẩy của tôi, ôn tồn: “Chí ít, khi mà khắp thiên hạ đều mắng cậu ấy vô tình vô nghĩa, thì vẫn còn có cô đứng về phía cậu ấy, cũng có thể coi như không có gì để hối tiếc”.

“Cho nên ta thật không thể nào hiểu nổi...” . Hơi ẩm từ bàn tay Liễm Trần xuyên qua lớp y phục sưởi ấm làn da tôi, giống như trong nháy mắt có thể xóa tan đi toàn bộ những cảm giận ngút trời đang ngập tràn trong lồng ngực. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm thẳm như ẩn chứa viên ngọc sáng bên trong: “Vì sao điều ngay cả ta cũng hiểu, mà những người thân ruột thịt chung một dòng máu của hắn, những bằng hữu chí cốt từng kề vai sát cánh sống chết có nhau cùng hắn trên chiến trường, lại không hiểu cơ chứ?”.

Những ngón tay đặt trên vai tôi của Liễm Trần khẽ run lên, sau đó y khẽ nhếch khóe môi, cúi đầu nói: “Người ta vẫn nói kẻ trong cuộc thì u mê, thường là bởi có những lúc, cục diện đó lại do chính người thân thiết nhất, tin tưởng nhất của mình sắp đặt. Thường là bởi vì, đôi khi chúng ta có thể chịu đựng được mọi trắc trở gian nan, gió sương đao kiếm, nhưng lại không chịu đựng nổi một câu nói nặng lời, có thể dễ dàng tha thứ cho rất nhiều sự phản bội và hiểu lầm, nhưng lại mất đi lý trí và khả năng phán đoán chỉ vì một lời nói dối nho nhỏ...”.

“Bởi vì, kẻ buông câu nói nặng lời, nói lời dối trá kia, là người mà mình quan tâm nhất, đúng không?”. Tôi run rẩy tiếp lời y: “Cho nên, tổn thương do người mình yêu thương nhất gây ra, mới là tổn thương lớn nhất, đúng không?”

Con người Liễm Trần đảo mặt, không đáp.

“Hắn lợi dụng vị trí của mình trong trái tim những người thân yêu nhất, để rồi khi bọn họ trở mặt thành thù đúng theo dự đoán của hắn, trái tim hắn đau khổ tột cùng...”. Tôi chớp mạnh mắt mấy cái, quay ra nhìn nắm mồ lạnh lẽo mới đắp, bỗng nhiên cảm thấy đầu óc trống rỗng, bất lực nói: “Nếu nói vậy, trong ván cờ này, rốt cuộc ai làm tổn thương ai nhiều hơn đây?”.

Dương Tiễn à Dương Tiễn, lẽ nào phản ứng của ta lúc này cũng nằm trong kế hoạch của huynh, khiến ta ngay cả muốn tìm kẻ nào đó đền mạng cho huynh, cũng không tìm được?

Vậy Liễm Trần thì sao, cũng là do huynh cố ý sắp xếp phải không...

Day day đôi mắt đã cay xè không chịu nổi nữa mà vẫn cứ khô khốc, tôi không biết đã thu tay lại từ lúc nào, giờ ngón cái biểu thị lòng bội phục với Liễm Trần vẫn đang lặng thình: “Huynh rất lợi hại, ta gần như đã bị huynh thuyết phục rồi. Có điều những lời này ngấm lại cũng có lý, ví như lúc ở Mất Bắc Hải, Tên Nát Rượu bỏ ta lại mà đi như vậy, ta cũng oán giận hắn rất lâu”.

Liễm Trần ngắt ra, vội vàng giải thích: “Cô tuyệt đối đừng hiểu lầm, huynh ấy biết chắc chắn cô không sao rồi mới bỏ đi. Chủ yếu là bởi vì... vết thương cũ của ta đột nhiên tái phát...”.

Tôi ngẩn người ra, giờ mới chợt nhớ lúc đó Liễm Trần che miệng ho khan, giữa các ngón tay máu tươi chảy ra đầm đìa, hình như thật sự là bị thương không hề nhẹ. Mà nhìn kỹ vẻ ngoài của y hôm nay, thì đã gầy đi không ít so với lần trước gặp mặt. Không biết có phải không khí lạnh lẽo ở nơi này khiến cho bộ dạng y nhìn càng gầy gò mảnh dẻ như vậy hay không? Bất giác lồng ngực tôi hơi nghẹt lại: “Giờ huynh ổn rồi chứ?”.

Y cười: “Đã không còn đáng lo ngại nữa”.

“Ồ...”. Tôi chuyển sang hỏi vấn đề khác: “Tên Nát Rượu đâu?”.

“Huynh ấy đi Côn Lôn gặp bạn cũ rồi.”

“Thật trùng hợp, vừa hay ta cũng muốn đến đó.”

Liễm Trần thoáng ngẫm nghĩ: “VẬY, CHÚNG TA CÙNG ĐI”.

“Huynh muốn đi tìm Tên Nát Rượu à?”

“Ừm.”

“Tốt, ta cũng tiện thể tính nốt nợ cũ với hần.”

“Lần đó huynh ấy thật sự không phải là...”

“Được rồi được rồi ta biết, nhưng hần lại không biết ta biết, cho nên đương nhiên muốn nhân cơ hội này dọa cho hần một phen.”

“...”

Lúc rời đi, tôi lại nghĩ ra một chuyện: “Ồ phải rồi, sao huynh không hỏi ta muốn tới Côn Lôn làm gì thế?”.

Liễm Trần đang cùng tôi sánh vai, đột nhiên lùi lại phía sau một bước như tránh một vật gì đó, khoảng cách giữa chúng tôi dài thêm vừa đúng ba tấc, rồi y nhẹ nhàng đáp: “VÌ DẠ MẶC Ở ĐÓ”.

(17)

Rời khỏi mộ viên của Dương gia, tôi không khởi hành đi Côn Lôn ngay mà kéo Liễm Trần lảng lạng lên vào phủ đệ trước đây của Dương Tiễn.

Sau khi hần lên Thiên đình làm quan, tòa nhà này đã được giao cho người quản gia trung thành, tận tụy trông giữ.

Lúc tôi còn ở chỗ này, quản gia là một Địa Thử Tinh[1] đang độ thanh niên cường tráng, giờ mấy trăm năm đã trôi qua, cho dù có sống, thì râu ria hần cũng đã bạc trắng như cước hết rồi.

[1] Yêu tinh chuột đất.

Có điều Địa Thử bẩm sinh có tính cảnh giác, tôi cũng không muốn kinh động đến lão, đỡ rước lấy phiền phức, cho nên hành động như một tên trộm lén la lén lút.

Chỉ là lại phải làm khó cho Liễm Trần, một vị quân tử đường hoàng như y mà lại bị tôi kéo đi làm mấy trò trộm cắp mất hết hình tượng thế này.

Dựa vào kinh nghiệm tác chiến phong phú được tích lũy lại từ những lần cùng Dạ Mặc đi khắp nơi chọc phá trước đây, cộng thêm việc tôi đã vô cùng quen thuộc với nơi này, chúng tôi đã đi thẳng được tới nội viện mà không gặp bất cứ khó khăn nào.

Giữa sân có một gốc cây lê vừa độ ra hoa, những đóa hoa trắng như tuyết gần như đã phủ kín cả nửa góc sân.

Tôi đi vòng quanh nó mấy lượt, vỗ vỗ vào thân cây vài vòng tay ôm không xuể: “Đã lâu không gặp, lão già này”.

Ngày đó sau khi tôi vô tư quần lầy nơi này mấy chục năm, một lần vô tình nghe Hao Thiên Khuyển nói, không bao lâu nữa là sinh nhật của Dương Tiễn, vừa tròn ba nghìn tuổi.

Xưa nay thần tiên ma quái các loại vốn sống rất lâu, chẳng mấy để ý đến cái thứ gọi là sinh nhật. Huống hồ đa phần vốn chẳng nhớ rõ bản thân khai mở linh trí, tu luyện thành hình từ lúc nào, có muốn mừng sinh nhật cũng chẳng mừng nổi.

Thế nhưng loài người thì khác, đếm thời gian trôi qua từng năm từng tháng, rất xem trọng những ngày tháng có ý nghĩa đặc biệt với mình.

Dương Tiễn đã từng là người, hơn nữa còn luôn sống ở nhân gian, cơ bản vẫn giữ được thói quen tập quán của con người. Nay sắp tới sinh nhật tròn ba nghìn tuổi của hắn, tuy rằng ngoài chú chó của hắn ra thì có vẻ chẳng ai nhớ cả, nhưng tôi nghĩ tốt xấu gì cũng nên bày tỏ chút lòng cảm kích vì hắn đã thu nuôi mình.

Nghĩ tới nghĩ lui tôi chợt nhớ ra Tên Nát Rượu từng cho tôi uống một loại rượu tên là Lê Hoa Nhưỡng, hương vị thơm ngon đậm đà.

Nhưng mà đáng tiếc, tôi đây là một con thú cứng quen thói ăn no đợi chết đúng chuẩn, lúc nào cũng có cơm dâng đến tận miệng áo luôn qua tay, chỉ biết ăn no uống say nhồi cho chặt bụng, chẳng bao giờ quan tâm rượu thơm món ngon kia làm như thế nào.

Thế là tôi buộc phải tự mình tìm tòi đo đếm từng chút một, bỏ ra rất nhiều thời gian, mất rất nhiều công sức, ném trải vô số lần thất bại, đến khi hoa lê vốn nở kín một vùng chỉ còn lại vài cành khô trụi lất phất trong gió, cuối cùng tôi mới thành công tìm lại được hương vị Lê Hoa tửu vô cùng quen thuộc trong trí nhớ.

Nhưng tôi mới ủ rượu thành công được mấy ngày, Dương Tiễn đã không may bị lệ khí thoát ra từ Bắc địa làm bị thương, ngay sau đó Dạ Mặc đột nhiên xuất hiện, còn mang theo một thanh kiếm và một câu nói.

Vài ngày sau đó, Thiên đình hạ thánh chỉ, phong Dương Tiễn làm thiên thần chấp pháp, trông coi giới luật của trời, nắm giữ thiên binh thần tướng.

Lúc thánh chỉ đến, Dương Tiễn vén áo, quỳ xuống dưới đất, tiếng tạ ơn phát ra từ miệng mà bờ vai lại thẳng tắp cứng cỏi như từng bách.

Gần như ngay lập tức, rất nhiều thần tiên chờ chực bên cạnh xúm đến tung hô hắn, nhỏ từ sơn thần thổ địa, lớn đến Thái Thượng Lão Quân, chen lấn xô đẩy mà chúc mừng hắn, ai cũng tỏ ra như là thân thiết với Dương Tiễn lắm vậy, khiến cho cảnh quạnh quẽ vắng vẻ hơn trăm năm của Quán Giang Khẩu cứ như chưa từng tồn tại.

Ồn ào cả một ngày trời, đám người đó rốt cuộc mới chịu lục tục tản đi.

Cả ngày hôm đó tôi đều ngồi trên nóc nhà, nhìn khách khứa lũ lượt đến và đi, rồi lại nhìn đám bạn bè thân thiết vừa phút trước còn cười nói thắm thiết, vừa ngoảnh mặt quay đi đã nhếch miệng cười nhạt, mỉa mai khinh thường.

“Nhìn đi, đây chính là các vị thần tiên cao cao tại thượng, là những kẻ thống trị tam giới thời nay đó”. Dạ Mặc vẫn cùng tôi xem kịch hay, ưỡn người nằm thẳng, hai tay gối sau đầu, đôi môi mỏng nhếch lên, khề hừ một tiếng, cười khẩy: “Cách xa khói bụi nhân gian, vô dục vô cầu, một lòng chỉ vì hạnh phúc của chúng sinh... Hờ!”.

Tôi thì nhìn bóng lưng đang đứng ở cửa kia, cảnh tượng ồn ào nhộn nháo qua đi, chỉ còn lại một mình hắn, làm bạn với hai cánh cửa: “Điều người biết, Dương Tiễn không thể không biết, vậy tại sao hắn còn muốn làm vậy? Lẽ nào đúng như lời mấy kẻ kia nói, trước đây hắn giả bộ từ chối, chẳng qua là vì muốn đạt được quyền vị cao hơn, cho nên đã hết lần này đến lần khác tự nâng giá mình lên. Đến thời điểm thích hợp, hắn có thể nhận kẻ thù giết cha mẹ, làm hại huynh trưởng làm chủ nhân mà không chút do dự...”. Dạ Mặc bỗng xoay người ngồi dậy, con ngươi đen láy nhìn chằm chằm vào tôi không chớp: “Nàng thật sự nghĩ hắn như vậy?”.

Tôi vẫn nhìn về hướng cũ, dõi theo chiếc bóng cô đơn kia. Mãi cho đến khi ánh trăng dần chiếu xuống, cuối cùng cũng chỉ còn lại một người một bóng: “Đương nhiên ta không muốn nghĩ như vậy, thế nhưng, còn có thể nghĩ như thế nào đây? Vốn tưởng rằng, có thể cùng hắn... và bọn họ sống tại Quán Giang Khẩu phong cảnh tuyệt đẹp này, cứ sống mãi như vậy...”.

“Tiêu Dao nàng nghe đây...”. Dạ Mặc đưa tay nắm lấy bờ vai tôi, khẽ kéo, ép tôi quay lại nhìn cậu ấy: “Không cần biết thứ nàng muốn là gì, ta đều sẽ cho nàng, cũng chỉ có ta có thể cho nàng. Nói tóm lại từ nay về sau, chỉ cần ta còn sống thì tuyệt đối sẽ không rời xa nàng, cả cuộc đời này của nàng, ta sẽ không bao giờ để nàng phải chịu đựng nỗi khổ chia ly nữa!”.

Tôi nháy mắt mấy cái, gương mặt của cậu ấy rõ ràng hơn một chút, rồi thoáng cái đã trở nên nhạt nhòa.

Dạ Mặc nghiêng đầu, dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa hai má tôi, rồi tiện thể cào cào vào sống mũi tôi.

Tôi đột nhiên thấy hơi ngại, dụi dụi hai mắt, giận dỗi lung tung: “Cậu đúng là chẳng tâm lý gì cả, không biết cả đồ dành ta nín khóc”.

“Nàng muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái đi, chịu đựng làm gì chứ?”. Cậu ấy nhướn mày: “Thứ duy nhất ta quan tâm là, nước mắt của nàng chỉ rơi trước mặt ta, còn cái tên khốn chọc giận nàng, chắc chắn không bao giờ là ta”.

Sáng sớm hôm sau, Dạ Mặc lập tức đưa tôi rời khỏi Quán Giang Khẩu.

Cậu ấy thực hiện lời hứa của mình, cùng tôi sáng chơi biển cả chiều về nương dâu, tận hưởng hết mọi chuyện vui của thế gian này.

Mà tôi cuối cùng giống như cậu ấy nói, chỉ ở trước mặt cậu ấy, mới có thể bật ra tiếng khóc được.

Đêm trước lúc chia tay tôi ôm bình Lê Hoa Nhường đến bên cạnh Dương Tiễn đang cô đơn đứng lặng.

Thấy tôi, hần nhếch khóe môi, dường như muốn cười, nhưng hình như là vì quá mệt, cuối cùng chẳng cười nổi nữa.

Tôi đi qua chỗ hần, đưa vò rượu lên: “Đây là rượu do chính ta tự ủ, dùng hoa lê nở trong vườn nhà ngài đó”.

Hần lặng người, trong ánh mắt có chút hoảng hốt, cuối cùng bật ra một nụ cười yếu ớt: “Ta biết mà, đang giữa mùa hoa lê nở rộ, sao trên cây lại trụi không một cánh hoa được”.

Tôi cười gượng: “Tay nghề còn non, tổn nhiều hoa như vậy mà cuối cùng lại chỉ ủ được có một hũ nhỏ này”.

Hần mỉm cười, nhận lấy hũ rượu, đánh một chưởng mở bung nắp vò ra.

Tôi hít sâu một hơi, nhẹ nhàng nói một cách trịnh trọng: “Chúc ngài, mỗi năm mỗi tuổi đều có ngày hôm nay”.

Hần bỗng sững sốt.

Tôi cúi đầu, xoa xoa mũi: “Ta vốn định sau này mỗi năm vào sinh nhật của ngài, ta đều sẽ tự tay ủ cho ngài một vò rượu, không ngờ...”.

Hần không nói gì.

Một lúc lâu sau, Dương Tiễn bỗng nhiên nghiêng người, uống một hơi cạn sạch cả vò rượu, đến lúc đặt xuống, con người trong veo đã mơ hồ lấp lánh men say. Hần theo thói quen đưa tay xoa đầu tôi, ngay sau đó, lại từ từ di chuyển dần xuống, những ngón tay thon dài che đi mấy lọn tóc rối trước trán tôi, cũng che luôn cả đường nhìn của tôi, giọng nói khàn khàn tựa như hòn đá lởm chởm chưa qua đeo mài: “Xin lỗi nhé Nha Đầu, ta từng hứa với người, sẽ mãi mãi nuôi dưỡng người. Thật sự ta cũng nghĩ rằng, sẽ mãi nuôi người...”.

Tôi nhắm mắt lại, nhếch khóe miệng lên: “Giống như nuôi Hao Thiên Khuyển đúng không?”.

Hần lại im lặng hồi lâu không nói, mãi cho đến khi lòng bàn tay ấm áp đã lạnh như băng, thì hần mới cúi đầu đáp: “Phải”.

Ngày hôm nay, chính là sinh nhật ba nghìn chín trăm linh một tuổi của Dương Tiễn.

Thật ra năm đó tôi ủ tổng cộng một vò rượu, vẫn còn nửa vò tiện tay chôn dưới gốc cây lê, tính sau này mà thêm thì sẽ lấy ra uống.

Đây cũng chính là “niềm vui lớn” mà tôi nói với Dương Tiến ngày hôm qua.

Chỉ tiếc là...

Quen biết lâu như vậy, đến cuối cùng tôi cũng không thể cùng hắn trải qua một ngày sinh nhật bình thường, cũng không còn cơ hội nữa.

(18)

Trong lúc bối rượi ra, tôi bảo Liễm Trần đi canh gác, y im lặng một lát, ngần ngại đề nghị: “Nếu cô lo lắng sẽ quấy nhiễu người khác, thì cứ lập một kết giới là được”.

Tôi nghiêm nghị: “Hiện tại chúng ta chính là kẻ trộm đồ thần tiên đại nhân. Vẫn có câu làm nghề nào thì yêu nghề ấy, yêu nghề nào thì tôn trọng nghề ấy, không cần biết làm nghề gì, nhất định phải giữ vững phong thái nghề nghiệp của nghề ấy, hiểu chưa?”.

Y không nói gì mà đơ ra trong giây lát. Trước ánh mắt tha thiết đang nhìn trân trân của tôi, cuối cùng y cũng miễn cưỡng nghe theo, chậm rãi bước ra cửa, ngẩng đầu ưỡn ngực, vạt áo trắng thẳng tắp tung bay trong gió.

Tôi cũng chỉ có thể tỏ ra bất lực đối với kiểu làm việc thiếu chuyên nghiệp này.

Nếu như đổi thành Dạ Mặc, thẳng lối đó nhất định sẽ đội mũ trùm sụp che kín cả mặt, chỉ chừa ra hai con mắt hấp háy giảo hoạt không khác nào thần lằn đen dán chặt vào cánh cửa trông chừng.

Giờ thiếu cậu nhóc hồ báo đó, ngay cả làm chuyện xấu cũng mất đi bao nhiêu lý thú.

Trong một thoáng, tôi bỗng nhiên cảm thấy tụt hết cả cảm xúc, đào đất cũng thiếu chuyên nghiệp hơn, làm phát ra tiếng động. Đặc biệt là khi tiếng cuốc chìm va vào bình rượu, một tiếng “xoảng” giòn tan vang lên giữa mảnh sân đêm khuya tĩnh lặng, quả thực là không khác nào tiếng sấm giữa trời quang, khiến tôi giật thót cả tim.

Gần như ngay lập tức, một bóng người áo trắng lướt đến bên tôi nhẹ nhàng không tiếng động, dang cánh tay ôm lấy tôi xoay nửa vòng ngay tại chỗ, thuận thế đưa tôi vào một góc khuất bao phủ dưới cành lá xum xuê.

Sau khi đã ẩn náu rồi, Liễm Trần lại đặt một ngón trỏ lên trước miệng, ra hiệu tôi đừng lên tiếng.

Tôi chớp chớp mắt biểu thị đã hiểu.

Tiếp đó, hai người chúng tôi cứ thế nín thở lặng im thu mình trong một góc như vậy, thật sự rất giống kẻ trộm nơm nớp lo sợ bị người ta bắt quả tang.

Nhìn Liễm Trần căng thẳng ngồi xổm bên cạnh tôi, không còn cái vẻ quân tử đoan chính nữa, trong lòng tôi đột nhiên dâng lên niềm tự hào cùng cảm giác thắng lợi không tả khi ép được người tốt làm việc xấu, không nhịn được muốn bật cười.

Y phát hiện ra, quay đầu nhìn tôi, trên mặt lộ vẻ miễn cưỡng như thể “tra trẻ nhà lành rơi vào tay đám tặc không thể làm gì khác hơn đành lấy thân báo đáp”.

Tôi ôm miệng cười rũ rượi.

Y lắc đầu, vỗ vỗ lưng cho tôi.

Gió nhẹ lướt qua mặt, ánh trăng như nước, hắt lên khắp những bóng cây đang lắc lư.

Tiếp đó, có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, chậm chạp mà nặng nề.

Tiếng bước chân dừng lại rất lâu trước cửa viện, sau đó một giọng nói già nua vang lên, chứa đầy sự run rẩy phân vân không dám tin là thật: “Là nhị gia đã trở về sao?”.

Tôi cười rồi vùi mặt vào đầu gối.

Bàn tay Liễm Trần đặt trên vai tôi chợt đỡ ra, sau đó dùng lực mạnh hơn một chút, chậm rãi vỗ vỗ vào gáy tôi an ủi.

Một lúc lâu sau, giọng nói kia mới lại vang lên lần nữa, thở dài một hơi thật nặng nề: “Nhị gia làm quan trên Thiên đình rất bận, sao rảnh rồi mà trở về chứ? Thật đúng là già rồi, lắm cà lắm cẩm không nói làm gì, ngay cả lỗ tai cũng vô dụng luôn, xem ra lúc nào đó phải nghĩ cách bẩm báo với nhị gia, tìm một quần gia khác cho ngôi nhà này mới được...”

Lão vừa lẩm bẩm, vừa bước đi xa dần.

Khu vườn nhỏ trở lại vẻ trống trải vốn có.

Tôi ngẩng đầu lên, xoay người tiếp tục đào đất, “Lão già kia cũng đã sống hơn một nghìn năm, thật ra cũng đã đến lúc phải nhắm mắt xuôi tay rồi. Nếu như không phải là người hầu trong phủ Dương Tiễn, e rằng sớm đã bị sấm sét trong thiên kiếp đánh thành con chuột đất cháy khét lẹt rồi. Mà không biết thịt chuột cháy có ngon không nhỉ... Chà chà, nhắc đến ăn ta lại thấy đói bụng rồi...”

Liễm Trần hình như không nỡ nhìn tôi hì hục ngồi lâu mà vẫn không đào ra được cái gì, dùng ánh mắt ra hiệu bảo tôi tránh sang một bên, sau đó tự mình đào hai ba nhát đã nhắc được vò rượu lên, đặt sang một bên, rồi lại cẩn thận lấp bùn đất vào vị trí cũ, sau đó vỗ sạch hai tay, mở nắp vò ra, đưa cho tôi.

Nhìn vạt áo cùng tay áo vốn dĩ mang một màu trắng thanh nhã không mấy may dính một hạt bụi nào lúc này dính đầy bùn đất, tôi cảm thán: “Quả nhiên học cái tốt thì khó học cái xấu thì dễ, chỉ có chút thời gian như vậy mà huynh đã bị ta lôi kéo càng ngày càng không còn chút dáng vẻ thần tiên nào nữa rồi”.

Y bật cười: “Thế thần tiên phải như thế nào?”.

“Cao cao tại thượng này, không ăn đồ ăn của trần gian này, phải nghiêm mặt không cảm xúc này, phải luôn luôn lạnh lùng xa cách này, không tùy tiện cười đùa này, phải cao quý không thể chạm vào này, phải kiên định vững chí này, vân vân và vân vân.”

Tôi nói một hơi miêu tả rồi tung lên khiến cho y không khỏi khẽ cười: “Lẽ nào những thần tiên mà cô quen đều như vậy cả sao?”.

“Về cơ bản là vậy đó! Tuy rằng cũng có ngoại lệ, ví dụ như Dương Tiễn và Tên Nát Rượu, à còn có huynh hiện tại có vẻ cũng đã bộc lộ bản chất khác mấy tên thần tiên thông thường nữa...” Tôi bỗng nhiên hứng chí, vui vẻ hoa chân múa tay: “Có điều hề có kẻ dám ra vẻ thanh cao sĩ diện trước mặt chúng tôi thì đều bị Dạ Mặc đánh cho răng rơi đầy đất hết, cái đó gọi là giả dạng Trang Bức[2] thì bị sét đánh, Thiên Lô không đánh thì ông đây đến đánh. Ha ha ha!”.

[2] Một thành ngữ của Trung Quốc, ý chỉ giả dạng kém cỏi, chỉ ra vẻ bề ngoài chứ thực chất chẳng có gì.

Khóe môi Liễm Trần lập tức khẽ nhếch lên: “Nghe có vẻ, trước đây hai người sống rất thoải mái?”.

Tôi tự hào: “Tất nhiên rồi!”.

Y khom lưng lấy tay áo phủi đất, ngồi dựa vào gốc cây, lặng im một lát, sau đó nhẹ nhàng nói: “Trong trí nhớ của ta, thần tiên không hề giống như cô hình dung đâu... hoặc phải nói là, không giống như thần tiên bây giờ”.

“Trí nhớ?”. Tôi không hiểu: “Là ý gì?”.

Y hơi ngẩng đầu lên, hướng mắt nhìn về phía chân trời xa, nét mặt vẫn ôn hòa nhã nhặn: “Thật ra, ta cũng rất già rất già rồi”.

Tôi sửng sốt, bỗng nhiên nhớ lại khi ở cạnh phiến băng lạnh lẽo trong suốt ở Bắc Hải Long Cung, y đã nói một câu: “Thần tiên cũng sẽ già”.

Tuy rằng tuổi thọ của yêu quái tinh linh rất dài, nhưng cũng chỉ là so sánh với con người mà thôi, thật ra có rất ít kẻ có thể sống vượt quá ngàn năm. Nếu không, ngày đó khi Kim Thiên Tử[3] hóa thành Đường Tam Tạng đến Tây thiên thỉnh kinh, sẽ không có nhiều tiểu yêu tiểu quái biết rõ đó là cạm bẫy mà Thiên đình tạo ra để tiêu diệt bọn họ, vẫn không nhịn được mà thi nhau nhảy vào, chỉ vì tranh một miếng thịt của Đường Tăng, giành lấy một phần hi vọng mong manh được trường sinh bất lão.

[3] Kiếp trước của Đường Tăng. Trong “Tây Du Ký” hồi thứ 100 “Kinh hồi Động Thổ, Ngũ thánh thành chân” có đoạn bốn thầy trò Đường Tăng được Phật Như Lai thụ phong. Khi đó Phật Như Lai nói: “Thánh

tăng, kiếp trước con nguyên là đồ đệ thứ hai của ta, tên gọi là Kim Thiên Tử. Bởi vì con không nghe giảng Pháp, khinh mạn lời giảng Đạo của ta, cho nên bị đọa chuyển sinh nơi Đông Thổ”.

Đương nhiên, sự tồn tại khó hiểu đi ngược lại ý trời như Dạ Mặc thì chẳng có giá trị tham khảo gì. Và đương nhiên, cái thứ yêu quái không có hồn phách mà vẫn có thể sống vui vẻ chẳng cần lo nghĩ gì như tôi cũng vậy...

Yêu tộc bình thường cứ qua một khoảng thời gian nhất định sẽ bị thiên lôi với uy lực cực mạnh đánh trúng một lần, nếu bị đánh chết thì hồn bay phách tán, nếu đánh không chết thì lần sau lại đánh tiếp, dù sao cứ trái đánh một phát, phải đánh một phát, thế nào cũng có một lần đánh chết...

Đây là cái mà người ta vẫn gọi là “thiên kiếp”.

Theo tuyên bố của Thiên đình, thì đây còn là khảo sát của đạo trời đối với những kẻ tu luyện, về đạo đức, tri thức, thể lực, thẩm mỹ, lao động, tất cả đều phải đạt tiêu chuẩn thì mới được vào kỳ Ngũ Lôi tiếp theo, không đạt tiêu chuẩn thì ngay lập tức sẽ bị đánh cháy thành tro, phương pháp và cách thức khảo sát đều đảm bảo nguyên tắc công bằng công chính công khai, không phân biệt già trẻ lớn bé gái trai.

Đối với cách nói này, nhận xét của Dạ Mặc chỉ có một chữ, hảo!

Cho dù số đỏ, bị sét đánh vài lần mà vẫn thoát chết, thì cùng lắm cũng chỉ sống thêm được vài ba năm, Bởi vì thời gian tu luyện càng dài, pháp lực càng cao, thì càng cần có nhiều linh khí hơn. Nhưng kể từ khi tam giới được tách ra, phần lớn linh khí đều tập trung hết ở thiên giới, số còn lại để duy trì sự phát triển của chúng sinh ở nhân gian đã ít lắm rồi, nói gì đến bộ tộc yêu quái luôn bị coi là phần tử xấu xa phản lại xã hội trong mắt những kẻ thống trị Thiên đình.

Cho nên, cho dù giống như Địa Thử Tinh được Dương Tiễn che chở không bị thiên kiếp lấy mạng, nhưng cuối cùng sẽ vì linh lực không đủ mà già yếu dần rồi chết.

Có điều, cục diện hôm nay về mặt lý thuyết cũng có thể coi là bình thường, từ trước đến nay quy tắc trò chơi luôn do người thắng đặt ra, muốn trách cũng chỉ có thể trách chúng tôi không đủ mạnh đã để thua trong trận chiến đó.

Cho nên so ra, đãi ngộ đối với thần tiên đương nhiên tốt hơn nhiều rồi. Một khi đã đắc đạo thành tiên, trở thành một phần trong tầng lớp thống trị, trừ khi gặp phải trường hợp bất khả kháng thì việc bình an mà sống, sánh ngang với nhật nguyệt vốn chẳng phải là vấn đề gì quá lớn.

Hơn nữa cái chết của thần tiên cũng khác hẳn với yêu quái, yêu quái một khi chết thì sẽ hoàn toàn tan thành tro bụi, còn thần tiên nếu như không cẩn thận xảy ra chuyện, hoặc Ngọc Đế cảm thấy Thiên đình hơi chật chội đã bớt vài tên dưới quyền đi thì cũng chẳng sao cả, dù là chỉ còn hồn phách mong manh hoặc một tia nguyên thần cuối cùng, thì cũng có thể tái nhập lục đạo, luân hồi chuyển thế vài lần, tu luyện qua loa một thời gian là lại có thể lọt vào đội quân thần tiên dự bị. Cùng lắm cũng chỉ là thay đổi khuôn mặt, làm lại từ đầu, chỉ cần có con tim trung thành son sắt thì sẽ mãi mãi được sống cùng Thiên đình.

Rất dễ để nhận ra, Thiên đình cũng đã dùng chiêu thức chặt chẽ này để giữ gìn tính thuần khiết và ổn định của hệ thống thần tiên. Cho nên, cao tay, thật sự rất cao tay, đúng là khiến giới yêu không phục không được.

Nhưng, cho dù là cái gì thì cũng sẽ có ngoại lệ, nếu như gặp phải “yếu tố bất khả kháng”, cho dù là thần tiên to cỡ nào thì cũng sẽ bị chôn vùi mà thôi.

Ví như đám thần tiên thuở hồng hoang trong trận chiến khốc liệt giữa thần tiên và yêu quái khiến trời đất do Bàn Cổ tạo ra gần như đã trở về hỗn độn ban đầu, ví như Phục Hy, Nữ Oa cùng các vị thần thượng cổ vì áp chế luồng lệ khí gần như có thể phá hủy trật tự tam giới mới tạo thành mà hao kiệt toàn bộ pháp lực, lần lượt qua đời, ví như Tên Mập Chết Tiệt liễu mình hóa giải tai ương, ví như Dương Tiễn...

Trong đầu tôi vụt qua muôn vàn suy nghĩ, trong lòng không biết tại sao lại đột nhiên căng thẳng, những nét sương gió nhuốm trên gương mặt Liêm Trần trước những bông hoa lê đang nở rộ dường như càng trở nên gai mắt hơn.

Tôi lấy lại bình tĩnh, ôm vò rượu ngồi bệt xuống đất bên cạnh y, ngửi hương rượu ủ ngàn năm nồng đậm ngọt thuần đến khó tả: “Huynh cũng đừng dối ta nữa, trước giờ ta chưa từng nghe chuyện thần tiên cũng sẽ già, các người không phải sau khi thành tiên thì sẽ mãi giữ nguyên được hình dạng lúc ấy sao?”.

Y lạnh nhạt đáp: “Đó chỉ là với người tu hành đắc đạo hoặc cơ duyên điểm hóa mà thôi”.

“Nhưng nếu như không phải là hai loại này, thì chỉ có thể trước khi tam giới tách biệt...”. Tôi ngần ngại, rồi ngẫm nghĩ một lúc, vẻ mặt nghiêm túc: “Dựa vào mức độ coi trọng mà Tên Nát Rượu dành cho huynh, huynh với hần nhất định có giao tình không đơn giản. Nhưng ta và hần ở cùng nhau gần một vạn năm, sao lại chưa từng thấy hần nhắc đến huynh? Còn nữa, ở Mất Bắc Hải, sao ta vẫn luôn cảm thấy, nếu huynh không bị thương thì nói không chừng tu vi pháp lực còn cao hơn cả Dương Tiễn và Dạ Mặc? Thế nhưng nhân vật giống như huynh, lại chưa từng được nhắc đến trong truyền thuyết, thực sự khiến cho ta không sao hiểu nổi”.

Liễm Trần cười, lắc đầu: “Nếu thật sự lợi hại như cô nói, thì lúc đó sao ta có thể chỉ ở một bên mà canh chừng như vậy được chứ? Về phần giao tình của ta và Tên Nát Rượu, chẳng qua là huynh ấy và ta đều sống lâu như nhau, lâu đến mức bạn cũ trước giờ chỉ còn lại hai người lẻ loi như vậy mà thôi”.

Tôi không nhịn được truy hỏi: “Rất lâu là bao lâu?”.

Y ngừng lại: “Không nhớ rõ nữa”.

Tôi cười: “Trở thành lão hồ đồ rồi?”.

Y cũng cười: “Đúng vậy, cho nên có rất nhiều việc đã quên mất rồi”.

“Được rồi được rồi, huynh không muốn nói thì đừng nói, ta không hỏi nữa”.

Y không nói thêm gì nữa, chỉ rử hàng mi dài, khẽ mím môi.

Tôi đổi qua một tư thế ngồi dễ chịu hơn, gờ vò rượu lên uống hai ngụm, sai đó đưa cho y, tự tán dương một cách thoải mái: “Hương vị tuyệt thật! Huynh nếm thử xem!”.

Nhưng y chỉ nói cảm ơn, rồi nhẹ nhàng từ chối: “Ta không uống rượu”.

Tôi vô cùng kinh ngạc: “Vậy mà Tên Nát Rượu cũng tình nguyện làm bạn với huynh, đúng là tình yêu không cần lý do mà!”.

Y: “...”

(19)

Đến khi trăng treo ngọn cây, nửa vò rượu đã bị tôi uống cạn. Mỹ tử lâu năm chảy vào cuống họng mặc dù thơm ngọt đậm đà, nhưng cũng vô cùng mạnh và gắt. Sao sáng trên bầu trời dần dần nổi lên thành một dải trong mắt tôi, còn mơ hồ tỏa ra ánh sáng chói lọi sắc sỡ, rất đẹp mắt.

Ngẩng đầu cười ngơ nghe một hồi, tôi quay đầu qua định khoe với Liễm Trần, tỏ vẻ tiếc nuối cho y vì không uống rượu nên đã không có duyên được thưởng thức cảnh đẹp tuyệt vời này, thì đã thấy y đang ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, vẻ mặt bình tĩnh điềm đạm, ánh mắt thản nhiên chăm chú, giống như bị cảnh đẹp tuyệt thế nào đó hấp mất hồn, trong phút chốc không nở chớp mắt lấy một cái.

Tôi không khỏi hiếu kỳ: “Huynh nhìn gì vậy?”.

“Giống như cô thôi.”

“Ta là bởi vì uống nhiều rượu mà có chút hoa mắt, cảm thấy mọi thứ đều trở nên mới mẻ, huynh thì sao?”

“Thật sự có khá nhiều thứ theo ta thấy, đều rất mới mẻ.”

Tôi sửng sốt: “A phải rồi, hình như vừa rồi huynh có nói... cái gì mà trong trí nhớ, lẽ nào huynh...”.

“Cùng cô ở chỗ Tên Nát Rượu...”. Tiếng nói của y đột ngột dừng lại, như bị gió đêm nuốt chửng, cúi đầu ho khan hai tiếng, sau đó lại cười tiếp tục: “Trước khi gặp nhau lần đầu, ta đã một mình ẩn cư hơn một vạn năm rồi. Sau đó lại gần như chỉ bế quan dưỡng thương, cho nên đa số ấn tượng đối với thế gian này về cơ bản vẫn dừng lại ở thuở hồng hoang”.

Một mình ẩn cư sao có thể bị trọng thương đến mức này? Nhìn tình hình hiện tại của Liễm Trần, e rằng hiệu quả trị thương của bảo bối hồ lô có khả năng nén ép thời gian của Tề Nát Rượu cũng chỉ có hạn. Theo lý mà nói, trừ khi hủy hẳn nguyên thần, bằng không sẽ không mất quá nhiều thời gian để phục hồi. Nhưng nguyên thần của thần tiên quan trọng hơn nội đan của yêu quái, và cũng rất mong manh, một khi dễ bị thương, nhẹ thì pháp lực mất hết, nặng thì thần hình tiêu tán. Nhưng y rõ ràng không thuộc cả hai tình trạng này...

Có điều tôi cũng không hỏi y mấy vấn đề này vì dù có hỏi đến tám chín phần mười là y không đáp. Cho nên tôi chỉ vỗ gáy: “Chà chà, vậy chẳng phải huynh về căn bản chưa từng thấy chốn nhân gian phồn hoa bao giờ sao?”

“Cũng từng cùng Tề Nát Rượu đi qua mấy thị trấn, ở tạm lại mấy ngày.”

“Có mấy ngày thôi thì kịp làm được gì chứ? Thế này đi, đường đến Côn Lôn sắp tới, chúng ta dừng cười mấy đệp gió đi nữa, ta đưa huynh đi dạo chơi, mở rộng tầm mắt nhé.”

Về mặt Liễm Trần hơi ngập ngừng, không nhìn về hướng cũ nữa mà chuyển sang nhìn tôi: “Vậy, sợ rằng phải đi mất một khoảng thời gian đúng không?”

Tôi tính toán qua loa: “Đại khái hai ba tháng”.

“Cô không vội à?”

“Ta thì có gì phải vội chứ, dù sao thì Dạ Mặc ước chừng ít nhất cũng phải một năm rưỡi nữa mới có thể xuất quan, ta đang lo rảnh rỗi quá không có việc gì làm đây.”

Ấn đường khẽ nhả lại, y quay đi mỉm cười thật nhẹ, gật đầu.

Tôi nhìn y, tiện thể hỏi: “Huynh vội sao?”

“Không vội.”

Ánh trăng sáng trắng xuyên qua hoa lê trắng hắt lên vạt áo của y, phản chiếu những vết chân chim nhàn nhạt bên bờ môi y, lẽ ra phải là cảnh đẹp ý vui, nhưng lại chỉ khiến tôi thấy có chút xanh xao tái nhợt.

Lòng tôi không khỏi sầu não, cũng không còn sức mà giả vờ thoải mái nữa, đơn giản chỉ ném vò rượu trống không đi, ngửa mặt nằm xuống, hít sâu một hơi, tôi hỏi một cách dứt khoát: “Nể tình ra là người nghĩa khí ngời ngời thế này, huynh nói thật cho ta biết đi, vì sao Dương Tiễn lại muốn chết?”

Bầu không khí chợt đông cứng lại, một lát sau, một tiếng thở dài thật nhẹ khẽ vang lên.

Tôi cười lên hai tiếng thật khó nghe: “Yên tâm, nếu đã là ván cờ hãn hủ tâm xếp đặt, ta có lỗ mạng vô tri đến mấy thì cũng không đến mức đi phá hoại đâu. Huống hồ, dù ta thật sự có ý định như thế thì e cũng chẳng có đủ bản lĩnh”.

Yên lặng hồi lâu, mới vang lên giọng nói hiền hòa: “Nghiêm cấm tình yêu giữa thần tiên và người phàm, là để duy trì sự cân bằng”.

Câu nói không đầu không đuôi lại chẳng liên quan này khiến tôi không hiểu, mất cả nửa ngày mới phản ứng được một câu: “Hử?”

May là Liễm Trần đã bắt đầu giải thích, giọng nói bình tĩnh mà ôn hòa: “Cô nên biết, trận chiến giữa hai tộc ngày đó sau cũng kết thúc bằng việc Bất Chu sơn^[4] sụp đổ, nước trên trời đổ xuống nhân gian, toàn bộ linh mạch của thế gian bị hủy diệt gần hết trong trận đại hồng thủy đó. Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến cả thần tộc và yêu tộc, những người có tu vi ặc dù không chết trận, nhưng cũng khó mà phát triển được nữa, mà lớp con cháu của họ thì càng ngày càng chẳng ra hồn. Kể từ đó, không còn những trận đấu đá lộn xộn, liên miên không dứt để giành vị trí pháp lực độc tôn nữa. Nói cách khác, từ khi tam giới phân chia, Thiên đình, địa phủ và nhân gian nhờ đó mà tự vận động tuần hoàn theo trật tự vốn có của nó, dần hình thành cục diện vừa không can thiệp chuyện của nhau, vừa không chế lẫn nhau”.

[4] Bất Chu sơn là dãy núi trong truyền thuyết của Trung Quốc (có tài liệu lịch sử cho rằng Bất Chu sơn là dãy núi nằm ở phía tây Côn Lôn). Theo truyền thuyết, khi xưa thủy thần Cộng Công tranh ngôi vua với

Chuyên Húc, thua trận húc đổ núi Bất Chu, cột chống trời gãy, khiến nước của Thiên hà rơi xuống trần gian. Nữ Oa đã bay khắp nơi tìm đá ngũ sắc vá lại bầu trời, giữ yên cho dân chúng.

Đoạn nội dung hồi tưởng lại mấy chuyện xa tít tắp từ thuở thiên địa mới thành hình này thực sự quá to tát, khiến tôi cảm thấy kính trọng mà trở nên nghiêm túc một cách khó tả, chỉ có thể dùng chỉ số thông minh không đáng tự hào cho lắm của mình cố suy ngẫm một chút: “Ý của huynh là, nếu như thần tiên và loài người ở cùng nhau, thì sẽ phá vỡ... sự cân bằng này?”.

Liêm Trần phần nào tỏ vẻ khẳng định với khả năng đi đúng vào trọng tâm vấn đề của tôi: “Dương Tiễn, chính là ví dụ điển hình”.

Nhưng tôi lại càng thêm mờ mịt: “Đúng là hắc trời sinh mắt thần, cũng chỉ dựa vào hai ngàn năm tu vi ngắn ngủi mà đánh cho hơn mười vạn thiên binh thiên tướng tơi bời hoa lá, thiếu chút đá bay cả bảo tọa của Ngọc Hoàng, thế nhưng...”.

“Chính xác thì không phải hậu duệ nào của người mang hai dòng máu tiên phạm đều được như cậu ấy, như đứa cháu trai của cậu ấy chẳng hạn, tư chất rất bình thường”. Dường như biết tôi đang nghĩ gì, Liêm Trần lẳng lặng nói tiếp: “Nhưng chỉ cần là một chút khả năng xảy ra thôi, thì cũng tuyệt đối không thể dung tha. Huống chi, thần tiên và người phạm khác nhau quá xa về thọ mệnh và năng lực, vốn không nên kết hợp với nhau. Cứ lấy một ví dụ đơn giản, con người sống một đời cùng lắm chỉ trăm năm, năm tháng thanh xuân hào hoa phong nhã cùng lắm là hơn chục năm, đối với thần tiên mà nói thì chỉ giống như một cái chớp mắt. Nếu yêu nhau thật lòng, thì sao có thể trở mặt nhìn đối phương trải qua sinh lão bệnh tử, uống chén canh Mạnh Bà, đi qua cầu Nại Hà, quên đi toàn bộ ký ức đã qua chứ? Cho nên chắc chắn sẽ dùng trăm phương ngàn kế để người mình yêu và mình giữ nguyên được diện mạo, mãi mãi không phân ly, bằng mọi giá muốn thoát khỏi lục đạo luân hồi, thậm chí thay đổi cả xương cốt thần tiên. Cứ như vậy, trật tự tam giới tất sẽ loạn, và lại lượng linh mạch ít ỏi còn sót lại cũng không đủ dùng cho số lượng thần tiên ngày càng tăng lên, đến lúc ấy, đương nhiên sẽ lại xảy ra thêm một trận chiến tranh hủy diệt trời đất nữa”.

Lượng thông tin nghe được quá nhiều, khiến tôi thấy hơi chóng mặt.

Yêu đến hủy diệt trời đất gì gì đó, có phải là quá cao siêu, quá phóng đại rồi hay không...

Có điều chuyện này thật ra cũng có thể lý giải, chỉ cần suy nghĩ trong chốc lát là tôi đã ngộ ra: “Ồ, ta hiểu sơ sơ rồi. Thật ra ý trọng tâm của huynh cũng tương đối giống với câu nói của Dạ Mặc, sinh vật khác biệt chủng loại mà ở cùng nhau thì không có kết cục tốt đẹp!”.

Liêm Trần im lặng, ho khan một tiếng: “Đại khái... chính là ý này”.

“Chẳng trách ngày đó Ngọc Đế đuổi cùng giết tận cả muội muội ruột thịt, chẳng trách...”. Tôi lăm lăm hai câu, bỗng giật thót tim, xoay người ngồi dậy, nhìn thẳng vào Liêm Trần: “Huynh nói nhiều như vậy, lẽ nào là để nói rõ ràng, chính Dương Tiễn đã chủ động nhốt muội muội dưới chân núi sao?”.

“Cậu ấy thân là thiên thần chấp pháp, không có lựa chọn nào khác, bởi vì cậu ấy rõ hơn ai hết, điều luật này tuyệt đối không thể bị phá vỡ. Hơn nữa nếu cậu ấy tự mình ra tay, trái lại còn có thể giữ được mạng cho cả gia đình của muội muội.”

“Cứ dựa theo tính cách che chở uội muội của hắc, làm như vậy chắc chắn chỉ là kế tạm thời, nhất định còn có chiêu sau, đúng không?”

“Cậu ấy vốn dự định đợi cho cháu trai trưởng thành sẽ truyền thụ lại pháp thuật cho nó, tìm cơ hội phá núi cứu mẹ ra ngoài. Có cậu ấy ở đó, chắc chắn sẽ không để thảm kịch ngày trước tái diễn. Nhưng mà...”. Dường như cảm thấy mệt vì nói nhiều, Liêm Trần vốn vẫn luôn tỏ vẻ bình tĩnh đột nhiên ngừng lại, nhắm mắt, lúc mở miệng lần nữa, thì giọng nói đã trầm hơn: “Vì chuyện xảy ra đột ngột chỉ có thể đối phó một cách vội vàng, nên cẩn thận mấy cũng có sơ sót, khiến Ngọc Đế tìm được cơ hội thêm một đạo cấm chế vào phong ấn trên núi, khiến nó gắn liền với nguyên thần của Dương Tiễn”.

“Nếu muốn phá núi, thả muội muội ra, thì chỉ có thể tự hủy nguyên thần của chính mình...”. Tôi không kìm được run lên: “Cho nên hắc lao tâm khổ tứ tự đẩy mình rơi vào cảnh bị mọi người xa lánh, để vĩnh viễn không có ai hiểu được chuyện này, để cả nhà muội muội hắc có thể yên tâm thoải mái mà hưởng thụ hạnh

phúc đoàn viên. Để cho dù... cho dù thần hình tiêu tán, cũng chỉ khiến người ta vỗ tay vui mừng mà nói một câu “đáng kiếp”, thần hình tiêu tán...”.

“Ngày đó Dương Tiễn tiếp nhận sứ mệnh của Thiên đình, đã có tính toán riêng. Ngọc Đế chịu để cậu ấy nắm quyền lớn, cũng là có mưu đồ riêng. Đó vốn là sự lợi dụng lẫn nhau mà hai bên đều biết rõ, chỉ là chờ xem đến cuối cùng ai sẽ là người đạt được mục đích của mình mà thôi. Tiêu Dao, hiện tại ta chỉ có thể nói cho cô...”. Con người đen thẳm thẳm của Liễm Trần nhìn thẳng vào tôi, đôi mắt lạnh lẽo như phản chiếu hàng vạn ngôi sao lạnh, ánh mắt vốn hiền hòa trong veo như ngọc, bỗng chốc sắc lạnh như đao. Bóng trắng bỗng chập chờn không ngừng, cả cây hoa lê dường như khó mà che được vẻ bên nhọn của y, lông mày rơi đầy đất: “Mặc dù Dương Tiễn chết, nhưng trong trận chiến này, y không hề thua!”.

Một Liễm Trần toàn thân bao phủ vẻ lạnh băng như vậy khiến tôi cảm thấy không dám lại gần, rồi lại có cảm giác quen thuộc đến khó tả. Tôi cúi đầu, nhìn những cánh hoa không ngừng rơi phủ kín vạt áo y, giống như trận tuyết đầu mùa rơi xuống giữa ngày đông giá rét.

Tôi hoàn toàn không có hứng thú với chuyện lừa gạt, đấu đá lẫn nhau trong những trận luân phiên thế lực trên Thiên đình, nhưng sống lâu như vậy, gặp nhiều chuyện như vậy, thì dù sao cũng không thể cứ ngây thơ ngốc nghếch mãi được.

Giống như những lời Liễm Trần nói, xét cho cùng cũng chỉ là một câu, tầm thường là phúc.

Cái gì cũng không biết, cái gì cũng không làm được, không cần nỗ lực thay đổi, lại càng không cần vọng tưởng phản kháng, chỉ cần chạy trong cái thế giới vui vẻ mà đáng tối cao đã vẽ ra xung quanh mình, chính là số mệnh của chúng sinh tam giới hiện nay.

Thế nhưng, vậy thì có gì sai?

Con người thường nói, loạn thế xuất anh hùng, lại cũng nói, thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn.

Cho nên, cứ sống qua ngày một cách mơ hồ như vậy, dường như cũng chẳng có gì là không tốt.

Nếu như, đây thật sự là một thời đại thái bình phồn thịnh.

“Dương Tiễn biết cô nhất định sẽ không bỏ qua cái chết của cậu ấy, cho nên dặn ta tìm cơ hội nói rõ nguyên nhân cho cô nghe. Chỉ không ngờ là, cô đã tìm đến đây nhanh như vậy, còn tận mắt nhìn thấy nơi hẩn chôn thân”. Liễm Trần tĩnh tâm lại, đến khi mở miệng lần nữa thì lời nói đã không còn sắc lạnh, y lấy lại dáng vẻ tao nhã, thậm chí còn hơi mỉm cười: “Tiêu Dao, cậu ấy từng nói với ta, năm đó từ khi ngôi nhà này có thêm cô liền trở nên náo nhiệt vô cùng, cả ngày gà bay chó chạy, ồn ào đến nỗi cậu ấy không chỉ một lần muốn đá bay cô ra ngoài”.

Tôi vân vê mũi: “Hẩn hối hận vì đã nhặt ta về sao?”.

Giọng nói của y còn nhẹ nhàng hơn trước: “Cậu ấy chỉ là không muốn cô vì mình mà đau lòng khổ sở, tấm lòng này của cậu ấy, cô đừng nên phụ lại”.

Tôi gật đầu.

Nhưng tôi vẫn buộc phải nghĩ, nếu như Dương Tiễn chết mà vẫn không hề thua, thì nói không chừng tất cả mới chỉ là bắt đầu thôi. Nếu như đây là một vở kịch mà người này vừa ngừng diễn thì người khác lại lên sân, thì người tiếp theo thay hẩn lên sân khấu sẽ là ai? Mà Liễm Trần đóng vai trò gì trong đó? Hay là, muốn biết y diễn vai trò gì, thì phải đợi tấm màn sân khấu hạ xuống mới có thể biết được...

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên đi thôi”. Liễm Trần đứng lên, phẩy hết hoa trên tay áo: “Không phải mới rồi cô còn kêu đói sao?”.

Tôi cũng muốn đứng lên theo, nhưng tác dụng của rượu ủ lâu năm thật không thể khinh thường, tôi ôm cái đầu choáng váng và lắc lắc một lúc, quyết định cứ ngủ một giấc cái đã.

Mặt Liễm Trần tỏ vẻ bất lực, chỉ biết nhìn tôi cuộn thành một đống bùn trên đất một cách nhanh chóng. Y hơi ngáp ngừng, sau đó ngồi xổm xuống, đưa tay phủ lên trán tôi: “Uống nhiều quá hả? Thấy khó chịu sao?”.

“Mới có chút xúu đó, huynh quá coi thường tử lượng của ta rồi”. Tôi tiện đà chà chà vào lòng bàn tay mát lạnh của y một cách thoải mái: “Hơn nữa uống phải nửa say nửa tỉnh mới là thoải mái nhất, ta không khó chịu chút nào hết”.

Y tiện miệng hỏi: “Thật không?”.

Tôi cũng tiện miệng đáp: “Không tin thì huynh thử xem”.

“Chờ sau này đi.”

“Chỉ là uống rượu thôi mà, còn chờ sau này gì chứ!”. Tôi bĩu môi, trở mình nằm nghiêng sang một bên: “Hôm nay có rượu hôm nay say mới phải”.

Mãi lâu sau, giọng nói của y mới vang lên từ phía sau: “Đợi đến ngày ta không cần phải tỉnh táo nữa, ta sẽ say một trận thỏa thích”.

Tôi nhắm mắt lại: “Lúc nào cũng tỉnh táo, thật mệt mà”.

“Quen rồi, cũng thấy đỡ hơn rồi.”

“Nhưng ta lại cảm thấy, có nhiều lúc thà rằng cứ mơ hồ mộng mị còn tốt hơn là lúc nào cũng phải tỉnh táo suy tính. Ví như, cho dù biết rõ giống loài khác biệt không nên ở bên nhau, nhưng lại thích nhau mất rồi thì biết làm sao được? Cứ tính đi tính lại cân nhắc thiệt hơn, thà rằng bất chấp tất cả mà yêu thương nhau đi, cho dù chỉ được gần nhau trong chốc lát, cho dù chớp mắt một cái là sẽ phải đối mặt với nỗi cô đơn vô tận mãi mãi không có điểm dừng, cũng là xứng đáng”. Cơn mệt mỏi kéo đến, tôi ngáp một cái, xua tay: “Bỏ đi bỏ đi, dù sao mấy chuyện thế này, kể ngay cả uống chén rượu cũng phải đắn đo tỉ mỉ ngẫm trước lo sau như huynh thì làm sao mà hiểu được”.

“Đúng vậy...”. Liễm Trần đáp lại rất nhanh, giọng nói vẫn mang theo sự vui vẻ trước sau như một, nhưng có lẽ là do tôi quá say rồi, cho nên nghe vào tai lại cảm thấy trầm thấp đến mức hơi run rẩy: “Ta thì, hiểu làm sao được”.

Gió thổi lá reo, hương hoa đầy tay áo.

Tôi nhắm mắt lại im lặng một lúc, cuối cùng nhin không được hỏi: “Hôm nay vì sao huynh lại xuất hiện ở đó? Lần này, có phải cũng giống như với Tên Mập Chết Tiệt ở Bắc Hải, huynh chỉ trở mắt trừng trừng nhìn hắn đi chết, mà chưa từng nghĩ tới dù chỉ là đưa tay ra ngăn lại?”.

Một lúc lâu sau, Liễm Trần mới chưa chút đáp: “Dương Tiễn cậu ấy...”.

“Chết có ý nghĩa?”

Lại một lúc lâu sau, y mới đáp: “Phải”.

Đầu tôi nóng bừng lên, cười lạnh lùng rồi buột miệng nói: “Thật là muốn xem cái chết có ý nghĩa của huynh nó ra sao đấy, cũng hi vọng đến lúc đó, tất cả mọi người cũng tỉnh táo nghĩa khí như huynh vậy, hết lòng ủng hộ đến cùng!”.

Nói xong tôi lại có cảm giác mấy lời này có chút chua chát, nhất thời không khỏi bứt rứt trong lòng.

Cũng may Liễm Trần cũng không nói thêm nữa, có lẽ là không muốn so đo tính toán với tôi đi.

Y khoan dung rộng lượng như vậy ngược lại khiến tôi càng cảm thấy xấu hổ hơn, nhưng lại ngại chủ động mở miệng xin lỗi, chỉ có thể nằm ngay đơ như con đà điểu không dám cựa quậy, vừa giả vờ ngủ vừa tự kiểm điểm sâu sắc cái bản tính yêu quái thiếu cao thượng của mình.

Kiểm điểm kiểm điểm, kiểm điểm thành ra nửa tỉnh nửa mê.

Giữa lúc mơ màng, hình như có ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vết thương đã khỏi hằn không còn dấu vết trên cổ tay tôi, một tiếng thở dài nghẹn ở yết hầu khẽ đến mức tựa như chứa đựng nỗi tuyệt vọng, giống như ngọn cỏ khô bị đá nặng ngàn cân đè xuống vực sâu vạn trượng vĩnh viễn không thấy được ánh sáng mặt trời: “Sợ đau mà còn tự ra tay với mình nặng như vậy, nặng đó, lúc nào cũng vậy...”.

Tôi nghĩ đó là, ảo giác do cơn say.

Chỉ là, đầu ngón tay đó thật sự quá lạnh lẽo, mặc dù vừa chạm vào đã rời ra ngay, nhưng vẫn để lại hơi lạnh, thấm vào tận xương.

6. Chương 6

(20)

Đến Phong Nguyệt lâu bàn chuyện phong nguyệt, bà chủ ở đây thường được gọi là tú bà, các cô nương ở đây thường bán thân chứ không bán nghệ...

Ngửa mặt nhìn tấm biển chữ vàng lấp lánh như kim cương làm lóa con mắt yêu quái, tôi đứng đón gió mà rơi lệ, muôn mối suy tư, quán cũ trăm năm đây rồi!

Rời khỏi Quán Giang Khẩu, đi men qua mấy ngôi làng nhỏ của những thường dân chất phác lương thiện, chúng tôi đã tới được tòa thành Giang Nam phần hoa náo nhiệt này.

Vị thần từ thời thượng cổ chưa từng nhìn thấy nhân gian như Liễm Trần quả nhiên nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ, suốt cả dọc đường tâm trạng y đều rất phấn khởi. Từ nơi hoang dã đến đô thành, y cứ luôn miệng ca thán đời này chỉ cần thấy thế là đủ.

Tôi thì nghĩ thế này, mấy thứ phong tục tập quán như cháo nhạt rau xanh thấy nữa cũng chẳng có gì thú vị, thỉnh thoảng cứ nên làm một bữa tiệc lớn thay đổi khẩu vị xem sao, như vậy mới có thể giúp y hòa nhập sâu hơn và toàn diện hơn với xã hội loài người phức tạp.

“Chỗ này huynh nhất định phải trải nghiệm để mở rộng tầm mắt”. Tôi ra vẻ trịnh trọng giới thiệu với Liễm Trần đang đứng sững vai với tôi trước cửa Phong Nguyệt lâu, chậm rãi nói: “Những người ở đây vì thúc đẩy sự phát triển kinh tế chính trị và nhất là sự nghiệp truyền bá văn hóa của nhân loại nên đã có những đóng góp không thể xóa nhòa, mà sự xuất hiện ngành nghề này cũng là cột mốc vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại, không gì sánh bằng”.

Nghe tôi giới thiệu nơi này lợi hại như vậy, ánh mắt trước nay vốn bình thản tao nhã của Liễm Trần cũng ánh lên một tia xao động, lập tức phát vạt áo, không chút do dự mà cất bước, đặt chân vào con đường không đường lui của chốn thanh lâu...

Tôi mừng rơn.

Đã là cửa hiệu lâu đời trăm năm, chắc chắn có lý do khiến nó đứng vững không đổ. Cho nên vẻ hoa lệ hào nhoáng bên ngoài tất nhiên là không đủ, phong cách đẳng cấp từ bên trong mới là điểm quan trọng nhất.

Chỉ nói tổ chất của gã giúp việc đón khách thôi đã rất vượt trội rồi, hoàn toàn không thể hiện vẻ khác lạ nào về việc giới tính của tôi không thích hợp đến nơi này, hơn nữa còn dựa vào khí chất ngập tràn từ trong ra ngoài của tôi và Liễm Trần, người thì cao quý nhã nhặn, kẻ thì bại hoại biến chất, không cần dạn dò gì mà đã chủ động đưa chúng tôi vào ngồi tại một vị trí yên tĩnh đầy nghệ thuật.

Liễm Trần cao quý nhã nhặn ngấm nhìn bức tranh treo trên tường: “Quả nhiên là chỗ tốt”.

Kẻ bại hoại biến chất như tôi đây thì bối ra một bức xuân cung đồ giấu[1] ở góc sâu nhất trên giá sách: “Tất nhiên rồi! Chỗ ta đề cử tuyệt đối không tệ rồi, ăn uống chơi ngủ nghỉ, trọn gói cả năm luôn!”.

[1] Xuân cung đồ là nghệ thuật hội họa truyền thống Á Đông với chủ đề chính là hình ảnh giao hợp giữa nam và nữ, thường gọi nôm na là tranh khiêu dâm.

Tôi vừa dứt lời, ngoài cửa đã có hai tuyệt đại giai nhân vừa nhìn đã biết là rất có học thức, nhiệm vụ chính chắc là thỏa mãn những nhu cầu về tinh thần của khách hàng, ví như ngấm trăng ngấm sao sau đó cân bằng cuộc sống của họ bằng cầm kỳ thi họa, bằng rượu bằng trà...

Hơn nữa hai người này còn là một đôi nam nữ rất tương xứng, nam thanh nữ tú diễm lệ.

Cho nên, quán lâu năm đúng là quán lâu năm, phục vụ cẩn thận, chu đáo, toàn diện, thân thiết, có thể nói là mẫu mực trong nghề, đầy đạo đức nghề nghiệp!

Tôi vừa thán phục vừa bước nhanh đến bên cạnh anh chàng kia, sốt sắng kéo tay cậu ta: “Ôi, sao bàn tay nhỏ bé này lại lạnh như vậy, đừng đứng ở cửa nữa, mau vào đi mau vào đi!”.

Chàng trai ngẩn ngơ.

Tôi lại quay ra nháy mắt ra hiệu với tiểu cô nương trắng nõn nà như búp bê kia: “Còn đứng gần ra đó làm gì nữa hả tiểu mỹ nhân, mau đi mời công tử uống hai ly đi!”.

Cô nương ngẩn ra.

Đang lúc bế tắc, Liễm Trần đột nhiên lên tiếng: “Không cần, ta không uống rượu”.

“Ồ phải phải thiếu chút thì quên mất...”. Tôi kéo bàn tay trắng trẻo của chàng trai đang mặt lạnh như tiền không chịu buông: “Không sao, chúng ta cùng nhau bàn luận thơ từ ca phú, nói chuyện lý tưởng nhân sinh cũng được”.

Liễm Trần bất đắc dĩ lắc đầu, đi qua chỗ tôi: “Được rồi Tiêu Dao, cô đừng làm khó bọn họ nữa”.

Tôi nhướn mày nhìn y: “Thật sao?”.

Y cũng bắt chước nhướn mày lại: “Đương nhiên rồi”.

“Thôi được...” Tôi do dự một lát, đành phải luyến tiếc mà buông anh chàng đẹp trai đang run rẩy kia ra, mắt nhìn theo bóng cậu ấy cùng vị cô nương làn da trắng mịn đã bắt đầu tái xanh rồi đi như chạy trốn, sau đó đóng cửa lại, quay sang trách móc Liễm Trần: “Coi huynh dọa người ta bỏ chạy mất rồi, huynh xấu xa thật!”.

Y sững sốt: “Điều này sao có thể trách ta?”.

“Lẽ nào chuột bị mèo hù chết lại đi trách chuột lá gan quá nhỏ hay sao?”

“...”

Vọt đến cạnh bàn cầm một chiếc bánh trà^[2] lên, cắn một miếng, mặc dù hương vị cũng được, nhưng chung quy vẫn có phần nhạt nhẽo, ăn không thích như thịt cá, tôi liền vơ lấy một vò rượu: “Có phải huynh nể mặt ta, nên mới không giết bọn họ?”.

[2] Bánh trà: Một món quà vật phổ biến ở vùng Quảng Đông, Trung Quốc, dùng gạo nếp hoặc gạo dẻo đập bên ngoài, bên trong nhồi nhân bánh, ngoài cùng bọc lớp lá cây, chưa chín là có thể ăn ngay.

“Bọn họ không trêu chọc ta, vì sao ta phải giết bọn họ?”

“Không phải thần tiên luôn lấy việc hàng phục yêu ma làm mục tiêu theo đuổi cả đời sao?”

Liễm Trần không trả lời mà đẩy cánh cửa sổ ra, đưa mắt nhìn cơn mưa phùn tầm tã không biết đã rơi từ bao giờ, một lát sau y mới trầm giọng: “Không kể nào sinh ra đã cần bị kẻ khác trừ bỏ, cũng không có ai có thể lấy việc tiêu diệt ai làm nhiệm vụ của mình. Cho dù đối lập như mèo và chuột, cũng chỉ do bản tính trời sinh phải như vậy, hướng hồ phải dựa vào nhau thì mới có thể sinh sôi nảy nở duy trì nòi giống, không có gì là thiện ác đúng sai cả”.

Lời của y thật bất ngờ, khiến tôi cầm bầu rượu dờ cả ra, buột miệng nhắc nhở: “Thế nhưng... yêu quái thật sự biết hại người đó...”.

“Sói yêu và thỏ tinh vừa rồi mặc dù có không ít tinh khí của con người trong cơ thể, nhưng lại chưa từng làm tổn hại đến tính mệnh con người.”

“Nếu như họ đã từng hại chết người thì sao? Có phải là huynh sẽ giết họ thay trời hành đạo?”

“Thay trời hành đạo?”. Khóe môi đang cười của Liễm Trần vương vãi hạt mưa bụi, mang theo vẻ lạnh lùng thờ ơ đặc trưng của kẻ đứng ngoài cuộc: “Linh khí nhân gian thiếu hụt, vạn vật sinh ra đều có linh hồn, linh trí đã mở, nếu muốn tiến thêm bước nữa, thì hút tinh lực trên cơ thể người phạm chính là một con đường tắt, nhiều khi còn là con đường duy nhất. Về phần nếu bởi vậy mà làm tổn hại đến mạng người, cũng chỉ có

thể nói là do số mệnh những người đó chỉ được đến vậy mà thôi. Nói tóm lại, yêu quái ăn thịt người cũng như người ăn thịt gà, chẳng qua đều là chuyện hiển nhiên theo đúng bản năng của mỗi loài mà thôi, không có sự khác biệt về bản chất, cũng không có sự phân định chính tà. Thế đấy, vì sao thịt gà thịt vịt đầy bàn này, trước nay đều không có ai nghĩ đến chuyện báo thù cho chúng? Cho nên thế nào là vận mệnh? Chẳng qua chỉ là kẻ mạnh nuốt kẻ yếu. Thế nào là đạo? Chẳng qua chỉ là chọn lọc tự nhiên mà thôi”.

Những lời nói kỳ quặc này khiến lập trường của tôi bỗng chốc trở nên hỗn loạn, mắt tròn tròn mồm há hốc một lúc lâu sau mới vò đầu, ho khan một tiếng: “Ta nói này tráng sĩ, có phải huynh đã nói sai lời thoại rồi không?”.

Y ngẩn người: “Có gì sai sao?”

“Chính là vì cảm thấy quá đúng đó!”. Tôi đau khổ buông tay: “Cướp sạch lời thoại của ta rồi, huynh bảo ta phải nói cái gì đây?”.

Y cúi đầu mỉm cười.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng hơi mờ mịt, nhưng lại vừa vặn phác họa nên cái bóng màu mực đang đứng chấp tay như chìm trong sương khói của Liễm Trần. Tấm áo mỏng ướt sũng, càng làm nổi bật lên đường xương bả vai đẹp đẽ. Từ phía sau nhìn ngấm, vóc người y rất thon gầy nhưng bờ vai vẫn luôn thẳng tắp như từng xanh nơi vách đá cheo leo, một vẻ phong lưu không nói nên lời.

Tôi vừa thưởng thức cái đẹp vừa nốc cạn nguyên một bầu rượu, sau đó cảm thấy dường như có chút nóng.

Tôi tới bên cạnh Liễm Trần, vỗ vào vai y, dọa dẫm vu vơ: “Khai thật đi, huynh có phải là gián điệp mà đám thần tiên cài vào nội bộ yêu tộc chúng ta không?”.

Y nghiêng đầu nhìn tôi: “Cái gì?”.

“Nếu không tại sao lại nói giúp chúng ta?”

Y mù mờ không hiểu gì trong chốc lát, rồi đột nhiên hiểu ra: “Ta chỉ là nói sự thật mà thôi, không giúp ai hết”.

Tôi giả vờ ngạc nhiên: “Ồ, thì ra thuộc tính của huynh là gió chiều nào che chiều ấy[3]”.

[3] Nguyên văn là cỏ mọc đầu tường. Cỏ mọc đầu tường vốn yếu ớt nên luôn dong đưa theo gió, câu này ý chỉ người lập trường không kiên định, gió chiều nào nghiêng theo chiều đó, ngã theo chiều gió.

Y không thềm để ý lời nói nhằm chẳng hài hước chút nào của tôi, quay mặt đi, hơi rử mi, lặng lẽ một lúc mới nói khẽ: “Ta cũng không biết vì sao lại thành ra cục diện hôm nay...”.

Những lời còn lại như dòng mưa xuân bị gió nhẹ thổi qua cắt đứt, một giọt nước mưa vừa vắn rơi xuống bờ môi Liễm Trần, giọt nước long lanh trong suốt ánh lên vẻ nhợt nhạt đến vô sắc, nhìn thật mê hoặc lòng người mê hoặc lòng người ...

Tôi liền liếm khóe miệng, trong lòng hơi nhộn nhạo: “Ây da!”.

“Cô sao vậy?”

“Ta bị trúng độc rồi.”

Liễm Trần lập tức hốt hoảng tóm ngay lấy tay tôi: “Loại độc gì? Sao lại trúng? Trúng lúc nào ở đâu...”.

“Ấy ấy ấy, huynh bình tĩnh cái đã”. Thái độ gấp gáp khác thường như vậy của y khiến tôi cuối cùng cũng vớt vát được chút lương tri còn lại, vội vã nhe răng trợn mắt vùng vẫy, giắt cánh tay bị siết chặt đến thiếu chút nữa biến dạng của mình về, tiện thể nói ra sự thật xoa dịu đối phương: “Đùa với huynh thôi, ta chẳng qua là quên mất ở những nơi như thế này, trong rượu thường pha thêm chút thuốc kích thích, cho nên đã không đề phòng mà uống hơi nhiều, không có chuyện gì lớn đâu...”.

Y vẫn vô cùng căng thẳng: “Thuốc gì?”.

Tôi che mặt: “Xuân dược”.

“Hử?”

Tôi ai oán liếc mắt nhìn y một cái, che mặt lần nữa: “Kích dục đó”.

“Hả...”

Tôi buộc phải thừa nhận một cách thật lòng, rằng tôi là một con yêu quái cực kỳ lương thiện.

Liêm Trần sống đến từng này tuổi, nhưng nhận thức đối với vấn đề có tính thưởng thức thì hoàn toàn trống rỗng, khiến tôi rất không đành lòng.

Cho nên vốn định lợi dụng lúc thiên thời địa lợi nhân hòa này, kết hợp lý luận với thực tế, tăng cường hiểu biết cho y, cũng coi như thỏa mãn tâm nguyện giảng dạy dỗ khai mở trí tuệ của tôi. Nhưng mà ai biết đòi yêu quái có đến tám chín phần mười là không được như ý muốn, cuối cùng lại thất bại chỉ trong gang tấc thế này.

Phong Nguyệt lâu quả thực không phụ tiếng tăm quán cổ lâu năm, kỹ năng cơ bản trong việc điều chỉnh kịp thời phương thức chăm sóc riêng khách hàng theo nhu cầu riêng của từng cá nhân tương đối tốt.

Chắc hẳn sự thất bại[4] trong việc bố trí cho chúng tôi đôi bạn trẻ giỏi thi ca lúc trước đã khiến cho chủ quán không khỏi kinh ngạc khi thấy chúng tôi ngang nhiên tháo bỏ lớp mặt nạ nguy trang lịch sự nhả nhận xuống mà lộ ra bản chất bại hoại thối nát của mình. Và họ cũng ngay lập tức ứng biến, chuyển qua thể tấn công, bỏ qua khâu tinh thần mà tiến thẳng đến nhục thể.

[4] Nguyên văn là “Xuân thân vị tiếp thần tiên tử”. trích trong bài thơ Thực Tướng của Đỗ Phủ, dịch thơ “Xuân quân chưa thành người đã mất, ý chỉ việc chưa kịp thành công thì người đã chết rồi.

Thế là khi tôi đang tự mình làm mẫu, phổ cập chút kiến thức cơ bản cùng hiệu quả khi sử dụng xuân dược cho Liêm Trần, thì bốn người đáng vẻ tươi mát, cử chỉ lả lướt lữ lợt kéo đến, hai nam hai nữ phối hợp phân công vô cùng rõ ràng, ai nấy đều cười duyên dáng và bỏ nhào về phía khách hàng mục tiêu, bỏ qua toàn bộ công đoạn dạo đầu vô nghĩa trước đó, đi thẳng vào chủ đề với sự hăng hái và táo bạo mà quỷ thần cũng không làm nổi.

Liêm Trần không kịp trở tay, rõ ràng đã bị dọa cho khiếp vía. Trước cảnh bị mấy sinh vật giống cái ở đâu lù lù xuất hiện, ngã nghiêng nhả nhớt bám chặt lấy đùi y, y chẳng biết làm sao, đành dùng cách lấy bất biến ứng vạn biến, ngồi ngay ngắn không chớp mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, mặc cho hai vị cô nương quần áo tuột ra cả nửa kia trêu chọc khiêu khích, dù thể nào cũng cứ vững vàng bất động.

Còn tôi thì, chưa qua mấy hiệp đã nhanh chóng bị hai cậu thanh niên ưu tú xuất sắc bên cạnh làm ất kiểm soát, nhin không được khê hừ nhẹ vài tiếng.

Không biết có phải do tôi rên quá lớn hay không, Liêm Trần giống như lão tăng đang ngồi thiền bỗng nhiên mở mắt, mà lúc y nhìn qua, đúng lúc thiếu niên bên trái thổi một hơi vào cổ áo tôi, tôi lập tức giật mình, chỉ cảm thấy mỗi lửa nhỏ lần khuất trong thân thể bấy lâu trong nháy mắt bùng cháy thành ngọn lửa ngút trời.

Tôi khê cần môi, hung hăng kéo khuôn mặt nhỏ nhắn không phân nam nữ vừa nhìn thấy đã thương tiếc kia, gian tà nóng nảy mắng yêu: “Mẹ kiếp người đứng là tiểu yêu tinh quấy rối người khác!”.

Cậu ta cười yêu kiều quyến rũ, đồng thời dang đôi môi xinh tươi ướm át lên, tôi còn chưa kịp làm cảm thú, chỉ kịp nghe thấy vài tiếng kêu kinh hãi, lập tức thấy hoa mắt chóng mặt, cả người bị kéo ra khỏi phòng một cách không tự chủ.

Vừa đi vừa ngã, tôi gào ầm lên: “Này này này, sao huynh có thể nói đi là đi hả, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì hết, ta khinh bỉ huynh!”.

Liêm Trần cứ thế ngẩng đầu ưỡn ngực bước đi, kiên quyết không trả lời.

Tôi lão đảo nhảy hai bước, vờ như chợt hiểu ra: “À ta biết rồi! Thật ra huynh và ta yêu thích cùng loại giới tính đúng không? Sao không nói sớm, hai ta thay đổi cho nhau là được mà, dù sao thì nam nữ ta đều xơi, không để ý gì đâu”.

Trước ánh mắt chăm chăm vừa sùng bái vừa cảm thông của quần chúng vây quanh, chân Liêm Trần hơi lão đảo, cuối cùng y cũng quay đầu liếc mắt nhìn tôi, bộ dạng giống như vừa thẹn vừa tức giận.

Tôi vội vàng im miệng, vẫn có câu kẻ thức thời là trang tuấn kiệt mà.

Da mặt của vị lão thần tiên này ắt hẳn có độ dày tỷ lệ nghịch với tuổi tác, chẳng may thật sự chọc giận y rồi, chắc cũng không dễ gì mà giải quyết hậu quả. Vậy là tôi đành ngoan ngoãn để mặc y kéo thẳng đến cửa chính, rồi lại dụ dỗ: “Đi thì đi, nhưng dù gì cũng phải để cho ta trả tiền đã chứ? Huynh phải nhớ kỹ, trên đời này có hai loại tiền không được thiếu, thứ nhất là tiền bài bạc, thứ hai chính là tiền hoa tửu”.

Y hơi ngập ngừng: “Như vậy vò rượu mà cô vừa uống chính là... hoa tửu?”.

Tôi cũng ngừng lại một chút: “Có thể... nói như vậy cũng không sai, có điều định nghĩa chính xác thì cần phải... rộng thêm một chút nữa”.

Y lại ngừng lại, hai má bỗng nhiên đỏ bừng, dường như đến lúc này mới hiểu ra màn ôm ấp dụ dỗ trong phòng vừa nãy có ý nghĩa gì. Rất lâu sau sắc mặt đỏ trên mặt mới nhạt dần đi, y ngập ngừng hỏi khẽ một câu: “Cô... trước đây thường đến những nơi như thế này sao?”.

Tôi chớp chớp mắt, lời lẽ đây chính nghĩa: “Sao có thể? Ta thuần túy là vì giúp huynh tìm hiểu sự đời nên mới đến đây, cho nên hôm nay ta đã hi sinh rất là nhiều đó!”.

Y nhìn tôi, không nói gì, chỉ hơi nhếch khóe môi.

Nghĩ lại lúc nãy mình trái ôm phải ấp, thiếu chút nữa đã thật sự làm trò hoang đường túy ngọa hoa liễu rồi, đến kẻ mặt dày như tôi cũng cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng ho một tiếng, kiên trì đến cùng: “Nếu không phải vậy, sao ta có thể trúng độc một cách dễ dàng như vậy chứ? Huynh nói có đúng không?”.

Không ngờ vừa nghe đến đây, y ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tôi nữa, quay mặt đi chỗ khác rồi thoáng cúi đầu, để lại cho tôi một bóng vành tai đẹp đẽ như được ánh tà dương phản chiếu lại.

Cái cúi đầu sau cùng đây e thẹn đó...

Trời ơi, tôi phát điên lên mất!

Tôi vừa tự lẩm bẩm “trên đầu chữ sắc là một cây đao”, vừa phi hết tốc lực đến quầy thanh toán. Sau khi tôi xong việc trở về chỗ cũ thì đã không thấy Liễm Trần đâu nữa rồi.

Tôi đưa mắt tìm quanh một vòng, mãi mới thấy y không biết từ lúc nào đã chạy trở lại lầu hai, mà đứng trước mặt y có hai người, chính là sói yêu thanh lịch và thỏ tinh tươi trẻ ban nãy.

Đứng cách khá xa, tôi không nghe được nội dung cuộc nói chuyện của bọn họ, chỉ trông thấy nét mặt đôi sói và thỏ ban đầu là rất sợ hãi, sau đó là vô cùng quái dị, còn về mặt Liễm Trần thì đã khôi phục lại sự thần nhiên ấm áp vốn có.

Nói chung bầu không khí có vẻ rất là hòa bình, không giống như sắp xảy ra xung đột chủng tộc nào, thế là tôi yên tâm tiếp tục rình coi.

Một thần một yêu một tinh không biết đã nói những gì, rất nhanh, đã cùng nhau đi vào một gian phòng.

Một lát sau, chỉ có thần tiên một mình đi ra, đi rất vội vã, về mặt vô cùng quái dị.

Mà dưới góc độ của một con yêu quái tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình, tôi buồn chán, tự hào và hiếu kỳ muốn chết.

Đợi đến khi Liễm Trần ra khỏi Phong Nguyệt lâu, tôi vội vàng lách mình lù vào gian phòng đó, tiếp theo con mắt bị cảnh tượng hoa lệ làm ù luôn.

Trên giường, sói yêu tiểu ca cùng thỏ tinh muội muội đang chồng lên nhau bằng một tư thế tương đối chuyên nghiệp, bốn con mắt ngậy thơ thuần khiết nhất loạt nhìn tôi, đồng thanh: “Cô cũng là tới hỏi vấn đề kia sao? Chúng ta sẽ làm lại một lần cho cô xem nhé”.

“Xin lỗi xin lỗi, các người cứ tiếp tục, không quấy rầy nữa không quấy rầy nữa...”. Tôi lấy áo che mặt tỏ ý việc tể nhị thì không tiện nhìn, cuống quýt lùi ra, vẫn không quên tranh thủ hỏi lại: “Vấn đề gì?”.

“Giải xuân được thế nào.”

“...”

Tuy nói hôm nay tôi đưa Liễm Trần đến chỗ này thật sự có dự định để y ném thử bữa đại tiệc đậm đà, nhằm thỏa mãn niềm hứng thú tệ hại tục tĩu đen tối không thể cho người khác biết của tôi, nhưng vẫn muốn tiến hành theo tuần tự, coi trọng chất lượng, đến giới hạn cho phép thì dừng lại theo đúng nguyên tắc giáo dục, nếu không thì đã không cố tình chọn đến đây vào ban ngày ban mặt.

Kết quả thật ngoài sức tưởng tượng, cuối cùng lại khiến y tận mắt chứng kiến nguyên bức xuân cung đồ sống động này...

Toi rồi, lần này tôi đã đùa quá trớn rồi.

(21)

Vị thần tiên bị kích động chạy trốn cực kỳ nhanh, chỉ trong chớp mắt đã mất dạng.

Nhà đột gặp mưa đông[5], ban đầu chỉ là cơn mưa rả rích nhỏ giọt, đột nhiên lại ào xuống rất to, trời âm u gần như đen kịt, chốc chốc còn lóe lên vài tia chớp rạch ngang trời.

[5] Xuất phát từ bài thơ Tinh thể hằng ngôn của Phùng Mộng Long, gồm hai câu: “Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ – Thuyền tri hựu ngô đả đầu phong”, dịch nghĩa: “Phòng đột còn phải chịu trận mưa suốt đêm, thuyền đã đến trễ còn phải đi ngược gió”, dịch thơ: “Nhà đột còn gặp mưa giông – Thuyền ai chấp chới gió không cho về”, ý chỉ những chuyện xui xẻo, họa vô đơn chí.

Tôi điên cuồng đuổi theo suốt mấy con đường, toàn thân ướt như chuột lột, cuối cùng mới thấy Liễm Trần đang đứng lặng dưới mưa bên một bờ sông nhỏ quanh quẽ ngoài thành, mặc dù vẫn là áo trắng nhẹ nhàng nhưng đã nhuốm vài phần nhếch nhác.

Lau nước trên mặt đi, sửa sang lại khuôn mặt cho ung dung thoải mái tôi chậm rãi đi bộ tới, cất giọng chào hỏi: “Phong cảnh ở đây tuyệt thật!”.

Liễm Trần đứng chếch một bên so với tôi, vừa nghe được giọng tôi thì tấm lưng đã cứng đờ, lại không đáp gì hết.

Tôi đành tự nghĩ ra chuyện để nói: “Tuy giờ không phải mùa đông, nhưng dính mưa thì vẫn rất lạnh, sao huynh không dùng phép tránh mưa chứ?”.

Y lập tức đưa mắt nhìn tôi, cuối cùng mơ hồ đáp một câu: “Cô... cô cũng không dùng đấy thôi”.

“Ta đây da dày thịt béo nên không sợ”. Nếu không nhân cơ hội này mà trêu chọc cái dáng dấp thiếu tự nhiên đầy ngượng ngùng e lệ kia thì quả là phung phí của trời, tuân thủ đúng nguyên tắc chớp nhanh cơ hội lợi dụng tối đa, tôi đặc ý vọt lên trước mặt y, quan sát y từ trên xuống dưới từ trái qua phải: “Không được thân thể hấp dẫn da thịt đắt tiền như huynh. Ngộ nhỡ có mệnh hệ gì, sẽ khiến người ta đau lòng lắm!”.

Y không được dễ chịu cho lắm, tránh sang bên cạnh, ho một tiếng, khẽ quát: “Lại nói bậy”.

“Ta đâu có nói bậy?”. Nhìn hai gò má y mới đỏ đã đỏ ửng lên, bệnh nhẫn tâm của tôi lại càng phát năng hơn, bàn tay phất nhẹ hai cái qua thắt lưng gây yếu hiện rõ đường cong dưới lớp áo ướt nhep: “Chắc, trông cái eo nhỏ đẹp hút hồn này, không phải còn đẹp dễ yêu kiều hơn cả hoàng hoa, khiến người thương xót hơn cả đại mỹ nhân liễu yếu đào tơ sao?”.

Trước sự tấn công liên tiếp bằng những lời nói cợt nhả khiêu khích xằng bậy không giới hạn của tôi, Liễm Trần tựa như nàng dâu nhỏ bé trong khuê phòng gặp phải tên lưu manh lọc lõi, thất bại hoàn toàn, hoảng loạn lui về phía sau vài bước, lưng chạm vào một gốc liễu rủ bên bờ, ngượng ngùng đến mức vành tai cũng đỏ ửng cả lên: “Tiêu Dao, đừng... đừng đùa nữa...”

Tôi vỗ vỗ trái tim ngay thẳng có thể thấy rõ ánh mặt trời, cười xấu xa tiến lại gần, dùng đầu ngón tay nâng cằm y lên: “Ai đùa với huynh? Không phải huynh muốn giải độc giúp ta sao? Đã học được phương pháp chưa? Huynh tính trực tiếp xuất trận lần mò thực tế, hay lại muốn đi thỉnh giáo hai vị tiên sinh dùng chính thân thể mình để dạy học kia lần nữa, sau đó mới kết hợp lý luận với thực tế đây?”.

“...”

Cuối cùng Liễm Trần cũng bị sự thô tục của tôi làm cho không lui nổi nữa, màu đỏ vừa nhuốm đầy mặt biến mất trong giây lát, chỉ còn lại màu trắng bệch đến gần như trong suốt. Toàn thân y như dây cung bị

kéo đến cực hạn, chỉ có thể duy trì mãi tư thế này mà sống cùng trời đất, giống như dù chỉ là gió thổi cỏ lay cũng đủ khiến y sụp đổ hoàn toàn.

Gốc liễu bị y dựa lưng vào đột nhiên run rẩy dữ dội như gặp phải bão tố, từ trên cành lá ào ào trút xuống thành từng lớp dày trên mặt nước.

Tôi vốn có thể tránh được, nhưng lại vô tình nhìn thấy bàn tay phải duỗi thẳng bên người Liễm Trần vẫn bầu chặt lấy thân cây, lộ cả khớp xương trắng gầy, máu loãng trộn lẫn nước mưa hợp thành một đường đỏ sẫm chảy xuống.

Tự mình giãy vò bản thân như vậy, suy cho cùng là tại vì sao...

Y vẫn chưa phát giác ra chuyện này, tôi thì nhất thời ngẩn ra, thế là cả hai đều bị nước đổ thẳng vào đầu.

Hai người ướt sũng nhếch nhác nhìn nhau, tôi tự dè nén lại nỗi băn khoăn khác thường đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng, rồi bất chợt bật cười thật to.

Liễm Trần rũ hàng mi vương đầy bọt nước nhỏ vun, im lặng một lát, rốt cuộc cũng từ từ thả lỏng, ngay sau đó, giống như tự giấu mà lắc đầu, cười một tiếng thật khẽ.

“Tuy nói ta chỉ là một con yêu quái tầm thường không hơn không kém, nhưng thuốc của loài người có tác dụng rất nhỏ với ta, huống hồ lại chạy đuổi theo huynh dưới mưa cả buổi như vậy, chút xuân dược này sớm đã không còn hiệu lực nữa rồi”. Tôi vắn về mũi, liếc mắt nhìn y: “Cho nên vừa rồi ta chỉ nói đùa với huynh thôi, coi huynh sợ thế nào kìa”.

“Ta không phải... không phải... ta...”. Y lúng túng chốc lát, cuối cùng cũng vẫn chỉ ấp úng không nói gì. Hình như cũng khá là thất vọng với biểu hiện của chính mình, y cắn môi dưới quay mặt đi chỗ khác, vành tai bắt đầu đỏ au lên.

Từ khi quen biết tới nay, Liễm Trần trước sau vẫn mang dáng vẻ nhã nhặn, đứng đắn, lễ độ. Nhưng mà lúc này, vẻ minh bạch hồ hững chỉ dùng một mắt nhắm vận đồi sao dời từ thời hồng hoang đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nét ngây ngô, rụt rè, tay chân luống cuống như thiếu niên loài người ngày đầu biết yêu, thực sự khiến tôi nhìn mà lòng dạ vô cùng ngứa ngáy. Nhịn rồi lại nhịn, sau cùng vẫn không kiềm chế được, tôi lại mở cái miệng đầy tục tĩu ra: “Ta nói này lão tiên bối, chắc huynh không phải... vẫn còn là trai tơ đấy chứ?”.

Y: “...”.

Nhưng không ngờ tôi vừa dứt lời, một trận sấm sét đã nổ bùng đoàn vang dội cả một góc trời, từ trên cao bổ thẳng xuống dưới.

Tôi: “...”.

Ăn nói tùy tiện là một căn bệnh, cần điều trị, cái này tôi biết. Nhưng ăn nói tùy tiện mà cũng bị sét đánh, cái này thì tôi thật sự không biết...

Tôi nhặt nhòa nước mắt định ôm đầu chạy trốn chết, lại bị Liễm Trần kéo lại: “Cô làm gì vậy?”.

“Chạy thoát thân!”. Tôi giậm chân kêu lớn: “Nếu không lẽ nào đợi biến thành tảng thịt quay cho huynh chấm mắm sao?”.

Roẹt... bịch!

Tôi vừa dứt lời, một con vật công kênh cháy đen bốc lên luồng khói xanh lượn lờ rồi rơi thẳng xuống trước mặt chúng tôi, tuy rằng trông hơi cháy xém, có điều vẫn ngửi thấy mùi hương thơm phức...

Tôi im lặng một lúc, cúi đầu quan sát, tiện thể bình luận: “Lửa nhỏ chút xíu nữa thì tốt, bên ngoài cháy khét bên trong thơm mềm ăn mới ngon”.

Về phương diện này Liễm Trần và tôi hiển nhiên không có tiếng nói chung. Y cứ thế chậm rãi bước đến bờ sông, ngửa đầu nhìn sấm sét âm ỉ dưới nền trời u ám mây đen, khuôn mặt đột nhiên trầm xuống, đưa tay hứng những giọt mưa, lật cổ tay lại, vung lên cao. Chỉ trong chớp mắt, tiếng sấm đột nhiên biến mất, chớp mắt lần nữa, tầng mây tản đi, phía chân trời từ từ lộ ra vài tia nắng chiều.

Thấy nguy hiểm đã được hóa giải, mình cũng không bị sét đánh, tôi lập tức lấy lại vẻ ngênh ngang tự mãn, đóng vai một khán giả qua đường đầy trách nhiệm.

Tôi chạy qua, ngồi xổm xuống, tiện tay nhặt một cành củi khô lên chọc chọc vào con vật đen thui nằm trên đất như một đồng than, lại cời lên một chút: “Vạn khí quả không tồi, độ xong kiếp mà còn có thể để lại khí thế lớn như vậy nữa”.

“Kẻ cần độ kiếp thật ra là ta đó.”

Một giọng nói lạ lẫm đột nhiên vang lên bên tai tôi, làm tôi giật cả mình. Tôi quay đầu mở to mắt nhìn kẻ vừa nói, đắn đo một chút, quyết định nghiêm nghị nói: “Vị công tử này, xin thỉnh tự trọng cho”.

Đương nhiên, tôi nói một đằng nhưng nghĩ một nẻo.

Bởi vì sinh vật hình người không biết từ lúc nào đã ngồi ngay bên cạnh tôi thật sự chính là bấu vật, hơn nữa còn là một bấu vật trần truồng không mảnh vải che thân.

Hiện rõ trên thân thể trần như nhộng là những đường cong lá lướt đến hoàn mỹ, kia xương quai xanh, kia lồng ngực, kia bụng dưới, kia thắt lưng, kia đôi chân thẳng tắp, kia xương cốt mảnh khảnh, kia vóc dáng nghiêng nước nghiêng thành, kia khí chất liễu yếu đào tơ...

Chân lý vĩnh hằng một lần nữa được chứng minh bằng một ví dụ sống: Đáng yêu như vậy, nhất định là một tên con trai!...

Cố gắng tự kiềm chế lại cơn kích động và ham muốn chà đạp lên làn da mịn màng kia, tôi thêm nhỏ dãi dùng ánh mắt như đói khát lâu ngày quét qua toàn thân trên dưới của cậu ta không sót một chỗ nào, sau đó phát hiện cánh hông căng tròn chắc mẩy bên trái có một vết thương mới, rất nhạt, nhìn qua giống như bề mặt một miếng đậu phụ thượng phẩm trắng nõn bị một con mèo cào móng vuốt vào.

Cứ nhìn chòng chọc như vậy, tôi nhìn không được, muốn đưa tay lên sờ mó, nhưng mà trong đầu vừa nổi lên tà ý thì miếng đậu phụ trắng đã được bọc lại bằng một tấm vải, kín đến không còn sót lại bất cứ thứ gì, một tia xuân quang cũng chẳng lộ ra.

Tôi bóp cổ tay.

Nhưng cũng may, Liễm Trần từ bờ sông quay lại lấy áo khoác choàng y thiếu niên, nên bản thân y chỉ còn lại vền vền lớp áo xanh nhạt, thân thể mặc dù không quá hấp dẫn nhưng vẫn toát ra khí thái tuyệt diệu không nói nên lời, thành ra lại càng hợp khẩu vị của tôi.

Nhận ra ánh nhìn chòng chọc của tôi, y lập tức trở nên lúng túng

Thế nên tôi lại càng thỏa mãn.

Bầu không khí đang rất lạ thường, thì thiếu niên vất vả lắm mới chui được nửa cái đầu ra khỏi lớp áo choàng chớp chớp hàng mi cong dài, con mắt trong veo như nước đảo quanh mấy vòng, dùng giọng nói yếu ớt buộc tội Liễm Trần một cách đau khổ: “Ông thật xấu nha, bóp hông người ta đau quá”.

“...”

(22)

Cho nên mới nói, sống lâu, đôi khi rất có lợi.

Ví như, chuyện ngay cả ô long thiên cổ cũng chưa từng nghe thấy như thiên kiếp đánh nhảm này mà tôi cũng được tận mắt chứng kiến, thì đúng là một may mắn lớn đối với kẻ từ lâu đã thành “kẻ phá hoại[6] già mà không chết” như tôi.

[6] Xuất xứ từ câu nói trong sách Luận Ngữ của Khổng Tử: “Áu nhi bất tổn dễ, trưởng nhi vô thuật yên, lão nhi bất tử thị vi tặc”, dịch nghĩa: “Nhỏ mà không kính thuận, lớn mà không người nổi nghiệp, già mà không chết đều là kẻ phá loạn”. Giải thích: Vạn vật già rồi chết là chuyện tự nhiên, còn già rồi mà vẫn không chịu chết, cố gắng níu giữ tuổi thọ để thỏa mãn lòng tham không đáy của mình, là đi ngược với quy luật của vạn vật. Hơn nữa, già mà không chết, không quên cái cũ, khư khư giữ lấy cái cũ, thì sẽ trở thành tượng trưng của những thế lực ngoan cố hủ bại, phá hoại sự phát triển của xã hội.

Nếu đã là hiện tượng cực kỳ hiếm thấy, nhất định phải có một vài nhân tố ngẫu nhiên không thể tách rời và không thể lặp lại.

Đầu tiên, đương nhiên cần phải có một tiểu yêu vừa tu luyện đến trình độ biến hình ở mức sơ cấp, đối với những kẻ đạo hạnh chỉ đến mức này, thiên kiếp thường chờ đến khoảnh khắc nó hóa thành hình người, cũng là lúc pháp lực mạnh nhất mà đánh xuống. Bởi vì pháp lực càng mạnh thì thiên kiếp càng lớn, nếu quá yếu thì đánh cũng chẳng có hiệu quả gì, lãng phí tài nguyên công cộng là một việc làm rất đáng xấu hổ.

Mà cần độ kiếp lần này chính là cây liễu nhỏ chưa tới một trăm tuổi, vốn cần một hai ngày nữa mới có thể thành công bước vào giai đoạn biến hình, kết quả khéo làm sao lại được một vị thần tiên đi ngang qua vô tình chạm phải, rồi lại khéo làm sao khi bàn tay vị thần tiên kia bị vỏ cây cứng rách, càng khéo làm sao khi một giọt máu của vị thần tiên thấm thẳng vào đường vân trên nhánh rẽ trung tâm, lại khéo làm sao vị thần tiên ấy còn thần bí tới mức truyền thuyết cũng không nhắc đến nữa chứ...

Cuối cùng dẫn đến việc pháp lực của cây liễu đó tăng lên rất nhiều, dẫn đến thiên kiếp xảy ra ngoài dự kiến, khiến một kẻ xúi quẩy đang bay qua đây không dưng bị sét đánh trúng đầu cháy thành hai cánh chim thịt nướng thơm ngào ngạt. Đúng thế không sai, sinh vật bị cháy khét lẹt thành than kia là một con chim.

Lúc này, con chim khổng lồ cả người bốc khói đặc nghi ngút đang đuổi theo và ra sức mổ điên cuồng vào cây liễu vừa biến thành thiếu niên mảnh mai kia.

Để thoát khỏi mỏ chim, thiếu niên lựa chọn ra trận với trang phục gọn nhẹ, dứt khoát vùng ra khỏi tầm áo choàng cản trở vướng víu, dùng hình thái ban đầu gần gũi với thiên nhiên nhất, men theo bờ sông Giang Nam đang độ cuối xuân cỏ cây xanh mướt mà chạy trốn chết.

Chứng kiến khung cảnh đẹp đẽ này, tôi nhất thời không nhịn được nổi thi hứng: “Trời chiều dần ngả về Tây, lóa lóa yêu nhỏ chạy ngay chân trời... Ta nói vị công tử kia, cậu vùng cánh tay cần rộng ra một chút, ngẩng đầu uốn ngược hóp bụng, chân sải rộng ra, hông căng ra hết cỡ! Đúng đúng đúng, cứ như vậy... Ồ chắc chắn, chính xác chính xác chính xác đấy...”.

“Tiêu Dao...”

“Ôi dào huynh mau tránh ra, đừng có che tầm nhìn của ta!”

Liễm Trần nghiêng người, dùng lồng ngực mình che kín đường nhìn của tôi không một kẽ hở, lời nói hàm ý trêu chọc mà vẫn rất nhẹ nhàng hiền hòa như vậy khiến tôi ngẩn ngơ, nghe ra có chút âm u lạnh lẽo: “Nhìn chưa đủ sao?”.

Tôi dờ ra, lập tức tỏ vẻ hạo hán không chịu thiệt, mà thu bộ móng vuốt đang mưu mô đẩy Liễm Trần sang một bên lại, lên giọng vô cùng chính nghĩa: “Huynh nói cái gì? Mấy chuyện tổn hại đến thuần phong mỹ tục này, sao ta có thể nhìn được chứ?”.

Y dùng ánh mắt vô cùng hiền từ như đang khích lệ chú thú cưng biết nghe lời nhìn tôi, khiến tôi thật sự chỉ hận sao không thể mọc thêm mười bảy mười tám cái đuôi ra mà ve vẩy trước mặt y.

Thật ra tình hình trước mắt không hề lạ lẫm với tôi.

Nghĩ lại Tên Nát Rượu năm đó gần như quét sạch toàn bộ sinh vật giống đực xuất hiện xung quanh tôi, rồi đến Dạ Mặc thường xuyên lên cơn ghen với những kẻ đồng bào cùng giới tính với mình, về cơ bản không khác mấy so với Liễm Trần lúc này. Cho nên phải làm thế nào để đối phó với kiểu xù lông này, tôi rất thông thạo.

Chỉ có điều, động cơ của hai thằng cha kia đều rất rõ ràng, còn y thì vì sao chứ?

Chẳng lẽ thật sự chỉ bởi y là bằng hữu của Tên Nát Rượu, cho nên bất giác tự mình vào địa vị của trưởng bối, lên tiếng dạy dỗ ngôn hành cử chỉ thiếu đúng đắn của thiếu nữ nhiều tuổi là tôi đây?

Nghĩ về điều này, tôi vừa đau khổ vừa sung sướng thở dài một cái.

Đại thúc đẹp trai dịu dàng nhẵn nạy, thật là giết người không dao mà!...

Dù sao đi nữa, Liễm Trần cuối cùng cũng thỏa mãn với biểu hiện tốt đẹp quay đầu là bờ, dừng cương trước vực thẳm của tôi, lập tức quay người đi đến bờ sông, vừa đi vừa tiện tay ngắt một chiếc lá liễu, tiếp đó trườn lên thân thể trần trụi hấp dẫn của thiếu niên đang chạy như điên một cách vô cùng chuẩn xác.

Thiếu niên thấy thế, liền tiện đà lao đến trốn sau lưng Liễm Trần, liên tục thở gấp, ẩm ướt lau nước mắt đầy mặt: “Nhéo cái mông của người ta, còn nhân tâm nhìn người ta bị kẻ khác bắt nạt như thế, ông quả thật là xấu xa òa òa òa...”.

Liễm Trần im lặng một lát, sau đó hòa nhã đề nghị: “Nếu như cậu cứ cố ý nhắc tới chuyện này lần nữa, thì ta sẽ để cậu sau này ngày nào cũng phải độ kiếp một lần, cậu thấy có được không?”.

Vừa rồi y chỉ là tùy tiện phát tay một cái đã có thể hóa giải thiên kiếp mà toàn bộ yêu tộc đời đời kiếp kiếp không thể tránh khỏi, thì cho dù có khù khờ gần đỡ thế nào đi nữa cũng phải biết những lời này không phải là lời dọa suông.

Có lẽ cây liễu nhỏ đã dính máu của Liễm Trần, cho nên hoàn toàn không nảy sinh nỗi sợ hãi bẩm sinh của yêu tộc đối với y, mà ngược lại còn rất gần gũi. Mặc dù vậy vừa thấy y có vẻ không vừa lòng, cậu ta cũng lập tức im bặt.

Mà chú chim xù xì đen thui kai cũng tạm dừng không tấn công nữa, trừng mắt nhìn Liễm Trần đầy hung dữ, giọng điệu lạnh lạnh trong veo cho thấy nó đang độ trẻ trung sung mãn, nhưng lời nói lại khiến người ta giật mình đứng tim: “Tên tiểu tiện nhân này là nam sủng của người?”.

“Nam sủng” cùng với “chủ nhân”: “...”.

Tôi cười đến đau cả bụng.

Đại khái do tiếng cười của tôi quá mức ngạo mạn, cuối cùng đã phân tán sự chú ý của con chim to từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm nhìn cây liễu không tha. Hai tròng mắt tròn xoe hơi giật giật, bỗng nhiên nó vung một cánh về phía tôi: “Đã lâu rồi không gặp”.

Mặt tôi ngệt ra như bị nước bùn từ trên trời rơi xuống ập vào: “...”.

Tôi dụi dụi đôi mắt, mặt không biểu cảm, cẩn thận đi gần tới, tỉ mỉ quan sát sinh vật giống chim đen thui một hồi lâu vẫn không hiểu gì: “Xin hỏi, tên họ của người là gì?”.

“Ừa, nhanh như vậy mà đã không nhận ra ta nữa rồi hả?”. Con chim khổng lồ giống như vô cùng kinh ngạc, dùng mũi cánh gãi gãi đầu, một mớ lông đã cháy đen thui rào rào rụng xuống...

Sát khí lập tức lan ra, cây liễu nhỏ lại vội vàng rụt vào sau lưng Liễm Trần.

Tôi thấy xung đột bạo lực có xu hướng gia tăng, vội vàng lên tiếng hòa giải: “À, thì ra là cô! Xem mắt mũi ta hỏng hết cả rồi, gần đây cô có khỏe không?”.

“Vốn dĩ rất khỏe, nhưng hiện tại lại thành hình dạng dở hơi thế này... Mẹ kiếp, đều do thằng khốn kia đã hại ta!”

Giọng nói mềm mại nữ tính như vậy lại đi với lời lẽ thô tục như đàn ông, thực sự quá khập khiễng, khiến tôi hơi hoảng hốt, nhất thời không biết phải ứng biến tiếp thế nào.

Ngược lại, cây liễu trẻ tuổi lại rụt rè lộ đầu ra, dũng cảm không sợ chết mà phát biểu ý kiến: “Cô nương thô lỗ như vậy, không tốt chút nào”.

“Vẫn mạnh hơn tên đàn ông dặt dẹo đàn bà như người! À không đúng, người đâu phải đàn ông, người là nam sủng!”

Cây liễu không biết lấy đâu ra gan mà chửi lại vô cùng sắc sảo: “Người mới là nam sủng, cả thôn cả trấn cả xã nhà người đều là nam sủng!”.

“Mẹ kiếp, ta là nữ!”.

“Nếu nói người là nữ thì toàn bộ giống cái trong thiên hạ đều khóc không ra tiếng rồi!”.

“... Mẹ kiếp, ta sẽ giết chết người!”

“Quân tử động khẩu không động thủ... A a đừng có mổ vào mặt...”

“...”

Tôi và Liễm Trần liếc mắt nhìn nhau, thở dài, cùng tách đôi oan gia lại đang chơi trò đuổi bắt nhau ra, tận tình khuyên bảo: “Có chuyện gì cứ từ từ mà nói, chúng ta đều là những yêu quái văn minh mà”.

Cây liễu vừa thoát khỏi mỏ chim tàn ác, trong nháy mắt như đã hồi sinh trở lại, kiêu ngạo chống nạnh hất hàm: “Đúng đấy đúng đấy, người ta không thêm tính toán với cái đồ man di chưa được khai hóa như ngươi!”.

Tôi day trán: “Thiếu niên à, ngươi thật sự đang coi thường tính mạng mình đấy...”.

Liễm Trần thì nhanh tay kéo con chim lớn đang tức giận sắp nổ tung tới bờ sông, hai tay làm thành một pháp quyết, giữa luồng sáng trắng quanh quẩn, một thân hình xinh đẹp dễ thương dần hiện ra. Y lập tức nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi cô bị sét đánh dẫn đến nội thương không nhẹ, ta cũng không có cách nào giúp cô hồi phục hoàn toàn ngay lập tức, cho nên trong một thời gian ngắn tốt nhất là cô đừng sử dụng pháp lực, hơn nữa còn phải cẩn thận tính dưỡng nữa”.

“Thời gian ngắn là bao nhiêu lâu?”

“Ít nhất ba năm.”

Bóng lưng xinh đẹp run lên một cái, sau đó xoay người như hổ báo bổ nhào tới: “Mẹ kiếp, ta giết ngươi!”.

Phản ứng lần này của cây liễu nhỏ tương đối nhanh, cậu ta hô to một tiếng rồi chạy ngay, vừa phi như điên vừa nghẹn ngào nước mắt: “Xấu quá đi mất, ôi yêu quái yêu quái có yêu quái, cứu tôi với...”.

Kể số khổ tôi đây chỉ có thể cùng kẻ số khổ không kém là Liễm Trần liếc mắt nhìn nhau, chỉ có thể chạy tới tách hai tên khốn kiếp bầy bạ ra đè chặt lại: “Ta nói này hai vị anh hùng, chúng ta có thể bình tĩnh lại rồi mới đánh tiếp hay không? Cái tay cái chân già này của ta không thể chịu nổi sự giày vò liên tục như vậy đâu”.

Cây liễu một tay ôm lấy tôi một tay ôm lấy mắt, làm ra bộ dáng rùng mình khiếp đảm: “Trên trời này sao lại có thứ xấu xí như thế chứ?”.

“Đồ khốn người nói ai là thứ... không phải, mẹ kiếp, người nói ai xấu xí!”.

Tôi vội vàng trấn an: “Không xấu không xấu, chỉ là đen một chút thôi, bên ngoài đen mà bên trong đẹp mới là vẻ đẹp thật sự, nó chỉ là đứa bé hư hỏng thì biết cái gì, cô đừng để ý đến nó”.

“Đen?”. Bóng dáng xinh đẹp đột nhiên vùng ra khỏi Liễm Trần, giống như một cơn gió xoáy mà vọt tới bờ sông soi mình xuống nước, thoáng cái lại giống như ốc xoáy vọt trở về: “Mẹ kiếp, ta giết ngươi!”.

Tôi chán nản: “Mẹ kiếp, lại thế rồi...”.

Cứ giằng co như vậy cho đến khi trắng lên quá đỉnh đầu, khi tôi và Liễm Trần cảm nhận được một cách sâu sắc rằng làm phụ huynh chẳng dễ dàng gì, tình hình cuối cùng mới ổn được hơn chút.

Người can ngăn lẫn người bị can ngăn đều mệt đứt hơi. Cuối cùng tôi cũng có cơ hội giảng giải đạo lý với kẻ khác: “Cô nương à, không phải ta nói cô đâu, nhưng chỉ có ba năm còn con thôi mà, tìm đại một chỗ ngủ một giấc như mèo không phải là xong sao? Chúng ta làm yêu quái nghèo đến nỗi chẳng có gì ngoài thời gian, đừng có hẹp hòi so đo giống như con người vậy chứ”.

Bởi vì di chứng sau khi bị sét đánh, người chim mất đen thui, cả người từ trong ra ngoài đều nồng nặc mùi gà cháy Hỏa Diệm sơn. Cô nàng ôm hận nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhưng ta khó khăn lắm mới đến được phía Nam, trước đây đã chậm trễ rất nhiều thời gian rồi, giờ lại phải... cụ kị tổ tông nhà ngươi cái đồ tiểu tiện nhân!”.

Pháp lực của cây liễu là yếu nhất, giờ còn đang đuổi cả tứ chi ra hút địa khí để bổ sung dinh dưỡng, không ngờ vẫn còn thành thoi mà tiếp tục đầu khẩu, hừ hừ đáp: “Ta chả có cụ kị gì hết, ngươi đừng có mơ mộng hão huyền!”.

Tôi vội vàng nhanh chân đá bay thẳng nhai ngựa mồm ngựa miệng ấy vào một đồng bùn lầy, sau đó lái về trọng tâm câu chuyện, hỏi người chim: “Cô đến đây có việc quan trọng gì sao?”.

Cô ấy liếc mắt nhìn tôi đầy kỳ quái: “Không phải người đã biết rồi sao?”.

“... Ôi dào cô xem, ta tuổi tác đã cao, trí nhớ không được tốt lắm...”.

“Tuổi tác cao sao vẫn còn ưỡn ngực mông cong vậy?”

“... Cảm tạ cô đã khen...”

“Nghe nói song tu[7] có thể làm nở ngực, đúng không vậy?”

[7] Ý nói chuyện giao hợp nam nữ.

Tôi: “...”.

Liêm Trần từ đầu đến cuối vẫn im lặng làm khán giả rất cuộc cũng không nhận được nữa bèn hắng giọng: “Vậy các người cứ trò chuyện đi, ta qua bên kia xem”.

Cô nương kia hiểu kỳ: “Xem cái gì?”.

“... Phong cảnh.”

“Ồ...”. Cô nương kia không thềm để ý đến ý nữa, quay qua rất nghiêm túc hỏi tôi: “Tên đó là người song tu với người sao?”.

Liêm Trần lão đảo.

Tôi cười gượng gạo một lần nữa lái chủ đề cách xa vạn dặm trở về quỹ đạo: “Lý do cô đến chỗ này rốt cuộc là vì...”.

“Tìm người.”

“Hắn ở trong thành này hả? Bọn ta có thể giúp cô tìm?”

“Ta không biết chàng ở đâu, chỉ biết là phải đi thẳng xuống phía Nam.”

“Đi thẳng... xuống phía Nam?”

Nhìn kỹ lại dáng dấp xinh tươi thoáng mơ hồ của cô nương người chim, nắp cống ký ức của tôi cuối cùng cũng bật tung ra sau khi nghe câu nói gợi ý vừa rồi.

Tôi quả nhiên từng có duyên gặp cô nàng một lần rồi.

Nhưng theo tôi nhớ, lúc ấy cô ta tuy có chút hung hăng nhưng đầu óc cũng khá là đơn giản, không đến mức cộc cằn thô bạo như hôm nay. Thật không biết trăm năm nay rốt cuộc đã xảy ra bi kịch đau đớn quần quai gì, khiến ột cô gái tốt đẹp lắm đường lạc lối đến cỡ này...

Nhìn nay nhớ xưa, tôi không nhận được, bùi ngùi than thở: “Duyên phận đây mà! Phải rồi, cô tên là gì?”.

“Kim Linh.”

Nhớ lại ngày đó toàn thân cô ấy đều là lông vũ vàng rực chói lọi, tôi trầm mặc: “Người cũng giống như tên”.

Cây liễu nhỏ trong đồng bùn đất cười rộ lên châm biếm, bị Kim Linh dùng chân đá mạnh ột cú im bật.

Tôi tiếp tục cùng tiểu cô nương hàn huyên: “Cho nên cô chỉ vừa mới bắt đầu đi tìm người thôi đúng không?”

“Không, từ khi ta và các người từ biệt thì đã bắt đầu tìm rồi.”

“... Vậy cô đã tìm đi tìm lại mấy vòng rồi hả?”.

“Không, đây là lần đầu tiên ta xuống phía Nam.”

“... Nhưng sao ta lại nhớ này đó gặp cô thì đã ở Giang Nam rồi nhỉ?”

“Đúng rồi, không sai.”

Tôi lập tức trở nên vô cùng bối rối, nảy sinh sự hoài nghi cực độ đối với năng lực phân biệt chủng loại sinh vật cơ bản của mình: “Bình thường cô đi lại là bay hay là bò hả?”.

Ánh mắt Kim Linh nhìn tôi tràn ngập niềm thương hại dành ột kẻ ngu đần: “Ta... là... chim... ưng!”.

Thì ra tôi đã không nhận nhầm rùa thành chim! Tôi thật sự cảm động đến rơi nước mắt.

“Chỉ có điều, ta gặp phải tuyết lở, bị chôn vùi mất mấy chục năm.”

“Tuyết lở? Phía Nam sao lại có núi tuyết được chứ?”

Cô ta lại một lần nữa nhìn tôi bằng ánh mắt dành cho kẻ ngu đần: “Đương nhiên là ở phương Bắc rồi!”.

Tôi: “...”.

“Sau đó, ta lại bị nhốt trong mê trập ở đảo Bồng Lai mấy chục năm, cho nên mới bị chậm trễ tới bây giờ.”

“Đảo Bồng Lai...”. Tuy rằng tôi rất muốn giả câm giả điếc, nhưng rốt cuộc vẫn không nhịn được mà hỏi: “Không phải nó ở phương Đông sao?”.

“Đúng rồi!”

Đầu óc tôi rối tung rối mù cả lên: “Nhưng... cô không phải nên đi về phía Nam hay sao...”.

Cô ta hùng hồn đáp lại: “Bởi vì ta đi nhầm hướng thôi!”.

Tôi chỉ có thể: “...”.

Tôi vô cùng chán nản nhìn cô người chim nhỏ bé mù đường đầu óc quá đỗi dẫn, chút cảm giác tội lỗi vốn nảy sinh vì Tên Mập Chết Tiệt Vô Si đã lừa dối cô ấy trong chớp mắt đã bay sạch sành sanh.

Kim Linh thì lại không tự hiểu được lực sát thương của mình, chỉ hơi ảo não thở dài: “Vốn dĩ ta còn cho rằng, lần này nhất định có thể nhanh chóng tìm được chàng, kết quả...”. Dừng một chút cô ấy lại tự an ủi mình: “Có điều dễ từ từ cũng tốt, đỡ cho chàng bị giết mình vì hình dạng lúc này của ta”.

Tôi nhìn nổi khát khao mãnh liệt tràn ngập cõi lòng của cô ta, bỗng nhiên chẳng biết nói gì.

Mà lúc này, cây liễu trẻ tuổi rốt cuộc cũng bổ sung xong năng lượng đã mất, từ dưới lòng đất chui lên, vẻ mặt nghiêm túc ngồi xổm bên cạnh thiếu nữ đang chìm đắm trong nỗi nhớ thương dành cho người xa cách: “Ta không ghét bỏ cô”.

“Cái gì?”

“Tốt xấu gì cô cũng đã cứu mạng ta, cho nên ta sẽ lấy thân báo đáp cô.”

“Cái gì!”

“Dù sao thì ta cũng đẹp thế này rồi, cô có tròn méo gì thì cũng chẳng sao”. Thiếu niên nháy mắt mấy cái với thiếu nữ đang vô cùng ngạc nhiên và khó tránh khỏi có chút cảm động, lộ ra tám cái răng nhỏ nhắn như hạt ngô: “Hơn nữa, chính vì cô xấu như vậy, cho nên mới có thể làm nổi bật vẻ hấp dẫn của ta!”.

“... Mẹ kiếp, ta giết người!”

“Ồ kìa đáng ghét, đã nói là đừng có đánh vào mặt cơ mà!”

Tôi chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài: “Mẹ kiếp, thằng nhãi này đúng là tiểu tiện nhân thuần chủng...”.

(23)

Đôi tiểu oan gia đánh nhau đến bùn đất tung tóe khắp nơi, Liễm Trần không biết đi “ngắm phong cảnh” ở đâu lại đột nhiên xuất hiện, đưa tay lau sạch vết bẩn trên quần áo và đầu tóc tôi, mỉm cười: “Thật không ngờ, các cô thật sự quen biết nhau”.

Tôi liền tóm tắt lại sự việc năm đó cho y nghe.

Liễm Trần nghe xong lộ rõ vẻ sững sờ: “Ý của cô là, người mà cô nương ấy muốn tìm chính là... Côn Bằng?”.

“Tuy chỉ là suy đoán, nhưng khả năng đó có vẻ cũng cao đấy”. Tôi nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “À phải rồi, huynh không phải cũng là lão già cùng thời với tên quái vật thượng cổ ấy sao? Huynh có quen thân với thằng cha ấy không? Có biết gã đã đi đâu không? Có thể tìm ra gã không?”.

Nhưng trước những câu hỏi dồn dập của tôi, Liễm Trần dường như không nghe thấy. Y chỉ lặng lẽ lê bước chân thật chậm đi dọc theo bờ đê, mỗi lần đặt chân xuống, đều như nặng tựa ngàn cân, giống như không còn sức lực nhấc chân lên nữa, nhưng lại vẫn kiên định bước những bước gian nan tiếp theo.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, giống như mãi mãi không ngừng nghỉ.

Tôi chỉ đứng ở chỗ cũ, nhìn bóng lưng gầy yếu một mình bước đi giữa trời đêm trong tiết xuân ẩm áp của y, không biết tại sao, tôi bỗng nghĩ đến lần đầu gặp y ở chỗ Tên Nát Rượu ngày đó, y cũng lặng lẽ cô độc giữa ngút ngàn băng tuyết xung quanh.

Khi đó y nói, nguyên nhân là vì, bạn thân đã khuất.

Cổ nén cảm giác bất an đang dâng lên trong lòng, tôi đuổi lên phía trước, gượng cười lớn: “Thật ra thì, Côn Bằng hay không Côn Bằng đều là do chúng ta tưởng tượng lung tung mà thôi, Tên Mập Chết Tiệt lúc đó cũng chỉ là vì muốn thoát thân nên nói bừa gạt người. Nói không chừng thằng cha ấy căn bản chỉ là một tên khốn khiếp chuyên đi lừa những thiếu nữ ngây thơ thì sao? Lừa người ta xong lại sợ gặp rắc rối, thế là tìm đại một con sông dòng biển nào đó để trốn tránh, dù sao thì chim ưng cũng đâu thể lặn xuống dưới nước được đúng không... À phải rồi, giống như tiểu cô nương đó nói, chẳng qua chỉ là một con cá mè hoa đầu to óc bé mà thôi...”.

“Cá mè hoa... đầu to óc bé...”. Liễm Trần đột nhiên ngừng lại, khẽ nở nụ cười giống như nghe được chuyện gì thú vị lắm, giọng nói đột nhiên trở nên khàn đục: “Thì ra điều thất hứa mà huynh ấy vẫn nói, chính là không thể cùng cô nương mà mình yêu thích, sát cánh tung bay”.

7. Chương 7

(24)

Liễm Trần lấy lí do lần độ kiếp nhằm này đều do mình mà ra nên đã đưa ra đề nghị trị thương cho người bị hại. Đối diện với chuyện tốt dâng đến tận cửa này, Kim Linh tự thấy chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Đối với hiện tượng kỳ quái là cô em yêu quái chim ưng này chẳng mấy may sợ hãi trước Liễm Trần, tôi phân tích qua loa một hồi, cũng chỉ có thể giải thích là kẻ ngu ngốc vô tri thì không biết sợ là gì mà thôi...

Có điều bị sấm sét thiên kiếp đánh thẳng xuống người vốn chẳng phải chuyện thường, không phải vết thương chỉ năm ba hôm là có thể trị lành. Tính tình Liễm Trần thích yên tĩnh không thích ồn ào, Kim Linh thì vì bộ mặt đen thui quá đáng sợ mà không muốn ra ngoài hù chết thường dân vô tội, vì vậy chỉ có thể để một người khéo léo giao tiếp với loài người như tôi ra mặt, thuê một cái nông trại ở tạm.

Mà cây liễu nhỏ, người được hưởng lợi nhiều nhất trong vụ này, cũng thuận lợi trở thành một người trong đoàn chúng tôi. Cậu ta vô cùng hùng hồn nói với Liễm Trần: “Ta và ông có quan hệ huyết thống đó, ta nhất định sẽ hiếu kính ông!”.

Tôi là người đầu tiên chúc mừng Liễm Trần một cách vô cùng chân thành: “Huynh chỉ dựa vào pháp lực bản thân mà đã có được cháu nối dõi, ắt hẳn sẽ cống hiến không ít cho sự nghiệp sinh sôi nảy nở giống loài lưỡng tính của thần tiên các người đó tráng sĩ!”.

Liễm Trần – người vừa được hưởng niềm vui làm cha, cùng huyết mạch với một gốc cây chỉ có thể: “...”.

Có điều, trước mắt vẫn chưa biết được cây liễu nhỏ kia có tố chất làm hiếu tử hiền tôn hay không bởi vì từ thời khắc biến hình trở đi, nó đã quyết tâm đem sinh mệnh hữu hạn của mình nhập vào tội lỗi vô hạn rồi.

Thằng nhãi đó đúng là chẳng phân biệt thời gian cũng như địa điểm, cả ngày mười hai canh giờ cứ phải trêu chọc khiến Kim Linh nổi cơn điên lên mới chịu được, rõ ràng cứ một giờ một khắc mà không bị đánh thì toàn thân ngứa ngáy không yên.

Tôi quan sát mấy ngày, rồi chỉ có thể dùng phương pháp đặt tên để bày tỏ sự ngưỡng mộ cực độ của mình. Tôi xoa xoa cái đầu bị mổ chim mổ thành cái ổ gà của thiếu niên, thành khẩn nói: “Ta sống lâu như vậy, đã từng thấy nhiều trận nợ đòn, nhưng thiếu nợ đến mức thâm thối như ngươi thì vẫn là lần đầu tiên được chứng kiến. Hay là, ngươi lấy tên là Liễu Khiếm[1] đi, cũng coi như cây nào tên ấy[2], ngươi nghĩ sao?”

[1] Khiếm là nợ.

[2] Lấy ý từ câu “nhân như ký danh” nghĩa là người cũng như tên, người nào tên ấy, tác giả chuyển thành “thụ như ký danh”, nghĩa là cây cũng như tên.

Cậu ta chớp chớp đôi mắt to long lanh ánh nước, vui vẻ gật đầu.

Giang Nam là mảnh đất trù phú, thường những quan lại quý tộc văn nhân mặc khách ăn no không có gì làm lại chạy đến vùng thôn quê này chơi xuân du ngoạn để được gần gũi với thiên nhiên. Để thỏa mãn nhu cầu của những người rảnh rỗi thừa tiền này, những nơi gần thành mặc dù được gọi là nông trại, nhưng lại dựa núi kề sông, phong cảnh vô cùng mỹ lệ, trang trí giản đơn nhưng vật dụng lại rất tinh xảo, tuyệt nhiên không hề đơn sơ thô kệch như nhà nông thông thường.

Nhưng chỗ chúng tôi ở tạm đây, còn có cả một thư phòng tách biệt với đầy đủ giấy mực hảo hạng.

Tôi đi vòng quanh giá sách, nhận ra quá nửa số sách là những sáng tác thơ phú tiểu thuyết khóc gió than mưa, bi ai sầu não mới ra gần đây, phần nản một cách chán nản: “Sao có thể chỉ theo đuổi đời sống tinh thần thôi cơ chứ? Thật là chán chết!”

Liêm Trần thì đang khá chăm chú lật xem một bức tranh, nghe vậy thuận miệng đáp một câu: “Hà?”

“Tinh thần và thân thể không thể tách rời nhau được, tồn tại thì cả hai đều tồn tại, sáng khoái thì cả hai đều sáng khoái, hai cái cùng tốt thì mới thực sự là tốt.”

Liêm Trần trầm tư suy nghĩ một lát, nhưng chắc vẫn chưa hiểu được ý nghĩa sâu sắc trong lời nói của tôi, chỉ ngắc đầu với vẻ mặt mù tịt: “Lời này nghĩa là sao?”

Tôi giảng giải, dạy dỗ khai sáng trí tuệ, kiên trì giải thích cho y: “Huynh xem, về điểm này Phong Nguyệt lâu làm rất khá mà! Không chỉ có thơ từ ca phú các đời, mà còn có xuân cung đồ các đời đó.”

Y ngẩn người ra, rồi sau đó giống như hiểu ra điều gì, lập tức đỏ bừng mặt lên.

Cứu vớ, tôi thật không thể chịu đựng được khi nhìn thấy cái vẻ e thẹn nhút nhát như nàng dâu nhỏ của y...

Tội ngắc đầu buồn bã nhìn thơ văn thánh hiền đầy giá sách, cuối cùng vẫn không kiềm chế được ham muốn tội ác đang cuộn cuộn dâng lên trong máu: “Hơn nữa bên đó người ta không chỉ có tranh đẹp đủ loại, mà còn có thể tùy vào nhu cầu của khách hàng mà thay đổi cho phù hợp, thể hiện lương tâm nghề nghiệp rất chu đáo. Chắc, không phải huynh cũng đã từng được hưởng thụ sự phục vụ đó sao? Có cảm nghĩ thế nào?”

Không ngoài dự đoán, mặt y lại nhanh chóng đỏ ửng lên đến tận mang tai.

Trong nháy mắt lòng tôi vô cùng khoái trá càng lúc càng lấn tới, giả bộ nghiêm chỉnh vỗ trán: “Ồ phải rồi, ta vừa nhớ ra từ mà lần trước mà ta nói huynh có hiểu không?”

Y mặc dù đã rối loạn trận tuyến nhưng vẫn miễn cưỡng chống đỡ: “Từ... từ gì?”

“Trai tơ đó.”

“...”

Nhìn bóng lưng Liêm Trần cuối cùng không thể chịu đựng được nữa mà chạy trốn chết, tôi trơ tráo cười to.

Thế rồi bỗng nhiên tôi lại nghĩ, nếu như mỗi ngày đều ăn ngủ rồi xem người chim và thụ yêu đánh nhau, rồi tiện thể chọc ghẹo đại thúc đẹp trai hay ngượng ngùng, thật ra cũng khá là thú vị.

Liêm Trần phải nói là hết lòng hết sức trị thương cho Kim Linh, phỏng chừng đến lúc cô nàng người chim khỏi hẳn, dễ có khi cũng tăng thêm ngót nghét cả nghìn năm tu vi thuật pháp như chơi rồi.

Mà Kim Linh thì đúng là hoàn toàn không phụ bản tính ngây thơ không suy tính của mình. Đứa trẻ chậm phát triển ham chơi ấy căn bản chỉ nghĩ rằng Liêm Trần đã hại cô bị sét đánh, trong lòng thấy hổ thẹn nên mới làm như vậy.

Lại nói tiếp, cô nương này là một con chim ưng nhìn qua thì có vẻ to lớn hùng mạnh, nhưng lại vừa mù đường vừa dễ bị gạt, hơn nữa thần kinh còn có vấn đề, không những coi đạn được pháp lực mà vị thần vĩ đại thời thượng cổ truyền cho như kẹo dẻo mà ăn hết mình, mà còn chẳng thèm nhận ra pháp lực của bản thân đã tăng lên đến mức nào. Cũng không biết rốt cuộc là mảnh đất kỳ quặc nào lại có thể sinh ra một sinh vật kỳ quặc đến vậy...

Tôi từng hỏi Liêm Trần rằng y định khi nào sẽ nói cho Kim Linh biết chuyện của Côn Bằng. Y lặng thinh hồi lâu rồi chỉ nhẹ nhàng nói: “Từ từ, đợi thêm đi...”.

Tôi cũng từng muốn hỏi, rốt cuộc thì Côn Bằng đã chết như thế nào. Nhưng nhìn khuôn mặt Liêm Trần hình như hao gầy đi thêm một chút, lại không thể hỏi ra miệng. Bởi vì tôi biết, nếu nhắc đến người bạn thân đã mất, chắc chắn y sẽ rất buồn, tôi không nỡ.

Thời gian cứ thế trôi qua từng ngày bằng việc Liễu Khiêm đơn phương trêu chọc Kim Linh và Kim Linh đơn phương đánh đập Liễu Khiêm. Mỗi ngày tôi đều phụ trách việc thêm dầu vào lửa và làm khán giả, cũng là để tìm chút thú vui trong những ngày tháng vô cùng nhạt nhẽo này.

Liêm Trần rảnh rỗi thường tìm tôi nghiên cứu những bộ kinh sử, hứng chí lên còn vẽ vài bức tranh, đánh vài trận cờ nữa.

Mấy thứ sắc mùi văn hóa ấy hiển nhiên không phù hợp với tôi, đương nhiên là càng không phù hợp với hai tên tiểu oan gia kia. Cho nên mỗi ngày khi ba người chúng tôi náo loạn khói phun tứ phía, gà bay chó chạy khắp nơi, thì Liêm Trần đều ngồi một mình ở thư phòng, giữ nguyên cái vẻ im lặng miệt mài, không để bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài.

Có một lần tôi không nhịn được hiếu kỳ: “Lúc huynh ẩn cư lánh đời, cũng thích làm những chuyện này sao?”.

Liêm Trần cười lắc đầu: “Mấy thứ này đều mới chỉ phát triển tại nhân giới hai nghìn năm trở lại đây, chỗ ta làm sao có được. Cho nên mới cảm thấy thú vị, muốn thử học xem sao”.

“Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, huynh đã học nên cơm nên cháo vậy rồi, thật đúng là thần tiên hơn hẳn con người và ma quỷ...”. Tôi cảm thán bừa một câu, tiếp tục nói: “Vậy ngày đó huynh ngày thường hay làm gì?”.

Y vẫn cười nhẹ nhẹ: “Không làm gì hết”.

Tôi hơi sững sờ: “Vậy suốt cả vạn năm, huynh cứ như vậy... một mình?”.

Dừng một lát, rủi mi, Liêm Trần lại thản nhiên nói: “Thật ra, cũng có chuyện để làm”.

“Là chuyện gì?”

Nhưng y chỉ khẽ nhếch khóe môi, cầm bút chấm mực, không hề trả lời.

Tôi cũng ngại hỏi lại, nhưng khi đường nhìn chuyển qua bàn tay cầm bút của y, chẳng hiểu vì sao trong lòng bỗng nhiên xao động: “Loài người thường thích cùng lúc học cả cầm kỳ thi họa, huynh cũng không thể bên trọng bên khinh mà cần phải phát triển toàn diện mới được, ngày mai bảo Liễu Khiêm mua về một cây đàn đi”.

Khoảnh khắc y đặt bút xuống giống như có chút do dự, rồi mặt không biến sắc đặt nét bút lên dấu chấm mực đang nhòe ra, biến nó thành một đường núi xa đen thẫm, mỉm cười đồng ý.

Bốn kẻ không phải con người sống chung tại nông trang tiểu viện hiện nay dù không ăn không uống cũng không chết đói được, có điều đã biến thành hình dạng con người, cũng nên trải nghiệm toàn bộ cuộc sống bình thường của loài người xem sao.

Nhận thấy việc xuống bếp nấu cơm quá bằng đánh đổ khả năng chịu đựng của căn bếp nhỏ, cả bọn chúng tôi thống nhất sẽ mua cơm về ăn, đồng thời nhất trí là sẽ để cho kẻ ít tuổi nhất là Liễu Khiêm đảm nhiệm trọng trách mua đồ ăn từ các quán rượu trong thành về.

Liễu Khiêm từng cố gắng phản đối, kết quả bị Kim Linh dùng vũ lực trấn áp, cuối cùng đành cam chịu số phận.

Có điều sau khi đi được hai lượt, cậu nhóc đã yêu sâu sắc công việc có tương lai này. Bởi vì thông qua công việc này, cậu ta mới nhận thức được rõ ràng hơn rằng diện mạo của mình được hoan nghênh cỡ nào, nghiêng nước nghiêng thành đến cỡ nào, khiến già trẻ gái trai đều yêu thích như thế nào, dựa vào khuôn mặt nhỏ này, ngay cả cọng hành cậu ta mua cũng tươi ngon hơn người khác...

Hơn nữa rất nhanh, cậu ta đã tìm được nơi có thể phát huy được tối đa ưu điểm của bản thân mình - chốn Phong Nguyệt lâu ngập tràn hương sắc.

Chỉ cần trong thời gian trống đợi quán cơm nấu nướng đóng gói đồ ăn, cậu ta đến cửa sổ sát đường của Phong Nguyệt lâu thản nhiên ném một nụ cười tán tỉnh hay một ánh mắt đong đưa cho những kẻ ham mỹ sắc chật ních bên ngoài, là đã có một khoản thu nhập lớn rồi.

Ngoài ra, song song với sự tự tin tràn trề đối với khuôn mặt đẹp đẽ của mình, Liễu Khiêm còn không quên công kích cô người chim tính nóng như lửa Kim Linh ngày càng nặng nề hơn, để rồi sau đó lần nào cũng không ngoài dự đoán, luôn kết thúc bằng việc bị mỗ cho u nhọt đầy đầu.

Cách làm ấu trĩ của thiếu nam hoài xuân thông qua việc tự tin với vẻ thanh xuân mơn mớn của mình, khiến cho những thiếu nữ cảm thấy vừa ghét vừa giận, làm họ mất hết cảm giác tồn tại, bà già như tôi đây cũng không nở nhìn thẳng.

Có điều chuỗi ngày của Liễu Khiêm ở Phong Nguyệt lâu suy cho cùng cũng không phải công toi, chí ít kỹ năng bày tỏ tình cảm của cậu ta cũng được cải thiện không ít.

Ví như lúc bị Kim Linh đuổi theo liên tục đấm đá điên cuồng, cậu ta vẫn không quên cợt nhả mà gào lên lần điệu Thập Bát Mô[3]: “Đánh là thương mắng là yêu, không đánh thì không thương không yêu, Tiểu Hắc Hắc à lòng của nàng ta hiểu, đến đây đi đến đây đi đến đây mà yêu thương ta đi nào!...”

[3] Nguyên văn là “Thập Bát Mô” - một khúc hát dân gian có ý hài hước dung tục được lưu truyền trong dân gian Trung Quốc, hiện nay có rất nhiều dị bản cả về ca từ lẫn làn điệu, Trong tiểu thuyết Lộc Đỉnh Ký của nhà văn Kim Dung, Vi Tiểu Bảo thường xuyên ngâm nga Thập Bát Mô: “Hát lên tất tần tật những lời nhảm nhí; nghe ta hát mười tám điệu sớ; đưa tay sờ làn tóc bên má em... đưa tay sờ đôi mày ngài của em...”

Lại ví như, khó khăn lắm mới có được khoảng thời gian ngắn ngủi hai bên tạm ngừng chiến tranh, thì cậu ta lại bỗng nhiên nỉ non mấy lời tâm tình ướm át: “Tiểu Hắc Hắc, nàng biết không, nàng chính là trời của ta, đất của ta, tâm can của ta, mạng của ta, ta nguyện làm xuân được của nàng, nàng có bằng lòng song tu cùng ta không?...”

Đối với những việc này, thái độ của Kim Linh từ trước đến nay đều vô cùng rõ ràng, đánh ột trận, còn tặng kèm thêm một câu: “Mẹ kiếp, tiểu tiện nhân cút đi!”

Sau đó Liễu Khiêm lại tràn đầy thỏa mãn mà sung sướng cút đi...

Nhưng hôm nay, Liễu Khiêm bị đánh xong lại không cút ngay, mà chớp mắt mấy cái hỏi: “Vì sao nàng luôn đuổi ta cút đi?”

Kim Linh còn chưa nguôi cơn giận: “Không lẽ ngươi còn muốn bay đi à?”

“Nhưng ta là cây mà, cây không thể bay, cũng không thể lặn qua lặn lại”. Liễu Khiêm thở dài xa xăm, không còn biểu cảm thiếu nợ ti tiện nữa, vì thế mà trên khuôn mặt đẹp đẽ quá mức bỗng nhiên hiện ra vẻ phiến muộn, giọng nói mềm mại cũng hàm chứa chút gì đó mất mát: “Dù là vậy, thì cũng không có gì tốt đâu, cây có thể cho chim đặt chân sau chặng đường bay mệt mỏi, cho chim một chỗ an tâm nghỉ ngơi, không phải sao?”

Kim Linh chưa từng chứng kiến dáng vẻ như vậy của cậu ta, nhất thời chột sống sốt, một lát sau, mới nghẹn ngào nói: “Ta là chim ưng mà, cho dù thật sự muốn tìm cây cũng không thể tìm cây liễu được, chí ít cũng

phải là cây tùng kia”.

“Vì sao?”

“Với thân thể nhỏ bé của các người, cùng lắm cũng chỉ có thể ấy loài như chim sẻ nghỉ chân chốc lát mà thôi.”

Liều Khiêm ưỡn ngực, tỏ ý không phục.

Đại khái là bị ảnh hưởng bởi sự khác lạ vừa rồi của Liều Khiêm, người vẫn luôn tuân thủ đúng nguyên tắc “không phục thì đánh đến bao giờ phục mới thôi” như Kim Linh lần này lại trở nên tốt bụng một cách kỳ lạ, quyết định đi con đường dùng lý lẽ để thu phục lòng người.

Thế là cả hai đều tự biến ra nguyên hình, chim ưng vỗ cánh, đậu xuống cánh liễu rủ.

Sau đó...

Rắc!...

(25)

Đối với việc bản thân vừa không cẩn thận chút là đã trở thành gánh nặng không thể đỡ nổi trong đời người khác, Kim Linh tỏ ra rất lấy làm tiếc.

Chuyện này tuy nói về cơ bản là do Liều Khiêm tự chuốc lấy, nhưng tận mắt chứng kiến cái dáng dấp vốn liễu yếu đào tơ của cậu ta thiếu chút thì gãy thành hai đoạn, càng lộ ra vẻ đáng thương gầy yếu, Ưng muội muội chắc hẳn cũng có chút không đành lòng.

Thế là tiểu viện cả ngày ngập tràn khói súng cuối cùng cũng bước vào thời đại hòa bình sống chung xiết bao tươi đẹp, khiến tôi nhất thời khó lòng chấp nhận.

Liều Khiêm không hổ là tiểu tiện nhân ma quái. Sau khi bị thương, cậu ta không từ bất cứ thủ đoạn nào mà lộng hành ngang ngược, này thì yếu ớt này thì mỏng manh này thì ngay thẳng trắng trợn...

Mà Kim Linh rơi vào cảnh phải chứng kiến toàn thân cậu ta lúc nào cũng toát ra cái vẻ “đến đây đến đây ta khó chịu quá nằng đến đánh ta đi”, tuy rằng lúc nào cũng trong trạng thái điên cuồng xù lông không thể kiềm chế nổi, nhưng cùng lắm cũng chỉ trừng trị cậu ta bằng lời nói, chứ không hề phát động tàn sát bằng vũ lực, có thể nói đây chính là kỳ tích lớn nhất ngày tận thế rồi.

Cây liễu nhỏ bị gãy lưng, phần lớn thời gian đều phải hóa về nguyên hình chôn mình xuống đất nghỉ ngơi dưỡng sức, cho nên nhiệm vụ mua bán vinh quang mà gian khổ hằng ngày đành phải giao cho kẻ rảnh rỗi nhất là tôi.

Thỉnh thoảng, nếu như Liễm Trần rảnh rỗi thì cũng sẽ cùng tôi vào thành đi dạo.

So với người thường trà trộn vào nhân gian như tôi, sự hiểu biết của Liễm Trần về thế giới phàm tục đương nhiên là ít đến thảm hại.

Những nơi cao quý hoa lệ không thuộc phạm trù thiết yếu trong cuộc sống hằng ngày của bách tính dân thường như thanh lâu không nói làm gì, nhưng ngay cả chuyện ma chay cưới hỏi gần như mỗi con người đều phải trải qua một lần trong đời, y cũng chẳng biết gì hết.

May mà tòa thành này rất lớn, có đến mấy chục vạn dân sinh sống, không lúc nào là không diễn ra mấy chuyện sinh lão bệnh tử vui buồn hợp tan.

Tôi đặc biệt chọn một ngày ánh nắng rạng rỡ, gió nhẹ phát phơ để dẫn Liễm Trần đi thăm thú khắp thành, sáng sớm thăm tiệc đầy tháng, buổi trưa xem lễ thành hôn, buổi chiều ngắm lễ chôn cất, chạng vạng còn ngẫu nhiên được chứng kiến màn ân ái của một đôi uyên ương.

Thật sự chuyến đi này không tệ, tôi rất vừa ý.

Phỏng chừng khoảng thời gian này cứ phải sớm chiều đối mặt với ba con yêu quái thiếu đứng đắn, mưa dầm thấm lâu, có rất nhiều chuyện kích thích đã không còn đủ kích y nhiều như trước nữa. Tuy là chưa tới mức trở thành người đen tối, nhưng lúc bắt đầu phải đối mặt với bức xuân cung đồ sống, y cũng biểu hiện được

tổ chất tâm lý vững vàng cho dù núi băng sụp đổ trước mắt mặt cũng không đổi sắc, thật sự có thể nói là đã có tiền bộ đáng mừng.

Đương nhiên, cũng có thể là do trước lạ sau quen, nhìn nhiều cũng thành thói quen...

Y không nói gì mà chỉ kéo tôi ra khỏi đồng cỏ khô đang rình trộm, đi đủ năm dặm mới dừng lại, mặt mũi không biết là do đi quá gấp mà mệt mỏi, hay là bị tình cảnh vừa rồi làm cho xấu hổ, lại bắt đầu đỏ bừng lên đến tận mang tai, ánh lên vàng trắng mờ ảo vừa nhô lên khỏi chân trời, nhìn rất đẹp mắt.

Tôi cố nén ham muốn sờ vào, đồng dạ tuyên bố: “Ta bỗng nhiên hiểu ra một chuyện”.

Liêm Trần ngẩn ra, có lẽ cho rằng tôi muốn nói chuyện nghiêm túc gì đó, nên lúc quay qua, thấy lồng ngực y hơi phập phồng, đến khi quay đầu lại lần nữa thì sắc mặt đã dần lấy lại vẻ thản nhiên. Lúc này y mới mở miệng: “Chuyện gì vậy?”.

Tôi nhấn mạnh: “Động phòng hoa chúc là thời khắc đáng giá ngàn vàng, nhất là thời khắc tân lang vén khăn hỉ của tân nương lên, nên đồ chiếu hồng nhan”.

Y lại ngẩn ra, khoe miệng hơi giật giật, hình như muốn nói chuyện gì đó với tôi.

Tôi thì lại xấu xa nhìn chằm chằm và dò xét gương mặt giống như bị phủ một lớp màu đỏ nhạt của y, rồi lại rung đùi đắc ý nói: “Cái gì mà đêm xuân ấm áp trong trướng Phù Dung, cái gì mà chăn nghiêng sóng đỏ[4] sớm nắng chiều mưa, cũng chỉ là lột sạch quần áo mà thực hiện hành động cầm thú theo bản năng thôi, so với lúc vén khăn che đầu lên nhìn thấy mỹ nhân để rồi nuối tiếc không ngừng đấm ngực giậm chân, chỉ hận sao lại biết quá ít lẽ nghĩa Chu Công[5] quả là không đáng tiền, không đáng tiền”.

[4] Nguyên văn “bị phiền hồng lãng”, nghĩa là chăn gấm màu đỏ trên giường không ngay thẳng, nhìn giống như những đợt sóng.

[5] Nguyên văn “Chu Công chi lễ”. Tương truyền Tây Chu năm thứ nhất, nam nữ lạm tình. Chu Công thấy như vậy là không được, vì thế đã quy định: nam nữ trước khi kết hôn không thể tùy tiện phát sinh quan hệ “tình dục”, trừ phi tới ngày kết hôn. Sau mọi người gọi đó là “Chu Công chi lễ - lễ nghi của Chu Công”. “Chu Công chi lễ” hiện tại thông tục chỉ vợ chồng cùng phòng, làm tình, phát sinh quan hệ.

Thần sắc y lập tức cứng đờ, một lát sau, y ôm trán ho nhẹ một tiếng, cuối cùng bật cười vô vọng.

Màn đêm đã buông xuống mà chợ đêm vẫn chưa họp, trên đường người qua lại đã ít đi rất nhiều, dưới chân cầu nước chảy uốn lượn quanh con phố vắng lặng, thoảng nghe trong gió mùi đồ ăn thơm nồng.

Xách đồ ăn ra khỏi quán rượu, tôi thèm ăn không nhịn được, liền thưởng thức trước một chiếc bánh thơm giòn, vụn bánh rơi trên vạt áo. Tôi vốn định để sau khi ăn xong sẽ phải luôn một thể, không ngờ Liêm Trần vẫn đi trước tôi nửa bước, đang mãi mê đưa mắt nhìn thuyền bè qua lại trên sông đột nhiên dừng bước, nghiêng người, đưa tay cẩn thận phỉ phỉ cho tôi, hành động vô cùng tự nhiên.

Tôi gắng sức nuốt cho hết đồ ăn trong miệng: “Huynh có mắt đằng sau gáy à?”.

Y chuyển ánh nhìn về hướng mặt nước lóng lánh in bóng ngọn đèn dầu, thuận miệng trả lời: “Cô mà ăn bánh ngọt, thì kiểu gì cũng có vụn bánh rơi ra thôi”.

Tôi thoáng ngáy người: “Hử, thì ra tôi đã tự để lộ hết rồi”.

Y cau mày, bước đến chỗ bờ sông. Trang phục trắng phau thanh lịch trang nhã, trong tay lại xách một hộp đồ ăn cổng kênh đến mức khô hài, vô cùng không ăn khớp. Có điều tôi ở phía sau nhìn thì lại cảm thấy tương đối hài hòa. Giống như đế vương tể tướng cao cao tại thượng chốn triều đình, trút bỏ áo gấm mặc áo vải vào, giữa phố chợ thời quê xán tay làm những công việc xách vác thủ công khổ cực chỉ vì ba bữa ăn no ấm của gia đình.

Nam tử trên thế gian này đa phần đều bạc bẽo, một nữ nhân cho dù từ bỏ địa vị cành vàng lá ngọc mà trở thành người vợ tảo tần của họ, thì cũng khó mà đảm bảo sau này sẽ không phải chịu kết cục bị ruồng bỏ.

Nhưng nữ tử trên thế gian này lại đều là những kẻ vừa u mê vừa ngốc nghếch, nếu thật sự có một người đàn ông tình nguyện vì mình mà vứt bỏ vinh hoa phú quý, thì chắc chắn sẽ cùng anh ta lên thiên cùng xuống địa ngược, mãi mãi không thay lòng

Mà về phần tôi...

Mặc dù sinh ra là yêu, nhưng ít nhiều cũng khó tránh được chút cố chấp ngu dại của nữ tử bình thường chốn nhân gian. Nếu có ai thực sự bằng lòng vì tôi mà hi sinh nhiều thứ, thì có dùng cả đời còn lại để ở bên người ấy cũng chẳng sao.

Ba mươi dặm sông nước Giang Nam uốn lượn trong thành, toát lên vẻ thanh thoát tuyệt trần như vầng thái dương giữa trời cao xán lạn, khi bị màn đêm bao phủ thì mảnh đất ấy lại càng ồn ào náo nhiệt hơn, mang theo chút mùi xa hoa buông thả ăn chơi đặc trưng của niên đại nhân nhả thái bình thịnh trị quá lâu.

Tôi đuổi theo Liễm Trần, lững thững đi dạo bên sông, tới một chỗ rẽ hẹp thì bước lên một cây cầu đá hình vòm.

Thời tiết đầu hạ thay đổi thất thường, chỉ trong chốc lát mây đen đã che phủ trăng sao.

Trong không khí ngập tràn hơi nước ẩm ướt, mặt sông giống như được phủ thấp thoáng một lớp lụa trắng mềm nhẹ.

Mưa phùn lất phất như những sợi tơ, vẽ nên cảnh tượng Giang Nam trong làn mưa sương.

Liễm Trần xòe chiếc ô nan trúc vừa mưa ra, cùng tôi sóng vai đứng ở đầu cầu, nhìn những chiếc thuyền hoa sáng trưng đèn đuốc, lắng nghe tiếng sao trúc du dương.

Tôi nghiêng đầu nhìn y: “Đã động lòng trần rồi sao?”

“Hả?”

“Nhân gian náo nhiệt thế này, so với vẻ trắng toát lạnh tanh trên trời thì vui hơn nhiều, cho nên mới có nhiều thần tiên xếp hàng bạt mạng lao xuống đây chơi.”

Liễm Trần cười, bỗng nhiên có chút cảm khái: “Ngày đó đúng thật ta chưa từng nghĩ rằng, ở một nơi bị nước từ trên trời đổ xuống tàn phá đến nỗi thủng lỗ chỗ như địa giới này, con người lại có thể sinh sôi nảy nở hưng thịnh đến hôm nay”.

“Có lẽ là bởi vì bọn họ vô cùng chăm chỉ”. Tôi tranh thủ thưởng thức rượu đầy thán và trứng gà đỏ mà chủ nhà mời: “Rõ ràng số mạng ngắn ngủi như phù du, thân thể mềm yếu như giun dế, rõ ràng biết chắc sinh ra là để chờ chết, nhưng từng giờ từng khắc đều sống rất tính toán. Huynh cũng thấy đó, chẳng qua chỉ là vài chục năm tuổi thọ, nhưng lại nghĩ ra nhiều ngày lễ nhiều quy củ tập tục như vậy. Họ chỉ hận không thể mỗi ngày mỗi khác, lúc nào nên ăn, lúc nào nên chơi, lúc nào nên gặp phải những chuyện thế nào, nên tặng món quà gì, nên cười ra sao, khóc ra sao... Tất cả đều được chăm chút tỉ mỉ. So với những con người có cách sống tích cực giống như trong cơ thể ẩn chứa một sức mạnh vô cùng to lớn như bọn họ, không cần biết là thần linh, yêu tinh hay quỷ quái, không cần biết là sống lâu hay dưng mãi đến đâu, rốt cuộc vẫn thua kém họ rất rất nhiều.”

“Có lẽ...”. Dường như Liễm Trần nghĩ ngợi, trầm ngâm điều gì đó trong chốc lát, chậm rãi nói: “Là vì bọn họ tin tưởng vào luân hồi, tin tưởng những tâm nguyện kiếp này chưa hoàn thành, yêu hay hận, đều có thể tiếp tục vào kiếp sau. Cho nên nếu nói theo cách này, thì thực ra loài người mới là thể lực bất tử bất diệt thật sự. Suy cho cùng, đâu là chuyển thế bao nhiêu lần, thất hồn lục phách vẫn vĩnh viễn không thay đổi”.

Tôi nhìn y, sau đó chậm rãi bóc vỏ trứng gà đỏ, nuốt ực một phát, ầm ngực thốt lên: “Đối với một quả trứng gà mà nói, không cần biết bên ngoài nhuộm thành màu gì, bên trong vẫn cứ là lòng trắng thật trắng, lòng đỏ thật đỏ. Nhưng đối với một người mà nói, sau khi chết rồi đầu thai, thì không chỉ thay đổi diện mạo, thay đổi thân phận, biến đổi tâm tính, mà còn quên sạch những chuyện trước kia chỉ với một chén canh Mạnh Bà và một cây cầu Nại Hà. Như vậy, nếu đã chẳng còn nhớ gì nữa, cho dù hồn phách vẫn như trước, thì có liên quan gì với người đã chết kia nữa chứ?”

Không biết có phải vì ở trong mưa không, giọng nói của Liễm Trần có chút xa xăm: “Chỉ cần hồn phách còn đó, thì dù sao... cũng vẫn có cơ hội nhớ lại...”.

“Đã vào vòng luân hồi, tức là sống lại một lần nữa, những chuyện đã qua đáng ra nên xóa hết”. Từ khi quen biết tới nay, y chưa bao giờ thực sự tranh luận với tôi chuyện gì, lần này lại bất ngờ kiên định như vậy quả là hiếm thấy. Về tình về lý, tôi có lẽ nên bật cười ha hả rồi kết thúc cho qua mới phải, cũng chỉ là chủ đề

vu vơ tùy hứng nhắc đến mà thôi. Nhưng, tôi lại không nhịn được, thậm chí còn mang theo vẻ lạnh lùng không sao hiểu nổi: “Cái gì mà kiếp trước kiếp này, cái gì mà tình duyên nhiều kiếp, chẳng qua chỉ là lừa mình lừa người mà thôi, chẳng qua... chỉ là một loại ích kỷ tự mình là đúng của một kẻ không muốn quên một người đã bắt đầu cuộc sống mới mà thôi!”.

Liễm Trần trầm mặc một lúc lâu mới nhẹ nhàng mở miệng, không biết là hỏi tôi hay là tự hỏi chính mình: “Là... như vậy sao?”.

“Tự mình ôm khư khư lấy cái thứ đáng ra phải tan thành mây khói, lại còn trăm phương ngàn kế buộc người khác phải nhớ đến những chuyện đã hóa thành tro từ tận đời trước. Đó không phải là ích kỷ, chẳng lẽ lại là yêu?”. Tôi nhìn dòng sông xuân lất phất mưa bụi, chỉ cảm thấy lòng mình bỗng nhiên u ám không hiểu nổi, giọng điệu lại càng thêm chua chát: “Cho dù giống như Tề Mập Chết Tiệt vậy, hi sinh tất cả đổi lấy cho người kia một đời bình yên, sau đó không phải là ích kỷ tự an ủi bản thân chứ? Nếu ta là cô xà yêu đó, nhất định sẽ thà chịu hồn phi phách tán vạn kiếp không còn đường vãn hồi, cũng không muốn sống mà quên tất cả, vô tri vô giác. Mặc dù tình yêu giống như thạch tín làm nát ruột đứt gan, mặc dù cảm hận đã trở thành giò găm trong xương tủy, mặc dù lúc nào cũng như bị dày dọa dưới A Ty địa ngục, ta cũng nhất định phải nhớ cho thật kỹ. Bởi vì với ta mà nói, nếu không thể sống một cách quang minh chính đại, thì chỉ bằng cứ chết một cách gọn gàng dứt khoát cho xong!”.

Gió từ mặt sông thổi tới mang theo hơi ẩm dày đặc, cho dù bây giờ là đầu hạ, vẫn khiến cho người ta lạnh run lên.

Tôi nghe thấy vài tiếng ho nhẹ cổ đờ nén vang lên bên tai, bèn lấy lại bình tĩnh, thoáng nhìn qua, vừa lúc thấy những ngón tay thon dài đang cầm cán ô đã trở nên trắng bệch.

Thế là nỗi u ám trong lòng cũng dần tản đi trong vô thức, tôi thăm thở dài, lập tức đưa tay lên chỉ vào hai ngọn đèn lồng dưới mưa bên bờ sông đối diện, làm một đứa ngốc cổ thử rồi thấy thất bại nhưng thất bại rồi vẫn thử: “Cho nên, làm yêu quái như bọn ta vẫn tốt hơn, đằng nào cũng chỉ có kiếp này mà không có kiếp sau, không cần đối mặt với những chuyện phiền phức như vậy. Huynh nói có đúng không?”.

Một lúc lâu sau, Liễm Trần mới “Ừm” một tiếng rất khẽ

“Được rồi đi thôi, nếu không đôi tiểu oan gia ở nhà lại chứng nào tật nấy cẩu véo nhau thì không có khán giả nào hò hét cổ vũ mất”. Tôi xoay người chậm rãi bước xuống cầu, thông thả nói: “Cậu sói xám và cô thỏ trắng cũng đã nảy sinh gian tình rồi, nói không chừng một ngày nào đó, thần tiên và yêu quái cũng có thể động phòng với nhau ấy!”.

Khả năng mỗi ngày đều bị tôi cho ăn ba bữa trên người thỉnh thoảng lại tăng thêm bữa phụ chọc ngoáy khiến thần kinh tê liệt, Liễm Trần không thèm nhìn tôi mà chỉ im lặng bước tiếp. Nhưng y vẫn chỉ cách tôi khoảng nửa thân để tiện che dù cho tôi.

Xuống dưới chân cầu, trên mặt đường lát đá có một cái hồ nhỏ, bên trong đọng đầy nước mưa

Tôi tình cờ liếc mắt nhìn, thấy ánh lên toàn một sắc đỏ

Giống như là có một lớp khăn hồng, bao phủ lấy tôi vậy...

Sững sốt, dừng chân, nhìn kỹ lại, nhưng chỉ thấy dưới mặt hồ lăn tăn xao động những giọt mưa phùn, trên đầu là chiếc dù nan trúc bọc giấy dầu, che trọn toàn thân tôi, đưa tôi vào một khoảng trời riêng không mưa không gió.

Tôi quay đầu nhìn về phía Liễm Trần, tóc tai y đều đã ẩm ướt. Nghiêng đầu nhìn tôi, y nhẹ nhàng nói: “Sao vậy?”.

Tôi cười đáp: “Hoa mắt”.

(26)

Chúng tôi trở về đến nửa đường thì trời tạnh mưa, ánh trăng mau chóng lộ ra khỏi tầng mây.

Hôm nay tiết trời thật kỳ quặc, giống như đôi trẻ ranh khốn kiếp kia, chẳng lúc nào chịu bình thường cả.

Về đến nơi đẩy cửa ra, tôi giật mình hoảng hốt nhìn Liễu Khiêm đang chải tóc cho Kim Linh. Trong tiểu viện nông gia trước khóm hoa, dưới ánh trăng, bầu không khí êm dịu ấm áp mông lung không gì sánh được.

Nhất định là cách mở cửa của tôi có gì không đúng...

Tôi kinh ngạc chạy qua chỗ hai người họ: “Tiểu Khiêm Khiêm, trong lược của cậu có giấu bọ chó sao?”.

Liễu Khiêm khinh thường liếc mắt nhìn tôi: “Những lúc rảnh rỗi chịu khó phơi nắng nhiều vào, lòng cô thật quá đen tối!”.

“Không phải ta đen tối, mà quả thực chuyện hai người từ chỗ như nước với lửa trở thành găng bó không rời ngay đến quá trình thay đổi cũng không có, khó tránh khỏi khiến người khác kinh hãi. Các người có từng nghĩ đến cảm giác của khán giả không vậy?”

Kim Linh giơ cái gương lên, thoáng nghiêng sang trái, chăm chú nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, thuận miệng giải thích: “Cậu ta đang dạy ta cách chải tóc cho đẹp mà”.

Tôi tiến đến ngắm nghía thành quả tay nghề chải đầu của Liễu Khiêm, vừa trưởng thành vừa linh hoạt vừa dịu dàng, không khỏi thốt lên khen ngợi: “Được đấy thẳng ranh, không ngờ cậu còn có tay nghề này nữa!”.

“Đương nhiên rồi!”. Liễu Khiêm ưỡn ngực tự hào: “Người ta còn bái sư học đạo chân truyền đảng hoàng đấy. Tục ngữ nói thật là hay, một người phụ nữ nếu muốn giữ được chân của một người đàn ông thì phải giết chết cái dạ dày của anh ta, còn người đàn ông nếu muốn chinh phục được một người phụ nữ thì phải nắm được đầu của cô ấy!”.

Tôi trầm mặc: “Vì sao những lời vốn có ý nghĩa da diết được nói ra từ miệng cậu lại trở nên tàn nhẫn thế chứ?”.

Liễu Khiêm tiếp tục kiêu ngạo ưỡn ngực: “Là sói ca của ta nói đó!”.

“Ồ, tên đó đã chinh phục chị thỏ của cậu như vậy đấy hả?”

Cây liễu nhỏ chớp chớp mắt mấy cái: “Ý, các người quen biết nhau sao?”.

Tôi xấu xa chỉ vào Liễu Trần nãy giờ vẫn mỉm cười yên lặng nhìn chúng tôi trêu ghẹo lẫn nhau: “Phụ thân đại nhân cùng chung huyết mạch của cậu quen biết bọn họ sớm hơn cậu, hơn nữa còn hiểu biết một cách toàn diện, triệt để về bọn họ, tuyệt đối không có bất cứ bí mật gì, hoàn toàn chân thành trần trụi với nhau...”.

Còn chưa dứt lời, Liễu Trần đã đỏ bừng mặt lên và bỏ chạy mất rồi. Lòng dạ đen tối của tôi cuối cùng cũng được phóng thích, thật sự rất sáng khoái.

Chỉ trong phút chốc, Liễu Khiêm đã búi xong tóc cho Kim Linh, lại điểm xuyết thêm mấy viên ngọc trai ở giữa, nghiêng đầu quan sát giấy lát, đắc ý nói: “Quá đẹp quá đẹp thật sự là quá đẹp, còn đẹp hơn cô nương xinh đẹp nhất của Phong Nguyệt lâu nữa kia!”.

Kim Linh mừng rỡ: “Thật sao?”.

“Ý ta là kiểu tóc đẹp! Về phần nàng thì...”. Liễu Khiêm bĩu môi khinh bỉ, ề ề nói: “Gà đen có cắm lông phượng trắng thì vẫn cứ là gà đen mà thôi”.

“... Mẹ kiếp, ta giết ngươi!”

Nhìn làn khói bụi lại bắt đầu bốc lên cuộn cuộn trước mắt, tôi khẳng định, cách mở cửa vừa rồi của mình là vô cùng chính xác.

Sau khi Kim Linh đuổi theo Liễu Khiêm vài vòng quanh sân, đã tóm được cậu ta, vừa giơ nắm đấm lên thì đã nghe thấy một tiếng “ai ôi” thảm thiết.

Không biết thẳng lối Liễu Khiêm vô liêm sỉ kia dùng cách nào mà khắc ra được tiếng rên rỉ đau đớn thống thiết rung trời chuyển đất như thế, tôi nghe mà quả thực tinh thần rung động huyết mạch sục sôi, hai tai ù đặc...

So với một người tục tũn xấu xa như tôi, cô nương người chim trong sáng như một đóa hoa trắng đương nhiên cho rằng thất lưng của Liễu Khiêm lại bị đau rồi, thoáng do dự, cuối cùng đành không cam lòng mà thả thẳng nhóc ra, buông lời hung tợn: “Người đợi đấy, đợi khi người khỏe rồi, ta nhất định sẽ đánh cho người một trận để ngay cả mẹ người cũng không nhận ra người!”

Liễu Khiêm chống cái eo thon nhỏ của mình, cười vô cùng đê tiện: “Trời sinh trời nuôi, không có mẹ nên ta chẳng sợ...”

“...”

Một chân lý được đúc rút từ thực tế là khi Kim Linh đấu võ mồm với Liễu Khiêm thì kết quả cũng sẽ giống hệt như khi Liễu Khiêm muốn động thủ với Kim Linh vậy, cô nàng hiển nhiên đã hiểu rõ điều này nhưng đến chết cũng không chịu hối cải, càng đấu càng thua mà càng thua càng đấu, hơn nữa càng thi thì lại càng dũng mãnh, cùng với thằng ranh đê tiện Liễu Khiêm lúc nào cũng khiến người ta muốn đâm kìa, ở một mức độ nào đó quả là có phần rất giống nhau, thực sự là một cặp trời sinh kỳ quặc...

Tôi vừa cảm thấy vừa sót vào phòng giúp Liễu Trần sắp bát đĩa thì Kim Linh bỗng nhiên lon ton chạy tới, ghé đầu đến trước mặt y: “Mau nhìn ta đi nhìn ta đi, có đẹp không có đẹp không?”

Liễu Trần cười gật đầu: “Đẹp”.

Kim Linh nghiêm túc nhắc nhở: “Là tóc, không phải ta”.

Liễu Trần mỉm cười: “Đều đẹp”.

“”Thế nhưng trông ta đen như con gà ác mà.”

“Nói giọng ghê tởm gì đó...”. Liễu Trần đưa tay vén lại lọn tóc vì chạy nhảy mà có chút mất trật tự của nàng, trêu đùa: “Cho dù cô có đen hơn nữa, thì cũng vẫn là một con chim ưng bay liệng khắp chân trời”.

Kim Linh bỗng mở to hai mắt nhìn Liễu Trần rồi nhẹ nhàng cười nói: “Chàng cũng từng nói với ta những lời giống như vậy, chàng nói, phượng hoàng mất lông thì không bằng cả gà, thế nhưng chim ưng không có lông thì vẫn là chim ưng, gọi là điều hâu! Cho nên những loài như phượng hoàng là vô dụng nhất, có lông hay không có lông cũng chẳng bằng chim ưng!”.

Liễu Trần nhất thời hơi ngẩn ra.

Tôi thì lại gần như bật cười thành tiếng, lắc đầu: “Không ngờ, tên cá mè hoa này cũng thú vị thật”.

“Chàng không chỉ thú vị, mà còn vô cùng lợi hại, cho nên ta mới thích chàng như vậy!”. Kim Linh vẩy bím tóc vừa tết của mình về phía Liễu Trần: “Ông cũng vô cùng lợi hại, cho nên ông thấy đẹp, thì nhất định chàng cũng sẽ thấy đẹp!”.

Liễu Trần còn đang ngây người chưa kịp phản ứng, suy nghĩ của cô em người chim đã xoay mười vạn tám nghìn dặm: “A phải rồi, ta tới là muốn hỏi xem, các người có ai biết nướng cá không?”.

Tôi buông tay: “Cô cũng thừa biết, mấy kẻ ở đây đều là lũ vô dụng chỉ biết há mồm chờ cơm. Nếu cô muốn ăn cá, ngày mai ta sẽ mang món cá chua ngọt về cho cô”.

“Không phải ta muốn ăn, mà ta muốn học cách nấu.”

Tôi kinh hãi: “”Tha cho cái bếp đi, nó chỉ là một đồng cỏ tranh thôi mà...””.

Kim Linh nắm tay: “Vì cái dạ dày của người đàn ông trong lòng ta, chỉ có thể đem nó ra làm vật hi sinh mà thôi!”.

“... Vì sao ta lại có cảm giác đảo lộn càn khôn, đàn ông làm mẹ, con đực đẻ trứng thế nhỉ...”

Liễu Trần lúc này thật ra đã lấy lại tinh thần, nhưng y chỉ có thể tiếp tục duy trì vẻ mù mờ không hiểu với cái chủ đề quái dị này.

Còn Liễu Khiêm không biết từ bao giờ đã ngồi chồm hổm ngoài cửa lại bỗng nhiên uể oải phun ra một câu: “May mà người nàng thích không phải loài người, nếu không, chẳng phải mỗi ngày đều phải làm bánh bao nhân thịt người hay sao?”.

Kim Linh tức giận mắng lại: “Người thì hiểu cái quái gì? Cá lớn nuốt cá bé là đạo lý hiển nhiên mà!”.

“Ta chỉ biết là, nếu như ai dám đem canh liêu cây liêu lá liêu rễ liêu vân vân ra luộc hầm xào nướng chế biến thành món ăn, ta nhất định sẽ đánh cái mặt kẻ đó nát bét ra như bùn đất!”

Kim Linh ngây người hồi lâu: “Hình như... cũng có lý. Ở giữa biển khơi há miệng nuốt là một chuyện, trở mắt nhìn đồng loại của mình bị cạo vẩy mổ bụng ném vào chảo dầu lại là một chuyện khác... Nhưng ta vẫn muốn tạo cho chàng một điều ngạc nhiên...”.

Liếc mắt nhìn sắc mặt cô nàng trong nháy mắt đã trở nên u ám, Liễu Khiêm cắn môi lấy hai tay cào đất, cuối cùng thất vọng đứng lên gõ vào trán cô nàng mắng: “Trong cái đầu này không lẽ nhét toàn mấy thứ ngu ngốc bã đậu hay sao, lòng ngay dạ thẳng đến đánh lừa thị giác cũng không biết! Ta thuận miệng là có thể nói ra ví dụ đơn giản nhất, cứ lấy bột mì nặn thành hình con cá bày tỏ thành ý là được không phải sao?”.

Kim Linh lập tức hai mắt sáng ngời: “Ta sẽ đi tìm đầu bếp ở quán rượu ngay!”.

“Thôi xin thôi xin, với cái đầu ngu ngốc của nàng mà không làm đầu bếp tức chết thì cũng lạ”. Liễu Khiêm bĩu môi: “Để ta đi trước học xong rồi sẽ trở về dạy nàng! Chà, trên đời này cũng chỉ có tuyệt đại giai nhân đầu óc thông minh vẻ ngoài đẹp đẽ không gì sánh được như ta mới chịu đựng được con chim ngu ngốc như nàng thôi, hừ!”.

Phản ứng theo trực giác của Kim Linh đương nhiên là tức giận, nhưng mà vừa lên cơn được một lúc, lại bỗng nhiên nhận ra rằng mình có lợi trong việc này, lại còn phải đi cầu cạnh người ta nữa, vì vậy cơ mặt giật giật phân vân trong chốc lát rồi cuối cùng lại quyết định biến chiến tranh thành hòa bình, vô cùng hào phóng vỗ vỗ vào vai thẳng nhóc: “Sau này đến khi người thích nàng liêu nào, ta nhất định sẽ tìm vài con chim nhỏ cho cô ấy, giữ cho trên người cô ấy không có một cái tổ sâu nào hết, trơn mượt bóng láng để người sờ vào là thấy mát mẻ dễ chịu. Thế nào, đủ nghĩa khí chứ?”

Thân thể nhỏ bé của Liễu Khiêm bị vỗ đến xiêu vẹo, thân hình e uột của nó thiếu chút nữa là “rắc” một tiếng ngổm luôn tại trận, khuôn mặt nhỏ trắng bệch dựa vào tường, hơi thở mong manh: “Ta phải cảm tạ tổ tông tám đời chim nhà nàng rồi...”.

(27)

Sau bữa tối, Liễu Trần ở trong thư phòng giúp Kim Linh dung nạp đan dược mới luyện thành, Liễu Khiêm thì biến thành gốc liêu rủ xanh mượt trong sân, làm bộ dạng lạnh lùng thanh cao đang hấp thụ tinh hoa của ánh trăng không được quấy rầy.

Tôi rảnh rồi chẳng có việc gì, liền bưng một chậu nước đến tưới cây làm chút việc tốt.

Mới tưới được nửa chậu, mặt đất chỗ rễ cây đã bắt đầu “òng ọc òng ọc” sủi bọt lên, mấy cành liêu vốn đang nằm ngay đơ chuyên tâm vào công việc cuối cùng bỗng cồ lên với tôi, trong giọng nói mềm mại trong trẻo lộ ra vẻ hoảng hốt bức tức: “Vừa mới mưa xong cô còn cần mẫn tưới nước làm gì chứ? Muốn đìm ta chết đuối hay sao?”.

Tôi không thèm quan tâm, dốc sạch chỗ nước còn lại xuống: “Ồi ngại quá, trượt tay”.

“...”

Liễu Khiêm sắc nước ho khò khè chui ra khỏi mặt đất, nhảy tại chỗ hai cái, vẩy vẩy nước bùn còn sót lại trên rễ cây, cành lá lay động chạy tới một xó khác cắm rễ xuống lần nữa.

Tôi không chịu buông tha mà đuổi theo cậu ta, cù vào vị trí giữa thân cây.

Cây liêu xanh non mềm mại lập tức co rúm run rẩy cả người, cười tới mức hơi thở đứt quãng vẫn không quên buông lời đe dọa: “Dù cô có ăn no rửng mỡ cũng đừng có lấy ta ra làm trò tiêu khiển chứ. Ta trẻ như vậy, dễ thương như vậy mà cô cũng xuống tay được sao, cha nợ con trả gì gì đó, khẩu vị của cô cũng thật nặng quá mà!”.

Tôi ngẩn ra, sau đó cào hai phát thật mạnh vào vỏ cây: “Cậu đúng là tên khốn đáng chết!”.

Liễu Khiêm kêu thảm một tiếng, cuối cùng biến trở về hình người, xoa ngực nước mắt lưng tròng lên án: “Một người véo hông người ta, một người bóp ngực người ta, đôi câu nam nữ các người quả nhiên đều chẳng tốt đẹp gì!”.

Tôi khoanh tay nhưn mày: “Cậu cứ tiếp tục coi thường cái mạng mình đi, có điều đừng trách ta không nhắc nhở cậu, các tiểu cô nương, nhất là những thiếu nữ mạnh mẽ ít trải đời mà lại khoái dùng bạo lực để giải quyết vấn đề thì thường sẽ thích các đại thúc vừa chững chạc vừa lợi hại, tính cách đại khái hoàn toàn tương phản với mình, còn cái loại bạn bè chơi đùa kiểu trẻ con ngổ ngáo, dùng mọi cách bắt nạt trêu người chơi xỏ vắn vắn để thu hút sự chú ý của người khác, thì địa vị ở trong lòng nàng, chẳng qua chỉ là một thằng con trai ẻo lả cái gì cũng hợp chỉ có giới tính không hợp, mãi mãi chỉ có thể dừng lại ở đó mà thôi”.

Liễu Khiêm mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn chăm chăm vào tôi, sau đó giống như quả bóng cao su bị xì hơi, giống như không có khớp xương men theo chân tường mà sụp xuống thành một đồng.

Bộ dạng nhỏ bé đáng thương như vậy khiến tôi nhìn mà không đành lòng chút nào, chỉ có thể thở dài, ngồi xổm xuống bên cạnh cậu ta, chạm vào cánh tay của cậu ta: “Cậu thích cô ấy, đúng không?”.

Liễu Khiêm che miệng khịt khịt mũi, trả lời bằng giọng nói lí nhí: “Có ích gì chứ, người cô ấy thích đâu phải là ta”.

“Thế cậu không biết tìm cách khiến cô ấy thích cậu à, tiến bộ lên chút có được không?”

Không ngờ cậu ta lại lắc đầu không chút do dự.

Tôi vô cùng kinh ngạc: “Tại sao? Chẳng lẽ cả chậu nước vừa rồi đều ngấm hết vào trong đầu cậu rồi sao?”.

Cậu ta im lặng hồi lâu, sau đó từ từ đứng dậy, chấp tay sau lưng nhìn về phía bầu trời: “Tình yêu của người trẻ tuổi, bà già nhất chết chẳng dám làm gì ngoài việc đùa giỡn người khác ra như thím đây không thể nào hiểu nổi đâu”.

Tôi: “...”

Bị Liễu Khiêm đả kích, tôi chỉ có thể mang theo cội lòng đau thương tan nát thung lổ chỗ đi tìm Liễm Trần giải sầu.

Thư phòng vẫn tĩnh lặng như cũ, mùi thơm rất nhẹ của sách thoảng lướt qua.

Trên giường, Kim Linh đã tự ngồi thiền điều tức từ lâu, Liễm Trần ngồi ngay ngắn, tập trung trông chừng, thấy tôi đi vào, y khẽ mỉm cười.

Ánh trăng nghiêng nghiêng chiếu qua cửa sổ, ánh lên vẻ mặt mệt mỏi nặng trĩu khó giấu, tôi nhủ mày: “Huỳnh lại lấy máu làm thuốc hả?”.

Y chậm rãi ra bàn sách gian ngoài, rót chén trà rồi uống, sau đó điềm nhiên trả lời: “Không sao”.

Tôi nhìn cổ tay đã không còn chút vết tích bị thương nào của y, cố nhẫn nhịn nhưng không nhịn nổi: “Vết tích bên ngoài huỳnh có thể xóa hết trong nháy mắt, nhưng không có nghĩa là vết thương này chưa từng tồn tại. Huống hồ nguyên khí của huỳnh đã tổn hao quá nhiều, hiện tại ngay cả nguyên thần cũng không ổn định, nếu còn tiếp tục như vậy, e là biểu hiệu hồ lô y quán của Tên Nát Rượu sẽ bị đập bể trong tay huỳnh mất. Tích chút đức đi, cẩn thận nếu ông ta biết được sẽ liều mạng với huỳnh đó!”.

Khuôn mặt Liễm Trần dường như hơi giật giật, chột rử mi nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Sao nghiêm trọng thế được? Ta tự có chừng mực, cô yên tâm”.

“Ta thì có gì mà không yên tâm chứ, ta chỉ là...” Bỗng nhiên tim tôi đập nhanh không sao hiểu nổi, không dám nhìn vào mắt y, tôi không tự chủ được quay đầu trốn tránh, nhưng mà nghĩ lại, cảm thấy hành động này quá hoang đường, nên tôi hạ quyết tâm, dứt khoát đưa ánh mắt không chút e sợ nhìn thẳng vào y: “Ta không có gì không yên tâm cả, ta chỉ là không đành lòng thôi”.

Y sững sờ: “Cái gì?”.

Con người của Liễm Trần không đen láy trong veo như Dạ Mặc, cũng không long lanh ngấn nước như Liễu Khiêm, mà là một màu nâu rất nhạt, khi y di chuyển con người thì không ai nhận ra, nhưng một khi đã tập

trung đường nhìn vào đầu đó, thì sẽ giống như sông nước Giang Nam chìm trong mưa bụi hôm trước, bụi mưa lất phất, từng tầng từng tầng, ngay cả mặt nước khi có chiếc thuyền con bồng bênh nổi bên trên cũng khó có thể thấy được rõ ràng có sóng nước lăn tăn hay không chứ đừng nói đến nơi sâu nhất dưới đáy nước.

Mà không biết có phải ảo giác hay không, mỗi khi y chăm chú nhìn tôi, thì tôi dường như luôn có cảm giác rạo rực khó nói nên lời, giống như đáy nước không thể thấy được kia. Thật ra, đang chôn một nắm tro tàn, cho dù không cách nào bùng cháy trở lại, nhưng vẫn giữ lại chút hơi ấm mong manh, mang theo nỗi niềm không cam chịu dù đã kiềm chế đến cực hạn mà vẫn không kìm nén nổi, cứ như vậy kéo dài hơi tàn cả ngàn vạn năm.

Thời khắc này, Liễm Trần lại nhìn tôi như vậy, trái tim yếu đuối vốn đã lung lay của tôi đêm nay lại bắt đầu không chịu nổi, chỉ có thể áp ứng: “Ồm... Ý của ta là, ta tính nắm tay trên người yêu của bạn tốt của huynh, sợ huynh không đành lòng...”.

Y lại ngẩn ra, ngơ ngàng trong giây lát rồi lập tức quay đi không nhìn thẳng vào tôi nữa, cúi đầu, nhếch khóe môi nhợt nhạt đến vô sắc: “Sẽ không đâu”.

Lần này đến lượt cả tôi cũng ngây ra: “Huynh có thể hiểu ta đang nói gì sao? Ngay cả ta cũng không biết mình đang nói gì nữa...”.

Cúi người mở trang giấy ra, y cầm bút lên chấm vào nghiên mực, thản nhiên nói: “Nếu như hai đứa trẻ đó có thể ở bên nhau, chắc hẳn Côn Bằng cũng rất vui vẻ”.

“Thật hả? Lẽ nào huynh không nghĩ nếu Kim Linh đã từng thích Côn Bằng, thì sẽ không thể nào thích người khác được nữa, mà huynh là bạn tốt của Côn Bằng thì nên lập cho cô ấy một cái đèn thờ trình tiết giống như loài người vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều phải nghiêm ngặt giữ gìn, giống như Tề Nát Rượu làm với ta trước đây đó... Ồ?”. Nói đến đây, tôi bỗng nhiên sáng lòng^[6] hiểu ra: “Ồi chao toi rồi! Lẽ nào cha đó cũng là vì ai đó mà...”.

[6] Nguyên văn là “phúc chí tâm linh”, nghĩa là phúc đến thì lòng cũng sáng (khi vận may đến thì người ta cũng linh hoạt không ngoan hơn)

Mạch suy đoán của tôi bị một tiếng gọi nhẹ của Liễm Trần cắt đứt: “Tiêu Dao, cô xem bức họa này thế nào?”.

Tôi chớp chớp mắt, xoa xoa mũi, đáp một tiếng rồi ghé đầu tới xem.

Cảnh tượng được vẽ trên tờ giấy chính là cảnh lúc trước chúng tôi nhìn thấy khi trở về đẩy cửa ra.

Thiếu niên cúi đầu vén tóc, thiếu nữ ôm kính tự soi mình. Mái tóc đen mượt như thác nước của nàng chảy qua ngón tay của thiếu niên, ánh mắt thiếu nữ tình cờ gặp ánh mắt thiếu niên trong gương, hai người nhìn nhau cười lơ đãng..

Tôi cúi đầu nhìn bức tranh: “Huynh nghĩ Kim Linh đã động lòng rồi?”.

Liễm Trần đặt bút xuống, đợi nét mực khô dần, cân nhắc trong giây lát rồi đáp: “Chỉ có thể nói, cần phải cho bọn họ thêm chút thời gian”.

Tôi thoáng chần chừ: “Chỉ mong là vậy...”.

“Sao thế?”

“À, không có gì”. Tôi cố nén bất an, mơ hồ hỏi: “Huynh tính cứ tiếp tục giấu giếm cô bé như vậy sao?”.

“Thật ra cũng không thể nói là giấu giếm hay không giấu giếm, chẳng qua chỉ là có một số chuyện, không biết có lẽ sẽ tốt hơn. Mà có một số chuyện, trôi đi theo thời gian, rồi cũng sẽ từ từ nhạt phai, rơi vào quên lãng”. Liễm Trần giống như luôn hiểu được những lời nói mơ hồ của tôi: “Mà đây, hẳn cũng là ý của Côn Bằng”.

“Cho nên lão ta mới không nói không rằng mà biến mất luôn, mặc cho nàng chim ngốc nghếch Kim Linh giống như con ruồi không đầu tìm lão suốt mấy trăm năm? Đây quả thực là loại người điển hình không chủ động, không cự tuyệt, vô trách nhiệm...!”

Mặc dù tôi vẫn còn lý trí, cố nuốt trở lại mấy lời khó nghe sau cùng, nhưng hiển nhiên Liễm Trần có thể đoán ra ý tứ trong lời nói của tôi, ấn đường nhất thời cau lại. Im lặng một lát, cuối cùng chỉ cười méo mó, chua chát nói: “Chuyện xảy ra quá nhanh, huynh ấy chỉ là, không kịp mà thôi”.

Cái gì không kịp chứ? Nếu không kịp, thì sẽ thế nào, có thể thế nào đây?

Mấy vấn đề này tôi không hỏi nữa, việc đã đến nước này, kết cục đã định, giả thiết có nhiều nữa thì cũng chỉ phí công mà thôi.

Thực ra, chuyện tôi muốn hỏi Liễm Trần nhất là, huynh hết lòng hết sức với Kim Linh như vậy, chỉ đơn thuần là vì muốn thay người bạn đã chết chăm sóc cho cô ấy, hay là muốn mượn chuyện này để bù đắp gì nữa? Cái chết của Côn Bằng, có phải có liên quan gì tới huynh không?...

Nhưng, rốt cuộc cũng không hỏi ra miệng được.

Nguyên nhân suy cho cùng, chẳng qua là vì không đành lòng.

Không đành lòng thấy Liễm Trần khổ sở, càng không đành lòng biết rõ chân tướng.

Vừa vặn lúc này, trong phòng phát ra tiếng động cho thấy Kim Linh đã điều tức xong, Liễm Trần vội vàng đi kiểm tra, tôi đang định đi theo, lại liếc mắt thấy bức họa trên bàn, trong đầu liền nghĩ không chừng còn có thể dùng nó lừa gạt tổng tiền Liễu Khiêm một phen.

Kết quả trong lúc cuộn bức tranh tôi vô ý đụng phải nghiêng mực làm một ít mực nước sánh ra, thấy bên cạnh còn xếp cả chồng giấy, sợ mực dây vào, tôi vội vàng cầm lên đặt vào trong ngăn tủ, tính lau khô bàn trước đã.

Trong ngăn kéo có xếp vài bức tranh chữ mà Liễm Trần viết trong lúc nhàn hạ ngày thường, tôi trước nay đều không có hứng thú với mấy thứ nghệ thuật không thể ăn không thể uống được này, nên không thể kiên nhẫn mà xem tỉ mỉ được, vừa định đóng học tủ lại, động tác đã tiến hành được một nửa thì đột ngột dừng lại.

Bức tranh được đặt ở dưới cùng trong học tủ, bị lộn sắp xếp giấy tờ này của tôi làm trải ra quá nửa.

Là một bức tranh thủy mặc vẽ nhân vật hết sức đơn giản, người được vẽ là một nữ tử với bộ dạng lười biếng đang đứng ở tiểu viện nông trang, chỉ vài nét bút rất đơn giản, mà trông lại sống động vô cùng.

Ăn mặc trang điểm, đường nét ngũ quan, thậm chí nụ cười bàng quan bất cần, rõ ràng đều giống tôi y như đúc.

Nhưng gương mặt đó mặc dù là cười đến không còn hình tượng, nhưng vẫn không mấy may giảm bớt chút sắc bén uy hiếp kín đáo, hoàn toàn không nét tương đồng nào với thứ phế vật ăn tạp chờ chết như tôi.

Người trong tranh, là tôi, mà cũng không phải là tôi.

Giống như, sau lần đầu gặp mặt Liễm Trần trong hồ lô của Tên Nát Rượu, tôi đã từng gặp phải giấc mơ kia, nam tử đứng ở bên cạnh tôi tuy mang dáng dấp của y, nhưng thần sắc vô bi vô hỉ lại vô cùng lạnh lẽo xa cách.

Người trong mộng, là y, cũng không phải là y.

8. Chương 8

(28)

Liễu Khiêm quả nhiên chỉ mất vài ngày đã học xong tay nghề nấu bếp tài tình, có thể sử dụng gần như toàn bộ những nguyên liệu nấu ăn không phải là cá làm thành hình dạng cá, hơn nữa sắc, hương, vị đều rất tuyệt vời.

Mà Kim Linh cũng quả không phụ sự mong đợi của mọi người, hoàn toàn không có tay nghề nấu cơm canh thiên phú, những thứ cô nàng chế biến ra khiến người ta không dám ăn, thậm chí còn chẳng dám nhìn nữa...

Ngay cả Liễm Trần cũng không chịu được, đem chân lý “ai cũng có sở trường sở đoản” ra khuyên nhủ cô nàng đừng có lãng phí lương thực nữa, chỉ có Liễu Khiêm là vẫn cứ liều chết không chịu bỏ cuộc.

Ngồi xổm trên nóc nhà nhìn xuống căn bếp đáng thương không biết là lần thứ mấy bị vùi trong biển lửa, tôi phe phẩy chiếc quạt hương bồ, ngửa mặt lên trời thở dài: “Thế gian tình cảm của bọn trẻ bây giờ, ta quả thực không hiểu nổi nữa...”.

Còn Liễm Trần ở thư phòng đọc sách thì chỉ im lặng bình thản, lâu rồi thành quen, ném ra một pháp quyết dập lửa, rồi tiện tay biến căn bếp đã bị đốt thành tro trở về nguyên dạng.

Như thường lệ, cây liễu nhỏ vừa luống cuống tay chân dập lửa trên người mình, vừa chửi mắng tên đầu sỏ gây chuyện chính là cô nàng chiến hữu ngu như lợn ngu đến độ gấu chó cũng phải cúi đầu chịu thua, vừa cùng Kim Linh mặt mũi đen như than lặn ra khỏi biển khói lửa ngút ngàn.

“Ta biết nào chim nhỏ, về mặt trí tuệ không thể ôm hi vọng quá lớn, nhưng nàng cũng ngu ngốc quá đáng quá thể rồi đấy!”

“Thôi đủ rồi đấy, sao không nói người dạy quá kém hả?”

“Cho dù có mời Khổng phu tử đến dạy thì ông ấy cũng phải khóc mà chết ngay trước mặt nàng thôi.”

“Người mà còn lải nhải là ta không học nữa đâu đấy!”

“Ôi, làm ta sợ muốn chết, cứ như người ta cầu xin nàng học không bằng... Này, nàng đi đâu đấy? Ê ê, trở lại cho ta!... Ta xin nàng đó, cho ta một cơ hội nữa đi mà nữ hiệp!”

“Coi như ngươi biết điều! Phải rồi, lần sau ngươi tránh cái bếp lò ra xa một chút, lần nào cháy bếp cũng là do cái khúc gỗ mục như ngươi gây ra cả, đều là lỗi của ngươi!”

“... Xin hỏi ta có thể nói tục không? Không thể hả? Vậy ta đây không còn gì để nói nữa rồi.”

“...” Gió thu nhẹ thổi, tôi lấy tay che trán nhìn lên vầng mặt trời không còn gay gắt nữa, bỗng nhiên cảm thấy trong viện mặc dù không ngày nào là không xảy ra vài trận hỏa hoạn, nhưng so với những ngày đầu thì dường như đã tĩnh lặng hòa thuận hơn rất nhiều. Phải chăng là bởi vì, Kim Linh hình như đã mấy ngày không mắng người cũng không đánh người? Đương nhiên, chữ “người” này đặc biệt dùng để ám chỉ một tên tiểu tiện nhân...

Cho nên, nói không chừng nếu cứ tiếp tục như vậy, tình huống mà lần trước Liễm Trần nhắc tới cũng không phải không có khả năng trở thành sự thật. Nếu thật sự như vậy, có khi cũng là một kết cục tốt.

Chớp mắt đã lại hơn chục ngày trôi qua, cảnh lá khê nhuộm vàng.

Ngoài việc chuyên tâm làm thầy giáo truyền thụ nghề bếp núc cho Kim Linh, bước lên con đường thất bại một đi không trở lại, Liễu Khiêm thỉnh thoảng cũng chạy đến Phong Nguyệt lâu thăm thú các bóng hồng. Thường thì tiện thể cậu ta sẽ học thêm những kiểu bôi tóc mới nhất hoặc bí quyết chăm sóc da, sau đó trở về thí nghiệm trên người Kim Linh.

Đối với chuyện một sinh vật giống đực mà lại có thể cần mẫn trên phương diện này như vậy, hơn nữa còn đạt được kết quả rất khả quan, Liễm Trần nửa vui đùa nửa nghiêm túc có chút lầy lăm khó hiểu.

Tôi nghiên cứu món đồ chơi mà Liễu Khiêm dùng phấn hoa và mật ong điều chế thành, nghe đâu có thể khiến cho da vừa trơn nhẵn vừa mịn màng, thuận miệng nói: “Ta thì lại cảm thấy những thứ thiết yếu cho cuộc sống gia đình mà chàng trai trẻ chân thành này chuẩn bị đều rất tốt, rất phù hợp với cuộc sống”.

Liễm Trần thấy tôi nhiệt tình bôi qua bôi lại trên mặt mình, biểu cảm có vẻ rất phân vân, nhìn một hồi lâu cuối cùng vẫn nhịn không được mà nói: “Cô nên bôi ít thôi, cẩn thận lại dẫn sâu dất kiến đến, nếu gặp phải ong mật thì nguy to, nếu là ong vò vẽ...”.

Tay của tôi lập tức run run, suýt nữa thì bôi cả lên tai: “Miệng của huynh sao càng ngày càng bậy bạ vậy?”.

Y cong khóe môi, nhướn mày: “Đại khái, cũng có chỉ có thể giải thích là gần mực thì đen thôi”.

Tôi chỉ có thể dừng việc trang điểm lại, bưng chậu nước sạch đến rửa mặt: “Có bản lĩnh, huynh làm đèn ngược lại khiến bọn ta càng ngày càng sáng ấy”.

“Cái gì mà đèn chứ...”. Y cười lắc đầu, đưa tay giúp tôi lau sạch vết phấn còn lại trên mặt: “Không phải vẫn nói, học cái tốt thì khó, học cái xấu thì dễ sao”.

Tôi lấy tay áo lau mặt, nhìn y lúc khom lưng rửa tay, bờ vai hiện ra đường cong gầy gò mà mạnh mẽ, không khỏi thấp giọng hỏi: “Vậy huynh nghĩ mình bây giờ tốt hơn, hay trước đây tốt hơn?”.

Liêm Trần ngẩn người, đứng thẳng dậy, có chút kinh ngạc: “Lẽ nào mấy tháng nay ta thực sự đã thay đổi rất nhiều sao?”.

Áo trường sam trắng mượt dưới vạt dầm trời quang ánh lên nụ cười ấm áp trên gương mặt, trời quang mây tạnh khắp nơi thoáng đãng không còn chút mịt mù.

Tôi nhắm mắt, sau đó miêng cong mắt lé ngắm nghía y từ trên xuống dưới, gật đầu: “Đúng vậy đấy, càng lúc càng mất hồn rồi đó đại mỹ nhân ạ”.

Hiện giờ Liêm Trần cơ bản đã miễn dịch với mấy lời đùa giỡn của tôi, chỉ cảm thấy không biết phải làm sao: “Cô đó, lại nữa rồi”.

Tôi nặng nề thở dài: “Ta cũng đâu muốn lôi chiêu này ra với huynh, nhưng làm cách nào được chứ, có thừa tà tâm lại không có gan làm kẻ trộm, đành giống như Tiểu Khiêm Khiêm nói vậy, ta cũng chỉ có thể nói cho sướng miệng thôi”.

Y vô thức đáp lại: “Chẳng lẽ cô còn muốn...”.

Lời vừa dứt ra khỏi miệng đã cảm thấy không ổn, vành tai y tức khắc đỏ lên. Y không để ý đến tôi nữa, tự thay nước trong chậu, lại cúi đầu vắt khăn mặt đưa qua cho tôi.

Tôi cười hì hì rồi đón lấy, tiện đó cũng biết điều mà dừng trò đùa lại, tiếp tục chủ đề vừa bị chuyển hướng: “Người đời đều nói, phải có hùng tâm tráng chí đạt được công lao thành tựu to lớn thì mới xứng đáng là thân nam nhi, nhưng từ cổ chí kim, thật sự công thành danh toại có được bao nhiêu người? Mà một khi đã trở thành nhân vật lớn, thì sẽ phải đeo trên lưng vinh nhục của cả gia tộc, thậm chí hưng suy của cả một quốc gia, số phận của hàng ngàn hàng vạn con người, không chỉ là ba bữa ăn no của một gia đình nữa. Đương nhiên, năng lực càng lớn thì trách nhiệm càng nhiều, tất cả đều là lẽ thường tình mà thôi. Nhưng đối với người nhà, nhất là vợ con của họ mà nói, e rằng đó cũng không phải chuyện đáng hạnh phúc gì”. Dừng lại chốc lát, tôi mở chiếc khăn mặt ra, đặt lên đầu ngón tay xoay xoay mấy vòng: “Dù sao thì với ta mà nói, có người hết lòng hết dạ chỉ quan tâm ta ăn có nó không mặc có ấm không có vui vẻ hạnh phúc hay không bên cạnh ta là tốt rồi, ta chịu không nổi loại người vĩ đại trong đầu chỉ toàn là suy nghĩ về hạnh phúc thiên hạ lợi ích chúng sinh”.

Liêm Trần lặng thinh một lúc lâu, sau đó mỉm cười, nhưng rõ ràng là có ý trốn tránh vấn đề: “Ý của cô là, hai người bọn họ...”.

Tôi dừng động tác trên tay, ngắt lời y: “Hiện giờ vẫn rất khó nói”.

“Vì sao?”

Kim Linh rõ ràng vẫn mang tính cách của trẻ con, mà trong mắt trẻ con, chỉ có thể nhìn thấy những đại anh hùng lợi hại, như Côn Bằng, như huynh. Những điểm tốt của Liễu Khiêm... đại khái cũng chỉ có thể chờ nhiệt huyết của tình yêu xuất phát từ sự sùng bái giảm dần theo thời gian, đợi đến khi quay đầu lại, có lẽ mới phát hiện ra được, ví dụ như ta bây giờ vậy”. Tôi bắt lấy chiếc khăn mặt đang rơi xuống, quay đầu nhìn Liêm Trần đã lại một lần nữa rơi vào thinh lặng: “Vết thương của Kim Linh thật ra sớm đã lành lại không còn vấn đề gì nữa phải không?”.

Y gật đầu.

“Như vậy tiếp theo, cứ để cho hai người họ tiếp xúc với nhau xem, chuyện kiểu thế này, huynh không giúp được gì hết đâu.”

Y thoáng ngập ngừng, rồi lại gật đầu.

“Chúng ta cũng đến lúc nên khởi hành rồi...”. Tôi nheo mắt nhìn về phía chân trời xa xa nơi núi Côn Lôg tọa lạc: “Bởi vì ta bỗng nhiên có chút nhớ Dạ Mặc, thằng nhóc ấy tuy bản lĩnh cao cường nhưng hoàn toàn không có chí lớn gì, cả ngày chỉ suy tính làm thế nào theo ta cùng ăn cùng uống cùng chơi bởi phóng túng cho hết đời”.

Lần này, y rút cuộc mở miệng, nhẹ nhàng đáp lại: “Được”.

Y vừa dứt lời, Liễu Khiêm rời nhà vào thành từ sáng sớm đột nhiên lao vọt đến, vẻ mặt vô cùng hốt hoảng.

Tôi bị cậu ta dọa cho giật cả mình: “Người làm gì đấy, ban ngày ban mặt gặp quỷ sao?”

Cậu ta không để ý đến tôi, chỉ nhanh như cắt đóng thật chặt cửa lại, rồi lập tức không còn đứng vững được nữa, mềm nhũn người ra ngã nhào xuống đất, giọng nói run rẩy đứt quãng: “Ta ta... ta nhìn thấy một vị... thần tiên... bắt sói ca và thỏ tỷ... bắt bọn họ...”.

Trong lòng tôi lập tức vô cùng căng thẳng, lao về phía trước hai bước, đỡ lấy thân thể như lá rụng trong gió của cậu ta: “Từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?”.

“Bắt bọn họ... rồi rút gân, lột da, róc xương, thu hồi hồn phách của họ vào một cái bình, nói là muốn luyện hóa...”. Liễu Khiêm run run đôi môi trắng bệch, đôi mắt tròn to thất thần lảng lẽ nhìn tôi: “Thần tiên kia nói, bọn họ là yêu quái, cho nên giết chết không cần luận tội, vì dân trừ hại thay trời hành đạo... Những người thường ngày thân thiết với bọn họ như huynh đệ tỷ muội, đều đứng một bên nhìn... còn... còn vỗ tay trầm trồ khen hay... Sói ca liều mạng muốn che chở cho thỏ tỷ, thế nhưng bảo vệ không nổi... Tới sau cùng, chỉ còn lại một đồng bầy nhầy, hai con mắt vẫn còn nhìn thỏ tỷ... Thỏ tỷ thì vẫn hướng về phía huynh ấy mà cười, cười mãi không thôi... cuối cùng, thỏ tỷ cũng... Ta không hiểu nổi, vì sao lại như vậy? Bọn họ đâu có hại người, ta cũng không có, lẽ nào bởi vì trời sinh chúng ta làm yêu, chính là thứ xấu xa, cho nên phải giết sạch chúng ta sao...”.

Tôi thở dài, vỗ lên vai cậu ta, không biết phải nói gì.

Liễu Trần ở phía sau cũng không lên tiếng.

Mà Kim Linh không biết từ bao giờ đã từ trong phòng chạy ra, lớn tiếng hỏi: “Người không làm gì sao?”.

Liễu Khiêm có chút không hiểu ngắc đầu nhìn cô ấy: “Ta... ta nên làm cái gì?”.

“Bọn họ là bằng hữu tốt của người, sao người có thể trở mặt nhìn bọn họ chết như vậy chứ?”

“Nhưng... ta đâu phải là đối thủ của vị tiên kia...”

“Thì sao? Gặp phải kẻ địch, biết rõ không đánh lại cũng tuyệt đối không thể lui, đó mới là anh hùng thật sự, là đại trượng phu chân chính! Người...”. Kim Linh giậm giậm chân, giọng điệu đầy căm hận: “Thật vô dụng!”.

Liễu Khiêm thoáng sững sốt, ánh mắt hoảng sợ đến mức gần như trống rỗng dần khôi phục lại sức sống, nhưng sắc mặt lại càng trắng bệch. Cậu ta chống tường từ từ đứng lên, bỗng nở một nụ cười cực kỳ ngẩn ngui, giọng khàn khàn trầm thấp hỏi một câu: “Nàng mong ta lúc đó cứ xông thẳng lên phía trước, rồi cũng rơi vào kết cục bị lột da, rút gân, hồn phi phách tán đúng không?”.

Kim Linh bỗng nhiên ngẩn người: “Ta không có ý này...”.

“Nàng chính là ý này!”. Liễu Khiêm trước nay vẫn luôn cọt nhả đùa giỡn ăn nói nhỏ nhẹ đột nhiên cất cao âm lượng, nắm tay tròng mắt nhìn Kim Linh, gần như bất cần mà rộng to hơn: “So với người mà nàng thích, ta đương nhiên chẳng phải đại trượng phu hay anh hùng chân chính, ta chỉ là thứ đồ nhu nhược nhất gan, chỉ dám trốn trong đám người trở mặt mà nhìn bằng hữu của mình chịu chết, sau đó còn bị dọa cho sợ đến tè ra quần rồi trốn trở về đây!... Cho nên là? Cho nên là trong lòng nàng ta nên chết đi cho xong? Cho nên... cho nên ta không chỉ không xứng với nàng, mà không xứng được cả sống nữa đúng không?!”.

Kim Linh lập tức dờ dẩn ra.

(29)

Liễu Khiêm hét xong câu đó, tự mình cũng không biết gì nữa, nhất thời đứng đơ tại chỗ bất động.

Còn Kim Linh thì giống như bị một cây côn đánh thẳng vào đầu, dường như cả tròng mắt cũng không chuyển động được, hoàn toàn bất động.

Hai người bọn họ biến thành hai khúc gỗ không nói năng cũng không động đậy gì, tôi và Liễm Trần làm khá giả đứng xem liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết làm gì hơn ngoài đứng nhìn bọn họ.

Bốn sinh vật sống cứ đứng ngây ra thành một vòng như thế mà nhìn nhau, gió thổi từng cơn, thi thoảng có vài chiếc lá ngô đồng từ ngoài sân bay đến, lượn một vòng rồi đáp xuống giữa chúng tôi.

Cuối cùng, khi một chiếc lá rụng gần như bám vào mũi Kim Linh trượt xuống, cô ấy bỗng nhiên giật mình thức tỉnh, đồng thời mắng to: “Mẹ kiếp, người lại đùa giỡn ta!”

Liễm Khiêm chớp chớp mắt, vẫn còn dờ dẫm: “Hả?”

“Người sao lại thích ta được chứ? Sao người có thể thích ta? Thích một người đầu có giống như người! Chuyện này mà cũng có thể mang ra nói nhăng nói cuội đùa giỡn cho vui người quả nhiên là một tiểu tiện nhân không hơn không kém!”

Kim Linh vừa gào xong liền xoay người bỏ đi, Liễm Khiêm giờ mới hoàn hồn, vội vã định kéo cô nàng lại, nhưng đã bị cô nàng trong cơn tức đưa tay đánh một chưởng vào ngực, lưng Liễm Khiêm đập mạnh vào tường, lập tức phun ra một dòng máu tươi.

Sự việc xảy ra quá đột ngột, tôi và Liễm Trần đều không kịp phản ứng gì.

Mà đã lâu không động thủ với người khác, Kim Linh hoàn toàn không biết pháp lực của mình đã tăng thêm ngàn năm tu vi, hiển nhiên càng không ngờ tới sẽ có kết quả như vậy, ngạc nhiên nhìn vào bàn tay mình trong chốc lát, sững sờ nói: “Người... sao người có thể dễ dàng bị đánh như thế chứ?”

Liễm Khiêm chặt vật lăm mới đứng vững được, đưa tay lau đi vệt máu bên môi, vừa ho vừa thở hổn hển rồi nở nụ cười, trong giọng nói tràn ngập sự trào phúng mỉa mai: “Đúng vậy, ngay cả làm cái cộc gỗ cho nàng luyện công cũng không ra hồn, ta thật sự quá vô dụng, thật lòng xin lỗi nàng”.

Kim Linh đột ngột dương mắt nhìn cậu ta, giống như vô cùng tức giận, mím thật chặt môi, hồi lâu không lên tiếng.

Tôi thật sự không nở nhìn đôi tiểu oan gia mới bắt đầu yêu thương nhau đã tàn sát nhau như vậy, không thể làm gì khác hơn là thở dài rồi tiến tới hòa giải: “Được rồi được rồi, mỗi người nói ít đi một câu có được không, mới yên ổn được có vài ngày, lại muốn căn nhà này bật ngói gà bay chó sủa có phải không?”

Liễm Trần cũng nhẹ nhàng nói với Liễm Khiêm: “Cô ấy không cố ý đâu, cậu đừng tức giận. Theo ta đến thư phòng đi, để ta xem vết thương của cậu thế nào”.

Liễm Khiêm đưa mắt nhìn Kim Linh thật lâu, cuối cùng không nhiều lời nữa, cúi đầu đi theo phía sau Liễm Trần. Nhìn từ phía sau, bóng lưng cậu ta vì đau mà ôm ngực thoáng khom xuống, thân hình vốn đã gầy yếu càng lộ vẻ đáng thương hơn.

Kim Linh trước sau vẫn không nhúc nhích, chỉ trân trân trừng mắt nhìn nơi Liễm Khiêm vừa đứng. Đến khi tôi đang hoài nghi không biết có phải cô ấy định nhìn thủng cả bức tường ấy không, thì Kim Linh mới đột nhiên khí thế hùng hục xuyên tường lao ra, đồng thời biến hình, kêu lên một tiếng ngút trời, rồi vỗ cánh bay đi.

Tôi nhìn chằm chằm vào dáng người tiêu chuẩn kia mà trầm mặc một lát, sau đó mới hô một tiếng vang vọng trời cao: “Lại tính sai phương hướng rồi cô nương ơi!”...

Ý đồ thực hiện hành động vĩ đại là đi tìm vị tiên kia báo thù của Kim Linh đã bị chứng mù đường của mình trì hoãn lại, sau đó bị Liễm Trần giải quyết tận gốc.

Lý do của Liễm Trần hết sức đơn giản: “Có ta ở đây, không cần đến cô phải đi mạo hiểm”.

Có lẽ đúng là y có một số điểm giống với Côn Bằng, nên khi Kim Linh đối mặt với y thì dễ kiềm chế tính khí nóng nảy hơn, ngoan ngoãn như một chú chim sẻ nuôi trong nhà vậy.

Buổi chiều, Liễm Trần đi ra ngoài dạo một vòng, mang về một chiếc bình sứ nhỏ.

Liễu Khiêm vừa nhìn thấy, hai mắt đã rục rỡ bỏ nhào tới: “Chính là cái này, hồn phách của sói ca và thổ tỷ chính là ở trong này!”.

Liễm Trần xoa xoa đầu cậu ta, mỉm cười: “Yên tâm đi, ta đã đưa bọn họ trở lại núi rừng, chỉ cần họ chăm chỉ tu luyện, không cần đến trăm năm là các cậu có thể gặp lại nhau rồi”.

Liễu Khiêm cuối cùng đã khóc òa lên.

Kim Linh đứng ở cạnh đó nhìn cậu ta, mấp máy khóe môi, giống như muốn dỗ dành, nhưng rốt cuộc vẫn không thể mở được miệng.

Tôi liền hỏi: “Người kia là thần tiên gì vậy?”.

Liễm Trần lạnh nhạt đáp: “Chẳng qua là một người tu đạo có chút bản lĩnh mà thôi, chưa được chứng vào hành thần tiên. Huống hồ sát tâm nặng như vậy, cũng không xứng đáng làm tiên. Ta đã phế đi đạo hạn của hắn, đánh vào địa phủ nhập lại vòng luân hồi rồi”.

Tôi nhìn Liễu Khiêm và Kim Linh, gật đầu, không hỏi thêm gì nữa.

Đêm đó, tôi một mình đến gian phòng của Liễm Trần, nói thẳng vào vấn đề: “Hồn phách của sói yêu và thổ tinh, có thật sự là vẫn còn hay không?”.

Y sững lại: “Sao lại hỏi như vậy?”.

“Bởi vì huynh đã từng nói, cái gọi là thiên đạo chẳng qua là kẻ mạnh ức hiếp kẻ yếu. Nếu đã như vậy, kẻ yếu chết trong tay kẻ mạnh, vốn là đạo lý hiển nhiên, chẳng có gì phải oán hận hay bất bình cả. Cho dù huynh là nghĩ cho Liễu Khiêm hay niệm tình trước đây tốt xấu gì cũng từng có duyên gặp họ mấy lần mà bằng lòng ra tay, nhưng cùng lắm cũng chỉ là dạy dỗ một trận mà thôi, cùng lắm là hủy đi vài phần tu vi của kẻ đó, sao nghiêm trọng tới mức khiến hắn đầu thai lại lần nữa được?”

Tôi đi tới bên cạnh bàn, cầm chiếc bình sứ nho nhỏ lên, chỉ cảm thấy trong lòng nhất thời nghẹn lại, giống như có vô số sự phẫn uất căm giận ập vào mặt rồi lại bị thứ gì đó thắt chặt lại, chỉ có thể phí công mà gặm rỗng thét gào, rồi lại càng tăng thêm hận thù khó mà hóa giải.

Mà kiểu oán hận này, tôi còn mơ hồ cảm thấy như chính mình cũng đã trải qua, Thậm chí, còn mãnh liệt dữ dội gấp ngàn lần, vạn lần như vậy nữa...

Vừa lúc này, Liễm Trần từ sau lưng tôi đưa tay ra lấy mất chiếc bình nhỏ, lại nắm lấy vai tôi, xoay tôi nửa vòng, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm vào trán tôi, truyền một dòng pháp lực ôn hòa ấm áp vào ấn đường của tôi, đè nén lại nỗi buồn bực nóng nảy không hiểu từ đâu đang sục sôi trong huyết mạch: “Chiếc bình này chính là pháp khí chuyên để luyện hóa hồn phách, một khi đã bị bắt vào đó, thì chắc chắn không có cách nào cứu vãn được. Người nọ đúng là dùng sát nghiệp để tích lũy công đức, quả thật rất đáng chết!”. Dừng lại một lát, rồi y nhỏ nhẹ nói: “Lúc này ta nói như vậy, là vì không muốn Liễu Khiêm quá tự trách mình, cũng... coi như cho cậu ta một hi vọng”.

Tôi nhắm nghiền mắt lại, khẽ nhếch khóe môi: “Cảm tạ, làm khó huynh phải đối tốt như vậy với một tiểu yêu quái rồi”.

Ngón tay y lập tức khẽ run lên, giọng nói nghẹn ngào: “Tiêu Dao...”.

“Xin lỗi, không phải ta nhắm vào huynh, ta chỉ là...”. Tôi khẽ cắn môi, mở to mắt nhìn thẳng vào y: “Ta chỉ là nghĩ lại, lần đầu gặp bọn họ ở Phong Nguyệt lâu, sói yêu rõ ràng bị huynh dọa cho sợ muốn chết, nhưng vẫn che chắn cho thổ tinh ở phía sau. Còn nữa, ngày ấy lúc ở đầu cầu, trời đổ mưa, sói yêu thả đèn trên sông, lần nào cũng chưa trôi được bao xa thì đèn đã tắt ngấm, cậu ấy xấn ống quần hăm hở lội xuống nước, vớt đèn lên, bỏ lên bờ đốt lại, rồi lại thả xuống lần nữa, đèn lại tắt, cậu ta lại vớt... Không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, giống hệt như một kẻ ngốc vậy, chỉ vì muốn nâng thổ tinh bên cạnh được vui vẻ và nở nụ cười rạng rỡ... Tình yêu của bọn họ có khác gì so với trai gái bình thường của nhân gian? Vì sao lại không thể để cho họ sống tiếp giữa thế gian to lớn này? Vì sao họ không làm gì ác mà lại bị trừng phạt như những kẻ tội ác tày trời, chết một cách vô cùng thảm mà vẫn có bao người vỗ tay mừng rỡ? Vì sao phải giết chết yêu quái không chỉ không bị tính là sát nghiệt mà trái lại trở thành công đức tu đạo thành tiên? Vì sao mạng của yêu quái lại không phải mạng trời sinh, sao yêu quái lại không có tư cách được sống trong

tam giới? Vì sao... vì sao tiên có Thiên đình, quỷ có âm ti, người có nhân gian, mà yêu tộc bọn ta lại không có chỗ nào để sinh sống yên ổn?”.

Ngọn nến nơi góc bàn, không gió mà tự tắt.

Trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của Liễm Trần, giống như ẩn chứa một điểm sáng yếu ớt nơi sâu thẳm nhất giữa hố băng vạn trượng.

Tôi ngẩng đầu nhìn chăm chú vào đó, gần mạnh từng chữ: “Nếu, ngày đó kẻ đứng đầu tam giới là yêu tộc, thì bây giờ cái gọi là thiên đạo ‘kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu’, sẽ như thế nào?”.

(30)

Đất trời về đêm vốn lạnh lẽo, trời sau khi vào thu lại càng lạnh thấu xương hơn.

Sau khi hỏi xong, tôi không chờ Liễm Trần trả lời, cứ thế rời khỏi phòng y, muốn đi tìm một chỗ để đầu óc đang rối bời của mình có thể tĩnh táo hơn một chút.

Tới bờ sông nhỏ dưới chân núi, tôi mới phát hiện thì ra người cần tĩnh táo không chỉ có một mình tôi.

Kim Linh hóa thành một con chim ưng lớn toàn thân ngâm trong nước, chỉ lộ ra nửa cái đầu, hai mắt khép hờ, lông vũ trên đỉnh đầu vì dính nước mà rối bết xô lệch, bộ dạng khá là chán chường.

Tôi ngồi ở bờ sông, tháo giày cởi tất, chân vừa chạm vào mặt nước đã lạnh đến rùng mình một cái, cao giọng: “Này cô em, sinh vật giống cái chúng ta cần phải giữ ấm, tắm nước lạnh không tốt cho cơ thể đâu, cẩn thận sau này lại không sinh được tiểu diều hâu đâu”.

Cô nàng tức giận lườm tôi một cái, lầu bầu: “Con ta sinh ra không có chuyện trụ lông nhè”.

Nhưng rốt cuộc cô nàng vẫn lạch bạch lội lên bờ, sau đó lắc tới lắc lui một hồi như con chó con bị rơi xuống nước, tiện thể vung đôi cánh lớn làm bọt nước văng khắp nơi, cát đá mù trời.

Con cá trong chậu xui xẻo là tôi phải liên tục vừa lộn nhào mới miễn cưỡng thoát khỏi phạm vi ảnh hưởng, nhưng cũng bị vấy cho khắp đầu khắp mặt đều là cỏ khô bùn nhão.

Thấy bộ dạng tôi thảm hại như vậy, đại ưng mở miệng chim vừa dài vừa nhọn ra cười hả hê, ngay cả lông vũ trên đỉnh đầu cũng bùng bùng sức sống trở lại theo.

Tôi giận dữ chỉ vào cô nàng: “Nếu không phải đánh không lại ngươi, ta nhất định sẽ liều mạng với ngươi!”.

Cô nàng đắc ý ngửa mặt lên trời cười to vài tiếng, sau đó ngẩng hai ba bước đến trước mặt tôi, dùng cánh vỗ hai cái vào người tôi nện nện, tôi thiếu chút nữa đã không chịu nổi sức nặng mà mềm nhũn cả đầu gối: “Nhẹ tay cái coi, tay chân già yếu này của ta không thể so được với Liễu Khiêm đâu, chẳng may mà gãy thì không liền lại được mất”.

Cô nàng vừa nghe đến tên của cây liễu nhỏ, lập tức lại ỉu xiu, không đùa cợt với tôi nữa, lững thững bước đến bờ sông rướn cổ lên với bộ dạng tiu ngiu sầu đời.

Tôi vẩy nước sông lạnh lẽo lên rửa mặt, sau đó run rẩy đi đến bên cạnh cô chim ưng khổng lồ, nâng cánh cô nàng lên chui vào bên trong ủ ấm.

Dưới ánh sáng lấp lánh của trăng sao, có thể thấy được rõ ràng bộ lông vũ mới mọc ra ở phần bụng và ngực cô nàng hiện lên màu vàng chói mắt, chắc hẳn không lâu nữa, Kim Linh sẽ biến thành thiên ưng lông vàng^[1] thật sự.

[1] Kim Linh nghĩa là lông vàng.

Đến lúc đó, cô ấy có còn ở lại mảnh đất Giang Nam đề xanh liễu rủ này hay không?

Vừa nghĩ đến đây, tôi liền nghe Kim Linh không đầu không đuôi nói: “Ta phải đi rồi”.

Tôi ngẩn ngơ: “Cách thời gian ba năm còn rất xa mà...”.

“Thật ra vết thương do thiên kiếp đánh trúng của ta đã sớm khỏi từ lâu rồi, ta biết chứ. Chỉ là lúc trước... vẫn không thật sự muốn đi.”

Tôi chui ra khỏi cánh cửa cô nàng, nhìn Kim Linh dường như đã bỗng chốc trở nên thông minh: “Vì sao?”.

“Đầu tiên là bởi vì mặt quá đen, sau đó là vì muốn học chải tóc đẹp, sau đó nữa là bởi vì muốn học làm món ăn ngon, sau nữa thì...”

Tôi cắt đứt lời lảm nhảm của cô nàng: “Thế nhưng những việc này, không phải đến giờ cô vẫn chưa học được sao?”.

“Ừm”. Cô ấy cúi đầu, rầu rĩ trả lời: “Thôi bỏ đi, không thực hiện nữa. Nếu còn tiếp tục như vậy, ta sợ việc chưa làm được sẽ ngày càng nhiều, mãi mãi không đi nổi nữa”.

“Vậy thì đừng đi.”

“Không được! Ta nhất định phải tìm được chàng!”

Tôi bỗng nhiên có cảm giác đồng tình thương xót và tiếc nuối^[2] cho Kim Linh, cọ cọ vào lồng ngực cô nàng, không vẽ ra cảnh thái bình giả tạo nữa: “Nếu như tên đó đã muốn cô tìm được mình, thì sao cô lại tìm mãi không ra? Nếu như hắn thật sự quan tâm đến cô, thì sao lại nhẫn tâm để cô tìm gã lâu như vậy chứ?”.

[2] Câu gốc là “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh” (Lỗ Tấn) thể hiện sự đau xót cho cảnh ngộ bất hạnh của ai đó, cùng sự tiếc nuối vì sự cam chịu không tranh giành của họ.

“Chắc chắn chàng ngủ ở đâu đó, ngủ đến quên hết tất cả! Chàng đã từng nói, sống quá lâu rồi, thời gian sẽ không còn ý nghĩa gì nữa, cho nên thường ngủ một giấc là mấy nghìn năm luôn”. Trước sự ép hỏi quái gở của tôi, Kim Linh lại tỏ ra mất tính một cách kỳ lạ, ngay cả giọng nói cũng rất nhẹ nhàng, đôi mắt đen sẫm tròn xoe nhìn tôi, nhưng ánh mắt lại giống như rơi vào nơi xa xăm nào đó đến chính mình cũng không biết: “Lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng thì chàng cũng đang ngủ. Lúc ấy ta vừa mới lên trốn ra khỏi sư môn, không đặc biệt muốn đi đâu cả, chỉ bay lung tung tùy hứng mà thôi. Chợt một ngày, ta bay đến một hải đảo, nghỉ ngơi chán rồi, lại rảnh rỗi chẳng có việc gì làm bèn nhảy khắp nơi mổ khắp nơi, kết quả thật không ngờ, hòn đảo đó đột nhiên chìm xuống. Ta bị dọa cho sợ hết hồn, quên cả bay, cứ như vậy lơ lửng mà cùng hòn đảo chìm xuống dưới đáy biển. Đến lúc ta hiểu được chuyện gì đã xảy ra, thì mới phát hiện mình đang nằm trên bụng một con cá lớn. Con cá kia thấy ta liền tỉnh lại, liền dùng vây cá chìa vào mặt ta nói: “Con chim ranh nhà người thật to gan, dám giở trò lưu manh với ta!”.

Tôi chớp chớp mắt, ngay lập tức hiểu ra: “Lẽ nào hòn đảo nhỏ mà cô đậu chính là...”.

Kim Linh gật đầu, trả lời rất nghiêm túc: “Chính là nơi chàng dùng để làm cho cá cái sinh con đó”.

“... Quả nhiên là... to thật to thật...”

Cô nương người chim hiển nhiên là không thể hiểu nổi tình hoa trong lời nói của tên dâm tiện tôi đây, tiếp tục chìm vào hồi ức: “Chàng nói, sống hơn mười vạn năm, đây là lần đầu tiên bị người khác đùa bỡn, tuyệt đối không thể chịu thiệt trắng như vậy được. Chàng nhìn ta nửa ngày, cuối cùng nói, thôi bỏ đi, lông còn chưa mọc đủ, thực sự không xuống tay được, cứ cho nợ đi. Sau đó, chàng không có việc gì bèn chờ ta bơi qua bơi lại giữa mấy vùng biển rộng lớn. Chàng thường hay nói, vừa ngủ một giấc đã gần vạn năm, hình như mọi thứ đều đã thay đổi, ngay cả mùi nước biển cũng đổi khác. Có nhiều lúc, ta cũng tự mình bay đi chơi, chàng biết ta mù đường, liền biến thành hòn đảo khổng lồ hình cá mè hoa, dẫn đường cho ta, chờ ta trở lại. Để không cần biết ta bay xa cỡ nào, đều có thể ở giữa không trung liếc mắt một cái đã có thể nhìn thấy chàng”.

Tôi ném hòn đá xuống lòng sông, nhìn những vòng tròn sóng lan rộng ra, thở dài: “Tên đó đối với cô, cũng có thể coi là có lòng”.

“Đương nhiên rồi, chàng rất tốt với ta! Chàng lợi hại như vậy, thử một cái là có thể lật tung cả đáy biển, khiến Long Vương phải đích thân đến gặp, chàng cũng chẳng thèm để ý, nhưng chuyện gì cũng theo ý ta, bất kể ta làm cái gì đều cười khen ngợi. Mặc dù ta không biết trời cao đất dày, đắc tội với công chúa tộc Phượng Hoàng, chàng cũng chỉ kéo tay ta, chỉ vào mặt tên Điếu Vương đến hỏi tội mà nói với ta, nếu như nàng không vừa mắt thẳng cha đó, thì có thể nhổ sạch lông của hắn, có ta ở đây, xem cái loại phượng hoàng không bằng gà như hắn có thể làm gì được nàng?”

Gặp được nam nhân như vậy, đừng nói là thiếu nữ mới chớm yêu còn chưa hiểu mùi đời, mà ngày bà già trải đời như tôi sợ rằng cũng khó tránh khỏi đổ liều xiêu đổ vẹo ấy chứ, đúng là không uống tám tình si của Kim Linh.

Tôi lắc đầu, hỏi: “Vậy sau đó hai người vì sao lại xa nhau?”

“Đâu có xa nhau, ta chỉ là, tìm không được chàng nữa...” Kim Linh khép chặt cánh, rủ mi: “Ngày đó ta vẫn bay tới bay lui dạo chơi như bình thường, thế nhưng, lần này không cần biết ta bay cao bay xa như thế nào, cũng không tài nào nhìn thấy hòn đảo hình cá mè hoa ấy nữa. Ta đã dùng rất nhiều rất nhiều thời gian, đi rất nhiều rất nhiều chặng đường vô ích, cuối cùng mới trở về được vùng biển ngày ấy, nhưng chàng đã không còn ở đó nữa rồi. Ta không dám chạy lung tung nữa, chỉ đứng yên tại chỗ mà chờ, cứ chờ mãi... Mãi đến khi hòn đảo đá ngằm mênh mông vô bờ mà ta đứng, theo năm tháng dần trôi càng ngày càng nhỏ dần, đến cuối cùng bị chôn vùi hoàn toàn trong nước biển, ta vẫn không đợi được chàng. Thực sự không còn cách nào khác nữa, ta chỉ có thể đi hỏi người khác...”

“Cho nên cô đã đi hỏi Tên Mập Chết Tiệt kia”. Tôi vuốt vuốt mỏ đại ưng, lòng chua chát: “Thế nhưng cô nương ngốc à, đại hòa thượng kia thật ra...”

Cô ấy quay ngoắt đầu đi, giống như trốn tránh, rồi lại liều mạng giữ khư khư lấy niềm hi vọng rõ ràng đã tuyệt vọng này: “Mặc kệ có phải chàng gạt ta hay không, mặc kệ là thật hay giả, ta vẫn phải thử mới biết được!”

Tôi lập tức bị câu nói này làm cho day dứt đến không nói được thành lời.

Lặng lẽ hồi lâu, tôi rốt cuộc vẫn không nhận được: “Cô đã từng nghĩ tới chưa, biết đâu tên đó đã thực sự xảy ra chuyện gì rồi, thậm chí có thể đã...”

“Sẽ không đâu! Chàng có thể sống vài chục vạn năm, mấy trăm năm ngắn ngủi kia có là cái thá gì!”. Kim Linh bỗng nhiên cúi kính, xoay người trừng mắt nhìn tôi đầy hung dữ: “Chàng đã từng nói, đợi đến lúc chàng hóa thân thành chim, ta đã là một con chim ưng lớn trưởng thành rồi, đến lúc đó, chàng sẽ đòi lại toàn bộ thiệt thòi mà chàng trước đây phải chịu. Giờ ta đã đủ lớn, có thể để chàng gỡ trò lưu manh đùa giỡn rồi. Cho dù... dù chàng có muốn chết, cũng phải chờ gỡ trò đùa giỡn lưu manh với ta xong, cũng phải chờ ta nói cho chàng ta thích chàng rồi mới chết... mới cùng nhau chết được!”

Cuối cùng tôi không còn nói gì được nữa.

Cho nên, Côn Bằng thật sự đến chết cũng không biết Kim Linh yêu hấn như vậy.

Mà hấn thì sao, đối với tiểu nha đầu “lông còn chưa mọc đủ” này, là thứ tình cảm gì? Hay có phải, là yêu mà không biết, yêu mà chưa kịp nói. Bằng không, ngày đó vì sao lại bỏ đi dứt khoát như vậy.

Không kịp...

Thì ra, là không kịp như thế này.

9. Chương 9

(31)

Trên một chỗ ngồi khô ráo bên bờ sông, tôi không những không thấy tỉnh táo thêm chút nào, trái lại còn u ám hơn nữa, cho nên tôi quyết định cứ ngủ một giấc là hơn. Kim Linh thì lại nói muốn vào núi tìm vài thứ, tôi liền ngáp một cái rồi trở về nông trang.

Vừa vào cửa, tôi đã trông thấy một cây liễu rủ lệ loi tro mọc giữa sân.

Tôi ôm trán thở dài: “Có bao nhiêu chim thú đủ loài khổ cực tu luyện suốt đời, mục tiêu cuối cùng chính là để hóa được thành hình người, còn chúng ta thì ngược lại, hết người này đến người khác đều cảm thấy hình dạng con người của mình xấu xí mắc to hay là sao?”

Vừa nghe đến chữ “xấu”, cây liễu nhỏ vốn đang lặng lẽ nằm ngay đơ như xác chết lập tức sống lại, rung rinh cành lá hướng về phía tôi biểu thị sự kháng nghị.

Tôi đẩy mấy cành cây đó ra, ngồi xuống gốc cây, nhìn chân trời phương Đông đang dần sáng: “Cô ấy sắp đi rồi”.

Liều Khiếm lập tức run lên nhè nhẹ, rồi dần dần, lại lặng yên như cũ.

“Nếu cứ để cô ấy cứ ra đi như vậy, thì cậu có hối hận hay không?”

Một nhánh liễu rủ xuống trước mặt tôi, khua khua qua trái rồi qua phải.

“Thật sao?”

Cành liễu gật gật.

“Thật ra, cậu cũng đừng quá buồn, trong lòng cô ấy có cậu mà, bằng không, cũng không đến mức phải vội vã rời đi như vậy. Chỉ là...”. Tôi kéo cành liễu lại, khẽ vân vê: “Cô ấy ngốc nghếch như vậy, khó tránh khỏi chấp niệm quá sâu, khó tránh khỏi nhất thời nghĩ không thông. Cậu có hiểu không?”.

Lá liễu vẫn luôn xanh biếc mượt mà bồng bồng sức sống, lúc này lại héo rũ đến cuộn cả lại, lặng im chốc lát, cuối cùng cọ cọ trong lòng bàn tay tôi.

Tôi hừ một tiếng: “Đúng rồi, sao cậu có thể không hiểu chứ, hai người vốn đều là cùng một loài ngu ngốc mà!”.

Cành liễu hung hổ vùng khỏi tay tôi, rướn người thẳng tắp giữa không trung lắc lắc, bày tỏ sự bất mãn dữ dội đối với việc tôi coi thường chỉ số thông minh của nó.

Tôi cười đứng lên, sờ sờ vài cọng lá buồn thiu ủ rũ: “Được rồi, tiểu Liều Khiếm của chúng ta là thông minh nhất, sẽ không để tâm mấy chuyện vụn vặt ngốc nghếch ấy đâu. Dù sao thì không biết chừng qua vài ngày, sự cố chấp trong lòng cô ấy nhạt đi, cô ấy nghĩ thông suốt rồi sẽ tự mình trở lại. Mà có khi không đến vài ngày, cậu đã lại thích cô nương khác rồi, như nàng từng thụ chưởng hạn”.

Lần này, tiểu Liều Khiếm rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà kêu lên: “Cho dù ta có thích từng sư[1] thì cũng không thích từng thụ thể đã được chưa?”.

[1] Tức từng sư khuyến, tên một giống chó từ thời rất xưa. Giống chó này được khắc hình trên rất nhiều vật dụng thời nhà Hán. Một số cổ vật thời tiền sử còn chỉ ra rằng từng sư khuyến thậm chí còn xuất hiện sớm hơn rất nhiều, từ những giai đoạn đầu tiên của lịch sử cổ đại, từ Bắc Cực di cư đến Mông Cổ, Siberia và tiếp đến là Trung Quốc.

Tôi: “...”.

Tuy rằng bề ngoài nhìn Liều Khiếm cực kỳ ti tiện vô tổ chức, nhưng có lẽ do sinh trưởng tại vùng đất tốt sơn thủy linh thiêng, tâm tư hoạt bát mà trong sáng, tầm lòng rộng rãi độ lượng, cho nên cho dù tình yêu không thành thì cũng không đến mức quá khổ sở vì tình.

Huống hồ, ngay từ đầu cậu ta đã biết trong lòng Kim Linh có người khác rồi nên cũng không ôm hi vọng gì quá lớn.

Thích phải một người không thích mình, có lẽ biện pháp tốt nhất chình là buông tay, tác thành cho người khác, cũng là giải thoát cho chính mình.

Chỉ là không biết, cho đến lúc này, thật sự có thể tác thành cho Kim Linh, rốt cuộc là cái gì, và là ai...

Cố lấy lại tinh thần cười đùa đôi ba câu với Liều Khiếm, tôi lại nhớ ra một việc: “Phải rồi, mấy ngày nay đừng có vào thành, mà tốt nhất là đừng có bước ra khỏi cửa. Đỡ bị tên thần tiên chó má gì đó chẳng may có đồng bọn đến báo thù thay cho hấn, chỉ với chút tu vi bõ bèn của cậu, vợ vẫn toi luôn cái mạng nhỏ”.

Liều thụ vận người ngay tại chỗ, sau đó xoay nửa vòng quay lưng về phía tôi, tỏ ý chê tôi phiền phức, không muốn để ý đến tôi nữa.

Bận rộn cả nửa ngày làm bà chị tư vấn tình cảm mà lại rơi vào hoàn cảnh bị người ta qua cầu rút ván như vậy, tôi cũng chỉ có thể oán than thói đời bạc bẽo lòng yêu lật lọng mà thôi.

Trở về phòng nằm trên giường, tôi rõ ràng đã rất mệt nhưng lại cứ lẩn qua lẩn lại trên giường không tài nào ngủ nổi. Dần vật một hồi, tôi dứt khoát từ bỏ chuyện ngủ nghê đi.

Tôi bò dậy, gõ cửa phòng Liễm Trần ở ngay sát vách.

Tia nắng ban mai hiện ra, y mặc đồ trắng, tóc mai trắng nhuộm ánh hào quang, vẫn là dáng dấp trang nhã đơn bạc ấy, giống như chưa từng xảy ra chuyện tồi qua. Y vừa thấy tôi đã nở một nụ cười hiền hậu như thường lệ: “Tiêu Dao, cô vừa chui từ trong bụi cỏ ra sao?”.

“Ờ”.

Y đưa tay gỡ vài cọng cỏ khô ra khỏi tóc tôi, rồi lại dùng lòng bàn tay lau đi vết lem trên khuôn mặt tôi, mỉm cười: “Sao mới sang sớm đã tự biến mình thành con khỉ đất thế này?”.

Tôi phúi phúi tóc, lau mặt qua loa: “Thế là vẫn chưa rửa sạch sao? Hai tên nhóc kia cũng chẳng thèm nhắc ta một tiếng”.

“Chắc lúc đó trời tối, họ không phát hiện ra thôi”. Y mời tôi vào phòng, lại bưng chậu nước đến cho tôi rửa mặt, sau đó cúi đầu nói: “Những lời cô và Liễu Khiêm vừa nói, ta đều nghe thấy hết rồi”.

“Ồ”.

“Kim Linh tính khởi hành luôn sao?”

“Ừm.”

“Cũng tốt, với tu vi hiện tại của cô ấy mà hành tẩu trong tam giới, thì việc tự bảo vệ mình về cơ bản không thành vấn đề.”

Tôi ló hai mắt ra khỏi tấm khăn mặt, trừng mắt nhìn y: “Hết rồi sao?”.

“Cái gì?”

“Đây là cách nhìn của huynh, cách nghĩ của huynh sao?”

Y lãnh đạm hỏi lại: “Nếu không thì sao?”.

Tôi ghen hợm.

“Nếu Liễu Khiêm không dùng cách thẳng thắn, trực tiếp như vậy để bày tỏ cõi lòng mình với Kim Linh, nói không chừng hai người bọn họ còn có thể tiếp tục mơ hồ mà sống cùng nhau như lúc trước. Theo thời gian, tình cảm trong lòng Kim Linh có thể từ từ nghiêng về Liễu Khiêm, như vậy chấp niệm đối với Côn Bằng cũng có thể theo đó mà dần nhạt phai, Nhưng đáng tiếc...”. Liễm Trần không nói thêm nữa, chỉ khẽ thở dài, lập tức lấy lại chiếc khăn trên mặt tôi, đột nhiên cau mày, một lần nữa nắm lấy mu bàn tay tôi, nếp nhăn trên trán lại càng rõ nét hơn: “Sao lại lạnh như vậy?”.

Tôi khịt khịt mũi tỏ vẻ không sao: “Ta ở bờ sông gió núi lồng lộng, chắc là chưa kịp ấm lại thôi”.

Y liếc mắt nhìn tôi, mang theo chút trách cứ cùng vẻ bất lực tột cùng. Nhưng y cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoa người rót chén trà cho tôi.

Đón lấy chén trà được y dùng pháp lực hâm nóng lại, tôi uống cạn, ngũ tạng trong khoảnh khắc tựa như gặp được ánh mặt trời giữa ngày đông giá lạnh, cảm thấy thoải mái vô cùng: “Khả năng pha trà của huynh thật khá đó, sau này có thể mở quán bán các loại trà, lại còn tiết kiệm được cả tiền củi lửa nữa”.

Y cười lắc đầu, không để ý đến lời chọc ghẹo của tôi, đưa cho tôi một cái lược: “Vẫn còn có một ít cỏ dính trên đầu, chải qua đi rồi hãy gội”.

Tôi nhìn y, chớp chớp hai mắt, sau đó hiên ngang không sợ chết: “Huynh giúp ta đi, tự ta không nhìn thấy”.

Y thoáng sững sốt, nhếch khóe môi, chột buông mi, coi như đã đồng ý.

Tôi kéo ghế qua ngồi trước cửa sổ, Liễm Trần một tay cầm chiếc lược ngà, một tay cầm lấy tóc tôi, răng lược chạy từ trên xuống dưới dọc theo từng lọn tóc, vô cùng dịu dàng.

Tôi nhất thời nhớ tới bức họa Liễu Khiêm bới tóc cho Kim Linh, chỉ có điều, lúc này tôi không cầm tấm gương nào cả, cho nên không thể nào biết được vẻ mặt của Liễm Trần ra sao.

Nhìn vầng mặt trời đang từ từ mọc lên bên ngoài cửa sổ, cảm giác được người phía sau đang cẩn thận tỉ mỉ như nâng niu báu vật quý giá nhất thế gian, lòng tôi bỗng nhiên dâng lên ảo giác về những năm tháng bình yên.

Năm tháng bình yên...

Giữa lúc lơ đãng không kịp ngẫm nghĩ, tôi thốt lên: “Dựa theo cách nói của Liễu Khiêm, huynh đã chải đầu cho ta, có phải ta nên làm bữa cơm mời huynh không?”.

“Hả?”

Liễm Trần dường như không nghe rõ, liền dừng động tác, thoáng cúi đầu xuống.

Tôi lấy lại tinh thần, nhưng cũng khó tránh khỏi có chút hoảng hốt. Chẳng biết tại sao, tôi bỗng nhiên rất muốn nhìn y của thời khắc này, liền vô thức nghiêng đầu qua.

Chóp mũi của y lướt qua trán tôi, hơi thở ấm áp phủ kín lên da mặt tôi.

Tôi không khỏi run rẩy, ngẩng mặt lên, môi trên lướt nhẹ qua môi dưới của y.

Cùng lúc cả hai chúng tôi đều sững lại.

Sau đó y đứng thẳng lên, còn tôi thì ngồi ngay ngắn.

Tất cả, chỉ là một nháy mắt, cũng chỉ trong một nháy mắt mà thôi.

Răng lược một lần nữa lại chạy dọc theo mái tóc tôi, tay Liễm Trần dần ổn định lại, chỉ là thỉnh thoảng đầu ngón tay y chạm vào sau gáy tôi, mang theo hơi nóng rất lạ.

Tôi lấy tay đè vào ngực mình, hít vào một hơi thật sâu, mãi một lúc sau mới hỏi: “Côn Bằng thích Kim Linh, đúng không?”.

Liễm Trần trầm mặc giây lát: “Ta chỉ biết là, người cuối cùng mà huynh ấy khắc ghi mãi trong lòng, là một tiểu cô nương luôn thích bay lượn giữa bầu trời”.

“Có phải mãi cho đến thời khắc đối mặt với cái chết, hắn mới hiểu rõ lòng mình không?”

Hồi lâu, Liễm Trần mới chua chát: “Ta... không biết”.

“Ta hiểu, huynh không muốn nói cho cô ấy biết chuyện đã xảy ra với Côn Bằng, sợ cô ấy tính tình mạnh mẽ, sẽ nhất thời kích động mà làm ra chuyện ngốc nghếch... Không, phải nói là, cô ấy nhất định sẽ làm như vậy. Nhưng tiếp tục giấu diếm chuyện này, đối với cô ấy có thực sự tốt không?”

Liễm Trần đứng lặng trong giây lát, sau đó đặt lược xuống, chậm rãi đi tới bên cạnh tôi, đứng dựa vào song cửa quay lưng về phía tôi. Dáng người đứng nghiêng gầy guộc dưới ánh bình minh chiếu rọi, đầy vẻ hiu quạnh bi thương trong sương chiều rét đậm: “Sợ rằng, thật ra cô ấy cũng chỉ là đang thuận nước đẩy thuyền, giúp chúng ta cùng lừa gạt chính mình mà thôi”.

Tôi lặng thinh, chỉ lặng lẽ nhìn sợi tóc cuốn giữa răng lược bị gió sớm ngoài song cửa thổi vào bay lất phất trong giây lát, cuối cùng bị thổi bay lên lơ lửng giữa không trung, rồi lại từ từ rơi xuống đất. Giống như tôi trong khoảng thời gian từ trước tới giờ, trái tim tựa như cánh bèo trôi không bến đậu.

Đưa ngón tay chạm vào bờ môi vẫn còn lưu lại chút hơi ấm, tôi nghĩ, dù có lừa mình dối người thế nào đi nữa, thì cũng phải có một cái kết.

(32)

Sau khi vất vả lắm mới vệ sinh cá nhân xong, tôi biểu thị cả người đều đau nhức, không muốn di chuyển gì thêm nữa: “Một chết mất, lười chẳng muốn nhúc nhích nữa”.

“... Vậy mau trở về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tôi thở thoi thóp, làm điệu bộ mặc cho người khác tùy ý xử trí: “Công, ôm hay kéo, tùy huynh”.

“... Cái này...”

Tôi đè mặt lên bàn như một chiếc bánh thịt đầy đặn, hai mắt nhắm tịt như một thây ma: “Nếu không, cứ bò tạm ra đây cũng được”.

Liễm Trần trước nay đều bất lực hoàn toàn trước những hành vi tráo trở xấu xa của tôi. Y thoáng do dự, sau đó đành khom người xuống: “Nào, ta công cô”.

Nhưng tôi đây không biết điều lại được đăng chân lên lên đăng đầu: “Hả, còn phải tự bò lên sao...”.

Y im lặng không nói gì, do dự trong giây lát, cuối cùng hết cách, cúi người xuống, dang tay ôm lấy tôi.

Hai gian phòng cách nhau cùng lắm là mấy chục bước chân, Liễm Trần đi cũng không chậm, hơi thở ổn định, thậm chí tim cũng không hề đập loạn nhịp.

Nhưng khi tôi thuận tay ôm lấy cổ y, vùi đầu vào ngực y, thái dương áp sát vào xương quai xanh đang lộ ra ngoài áo của y, tôi có thể tinh tế cảm nhận được, nguyên thần của y đang xao động.

Giống như ngày đó tại Bắc Hải mỗi khi tôi định tới gần y, và cả sau khi chứng kiến Vô Si chết, tôi không kiềm chế được mà ngang ngược chỉ trích y, y bỗng nhiên tái phát bệnh cũ không ngừng nôn ra máu, rất giống với lúc này.

Lần này gặp lại, có lẽ bởi vì vết thương đã khá lên rất nhiều, nguyên thần cũng theo đó mà ổn định theo. Cho nên mấy tháng nay sáng tối bên nhau, dù luôn bị tôi trêu đùa chọc ghẹo, y cũng chưa từng có biểu hiện khác lạ nào,

Nhưng lúc này...

Nghĩ đến những chuyện đã xảy ra gần đây, cõi lòng vẫn luôn kiên cường tự kìm nén cuối cùng cũng run rẩy, tuy chỉ là chút run rẩy chớp nhoáng, vô cùng yếu ớt, nhưng suy cho cùng vẫn là rối loạn nội tâm.

Mà giữa tôi và nguyên thần của y quả nhiên là có mối liên hệ nào đó với nhau.

Nhưng, sao lại có thể như vậy?

Còn cả tình cảm của y đối với tôi nữa...

Cho dù là yêu hay hận, đã phải đè nén chịu đựng như vậy tất phải có nguyên nhân của nó.

Mà nguyên nhân này, chắc có liên quan đến tôi của cả vạn năm trước.

Một tôi, mà tôi đã không còn nhớ rõ...

Vào trong phòng ngủ, khẽ đặt kẻ đang tâm tư rối bời giả vờ nhắm mắt ngủ là tôi lên giường, Liễm Trần lập tức thu tay về, đứng thẳng dậy, thật chẳng khác nào một lão già cổ hủ khư khư giữ nguyên tắc khuôn sáo không được vượt quá giới hạn nam nữ.

Chỉ tiếc kẻ bỉ ổi như tôi lại không chịu để y dễ dàng làm Liễu Hạ Huệ[2] như vậy, nên đã cố ý lợi dụng cơ hội lúc nghiêng người, đè chặt lên ống tay áo của y.

[2] Liễu Hạ Huệ (720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triễn Cầm, tự là Quý, người đất Liễu Hạ, nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử. Một hôm ông dừng chân qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh, người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng. Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với phụ nữ, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

Y ngừng lại, giật giật nhẹ tay áo, khẽ thốt lên: “Tiêu Dao...”.

Tất nhiên tôi chẳng thèm để ý.

Y im lặng trong chốc lát, sau đó giống như không còn cách nào khác, đành nhẹ nhàng ngồi xuống mép giường, hồi lâu không động đậy, có lẽ là đang nhìn tôi.

Tôi cứ thế nằm ngay đơ.

Dựa vào những chuyện trước đây, tôi có lí do để tin tưởng là, mỗi khi nảy sinh những chuyện kiểu như nam nữ thụ thụ bất thân thì nguyên nhân của y sẽ luôn có chút khác thường. Mà lúc này chính là thời cơ tốt nhất để thăm dò.

Tôi cố gắng nằm sao cho toát lên được vẻ lả lướt quyến rũ nhất.

Theo lý luận mà nói, một sinh vật bình thường, nhất là một sinh vật có thể xác và tinh thần đầy đủ, hơn nữa còn là một sinh vật giống đực hoàn toàn khỏe mạnh có hành vi bình thường, dù không có ý đồ gì với sinh vật giống cái nằm ngay trước mặt mình, thì trong khoảnh khắc và hoàn cảnh này, bất luận thế nào kiểu gì cũng sẽ làm vài việc, như là sờ soạng, như là hôn hít, như là thế này như là thế kia...

Đáng tiếc sự thật chứng minh, là tôi đã sai.

Liêm Trần là thứ di sản văn hóa phi vật chất từ xa xưa còn sót lại, y hiển nhiên từ lâu đã thoát khỏi những ham muốn tầm thường, đạt tới cảnh giới bất diệt siêu phàm thoát tục mà tôi tuyệt đối không thể chạm tới được...

Y cứ nhìn tôi như vậy chẳng nói chẳng rằng cũng chẳng làm gì hết, cứ nhìn tôi, vẫn cứ nhìn tôi...

Tôi cũng đành eo đau lưng buốt chân tê mà tiếp tục duy trì tư thế ngủ lả lơi dụ tình đen tối đó, trong lòng thầm lau nước mắt đầy thê lương.

Mẹ kiếp, cô nương ta đây đã bất chấp sợ hãi mà dẫn sói vào nhà rồi, khách quan huynh cũng nên phối hợp làm cầm thú đi chứ! Dù huynh không muốn làm sói vậy thì làm chó săn cũng được mà! Thật sự thì huynh rất hợp làm chú chó trung thành đẩy khách quan ă!...

Sau đó, tôi vừa thăm nguyên rửa, vừa ngủ thiếp đi với nỗi uất ức vì mong muốn không được thỏa mãn...

Từ đó có thể chứng minh, mấy chuyện kiểu như ăn no rừng mỡ[3] không chỉ cần ăn no, mà còn phải không buồn ngủ nữa, nếu không cứ ham muốn rồi lại ham muốn rồi cũng chẳng còn sau đó nữa...

[3] Nguyên văn tiếng Hán “bảo noãn tư dâm dục”, nghĩa là khi được no ấm rồi thì trong lòng sẽ sinh ra ý nghĩ tà dâm.

Sau khi ngủ thiếp đi, tôi mơ thấy một giấc mơ rất kì lạ.

Trong mơ, một lần nữa tôi lại nhìn thấy nam tử giống hệt Liêm Trần nhưng thần sắc thì lại lạnh như băng kia, không biết là đang nói chuyện với ai: “Ta thích nàng, nhưng, thế thì đã sao?”.

Nhưng, thế thì đã sao...

Đầu tôi đột nhiên đau nhức, tựa như từng chữ một trong câu nói này không khác gì cây đinh được Hồng Liên nghiệp hóa đúc thành, bị người ta dùng búa sắt, từng nhát từng nhát một đóng chặt vào nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn tôi.

Tôi bỗng giật mình tỉnh giấc, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Định thần lại, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là bóng hoàng hôn ngoài cửa sổ, vừa nhắm mắt mở mắt một ngày đã lại trôi qua rồi.

Sau đó tôi liền nghe thấy bên ngoài có tiếng đập cửa “rầm rầm rầm” kinh thiên động địa, thì ra việc búa sắt đóng đinh trong giấc mơ là từ đây mà ra...

Ngay lập tức có tiếng mở cửa, kèm theo đó là một giọng nói vô cùng quen thuộc: “Ồ, đúng là người!”.

Tôi và Liêm Trần đều vô cùng kinh ngạc thốt lên: “Sao huynh/ông tìm được chỗ này? Đã xảy ra chuyện gì sao?”.

Tôi ngẩn người, vội vàng trở mình chồm dậy, lúc xuống giường, tay chạm phải mép giường, cảm giác vẫn còn chút hơi ấm.

Trước đó Liễm Trần vẫn ngồi đây nhìn tôi như vậy sao?

Không kịp ngẫm nghĩ, tôi lao ngay ra khỏi phòng, tiện tay nhặt một hòn đá lên ném thẳng vào tên nam nhân đáng vẻ hào sảng vừa bước vào cửa.

Người nọ tránh được dễ như trở bàn tay, đồng thời trừng mắt nhìn tôi: “Nha Đầu Thối, có ai chào hỏi khách như mi không hả?”.

Tôi trợn mắt nhìn ông ta.

Ông ta và tôi trợn mắt nhìn nhau hồi lâu, sau đó ông ta gãi gãi cái đầu rối bù, nhìn Liễm Trần lực bất tòng tâm khoanh tay đứng nhìn, cuối cùng thở dài đi đến trước mặt tôi: “Được rồi được rồi, lần trước ta bỏ mi mà chạy là lỗi của ta, để i đánh là đáng lắm”. Nói xong ông ta ngửa cổ nhắm mắt, ra vẻ lừng lẫy anh dũng hi sinh: “Đánh đi!”.

Tôi không chút khách khí nhấc chân đạp tới.

Ông ta nấn nấn chân, nhe răng.

Ngay sau đó tôi lại vung một cú đấm giáng thật mạnh vào người ông ta, nhưng đến nửa chừng lại giảm đi phân nửa sức lực, cuối cùng chỉ đấm một cú chẳng nhẹ chẳng nặng vào giữa ngực ông ta, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Còn dám có lần sau, ta nhất định sẽ tuyệt giao với ông!”.

Ông ta cười ha hả, vỗ lên đầu tôi một cái: “Đồ bạc bẽo, ông đây nuôi mi lâu như vậy, mi nói tuyệt giao là có thể tuyệt giao được hay sao?”.

Liễm Trần vẫn đứng một bên xem chúng tôi cãi vã ầm ĩ, không khỏi khẽ bật cười.

Tên Nát Rượu nhìn y, lại nhìn tôi, giống như đến lúc này mới phát hiện ra, lớn tiếng nói: “Ồ không đúng, Nha Đầu Thối, không phải mi đang ở cùng thằng lỏi yêu quái kia sao? Sao hai người các người lại ở cùng nhau thế này? Chuyện quái gì vậy?”.

Tôi và Liễm Trần còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy một giọng nói mềm mại trong veo giành trả lời trước: “Tình hình là thế này. Đầu tiên nam thần tiên muốn giúp nữ yêu quái giải xuân được, sau đó nam thần tiên nhéo mông của ta, tiếp nữa nữ yêu quái lại sờ soạng ngực ta, cuối cùng nam thần tiên còn cùng nữ yêu quái hôn môi nữa”.

Tên Nát Rượu nghe mà trở mắt ghen hòng: “Mẹ kiếp! Cái vòng này luẩn quẩn quá đấy...”.

Nam thần tiên và nữ yêu quái chỉ có thể: “...”.

Liễm Trần mặt đỏ đến tận mang tai, tôi thì thẹn quá hóa giận nhảy như con chơi chơi: “Tiểu tiện nhân mau ra đây cho ta!”.

“Được thôi!”

Theo sau tiếng đáp lại giòn tan, trong hồ lô của Tên Nát Rượu tỏa ra một làn khói trắng, sau đó từ từ ngưng tụ lại thành dáng dấp một thiếu niên, nghiêng đầu nhìn tôi cười hề hề đầy gian xảo, gương mặt đẹp đến quá đáng cong ra phía trước trông cực kỳ muốn đấm, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lắc đầu vẩy đuôi mà trên chọc người khác, vừa co giò chạy trốn chết quanh sân vừa không sợ chết mà gào ầm lên, đến đây đến đây không thoải mái thì cứ đến đây mà đánh ta đi! Khà khà, không đánh được đâu không đánh được đâu!...

Mà lần này, tôi sợ là thật sự không còn đánh được nữa rồi...

(33)

Tôi đứng sững ở đó, chỉ cảm thấy chuyện xảy ra trước mắt thật quá hoang đường, hoang đường gấp trăm ngàn lần nỗi đau khắc cốt ghi tâm mà tôi cảm nhận được khi lạc vào giữa không gian xa lạ trong giấc mộng kia.

Liễm Trần rõ ràng cũng vô cùng khiếp sợ: “Liễu Khiêm, cậu...”.

Tên Nát Rượu không hiểu gì vò vò đầu: “Hôm nay ta vốn muốn uống chút hoa tửu giải sầu, ai ngờ tìm đến thanh lâu lại phát hiện ở đó đang hò hét giết yêu quái gì đó, theo lý mà nói, ta đương nhiên không nên lo mấy chuyện bao đồng này. Có điều lúc ta đang định rời khỏi, đúng lúc một tia hồn phách cuối cùng của vật nhỏ này may mắn trốn thoát, ta cảm nhận được hình như nó có quan hệ sâu xa gì đó với huynh, cho nên mới ra tay, sau đó nó dẫn ta đến chỗ này. Thật không ngờ nó đúng là quen biết huynh, hai người có quan hệ gì vậy?”.

Tôi nhếch miệng: “Quan hệ huyết thống”.

Tên Nát Rượu ngay tức khắc nhìn tôi và Liễm Trần bằng ánh mắt đầy nghi hoặc như bắt được hai kẻ thông dâm ngay tại trận.

Liễm Trần chỉ biết cười méo mó lắc đầu, giải thích: “Trong một lần tình cờ, một giọt máu của ta rơi vào thân rể của cậu ấy”.

Đến đây Liễu Khiêm bỗng nhiên tiếp lời: “Máu của thần tiên quả nhiên là lợi hại, nếu không ta đã chết chắc rồi”.

Tôi nhìn bóng cậu ta giữa trời chiều càng ngày càng mờ nhạt, trong giây lát chỉ cảm thấy lửa giận ngút trời: “Cậu cho là hiện tại cậu còn sống sao? Cậu đã chết hẳn rồi có biết không? Không phải ta đã bảo cậu đợi ở nhà đừng có ra ngoài, sao thằng nhãi khốn kiếp nhà cậu không chịu nghe lời thế hả? Cậu có chuyện gì mà không đến Phong Nguyệt lâu thì không được? Vội vàng đi tìm cái chết hay sao?”.

Chịu khó nghe hết những lời mắng chửi phủ đầu của tôi, Liễu Khiêm sau đó mới ầm ừ méo mó cái miệng: “Là tại ta bỗng nhiên nhớ ra trong phòng thổ tỷ có một công thức làm trắng, vốn hôm qua tỷ ấy định cho ta, kết quả... ta sợ đến trễ sẽ không còn nữa”. Cậu ta nói xong, lại nở nụ cười đắc ý: “May mà ta đến đó đúng lúc, những người đó đang đặt đồ đạc của sói ca và thổ tỷ cùng một chỗ để chuẩn bị hỏa thiêu”.

Tên Nát Rượu “ủa” một tiếng, từ trong áo lấy ra một tờ giấy đã bị cháy xém một góc: “Chỉ vì tờ giấy rách này mà bỏ cả mạng sống, đó là ngọn lửa đã thêm bùa chú, mà chú em vẫn cứ lỗ mãng xông vào! Ta nói này chú em, rốt cuộc có biết mình là khúc gỗ hay không, hỏa khắc mộc đó, chú em có từng nghe qua chưa?”.

“Lúc đó người ta đâu có nghĩ nhiều như vậy đâu”.

Đột nhiên, tôi cảm thấy trong lòng vô cùng trống rỗng và mệt mỏi, bèn ngồi bệt xuống ngay tại bậc thang: “Thứ này là cho Kim Linh sao?”.

Liễu Khiêm gật đầu: “Cô gửi nàng giúp ta, thổ tỷ nói, có hiệu quả lắm đó. Nàng... không phải nàng vẫn muốn được trắng trẻo xinh đẹp mà đi gặp người mình thích hay sao”.

“Không phải cậu vẫn luôn rất thông minh hay sao, vì có gì lại đi làm chuyện ngu xuẩn như thế chứ?”. Tôi ôm trán, bỗng nhiên rất muốn cười: “Có đáng hay không?”.

Cậu ta rủ mắt, bóng hình càng lúc càng mờ nhạt: “Ta biết ta rất vô dụng, nhưng chuyện ta có thể làm, cũng chỉ có những thứ vô dụng này thôi... Thật ra, ta cũng muốn biến thành kiểu anh hùng mà nàng sùng bái. Ta thậm chí còn nghĩ, nếu như hôm qua là nàng gặp nguy hiểm, ta nhất định sẽ bất chấp tất cả mà xông lên, cho dù bị giết cùng nàng cũng được. Dù gì, cái mạng này của ta cũng là thiếu nợ nàng, cho nên ta mới có tên là Liễu Khiêm đấy thôi... Kết quả không ngờ, ta lại ngổm theo cái cách mất mặt thế này, thật là quá xấu hổ...”.

“Không, cậu rất lợi hại”. Liễm Trần trước sau không hề lên tiếng bỗng dưng mở miệng, giọng nói nhẹ nhàng mà chắc nịch: “Tất cả những gì cậu làm, đều là vì người mình thích, đây là lòng can đảm lớn nhất thế gian”.

Liễu Khiêm bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt sáng như sao: “Thật sao?”.

Liễm Trần nhẹ nhàng cười: “Về mặt này, ta không bằng cậu”.

Giống như tia niệm tưởng cuối cùng cũng phải kết thúc, bóng Liễu Khiêm bắt đầu nhanh chóng trở nên hư ảo.

Lòng tôi chợt hoảng hốt, đứng bật dậy, vô thức nắm chặt lấy tay Liễm Trần bên cạnh.

Tên Nát Rượu nhìn Liễm Trần một cách kỳ quái, đột nhiên nói: “Trong cơ thể nó có máu của huynh, vậy có thể nghĩ cách xóa đi mệnh yêu quái của nó, để nó xuống địa phủ bằng hỗn phách của người thường. Thế này đi, trước tiên huynh hãy giữ lại tàn phách của nó, không phải chỗ ta còn có đá Nữ Oa sao? Ta sẽ về lấy đến đây. Tuy làm như vậy không đúng với quy tắc cho lắm, nhưng đã là người quen của huynh thì cần quản quái gì nữa! Dù sao thì, tính đi tính lại huynh cũng chẳng quen biết được bao nhiêu sinh vật còn sống cả”.

Trong đầu tôi tựa như có trăm mối tơ vò, hoàn toàn không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Liễm Trần thì lại nghiêng đầu nhìn tôi, trong con ngươi dường như lóe lên chút cảm xúc hiềm hoi, rồi y chợt lật nhẹ cổ tay giữa không trung, một thanh đàn cổ bằng bạch ngọc ở đâu bỗng xuất hiện, treo lơ lửng trước mặt y.

Ngón tay thon dài lướt qua dây đàn, tiếng đàn vang lên.

Thân hình vốn đã mờ ảo của Liễu Khiêm bỗng trở nên rõ ràng, cậu ta rõ ràng không hiểu gì, ngỡ ngàng hỏi: “Ồ, ta không phải chết nữa sao?”.

“Đừng tưởng bở”. Tên Nát Rượu gài chặt hồ lô vào bên hông, làm ra tư thế chuẩn bị lên đường: “Chú mày không làm yêu quái được nữa rồi, đi làm người đi!”.

“Người?”.

Liễm Trần đánh đàn bằng một tay, lẳng lặng nói: “Cậu sẽ dần thay làm người, từ giờ chuyển thể luân hồi, cậu có bằng lòng hay không?”.

Liễu Khiêm chớp chớp lông mi, không trả lời ngay.

Liễm Trần dừng một chút, lại nói: “Yêu tộc chỉ có một đời, không cần biết sống bao lâu hay có bao nhiêu bản lĩnh, một khi đã chết thì sẽ hoàn toàn biến mất. Nhưng loài người thì khác, mặc dù mỗi đời chỉ dài không quá trăm năm, nhưng sau khi chết có thể đầu thai kiếp khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại, cũng tương đồng với trường sinh bất diệt. Đối với yêu quái mà nói, cơ hội như vậy tuyệt đối chỉ có thể gặp mà không thể cầu, vạn năm trở lại đây, e là chỉ có một mình cậu được vậy thôi. Có hiểu không?”.

Liễu Khiêm lại chớp chớp mắt, sau đó lắc đầu, từ tốn mà kiên quyết.

Tên Nát Rượu thấy thế vô cùng ngạc nhiên, vừa định mở miệng thì lại nghe thấy Liễm Trần điềm đạm hỏi: “Suy nghĩ kỹ rồi chứ?”.

Liễu Khiêm trả lời cực kỳ thẳng thắn: “Ừm!”.

Liễm Trần rủ mi mắt, khẽ nhếch khóe môi nhạt đến không còn màu sắc, gảy một nốt nhạc cuối cùng giống như tiếng thở dài cũng lại như tiếng cười thật khẽ, lật cổ tay, đàn ngọc chớp mắt biến mất.

Liễu Khiêm cũng theo đó mà dần trở nên trong suốt.

Tên Nát Rượu sau cùng không thể nhịn được nữa mà gào lên: “Mẹ kiếp, điên hết rồi sao?”.

“Ta đây không thèm làm người đâu, số mệnh là thứ đã được định sẵn, thứ gì cũng được sắp đặt hết cả rồi, chẳng có gì thú vị hết. Huống hồ, nếu như không nhớ được người mà mình quan tâm, thì sống còn quái gì là vui vẻ nữa...”. Liễu Khiêm lẩm bẩm nói hai câu, sau đó lấy lại tinh thần, bĩu môi với Tên Nát Rượu: “Hơn nữa, trên đời này sao có thể tồn tại một con người đẹp đẽ như ta được chứ? Ồ, đương nhiên rồi, ‘hoặc là đẹp, hoặc là chết’, đạo lý thâm sâu như vậy, thằng cha xấu xí quê mùa như ông, mãi mãi không thể hiểu được đâu”.

Tên Nát Rượu: “...”.

Sau khi lại một lần nữa thành công với việc dùng ngôn ngữ đánh cho người khác thương tích đầy mình, cây liễu nhỏ vô cùng thỏa mãn vẫy tay với tôi: “Giúp ta nói với nàng ta quyết định không thích nàng ta nữa, mà đi tìm nàng liễu của mình rồi”.

Tôi cười đồng ý.

Sau cùng, Liễu Khiêm quay đầu lại nhìn cánh cửa đang đóng chặt trước sân.

Cuối cùng, cũng không gặp được.

Một cơn gió đêm thổi tới, thổi tan hoàn toàn bóng hình như màn sương Giang Nam của thiếu niên.

Tôi từ từ ngồi xổm xuống, nhặt cành liễu gãy vụn trên mặt đất lên. Dài ba tấc, gãy guộc mỏng manh, nhưng toàn thân nhuộm một màu xanh nhạt ẩm ướt, tựa như chứa đựng mầm sống vô hạn.

Mà mãi cho đến lúc này, tôi mới phát hiện trên tay mình không biết từ bao giờ đã thấm đẫm máu tươi.

Bàn tay nắm chặt tay Liễu Trần lúc trước, không tự kiềm chế được đã dùng lực quá mạnh, móng tay của tôi đã đâm thẳng vào lòng bàn tay y.

Tôi không hề nhận ra, còn y, thì làm như không hề nhận ra.

Máu tươi chưa kịp đông chảy vào cành liễu, nhưng lần này, không cách nào thấm vào mạch cây được nữa.

Bởi vì, cho dù có sức sống như thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ là cỏ cây tầm thường mà thôi.

(34)

Mãi đến sáng sớm ngày hôm sau, Kim Linh mới uể oải rời quay trở lại.

Tôi hỏi cô ấy đã đi đâu, cô ấy cẩn thận từng tí một móc từ trong ngực ra một cái cây hình thù kỳ quái như cái ô, nói rằng đó là một yêu tinh cấp thấp, một khi cô ấy học được cách khống chế nó, thì có thể thả nó đi như chơi thả diều vậy, cho dù nó có bay cao bay xa thế nào đi nữa, chỉ cần đầu dây ở trong tay chủ nhân, thì bất cứ lúc nào cũng có thể kéo về, mãi mãi không mất được.

Tôi hỏi cô ấy vì sao lại muốn tìm cái này, cô ấy nói, bởi vì trừ bờ sông Giang Nam bé nhỏ này ra, Liễu Khiêm chưa từng đi đến nơi nào khác, vả lại cây cối cũng không thể đi đến những nơi quá xa. Trước đây trong lúc tán gẫu với nhau, cậu ta vẫn ngưỡng mộ Kim Linh có thể bay khắp mọi nơi. Cho nên cô ấy muốn sau này thứ này sẽ thay Liễu Khiêm ra ngoài thăm thú, sau đó trở về kể những thứ mắt thấy tai nghe lại cho cậu ta. Cô ấy nói, đó coi như để tạ lỗi vì lúc trước đã không cẩn thận làm cậu ấy bị thương cũng coi như món quà nhỏ tặng cậu ta trước lúc chia tay.

Tôi sờ lên nắp ô của tiểu yêu tinh, cười thở dài: “Cô trở về sớm một chút có phải tốt không, Liễu Khiêm đã đi rồi”.

Kim Linh thoáng ngây người: “Sao không nói một tiếng mà đã đi rồi, làm ta tốn bao nhiêu công sức mới bắt được thứ này, tiểu tiện nhân thật bạc bẽo quá đấy!”.

Tôi vẫn cười: “Cậu ấy đại khái, chỉ là không muốn phải chứng kiến cô rời đi thôi”.

“Vậy... cậu ta không nói, sẽ đi đâu sao?”

“Không. Có điều cậu ấy nhờ ta chuyển lời cho cô, cậu ấy sẽ tìm một nàng liễu xinh đẹp, rồi sinh thật nhiều thật nhiều những cây liễu con, cho nên sau này, chỉ cần cô tìm thấy rừng liễu đẹp nhất xanh nhất lớn nhất, thì chính là tìm được cậu ấy”. Tôi đưa cho Kim Linh công thức làm trắng da mà Liễu Khiêm dùng cả tính mạng để đổi lấy: “Đây là thứ cậu ấy để lại cho cô, mong rằng cô có thể lấy lại được vẻ ngoài trắng trẻo mịn màng, và tìm được người mà cô muốn tìm”.

Kim Linh đón lấy, rầu rĩ không nói gì.

Tôi lại lấy ra cành liễu gãy: “Đây cũng là cậu ấy để lại cho cô, coi như... để làm kỷ niệm”.

Kim Linh đưa tay cầm lấy, rỏ mi nhìn cành liễu hồi lâu, sau đó từ từ nắm chặt lòng bàn tay, rồi đột nhiên xoay người, biến hình dạng cánh, bay vọt lên tận trời xanh.

Rốt cuộc cũng ra đi mà không để lại một lời, thật là thẳng thắn dứt khoát, không hề dài dòng ướm át tí nào.

Ngồi chồm hóm ở ven đường, tôi ngửa đầu nhìn trời xanh, xoa xoa mũi, sau đó cúi đầu, nhìn chăm chăm vào chấm nhỏ trên mặt đất do một giọt nước mắt rơi xuống tạo thành.

Trong lúc nhìn đầu ngón tay Kim Linh mơn trớn cành liễu tôi mới phát hiện ra, thì ra ở hai đầu cành có hai vết tích rất nhỏ.

Liễu Khiêm từng bị Kim Linh đập gãy thắt lưng, lại bị nàng ột chưởng đứt rời xương ngực.

Cho nên tiểu cô nương này, quả nhiên đúng như Liễu Trần nói, nhìn thì tưởng như mơ mơ hồ hồ không biết gì cả, nhưng nói không chừng, trong lòng điều gì cũng hiểu rõ.

Chỉ là không hỏi, cho nên có thể cứ coi như là không biết mà thôi.

Thật ra, lẽ mình đối người thì có gì không tốt chứ?

Đôi khi, cần phải tự tạo ình một nỗi nhớ hay thậm chí là một niềm hi vọng, thì mới có sức lực và dũng khí để mà bước tiếp trên con đường phía trước.

Từ nay về sau, những lúc Kim Linh đi tìm hòn đảo hình cá mè hoa, chắc là thỉnh thoảng, cũng sẽ tiện mà tìm luôn cả rừng liễu xanh mượt đọng đưa trước gió.

Từ nay về sau, nàng sẽ tiếp tục kiếm tìm, mang theo cảnh dương liễu đó, mà nhìn ngắm từng góc ngách, từng quang cảnh trốn trần gian.

Thiên ưng Kim Linh vĩnh viễn sẽ không ngừng bay lượn, bởi vì dù sao, nàng cũng chẳng biết được rốt cuộc nơi nào mình đã đi qua, và nơi nào mình chưa từng đặt chân đến.

Bởi vì dù sao, nàng cũng luôn lạc đường.

Không có hai đứa nhóc oan gia suốt ngày ầm ĩ, nông trang chợt trở nên vắng vẻ đi rất nhiều, yên tĩnh đến nỗi khiến tôi không sao quen được.

Liễu Trần đã tóm tắt những chuyện xảy ra trong thời gian này cho Tên Nát Rượu nghe, ông ta nốc hai bầu rượu rồi phun ra một câu: “Thật nhìn không ra mà, thằng cha kia đúng là lão già hư hỏng không biết xấu hổ, hừ!”.

“Còn ông rộng tuếch cô đơn nên thêm thường đồ kỵ đó phải không!”. Tôi khinh bỉ, tiện tay gỡ một bầu rượu từ trên người ông ta xuống: “Nếu như có bản lĩnh, ông cũng thử đi tìm một cô nương như thế xem nào!”.

Ông ta không nói câu nào, vung tay đập cho tôi một phát.

Tôi ôm đầu trừng mắt: “Quân tử động khẩu không động thủ!”.

“Quân tử cái quái gì, có ăn được không?”. Thằng cha ra vẻ hào sảng tóm lấy hồ lô của mình, rồi bỗng nhiên đảo con người, quay đầu lại, hướng về phía Liễu Trần không hề trêu chọc gì ông ta, liếc mắt khịt mũi cười gian xảo: “Hân hạnh thật đấy quân tử!”.

Liễu Trần không hiểu gì.

“Động khẩu không động thủ!”.

Liễu Trần tiếp tục không hiểu gì.

Tên Nát Rượu toét miệng, vươn cánh tay khoát lên vai y, lại ra vẻ thần bí, hèn mọn lắm lắm: “Nào, nói cho ta biết chuyện hai người hôn môi đi”.

“...”

Là một chính nhân quân tử chân chính dễ thẹn thùng đỏ mặt, Liễu Trần đã bại trận một cách quá ư dễ dàng.

Tôi thật sự không nhìn nổi cảnh tượng này nữa, lập tức đứng ra bảo vệ lẽ phải: “Chuyện có gì to tát chứ, ông thử hôn y một cái chẳng phải sẽ biết liền sao?”.

Liễu Trần rốt cuộc không thể chịu đựng được nữa, trở về thư phòng đóng cửa lại, biểu thị thái độ không nghe những chuyện trái với lẽ nghĩa.

Tên Nát Rượu vô cùng đau đớn nhìn tôi: “Ông đây mới thả mi ra có vài ngày, mà mi đã học ngay được mấy thứ xấu xa rồi!”.

Tôi bĩu môi, trèo lên nóc nhà: “Vài ngày? Một nghìn năm rồi đó! Nếu ta mà là con người, thì đã chuyển kiếp mười mấy lần từ lâu rồi.”

Ông ta cũng trào theo lên, ngồi xuống bên cạnh tôi: “Nói đến vấn đề làm người, cái thứ mi tu vi tầm thường đạo hạnh ti tiện, không biết nặng nhẹ không hiểu đúng sai, trước nay không đáng tin cậy như mi đã đành, sao Liễm Trần cũng lại làm bậy theo mi như thế được chứ?”.

“Bởi vì y không cảm thấy đó là làm bậy.”

“Vớ vẩn!”

Tôi liếc nhìn Tên Nát Rượu đang kiên quyết bác bỏ ý kiến của mình: “Chẳng lẽ ông muốn làm người lắm sao?”.

Ông ta cũng nhìn tôi, ánh mắt lộ ra từ nửa khuôn mặt bị tóc tai lò xo che mắt, hỏi: “Nếu mi là cây liễu yêu đó, mi sẽ lựa chọn như thế nào?”.

“Rất rõ ràng, còn phải hỏi sao?”

“Nhưng tiểu tử kia rõ ràng vẫn còn có bận tâm, chỉ cần nhập vào lục đạo, dù cơ hội có mong manh đến đâu, thì vẫn có khả năng được tiếp tục tiền duyên. Cứ chết đi như vậy, thì thật sự sẽ chẳng còn gì hết.”

Tôi dùng đầu ngón tay vẽ một vòng tròn nhỏ lên thân hồ lô: “Thế nào là sống, thế nào là chết? Cứ luân hồi nhiều vòng không ngớt, lẽ nào lại là sống sao?”. Ngừng lại chốc lát, tôi nói tiếp: “Có thể ông cho rằng cây liễu nhỏ đó chết thật vô nghĩa và không đáng, có lẽ chỉ bởi vì, ông suy cho cùng cũng không phải là yêu... Còn ta mặc dù đã sống hơn một vạn năm, nhưng lúc trước thì ở cùng ông ngoài ba mươi ba cõi trời, sau đó lại ở cạnh Dương Tiễn và Dạ Mặc, cho nên thực tế, ta vốn luôn được các người cố ý che chở, xa rời khỏi hỗn loạn của thế gian. Thậm chí bản thân dù là một con yêu quái, nhưng ngay cả chủng tộc của mình rốt cuộc là cái gì, ta cũng chẳng hiểu rõ”.

Tên Nát Rượu nốc vài hớp rượu, không thèm để ý đến tôi nữa.

Tôi tiếp tục tự lẩm bẩm, dùng móng tay cào một cái lỗ bên trong vòng tròn mới vẽ trên thân hồ lô: “Có lẽ những việc mà Liễu Khiêm làm, trong mắt ông đơn thuần chỉ là hành vi nông nổi ấu trĩ. Nhưng dưới cái nhìn của yêu tộc, vì người mình thích, mình quan tâm, chẳng cần phải nhìn trước ngó sau tính toán nhiều như vậy. Dù chỉ vì một nụ cười của người mình yêu thích, đừng nói vứt bỏ tính mạng, cho dù lật đổ thiên hạ cũng là lẽ thường tình mà thôi!”. Tôi ném chiếc hồ lô lên cao, rồi nhìn nó rơi xuống chỗ mà cây liễu nhỏ vốn hay cắm rễ: “Cho nên mấy tháng nay ta vẫn luôn ngẫm nghĩ, yêu quái là gì nhỉ? Là những kẻ không muốn chịu đựng sự ràng buộc của thiên đạo, không muốn tin vào mệnh trời khó cãi, lúc còn sống có thể muốn làm gì thì làm, lúc chết đi thì có thể chết một cách dứt khoát, là... Thật ra suy cho cùng, chẳng qua cũng chỉ là một lũ ngốc bất luận yêu hay hận, sống hay chết, đều muốn được tự do lựa chọn theo ý mình mà thôi”.

Từng đợt gió thổi qua nơi hành lang gấp khúc, mây trắng nhẹ tan, trong thư phòng Liễm Trần hình như đang ho nhẹ.

Còn Tên Nát Rượu thì đang lim dim đôi mắt như vĩnh viễn ngập men say, sau đó nhìn tôi thoáng vẻ sâu xa: “Tam giới này thực sự sắp đi đời nhà ma rồi, đến mi mà cũng bắt đầu biết suy nghĩ”.

Tôi: “...”.

(35)

Trước kiểu công kích điên rồ này, tôi giữ thái độ bình tĩnh và kiềm chế nhất định, chỉ truy sát thẳng đến bờ sông, sau đó vung chân đá ông ta bay thẳng xuống nước mà thôi.

Tên Nát Rượu thành Tên Nát Nước, cả người ướt sũng lông cồm bò lên, vừa hắt xì vừa chửi tôi là bất hiếu.

Tôi hả hê nhìn ông ta không khác gì con chó lông dài lắc đầu quấy đuôi liên tục để làm khô mình, sau đó hỏi: “Rốt cuộc thì Côn Bằng đã chết như thế nào?”.

Ông ta đang gầy gầy lỗ tai cho nước chảy ra đột nhiên dừng lại, đứng một chân như gà rồi nghiêng đầu nhìn tôi: “Mi không biết sao?”.

“Sao ta lại biết được?”

“Liễm Trần không nói ỉ à?”

“Ta đâu có ỉ y.”

“Thế mi hỏi ta làm cái khi gì?”

“Bởi vì ông là một lão già ngu ngốc da thô, thịt dày, thần kinh thép.”

“... Nha Đầu Thối, không có việc gì thì nghỉ ít thôi, bệnh điên trong đầu mi sắp hết thuốc chữa rồi.”

“...”

Trước khi tôi truy sát lần hai, Tên Nát Rượu cuối cùng cũng đã nghiêm chỉnh hơn một chút, dùng dăm ba câu tóm lược lại những chuyện đã xảy ra.

Thật ra cũng không phức tạp cho lắm.

Ngày đó sau khi Bàn Cổ vung rìu bổ đôi mớ hỗn độn, xương cốt thì hóa thành những dãy núi, huyết dịch thì biến thành sông hồ, bảo vệ trời đất do chính mình tạo ra.

Trải qua hàng ngàn hàng vạn năm biến đổi thăng trầm, linh lực còn sót lại của Bàn Cổ dần yếu đi theo thời gian, cuối cùng bắt đầu tan biến gần như không còn nữa.

Mà các chủng tộc sinh vật sinh sôi nảy nở trên thế gian này, lại vì đủ các nguyên nhân và mục đích khác nhau mà không ngừng đấu đá lẫn nhau, tạo ra vô số những oán hận sát nghiệt, chúng không cam lòng biến mất như vậy, cũng không thể giải thoát, qua bao nhiêu năm tháng vẫn luẩn quẩn không tan, càng lúc tích tụ lại càng nhiều, cuối cùng dẫn tới gánh nặng không sao chống đỡ nổi.

Lệ khí thiếu chút nữa thoát ra khỏi Mất Bắc Hải, nghiệp hỏa thì thiêu đốt hừng hực ở địa ngục, đó chính là dấu hiệu cảnh báo thiên địa bắt đầu sụp đổ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rồi sẽ có một ngày trời long đất lở. Đến lúc đó, mọi thứ sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, giống như chưa từng tồn tại. Quay trở về với mớ hỗn độn nguyên thủy nhất, trở thành hư vô thực sự.

Nếu muốn trì hoãn, thì chỉ có cách rót thêm năng lượng mới vào sông ngòi đồi núi mà thôi.

Côn Bằng ngay từ thuở khai thiên lập địa đã được sinh ra từ biển lớn, có mối quan hệ vô cùng phức tạp với huyết dịch của Bàn Cổ. Cho nên hắn cũng là người đầu tiên nhìn thấy dấu hiệu ngày tận thế.

Sau khi nghe xong, tôi ngồi xổm bên bờ sông, đưa tay vẫy vẫy dòng nước róc rách chảy ra từ khe núi không còn lạnh lẽo đến thấu xương vì đã được mặt trời giữa trưa chiếu rọi: “Ý ông ta đã hiểu sơ sơ rồi, chính vì Côn Bằng không muốn mọi người ôm nhau cùng chết, cho nên đã xả thân vì nghĩa tự giết chính mình”.

Tên Nát Rượu chắc lưỡi đắn đo một chút: “Đại khái là thế đấy”.

“Nhưng có điều này ta không hiểu lắm, theo lý mà nói, sự lựa chọn đầy đức độ này đơn thuần là do Côn Bằng cam tâm tình nguyện, cũng được coi là kiểu chết có ý nghĩa mà Liễm Trần vẫn luôn một mực sùng bái. Nhưng sao theo ta quan sát, dường như Liễm Trần luôn tỏ ra hồ thẹn trước cái chết của Côn Bằng?”

“Đại khái là bởi vì...”. Tên Nát Rượu lấy một chiếc hồ lô trên người xuống mở nút ra, ngửi hương rượu, thở dài: “Huynh ấy cho rằng, nếu như không phải là bị thương trong lúc phá vỡ chuồng Đông Hoàng[4], thì nói không chừng Côn Bằng vẫn còn cơ hội sống sót”.

[4] Tức Đông Hoàng Chung, là một loại chuồng cổ, đứng đầu trong Thập Đại Thần Khí thời thượng cổ, có khả năng hủy diệt thiên địa, nuốt chửng chư thiên.

“Chuồng gì cơ?”

“Trước đó Liễm Trần vẫn bị nhốt trong chuồng Đông Hoàng, mi không biết sao?”

“... Y chỉ nói với ta là một mình ẩn cư lánh đời thôi.”

Người đàn ông đáng vẻ hào sảng chán nản vì luyện thép chẳng thành gang, dung nắp hồ lô nện vào ót tôi, giận dữ mắng: “Mấy lời đến quý cũng không tin này mà mi cũng tin cho nổi? Ta thấy trong đầu của mi

không phải là cái vũng, mà căn bản chính là một cái hố sâu không đáy! Mi đã gặp ai mà ẩn cư lánh đời đến nỗi thương tích đầy mình từ trong ra ngoài như vậy chưa hả?”

“Thảo nào...”. Tôi day trán ngẩn ngơ một hồi, lại hỏi: “Nhưng thần khí thượng cổ như chuông Đông Hoàng, không phải đã biến mất từ lâu rồi sao?”

“Mất tích cái quái gì! Người ta còn nói đá Nữ Oa cũng đã biến mất từ lâu rồi! Ở chỗ ta không phải vẫn còn một khối nguyên xi sao, hơn nữa...”. Ông ta liếc mắt nhìn tôi, bỗng nhiên im bật, sau đó nằm vật ra thăm cở, hai chân bắt chéo đung đưa, rồi chuyển sang chuyện khác: “Nói chung về chuyện của Côn Bằng, Liễm Trần quả thực vẫn vô cùng áy náy. Dù sao huynh ấy vẫn luôn như vậy, chỉ hận là không thể gánh hết toàn bộ tội lỗi trong thiên hạ thôi. Huynh ấy cho rằng, dù không đi cứu chúng sinh, Côn Bằng rồi cũng sẽ chết, nhưng nếu không cứu họ, nói không chừng hẳn còn có thể bảo vệ được tia nguyên thần cuối cùng. Cho dù không sống lại được, thì cũng sẽ giữ lại được thứ gì đó liên quan đến mình dù chỉ là nhỏ nhất, không phải sao? Giống như Dương Tiễn...”

Lòng tôi đột nhiên chấn động, túm chặt lấy chòm râu của Tên Nát Rượu: “Dương Tiễn gì cơ? Có ý gì?”

“Ồi ời ời, buông tay ra Nha Đầu Thối, đau chết ông đây rồi!”. Ông ta kêu to rồi đẩy tôi ra, xoay người nhảy lên, sau đó ôm cầm tròng mắt nhìn tôi đầy vẻ ngạc nhiên: “Ta nói này, sao cái gì mi cũng không biết vậy? Tốt xấu gì mi cũng lăn lộn cùng Liễm Trần suốt mấy tháng nay, lẽ nào bình thường hai người chỉ lo hôn nhau thôi sao?”

“Mẹ kiếp, đừng nói mấy lời vô ích!”. Tôi hung dữ bỏ nhào qua, nhe nanh múa vuốt: “Nói mau, rốt cuộc Dương Tiễn làm sao?”

Ông ta vội vã một tay ôm lấy bộ râu bảo bối, một tay xòe năm ngón ra chụp lấy trán tôi, giữ khoảng cách một cánh tay với tôi, thức thời không dám nói lung tung nữa, nhanh chóng khai hết đầu đuôi câu chuyện một cách súc tích ngắn gọn: “Sau khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, ba hồn bảy vía của lão tẩn mát khắp nhân gian, hóa thành mầm sống sơ khai cho vạn vật, trải qua hàng tỉ năm, mới từ từ ngưng đọng lại thành thứ tinh túy nhất, chính là mất thần trời sinh của Dương Tiễn, đây cũng là nguyên nhân tại sao mặc dù hẳn có phân nửa huyết thống con người nhưng lại sở hữu năng lực xé trời rạch đất như vậy. Hiển nhiên, hẳn cũng nhận ra được dị tượng diệt thế. Cho nên hẳn đương nhiên cũng lựa chọn giống Côn Bằng”.

Tôi cẩn rằng nghiêng lợi, cảm thấy trong lòng như trống trện, giọng nói run rẩy không liên mạch: “Vậy lời nói vừa rồi của ông rốt cuộc là... hẳn... thật ra còn chưa chết phải không? Cho dù là sống bằng bất cứ cách nào đi chăng nữa... chỉ cần... chỉ cần còn sống thôi...”

Ánh mắt Tên Nát Rượu nhìn tôi nặng trĩu, chần chừ giây lát, sau cùng vẫn lắc đầu: “Vốn là dựa theo sắp xếp của Liễm Trần, thật sự là định đợi sau khi thời cơ chín muồi thì sẽ để Dương Tiễn thử tách nguyên thần từ một thành hai, ta sẽ tạm thời bảo vệ một nửa nguyên thần đó, sau đó sẽ nghĩ cách khôi phục lại, Chỉ tiếc là... Hừ, những chuyện thất đức mà lão già Ngọc Đế khôn kiếp làm thì người cũng quá rõ rồi phải không? Sau cùng vẫn là một câu, thần tính không bằng trời tính. Toàn bộ kế hoạch tính sẵn từ trước, mẹ kiếp đều đổ ra sông ra biển cả rồi!”. Ngừng lại một lát, ông ta dùng bàn tay to khỏe ầm ập vỗ nhẹ lên đỉnh đầu tôi, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: “Hiện tại, đúng là Dương Tiễn còn sót lại một tia hồn phách cuối cùng. Chỉ có điều, khi phong ấn tại Hoa Sơn bị hủy, thì hồn phách của hắn cũng dung nhập hoàn toàn vào trong đá núi, mãi mãi không thể rời xa nơi ấy nửa bước, mãi mãi trở thành vô tri vô giác mất rồi”.

Tôi chỉ cảm thấy sức lực toàn thân bỗng chốc cạn kiệt, ngay cả cảnh vật trước mắt cũng trở nên mờ ảo.

Ánh mặt trời vàng óng dội xuống dòng nước đang chảy róc rách, những gợn sóng nước lấp lánh phản chiếu như những vì sao.

Sau đó dường như tôi trông thấy, một con cá lớn không biết dài mấy ngàn dặm vọt lên khỏi mặt nước, hóa thành đại bàng tung đôi cánh khổng lồ lao lên chín tầng mây. Mang theo lòng quyết tâm hi sinh vì nghĩa lớn, dùng đầu đập vỡ tan chuông Đông Hoàng trường tồn vĩnh cửu. Thân thể và nguyên thần tan thành bột mịn, rắc xuống hồ ao sông ngòi chằng chịt khắp thế gian.

Chỉ còn chừa lại một cọng lông vũ mềm mại, từ chín tầng trời cao nhẹ nhàng rơi xuống, lướt qua người nàng ưng nhỏ Kim Linh đang bay lượn thỏa thích giữa không trung, để lại một bóng dáng sát cánh nơi chân trời thoáng qua trong tích tắc, âm thầm hoàn thành lời hứa.

Tôi còn trông thấy, trên đỉnh Hoa Sơn kia, rừng hoa đào quanh năm nở rộ. Dưới những cánh hoa trắng như tuyết, đỏ như máu, là một gia đình ba người đầm ấm, cha mẹ hiền từ con cái hiếu thảo.

Còn vầng xanh đen bao quanh ngọn núi, giống như một nam tử khoác tấm áo sẫm màu, lặng lẽ dang rộng đôi tay, âm thầm bảo vệ sự yên bình vĩnh viễn cho khoảng trời riêng ấy.

Từ nay về sau, không còn Côn Bằng, cũng không còn Dương Tiễn nữa.

Mà núi có hồn, sông có phách.

Về phần tôi, cuối cùng cũng đã hiểu được câu nói mà sư phụ Dạ Mặc đã nói năm đó – chúng bạn xa lánh, sinh tử lưỡng nan.

Thì ra đây chính là sinh tử lưỡng nan của Dương Tiễn.

(36)

Tôi và Tên Nát Rượu cùng nằm trên nền đất ẩm ướt ven sông, xung quang gối ngang hơn chục cái hồ lô.

Lắc mãi không ra giọt rượu nào, tôi chìa tay sang bên cạnh: “Đưa ta thêm quả nữa”.

“Hết nhẩn rồi!”

“Đồ bunn xin!”

Tên Nát Rượu chìa ngón tay run rẩy về phía tôi: “Ông đây vất vả chắt vật mãi mới lén trộm được ít rượu này từ đám tiểu đạo sĩ keo kiệt ở Côn Lôn, tất cả đều trút vào bụng mi không chừa một giọt, mi còn dám nói ông đây bunn xin!”

Tôi mất hết kiên nhẫn hất văng tay ông ta ra: “Điều đó chỉ cho thấy ông trộm chưa đủ nhiều, thiếu tầm nhìn chiến lược lâu dài nghiêm trọng, ta khinh bỉ ông!”

“Xi! Chỉ có thể cho thấy trước khi ta xuống núi không xem giờ hoàng đạo, bằng không sao có thể đụng phải con quỷ nát rượu điên rồ như mi chứ!”

“Ông mới là nát rượu! Tên Nát Rượu!”

“Nha Đầu Thối!”

Chúng ta chửi nhau một trận ỏm tỏi một cách vô nghĩa, sau đó lại cùng nhau cười ha hả.

Mặt trời dần ngả về Tây, bóng cây rung rinh trên khắp mặt đất.

Tôi bỗng cảm thấy hơi lạnh, liền tiến sát đến bên cạnh Tên Nát Rượu một cách rất tự nhiên.

Ông ta cũng rất tự nhiên mà trải cánh tay ra, để tôi thoải mái gối lên bờ vai.

Cái ôm này, là của người bạn duy nhất trong suốt cả vạn năm dài đằng đẳng của tôi, khiến tôi bỗng chốc thấy an tâm đến kì lạ: “Lần này ông đến Côn Lôn, chỉ để trộm mấy hồ lô rượu này thôi sao?”

“Ờ phải.”

“Ông đi chết đi.”

“Thế mi còn làm bộ làm tịch hỏi han làm cái quái gì!”

“... Cái này gọi là hàn huyền đó ông hiểu không hả?”

“Được rồi, đừng có đùa giỡn quanh co với ta nữa. Mi có gì cần hỏi cứ hỏi, thứ gì nói được thì ta sẽ nói, không nói được thì sao này sẽ nói sau”

“Sau này là khi nào?”

“Hử, vấn đề này được đây. Nào, câu tiếp theo.”

“...”

Lặng lẽ xé toạc một lỗ hổng nham nhở trên chiếc áo rách rưới của gã đàn ông xui xẻo đáng khinh bỉ kia, tôi cảm thấy sáng khoái hơn rất nhiều, tiếp tục nhã nhặn đặt câu hỏi: “Chuyện tách rời nguyên thần mà ông vừa nói rốt cuộc là như thế nào?”.

Lần này Tên Nát Rượu trả lời vô cùng thẳng thắn: “Chính là bỏ đôi nguyên thần ra giống như người ta bỏ dưa hấu vậy đó”.

“Chi bằng ông nói luôn là giống như con người dùng đao chặt ngang lưng thành hai nửa luôn đi.”

Ông ta bỗng bật cười: “Nghe nói chặt ngang lưng là loại cực hình tàn nhẫn nhất, người chịu cực hình thường không chết ngay, thậm chí còn lết nửa đoạn thân thể, chấm máu của chính mình, viết bảy tám chữ lên mặt đất, sau đó mới đi đời nhà ma”.

Tôi tức khắc dựng đứng tóc gáy: “Hừ! Đang yên đang lành nói cái này làm gì?”.

Ông ta vẫn thờ ơ chậm rãi nói: “Ta chính là muốn i biết, nỗi đau của việc chém ngang lưng so với tách đôi nguyên thần, chẳng là cái quái gì hết”.

Tim tôi chợt thắt lại không sao giải thích được: “Nhưng tại sao trước giờ ta chưa từng nghe nói trên đời này có thứ pháp thuật có thể tách đôi nguyên thần chứ?”.

“Thứ pháp thuật này chẳng có tác dụng quái gì ngoài tự mình làm tổn thương chính mình, cho nên chẳng có thằng ngu nào muốn học, đã thất truyền từ lâu rồi.”

“Vậy vì sao Liễm Trần lại biết?”

“Mi ngốc thế! Đương nhiên là vì tên đó ngu rồi!”

“... Mẹ kiếp, nếu ông còn không nói năng tử tế ta sẽ hôn ông ngay trước mặt Liễm Trần ông có tin không?”

“...”

Cho nên mới nói đối phó với những thằng cha vô đạo đức thì nhất định phải tự hủy đạo đức của chính mình trước mới được.

Tên Nát Rượu lập tức ỉu xiu, dè dặt tránh sang một bên, giữ khoảng cách an toàn với tôi, tiện tay bấu chặt lấy áo mình tỏ thái độ kiên trinh bất khuất.

Tôi cười lạnh lùng: “Thôi được rồi! Nhìn cái bản mặt râu ria xồm xoàm của ông, dù ta có muốn hôn thì cũng chẳng biết tìm miệng ở đâu để mà hôn, được không hả?”.

Ông ta không biết nói gì hơn, nhìn tôi đầy u uất.

Tôi ngồi xuống, nửa thật nửa đùa liếc xéo: “Sao hả, hối hận vì đã thả ta đi có phải không? Thế thì lại lỗi ta về nhé!”.

Ông ta ôm đầu, quay ra nhìn chăm chăm vào một cọng cỏ đuôi chó ở bên cạnh, có vẻ không tìm ra một bông hoa thì không chịu bỏ qua: “Chỗ đổ nát của ta thì có gì hay chứ, quay về rồi không phải hai chúng ta chỉ có thể tối ngày trừng mắt nhìn nhau thôi sao? Mi vẫn nên cút đi tìm thằng ranh yêu quái kia, sau đó sinh một tiểu yêu quái tại đỉnh Côn Lôn đi rồi hãy hay”.

Tôi nhìn ông ta hồi lâu.

Tuy rằng rất muốn nói, cho dù ở ngoài ba mươi ba cõi trời kia chỉ có những chiếc hồ lô to nhỏ lẫn lóc và một Tên Nát Rượu tối ngày say mèm, nhưng đó mãi vẫn là bên đậu yên bình trong lòng tôi.

Nhưng cuối cùng, tôi cũng chỉ có thể làm ra vẻ thờ ơ không để ý, cười xòa cho qua.

Bởi vì tôi nghĩ, tôi nên biết rõ, nơi đó rốt cuộc vẫn không phải là nhà của tôi.

Lắc đầu tự chế giễu, tôi tiện tay túm một nắm cỏ quật vào người ông ta: “Được rồi đừng có nói vớ vẩn nữa, quay lại vấn đề chính đi, câu hỏi vừa rồi ông còn chưa trả lời ta đâu!”.

Tên Nát Rượu vừa tức tối phỉ những mảnh cỏ vụn dính trên hồ lô, vừa không nhịn được nói: “Nói tóm lại, cách tách đôi nguyên thần là do Hồng Quân[5] nghĩ ra, sau đó Liễm Trần học được, dạy lại cho Dương

Tiền... Ủm cũng coi như thay thế lão già ranh đó tìm đệ tử truyền nghề rồi, dù rằng ngay sau đó đã thất truyền luôn...”.

[5] Còn được gọi là Hồng Nguyên Đạo Tổ, vị tổ đầu tiên của Đạo giáo, là sư phụ của Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

Tôi kinh ngạc: “Hồng Quân? Hồng Quân lão tổ? Sư phụ của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thượng Lão Quân? Vị tổ đầu tiên của chúng tiên Côn Lôn đó hả?”.

Ông ta gật đầu ra vẻ khẳng định: “Mi tổng quát về cơ bản là đúng rồi đó”.

“... Ấy da, quả là bàn cờ lớn nha!”. Tôi xoa xoa mũi cảm thán, ngẫm nghĩ: “Nếu ta hỏi ông, rốt cuộc Liêm Trần có lai lịch gì, ông nhất định sẽ lại dùng giọng điệu ‘không thể tiết lộ’ mà lờ đi. Cho nên ta chỉ muốn biết, trước nay không phải ông vẫn luôn không qua tâm đến những chuyện trong tam giới sao? Nhưng từ sau khi Liêm Trần xuất hiện, thì ta bỗng có cảm giác chỗ nào cũng có vết chân ông. Cho dù thiên địa khép lại, cho dù trở về thời hồng hoang, nhưng dựa vào năng lực của ông, chắc chắn vẫn có cách để tiếp tục tồn tại đúng không? Vậy suy cho cùng ông đang gấp gáp làm gì chứ?”.

Ông ta lặng thinh một hồi lâu, sau đó siêu vẹo đứng lên, phúi phúi bùn đất trên người, đoạn nhìn xuống tôi, bóng dáng cao to gần như che khuất mặt trời chiều, giọng điệu vẫn luôn cộc nhả chữ bởi ngày thường bỗng rất giống với Liêm Trần: “Nể tình ta tốt xấu gì cũng nuôi mi lâu như vậy, mi chỉ cần nhớ kỹ hai chuyện là được. Thứ nhất, trên đời này luôn có một số việc, không hề tồn tại thị phi đúng sai, mà chỉ là đáng làm hay không đáng làm. Thứ hai, không cần biết trước đây từng xảy ra chuyện gì, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, tất cả những gì Liêm Trần làm, cũng là vì lý do bất buộc mà thôi. Cho dù đã từng có lỗi với ai, thì cũng đã sớm không còn nợ nần nhau nữa rồi”.

Nói xong những câu này, Tên Nát Rượu liền lão đảo đi dọc theo bờ đê.

Tôi cũng đứng lên, bước theo những vết chân nông sâu ấy.

Trời tối dần, nhưng hứng thú của hai chúng tôi lại ngày càng cao. Một người cất giọng ở phía trước, một người hát bè theo ở phía sau.

Giống như những tháng năm chưa từng xảy ra chuyện gì trước đây, ông đưa tôi đi ngắm nhìn biển cả, ruộng đồng, không cần bận tâm những vui buồn lý hợp.

Nỗi phiền muộn lớn nhất của tôi chẳng qua chỉ là phong cảnh trong hồ lô không được đẹp, chuyện đau lòng nhất cũng chỉ là vừa tỉnh dậy phát hiện ra hồ ly tiểu ca mình định tán tỉnh đã già mất rồi.

Nhớ lại những chuyện đã qua, tôi không nhịn được bật giác cười to.

Tên Nát Rượu quay lại dòm xem tôi lại phát điên gì nữa, thế là bước chân vốn đang lão đảo đi chệch đường luôn.

Sau đó là một tiếng “tôm”, rồi lại một tiếng “tôm”...

(37)

Lúc trở về nông trại, Liêm Trần nhìn hai con quỷ nước say khướt trước mặt, hết thở dài rồi lại chỉ biết thở dài. Y trầm giọng trách Tên Nát Rượu: “Huynh cũng thật là, sao lại để cô ấy uống nhiều như vậy?”.

Tên Nát Rượu hiển nhiên là tỉnh táo hơn nhiều so với kẻ chỉ biết cười ngây dại như tôi đây, dù đầu lưỡi đã lú hết lại nhưng lời nói vẫn còn nghe được khá rõ: “Trong lòng Nha Đầu Thối không được thoải mái, say một trận là sẽ khá hơn thôi. Huynh không phải lo lắng, tử lượng của nó ta biết mà”.

Liêm Trần khê thở dài: “Do ta không tốt”.

“Thế quái nào mà lại là do huynh không tốt?”

“Nếu không phải ta nhất thời thiếu tập trung, thì cũng không đến nỗi Liễu Khiêm bỏ đi lúc nào cũng không biết, nếu không thì...”

“Cái này thì có liên quan quái gì đến huynh? Mẹ kiếp, nhìn huynh thế này thật chướng mắt! Ta thật chỉ hận không thể... hận không thể...”

Tên Nát Rượu lên cơn điên chỉ vào Liễm Trần uất nghẹn cả nửa ngày, cuối cùng vẫn không thể phát ra chữ nào, đành vùi đầu vào vại nước một cách đầy phiền muộn.

Liễm Trần cũng không nhiều lời với ông ta nữa, nửa dìu nửa ôm đưa tôi về phòng.

Tôi say xỉn ngồi dựa vào đầu giường: “Vì sao huynh lại thiếu tập trung?”

Liễm Trần đang rót nước chợt ngừng lại, trả lời rất không liên quan: “Cái chết của Liễu Khiêm, đích thực là do ta sơ suất, ta xin lỗi”.

“Không phải ta muốn trách huynh... Ta chỉ là... sao huynh phải nói xin lỗi với ta chứ?”

“Bởi vì ta biết, cô rất đau lòng.”

Tôi lơ đãng nhìn bóng hình gầy guộc dưới ánh trăng của y, cảm thấy lòng mình như bị vài quả núi đè lên, nặng nề đến mức nghẹn thở: “Chuyện của Côn Bằng và Dương Tiễn ta đều đã biết. Vì sao lúc trước huynh không nói cho ta? Là vì sợ ta sẽ đau lòng sao?”

Y cup mắt lặng thinh hồi lâu, đột nhiên đưa một chén trà cho tôi, lời nói ảm áp vui vẻ, câu trả lời vẫn rất không liên quan: “Cô nhìn cô xem, lại tự làm mình ướt sũng rồi, tranh thủ lúc trà còn nóng uống mau đi, sau đó ngủ một giấc cho khỏe”.

Tôi không tiếp lời, chỉ gắng mở to hai mắt bình tĩnh nhìn y: “Hay là... huynh sợ ta biết những chuyện này, sẽ ảnh hưởng đến cái gì? Chẳng hạn như... Chẳng hạn như cảm thấy thần tiên đã vì thiên địa và tam giới vân vân mà chịu hi sinh lớn như vậy, thì mọi người nên ngoan ngoãn mà phục tùng dưới ách thống trị của họ, không nên có bất cứ lòng bất mãn nào, thậm chí... thậm chí âm mưu phản kháng gì đó nữa...”

Liễm Trần bưng ly trà lẳng lặng đứng trước mặt tôi, không hề lên tiếng.

Từ góc nhìn của tôi, vừa vặn có thể thấy được những ngón tay thon dài trắng bệch của y, giữa các kẽ ngón tay còn sót lại vài vệt máu lấm chấm.

Đó là vết thương mà tôi gây ra khi tận mắt chứng kiến cái chết của Liễu Khiêm tối qua. Một ngày một đêm rồi, mà y vẫn để vậy.

Mặc dù chỉ là vết thương nhỏ không đáng để nhắc đến, nhưng mà xem nhẹ đến mức này, cũng có thể xem là một kiểu thờ ơ với bản thân...

Vậy là lòng tôi lại có thêm hàng ngàn những ngờ vực, hàng vạn những câu hỏi, tất cả đều hóa thành xiềng xích, đè nặng lên trái tim tôi.

Lặng lẽ thở dài, tôi đón lấy chén nước, uống cạn, sau đó nhắm mắt lại, dang hai tay về phía trước, ôm lấy thất lưng mảnh dẻ của Liễm Trần.

Không ngoài dự đoán, y bỗng đứng đơ ra, giống như vô số những lần gần gũi, tiếp xúc cố ý hoặc vô tình trong thời gian gần đây giữa chúng tôi. Rõ ràng đã xao lòng, lại gần mình nên lại.

Rốt cuộc là vì sao...

Tôi siết chặt lấy y, nghiêng đầu áp tai vào ngực y, nghe tiếng tim đập từ hỗn loạn đến yếu ớt, rồi lại quạnh quẽ giống như tiếng chuông sớm trống chiều âm vang giữa vùng núi non mênh mông rộng lớn, chỉ cảm thấy linh hồn huyết mạch như đang bị nghiệp hỏa đốt cháy bùng bùng: “Liễm Trần, vì sao huynh lúc nào cũng như vậy? Không phải ta đã nói với huynh sao, huynh như vậy, ta đau lòng lắm... Huynh không muốn ta đau lòng, thì ta sao có thể nhìn huynh khổ sở được chứ. Huynh trước đây... đã phải chịu biết bao nhiêu khổ sở...”

Y đứng thẳng bất động hồi lâu, cuối cùng từ từ thả lỏng cơ thể, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên tóc tôi, từ từ vuốt nhẹ xuống dọc theo suối tóc. Cảm xúc chứa đựng trong lời nói dường như vẫn nhẹ nhàng bình thản như thường lệ, thậm chí còn có chút đùa cợt: “Được được được, lần sau ta sẽ không như vậy nữa được chưa? Chỉ cần cô vui vẻ thoải mái, ta thế nào cũng được... Huống hồ, ta có gì khổ sở đâu? Thật đó, không khổ sở chút nào hết... Cho nên Tiêu Dao à, đừng bao giờ đau lòng hay buồn phiền vì ta. Không cần thiết, cũng... không đáng đâu”. Thoảng dừng lại, y từ từ buông cánh tay tôi ra, đỡ tôi nằm xuống, lại thì triển pháp thuật, làm khô y phục cho tôi, sau đó mỉm cười nói nhỏ: “Cô mệt rồi, nhắm mắt lại ngủ đi”.

Y nói xong liền quay người đi, nhưng lại bị tôi kéo tay phải lại. Y dừng lại giây lát, nhẹ nhàng rút tay ra, sau đó đặt tay tôi vào lại trong chăn, đắp lại cẩn thận, khép cửa rồi đi.

Khi cánh cửa đóng lại, tôi thoáng nghe thấy tiếng Tên Nát Rượu: “Hai người...”.

Và tiếng đáp lại hời hợt của Liễm Trần: “Không có chuyện gì hết”.

Căn nhà nhỏ yên tĩnh, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt lách qua song cửa sổ soi vào và chút dư âm sót lại giữa những ngón tay tôi.

Bàn tay Liễm Trần hơi lạnh, và có cả những vết chai mờ. Có vết là do cầm bút mà thành, cũng có vết là do đánh đàn tạo ra.

Chiếc đàn cổ mua về từ mấy ngày trước, đến nay y vẫn chưa hề chạm vào, chỉ thỉnh thoảng nhàn nhã thì lật qua lật lại cuốn cầm phổ mà thôi.

Cho nên tôi vẫn luôn cho rằng, y hẳn là không biết gảy đàn. Nhưng hiển nhiên, tôi đã sai.

Lúc Liễm Trần giữ lại hồn phách đang tan biến của Liễu Khiêm, chỉ dùng vài nốt nhạc ngăn ngủi, cho dù pháp lực có cao cường đến đâu, nếu chỉ là nhạc khí bình thường thì sẽ không thể đạt được hiệu quả cao như vậy. Cây đàn mà y sử dụng, toàn thân bang bạch ngọc trơn láng nhẵn mịn, rất hiếm thấy trên đời.

Lúc ở Mất Bắc Hải, Tên Nát Rượu từng nhắc đến chuyện ông ta vừa có được pháp khí gì đó, có thể dừng lại được ngọn núi tuyết mệnh mang mà tôi và Dạ Mặc từng tận mắt chứng kiến nó biến mất giữa không trung...

Gần như có thể khẳng định rằng, cây đàn mà Liễm Trần dùng, tám chín phần mười chính là cây đàn Phục Hy đã từng mất tích sau khi Phục Hy tạ thế.

Theo truyền thuyết, đàn Phục Hy có thể khống chế tâm hồn của vạn vật trên thế gian, có thể duy trì nguyên thần, cũng có thể phá hủy nguyên thần, có thể giết người cũng có thể cứu người.

Mặt khác, nó còn có một công dụng, đó là đem toàn bộ thương tổn trên mình kẻ khác, trút hết lên người mình.

Đương nhiên, công dụng này cũng giống như phương pháp tách rời nguyên thần mà Hồng Quân nghĩ ra, phạm là sinh vật bình thường thì sẽ không học và cũng sẽ không sử dụng nó.

Chỉ có điều, Liễm Trần hiển nhiên không thuộc phạm trù “bình thường”.

Tên Mập Chết Tiệt Vô Si đã từng nói, ngày đó hắn dùng đá Nữ Oa giúp xà yêu nhập vào vòng luân hồi, và đã trở thành trọng phạm của triều đình.

Mà Liễm Trần lại có đá Nữ Oa, cũng từng bị nhốt ở chuồng Đông Hoàng...

Y rốt cuộc đã làm cái gì, vì sao Thiên đình lại phải nhốt y cả vạn năm? Nếu không phải được Côn Bằng xả thân cứu thoát, thì rất có thể trọn đời y cũng không thoát ra được.

Lùi một vạn bước, cho dù y thật sự đã phạm sai lầm gì, đã bị phạt nặng đến như thế, tất đó phải là một sự kiện long trời lở đất. Nhưng vì sao trong tam giới lại hoàn toàn không có bất cứ lời đồn nào về chuyện ấy?

Còn có, tách đôi nguyên thần...

Tại Mất Bắc Hải, tôi bị Hồng Liên nghiệp hỏa nuốt chửng, Dương Tiễn cùng Dạ Mặc xông vào A Tị địa ngục còn bị trọng thương, thế mà tôi lại bình yên vô sự.

Địa Tạng Bồ Tát chỉ nói, là bởi vì thể chất tôi đặc biệt.

Mà tôi còn nhớ, trong thời khắc tôi tưởng rằng mình đã mất đi ý thức và chết chắc rồi, trong lúc mơ hồ dường như lại nghe thấy tiếng đàn vọng lại. Lúc đó chỉ cho là ảo giác, giờ ngẫm lại, e rằng không phải.

Sau đó tôi một mình lên Thiên đình tìm Dương Tiễn, hẳn nhầm tôi là kẻ địch nên đã ra tay với tôi. Một kích toàn lực của hắn, lại chỉ khiến tôi lộn nhào một cái mà không hề hấn gì.

Mà trong giây phút sinh tử ấy, tôi còn nhớ rõ, hình như mình đã thấy một luồng ánh sáng trắng ngần.

Ly biệt ngày ấy Dương Tiễn đã từng nói, trên người tôi có một luồng năng lượng thần bí, vẫn luôn che trở bảo vệ cho tôi.

Tôi sờ chuôi hạt châu sáng lấp lánh không tì vết trước giờ chưa hề rời xa trên cổ, đột nhiên rất muốn cười.

Liêm Trần à Liêm Trần, huynh đối xử với ta như vậy, trong quá khứ rốt cuộc đã có lỗi với ta đến nhường nào?

10. Chương 10

(38)

Theo truyền thuyết, núi Côn Lôn chính là hóa thân của búa Bàn Cổ, trên thì xuyên hết chín tầng trời, dưới thì cắm qua chín tầng địa ngục. Là tổ tiên của Thập Vạn Đại Sơn[1] từ thời hỗn độn sơ khai, cũng là nơi cắm địa của các chư vị thần phật sau bao đời biến đổi thăng trầm.

[1] Một dãy núi dài khoảng 170 km, rộng khoảng 15-30 km ở Đông Nam khu tự trị dân tộc Choang Quảng Tây, Trung Quốc. Dãy núi này chạy theo hướng Đông Bắc-Tây Nam với phía Nam về tổng thể cao hơn phía Bắc. Đầu phía Đông Bắc bắt đầu ở Khâm Châu; đầu phía Tây Nam ở huyện Ninh Minh sát biên giới với Việt Nam. Đỉnh cao nhất trong Thập Vạn Đại Sơn có độ cao tuyệt đối là 1.462 m.

Tên Nát Rượu nhớ nhưng bữa hoa tửu không được thưởng thức lần trước, cả đêm thèm thuồng không yên nên đã chuẩn đi rồi. Tôi và Liêm Trần thì không có lòng dạ chơi bởi như thế, liền cùng nhau đi thẳng đến nơi cần đến.

Ngồi trên đám mây phi vân vút, tôi chống cằm quan sát những mảnh đất địa linh nhân kiệt như ẩn như hiện giữa màn tiên khí mờ ảo vô hạn, buồn chán thuận miệng thở dài: “Những sinh vật bình thường chẳng thể nào trông thấy được cảnh vật hoành tráng hùng vĩ này, đây mới thật sự là lãng phí của trời mà!”

Liêm Trần đứng yên bên cạnh tôi vẫn giữ nguyên thái độ nghiêm túc vốn có, thật thà đáp lại: “Ngày đó Hồng Quân để tránh cho linh mạch nơi này bị đại hồng thủy làm cho hao tổn, đã lập một phong ấn trước khi tạ thế, để phần lớn vùng đất này tồn tại trong một không gian và thời gian riêng biệt, không bị ảnh hưởng bởi những đổi thay của tam giới. Cho nên thứ mà sau này người đời nhìn thấy được, chẳng qua chỉ là một đoạn chân núi của cả dãy Côn Lôn mà thôi”.

“À, chính là trận hồng thủy do Cộng Công đánh sập núi Bất Chu[2] tạo thành đúng không?”

[2] Một dãy núi trong truyền thuyết của Trung Quốc, nhiều tài liệu lịch sử ghi chép lại cho rằng Bất Chu Sơn là dãy núi thuộc phía Tây Côn Lôn.

Chuyện kể rằng vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế, Cộng Công cùng hậu duệ của Hoàng Đế là Chuyên Húc tranh đoạt thiên hạ, Cộng Công thua cuộc giận dữ húc đổ Bất Chu Sơn, từ đó trụ trời đứt gãy, đất nứt ra, trời nghiêng về Tây Bắc, mặt trời trăng sao di chuyển về Tây Bắc, đất sụp về Đông Nam, sông ngòi kênh rạch đổ dồn về Đông Nam.

Liêm Trần gật đầu: “Trận đại hồng thủy đó đổ ập xuống đã khiến cho linh khí vốn tràn đầy trong thiên địa mất đi đến tám chín phần mười, chỉ có núi Côn Lôn là không bị tổn hại gì”.

Tôi thầm bĩu môi, không nhịn được khẽ hắng giọng, lời nói chẳng thềm khách khí nữa: “Mặc dù trước giờ ta chỉ là kẻ kém cỏi dốt nát chỉ biết ăn no chờ chết, nhưng ta cũng từng nghe qua cái gọi là ‘Tiên hữu Hồng Quân hậu hữu thiên’. Hồng Quân lão tổ đó đã tồn tại từ trước khi Bàn Cổ dẹp tan hỗn độn, nếu y lợi hại như vậy, thì tại sao không nghĩ cách phòng ngừa cho tai họa không xảy ra, trái lại chỉ lo bảo vệ địa bàn của chính mình thôi? Dù là chưa từng trải qua, nhưng ta cũng biết trận đại hồng thủy cuốn phăng toàn bộ thế gian đó đáng sợ đến cỡ nào. Hay là việc sinh linh đồ thần đối với mấy vị đại thần thượng cổ lợi hại như các huynh mà nói, chẳng qua chỉ là quá trình tất yếu phải trải qua để đạt được một mục đích nào đó, là cái giá đáng phải trả mà thôi?”.

Lần này, Liễm Trần yên lặng một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi nói: “Tiêu Dao, có rất nhiều chuyện, không những chỉ sức người không thay đổi được, mà đến Bàn Cổ cũng phải bó tay. Nếu không, sao ông ấy lại nhẫn tâm tận mắt chứng kiến thế gian do chính tay mình dựng nên phải chịu đựng tranh chấp tàn phá không ngừng, ôm nhiều tiếc nuối mãi mãi không thể vãn hồi như vậy được chứ? Cho nên, mặc dù đã sớm tiên đoán, biết trước kết cục, Hồng Quân cũng không cách nào nhúng tay vào được. Việc ông ấy có thể làm, là dùng hết sức mình để bảo vệ địa mạch Côn Lôn, bảo vệ cho các đệ tử của mình ẩn cư tu hành không bị những sự cố bên ngoài tác động tới. Nhưng... có lẽ thật sự là trăm tính vạn tính cũng không hề chống lại được thời đời hắc ám, chiến dịch Phong Thần[3], rốt cuộc vẫn không sao tránh khỏi”.

[3] Theo truyền thuyết, sau khi Nữ Oa đội đá vá trời, phân chia trời đất ra khỏi mớ hỗn độn ban đầu, vạn vật mới có sự sống. Tuy nhiên thần tiên cai quản trên trời chưa có ai, nên cần phải có chiến dịch sắc phong chức thần cho những người có công với trời đất. Cũng theo truyền thuyết này, Trung Quốc đã có hai lần Phong Thần: Lần thứ nhất xảy ra vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế, thủ lĩnh của ba bộ tộc lớn nhất gồm Hoàng Đế (Hiên Viên), Viêm Đế (Thần Nông) và Xi Vưu đã huyết chiến nhiều năm liên tục để thống nhất thiên hạ. Cuối cùng Hoàng Đế đại thắng. 365 vị anh hùng được phong làm thần. Cánh cửa giữa hạ giới và tiên giới được mở ra.

Lần Phong Thần thứ hai xảy ra vào thời nhà Chu. Trải qua mấy vạn năm, con cháu của các dòng họ trên lại vương thêm vào một trận hào kiếp nữa, đó là khi nhà Chu, dưới sự điều binh khiển tướng của đại vương Cơ Phát và đạo sĩ Khương Tử Nha, đã cùng nhau đứng dậy chống lại Nhà Thương. Những người này đều được ghi tên trong bảng Phong Thần do Bá Giám quản lí, mà người chịu trách nhiệm là Khương Tử Nha. Truyền thuyết này đã được nhà văn Hứa Trọng Lâm ghi lại và sáng tạo thêm trong tiểu thuyết ‘Phong Thần Diễn Nghĩa’.

Tôi đột nhiên giật thót tim, quay đầu thoáng nhìn ông tay áo trắng muốt ẩn hiện trong mây, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Trận chiến Phong Thần diễn ra hai nghìn năm trước, loài người vĩ đại đã dùng trí tưởng tượng phong phú có thể khiến quỷ thần cũng phải khóc thét của họ mà sáng tạo ra rất nhiều những phiên bản khác nhau về trận chiến này.

Trong đó phiên bản được lưu truyền rộng rãi nhất, chính là: Tên xúi quẩy Thương Trụ Vương ăn no rửng mỡ đã viết một bài thơ tươi mới ca ngợi vẻ đẹp ngất ngây của Nữ Oa nương nương, khiến Nữ Oa cho rằng mình đường đường là thần tiên một cõi lại bị một con người ngu xuẩn đùa giỡn, bà vô cùng tức giận, bèn phái một hồ ly tinh xuống làm cho Trụ Vương vốn có thể coi là minh quân trở thành hình tượng bạo quân điển hình. Kết quả khiến cho dân chúng lâm than, tiếng oán hận nổi lên bốn phía, nhân dân khắp nơi dấy binh khởi nghĩa. Ấm ỉ một hồi, đến khi loài người chém giết nhau đến mức kiệt quệ chẳng còn gì đáng để xem, cuối cùng đã kinh động đến các vị thần trên núi Côn Lôn.

Đã là đánh nhau, thì phải ngang tài ngang sức mới hấp dẫn.

Cho nên các vị thần cũng thuận theo lòng người, dựa vào thị hiếu khán giả mà chia thành hai phe, Xiển giáo[4] đại diện cho chính nghĩa và Triệt giáo[5] nổi giáo cho giặc.

Thủ lĩnh của hai phái này là hai đệ tử của Hồng Quân lão tổ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ.

[4] Giáo phái do Nguyên Thủy Thiên Tôn (đệ tử thứ hai của Hồng Quân Lão Tổ) sáng lập, quy định chỉ những người có cốt cách thì mới được tu tiên học đạo. Trong đó, Khương Tử Nha là đệ tử đời thứ hai, Dương Tiễn là đệ tử đời thứ ba của Xiển giáo.

[5] Giáo phái do Thông Thiên Giáo Chủ (đệ tử thứ ba của Hồng Quân Lão Tổ) sáng lập, sánh cùng Xiển giáo và Lão giáo thời đó. Giáo phái này không những nhận các đồ đệ là người mà còn nhận các đồ đệ là các con vật, như Quy linh thánh mẫu, chủ trương “Hữu giáo vô loài”... Theo như truyện ‘Phong Thần Diễn Nghĩa’ thì vua Trụ triều Thương cũng là một trong các học trò của Triệt giáo, được vô số các học trò khác của đạo Triệt xuống giúp đỡ, nhưng vì vô đạo mà mất ngôi, phải tự thiêu mình ở lầu Trích Tinh.

Cứ đánh qua đánh lại suốt nhiều năm, cuối cùng cũng phân được thắng bại.

Triệt giáo thất bại, ngay đến tên thủ lĩnh cũng chết ngắc ngoải không còn cả hồn phách, Xiển giáo thắng lợi được anh cả Ngọc Đế thưởng lớn, tất cả các đệ tử đều được thay da đổi thịt lên trời làm quan. Dương nhiên ngoại trừ Dương Tiễn được phong thánh vì mang thân xác con người.

Cuối cùng ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác, ai nấy đều rất vui mừng.

Đây cũng chính là đầu đuôi câu chuyện được kể lại trong danh phẩm nổi tiếng Phong Thần Diễn Nghĩa.

Nếu có cơ hội được trở thành phát ngôn viên cho kẻ chủ mưu đã khiến cho tam giới loạn tung phèo cả lên này, tôi nhất định phải nói...

Làm nữ nhân khó, làm nữ thần tiên càng khó hơn, làm nữ thần tiên chết rồi mà còn bị hàm oan[6] càng khó hơn gấp bội. Không làm gì cũng bị hàm oan cả tám nghìn năm, nằm thoi mà cũng trúng tên, tôi phải vì chính mình mà lên tiếng, tôi là Nữ Oa...

[6] Nguyên văn là “Đầu gối trúng tên”, là ngôn ngữ mạng thịnh hành ở Trung Quốc, vốn xuất phát từ lời kịch trong một bản Game Online: “I used to be an adventurer like you, then I took an arrow in the knee”, tạm dịch: “Tôi đã từng là một người phiêu lưu như cậu, cho đến khi đầu gối trúng tên”, lời thoại này lặp đi lặp lại khá ấn tượng nên đã vượt xa khỏi bối cảnh ban đầu mà trở thành ngôn ngữ mạng của giới trẻ. Sau này, “đầu gối trúng tên” còn được dùng với nhiều ý nghĩa khác nữa, như chỉ người vô tội chẳng may bị liên lụy (tương đương với câu “nằm yên cũng trúng đạn”), hay chỉ những chuyện khó khăn gian khổ mà người nào đó đã từng trải qua

Chưa nói đến chuyện hơn một vạn năm trước Nữ Oa và Phục Hy cùng các vị lão thần đã tạ thế tan biến giữa thiên địa, chỉ nói riêng chuyện một lần thay đổi triều đại bình thường của nhân giới mà cũng có thể kinh động khiến các vị thần ở Côn Lôn hỗn chiến, thật là quá vô lý.

Dương Tiễn học nghệ thành tài rời khỏi Côn Lôn, chỉ đơn thương độc mã mà đã có thể đánh cho Thiên đình thua liểng xiểng, nếu như có hàng ngàn hàng vạn Dương Tiễn cùng nhau kéo đến náo loạn thì...

Thực sự là chỉ nghĩ thôi mà tôi cũng phải sợ hãi khốc thét thay cho Ngọc Đế...

Trở lại vấn đề chính, sự thật rốt cuộc là như thế nào, tôi cũng không biết rõ ràng cho lắm. Chỉ là trong lúc Tên Nát Rượu say sưa túy lúy, hình như tôi đã nghe thấy hắc lải nhải qua vài câu. Có điều kết hợp thêm mấy câu vừa rời của Liễm Trần, cũng có thể đoán ra được một vài manh mối.

Đúng như Liễm Trần nói, từ sau khi đại hồng thủy phá hủy linh mạch, thì rất ít người có được tu vi rung trời chuyển đất. Nhưng các đệ tử trên đỉnh Côn Lôn sừng sững của Hồng Quân thì lại ngày càng mạnh lên, cứ như vậy, e rằng sẽ có lúc không thể khống chế được nữa.

Cho nên, mới có cái gọi là đại chiến Phong Thần.

Triệt giáo bị tiêu diệt, hầu hết đệ tử Xiển giáo đều trở thành những nhân viên công vụ nhàn hạ, tu vi mãi không tang tiến của Thiên đình.

Cái giá phải trả là hai phe đều bị thương, đổi lại kết cục là tam giới được cân bằng.

Chỉ là không biết, người bày ra trận cờ này, là vị Nguyên Thủy Thiên Tôn mãi mãi đóng cửa tu hành sau chiến dịch Phong Thần, là Thông Thiên Giáo Chủ đã hồn phi phách tán, hay là bàn tay nào khác ở phía sau. Bất luận là ai đi nữa, người ấy có từng hối hận hay không?

Chỉ là không biết, những người đã chết đi mà chẳng hay biết gì, những người đi làm quan một cách mù mờ, đối với số kiếp trở thành quân cờ bị vứt bỏ của mình, có từng oán hận hay không?

Nhưng bất luận là âm mưu quỷ kế tiêu diệt kẻ đối lập cũng được, phẩm chất cao thượng tự nguyện hi sinh cũng tốt, nói gọn lại thật ra chỉ là một câu nói – chim dậy sớm thì có sâu ăn, chim dẫn đầu thì dễ ăn đàn.

Ra vẻ lợi hại thì bị sét đánh, lợi hại thật thì bị trời phạt, tìm ai mà đòi lý lẽ đây?

Kết thúc việc nhìn cảnh nay nhớ chuyện xưa vô nghĩa, tôi phải quần áo đứng dậy, vẫy tay với Liễm Trần: “Ta đến nơi rồi, tạm biệt”.

Y chậm chậm hạ đám mây xuống, dừng lại trên đỉnh Côn Lôn quanh năm phủ tuyết trắng xóa, cụp mi mắt nhìn tôi, mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Bảo trọng”.

Tôi vừa nhảy khỏi đám mây, y lập tức xoay người rời đi, chớp mắt đã biến mất.

Tôi đứng tại chỗ vân vê mũi, rồi đột nhiên thở dài.

Đúng là ngay một lời khách sáo cũng không có, đến một tiếng “tạm biệt”, cũng không muốn nói sao?

(39)

Liêm Trần bỏ đi dứt khoát như vậy khiến cho tôi đột nhiên cảm thấy có chút nuối tiếc.

Nơi này ngập tràn một màu trắng xóa, lại lạnh đến thấu xương, tôi ngồi xổm xuống lặng lẽ vẽ vài vòng tròn trên nền tuyết, hắt xì hơi mấy cái thật to, cuối cùng đưa mắt nhìn hang tuyết đằng sau trận pháp ngay trước mặt.

Nơi đó, có Dạ Mặc.

Vẫn đang đợi chờ, chờ tôi trở lại...

Tôi cắn răng, cười mây xuống núi.

Côn Lôn tiên cảnh nay đã trở thành cấm địa với các vị thần phật, loại yêu quái cón con như tôi hiển nhiên cũng không có tư cách gì mà được tự tiện tiến vào.

Thả lỏng chân tay, tôi dựa vào thân cây ngô đồng cao chọc trời, ngẩn ngơ nhìn hết ánh mặt trời đến ánh trăng sao thay nhau chiếu qua cành lá, thỉnh thoảng còn có vài trận mưa rơi, làm cả người tôi ướt sũng.

Thật ra, tôi cũng không biết mình đang chờ đợi cái gì, chỉ biết trong lòng rất trống rỗng, là kiểu trống rỗng vô cùng hỗn loạn nhưng lại hoàn toàn không hiểu vì sao.

Chớp mắt một cái đã lại là sáng sớm tinh sương.

Tôi vẫn đang ở dưới gốc cây ngẫm nghĩ xem phải làm sao mới có thể ngồi giống một cây nấm lớn, thì chợt nghe thấy một tiếng nổ vang lên bên tai, đất đai rung chuyển ầm ầm, cũng may là rất nhanh sau đó mọi thứ đã trở lại bình thường.

Tôi không kịp đề phòng nên bị trận động đất làm cho ngã lộn nhào, đến khi cả người phủ đầy bụi đất chặt vật đứng lên, thoáng nhìn thấy xa xa có một vầng ánh sáng xanh vọt thẳng lên tận trời.

Tôi ngửa đầu nhìn lên, thì thào tự nói với mình: “Lẽ nào cánh cửa núi Côn Lôn đóng chặt hai ngàn năm đã mở ra sao...”.

“Khà khà, cuối cùng cũng chịu mở rồi!”

Trên đỉnh đầu tôi đột nhiên vang lên một tràng cười khiến tôi giật nảy mình: “Ai đấy?”.

“Ta.”

“... Ông là ai mới được chứ?”

Tôi trở mắt đứng nhìn khuôn mặt vừa hé ra khỏi cành cây, lùi lại nửa bước: “Ông... ông vẫn luôn ở đó hả?”.

“Đúng vậy.”

“... Vì sao không lên tiếng?”

“Ta muốn xem ngươi định làm gì.”

“... Ta định làm gì thì liên quan gì đến ông?”

“Ta hiếu kỳ không được sao?”

“...”

Tôi chịu thua, dứt khoát quay lưng đi không thèm để ý nữa, người nọ nhảy xuống khỏi cành cây, ngồi xổm xuống ngay bên cạnh tôi: “Ê, sao lại tịt ngòi rồi?”.

“Không muốn nói chuyện với cái loại vô liêm sỉ như ông.”

“Ồ, vậy người có muốn biết thăng cha vừa lên trời kia định làm gì không?”

Nhắc tới chuyện này tôi lại càng thêm buồn bực: “Chỉ bằng thứ công phu mèo ba chân của ta mà muốn qua đó có khác nào chán sống đâu?”.

“Ai nói nhất định phải đích thân đến đó mới có thể nhìn thấy chứ?”

Tôi lập tức mắt sáng như sao nhìn ông ta chòng chọc: “Ông có cách hả?”.

Ông ta nhìn lại tôi bằng ánh mắt sáng quắc: “Tất nhiên rồi!”.

Tôi ghen ngào nước mắt: “Lão anh hùng!”.

Ông ta từng tưng: “Nhưng chuyện của người khác thì có liên quan gì đến nhà người chứ?”.

“... Ta tò mò mà.”

“Ồ, thế liêm sỉ để đâu rồi?”

Tôi nói chắc như đinh đóng cột: “Chó ăn rồi!”.

Ông ta quan sát thật tỉ mỉ, sau đó vỗ mạnh vào vai tôi: “Cô nương tốt, có tiền đồ!”.

Tôi cố kìm nén cơn kích động chút nữa thì thổ huyết, bắt tay ông ta đầy vẻ nịnh nọt: “Là tiền bối biết cách dạy dỗ thôi!”.

Ông ta cười lớn, từ trong áo lấy ra một tấm gương đồng kiểu dáng vô cùng cổ xưa, ngón trỏ chạm vào bề mặt tấm gương, một hình ảnh từ từ hiện lên rõ ràng, chính là cổng lớn của Thiên đình – Nam Thiên Môn.

Tôi vội vàng lao tới, không quên tiếp tục nịnh nọt: “Bề mặt cảm ứng, thật là kỳ diệu!”.

Vừa khen xong, lại cảm thấy có chỗ nào đó không được đúng cho lắm.

Theo tôi được biết, đúng là có thứ pháp khí có thể giúp người ta lần theo hành tung của mục tiêu đã định trước, nhưng phải có hai điều kiện cơ bản. Thứ nhất pháp lực của người bị lần theo phải yếu hơn người giữ pháp khí, thứ hai là nơi đi đến thường phải không được bảo vệ bằng pháp thuật, nếu không pháp khí ắt sẽ bị nhiễu sóng, thậm chí còn dẫn đến phản vệ gây thương tích cho người dùng.

Chưa nói đến chuyện người vừa phá cửa núi đi ra là vị cao nhân nào, mà chỉ cần nhìn chỗ mà ông ta đang đứng lúc này, chính là Thiên đình, là nhà của Ngọc Đế, là nơi tụ tập của các loại quan to trong tam giới, là nơi mà tất cả những kẻ khủng bố nằm mơ cũng muốn phá sập, vậy lực lượng phòng ngự... chặt chẽ kiên cố đến mức nào chắc không cần phải giải thích nữa.

Nghĩ đến đây, tôi đột nhiên giật thót tim, hoang mang kinh hãi nhìn người đàn ông trung niên càng nhìn càng cảm thấy cao thâm khó đoán kia, cố gắng đè nén sự run rẩy trong giọng nói: “Vật trong tay ngài đây, chắc không phải là thứ có thể nhìn thấu mọi thứ trong tam giới... Thượng cổ thần khí kính Côn... Côn Lôn chứ?”.

Người đàn ông nghe vậy, ngay cả mí mắt cũng không động đậy, chỉ thuận miệng trả lời một câu hời hợt: “Khả năng quan sát khá đấy”.

Con tim nhỏ bé của tôi ngay tức khắc đập đến rộn ràng: “Nhưng... Sao ta lại nghe nói, kính Côn Lôn là của Thông Thiên Giáo Chủ, đã tan thành tro bụi theo lão ta từ lâu rồi nhỉ...”.

“Tin vịt thôi.”

“... Lão anh hùng, chúng ta có thể đừng nói chuyện hời hợt như vậy được không? Xin ngài hãy suy nghĩ cho nỗi lòng sợ hãi của thánh giả quần chúng một chút được không lão anh hùng?”

Ông ta nhú mày khó chịu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn tôi: “Vậy người cảm thấy, ta giống tro hay giống khói?”.

“...”

Mặt trời ló rạng đằng đông, ánh nắng chói chang chiếu rọi khắp nơi.

Tôi nhìn người đàn ông bên cạnh, chỉ cần nụ cười biến mất là hai hàng lông mày lập tức trở nên rậm dày sắc nét, lại nhìn ngọn Côn Lô cao ngất bề ngoài tưởng như yên lành tĩnh lặng, thực ra bên trong đã sôi sục cuộn trào, sau đó ngẩng cái đầu đang nóng hầm hập lên nhìn trời ột cách đầy bi thương yếu ớt. Trong lúc hốt hoảng, tôi chỉ cảm thấy cuộc đời yêu quái của mình đã có bước tiến vượt bậc, đạt tới cảnh giới mới không phải tro cũng chẳng phải khói, mà là đỉnh cao giống như sương giống như mưa lại cũng giống như gió.

Chỉ có điều, tôi đã không có cơ hội để bày tỏ cảm xúc giác ngộ đang dâng trào như thủy triều đỏ, bởi vì hình ảnh hiển thị trong gương đã mở ra màn dạo đầu của một vở kịch hỗn chiến.

Tôi vội vàng im miệng, tập trung theo dõi.

Thiên đình vẫn cứ bồng bềnh mây trắng như vậy, chỉ có điều vẻ đẹp cao sang thường thấy đã bị cảnh tượng đồ nát thê lương khắp chốn phá hủy.

Mà trong Linh Tiêu bảo điện – đại điện của quyền lực tối cao và sự trang nghiêm vô thượng, chỉ còn một đồng hồ hỗn độn như vừa bị nổ tung.

Lúc này vừa vặn là buổi chiều sớm, khá nhiều đại thần đã đến, đối diện với tai nạn bất ngờ trước mắt, bọn họ ai nấy đều ung dung làm tròn vai trò nạn nhân đầy trách nhiệm.

Tất cả những việc này đều do một người gây ra.

Một người mang trên mình một tấm áo đạo màu lam nhạt, và một thanh trường kiếm dài ba thước.

“Sao chúng khanh lại ồn ào như vậy?”

Giữa không gian đang ồn ào náo loạn bỗng vang lên một giọng nói già nua từ tốn, âm lượng không lớn lắm, nhưng chỉ trong chớp mắt đã dẹp yên cả đại điện đang vô cùng hỗn loạn.

Lão già râu ria bạc trắng mũ miện che kín mặt không biết đã ngồi ngay ngắn trên vương tọa từ lúc nào, sắc mặt khó đoán.

Ngọc Đế.

Đạo sĩ mặc áo bào màu lam lập tức chỉ mũi kiếm về phía trước, sắc mặt vô cảm giọng nói không hề dao động, nhưng từng lời đều được gằn thật mạnh: “Ta đến đòi lại công đạo cho đồ nhi của ta”.

“Lệnh đồ là ai?”

“Dương Tiễn.”

“Thượng tiên là...?”

“Ngọc Đỉnh[7].”

[7] Ngọc Đỉnh chân nhân là đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sư phụ của Nhị Lang Thần Dương Tiễn, sư huynh đồng môn của Khương Tử Nha. Trong “Phong Thần Diễn Nghĩa”, ông từng phái đệ tử Dương Tiễn phò tá Vũ Vương diệt Trụ Vương, cũng từng đích thân ra tay giúp đỡ Khương Tử Nha phá Tru Tiên trận.

Hai chữ vang lên, cả đại điện lặng ngắt như tờ.

Ngọc Đế ngáp ngừng hồi lâu, sau đó lại nói tiếp: “Dương Tiễn trong lúc xuất trận đánh dẹp nghịch tặc chẳng may gặp nạn, dốc sức chiến đấu mà chết. Cậu ta thân là thần tiên chấp pháp, nắm giữ binh quyền ba quân, tận trung vì triều đình cũng coi như là chết có ý nghĩa, bắt công ở đâu ra chứ?”.

Ngọc Đỉnh vẫn giữ nguyên vẻ mặt thờ ơ, nhưng ánh mắt thì lộ vẻ chế giễu, lão nhắm mắt lại, tựa như không muốn tốn nước bọt đi tranh cãi với cái lý do thoái thác đầy sơ hở đến nực cười này của Thiên đình, cuối cùng chỉ thản nhiên nói: “Tóm lại, hôm nay nếu ta không thể đưa đồ nhi rời khỏi đây, vậy thì, người hãy đền mạng cho đồ nhi ta đi”.

Chỉ một câu nói, cả đại điện lại xôn xao.

Vị quân chủ trên vương tọa khẽ ho một tiếng, tất cả thần tử lập tức đứng nghiêm chỉnh trở lại.

Ngọc Đỉnh thì hoàn toàn không để ý đến những chuyện xung quanh, chỉ khẽ cụp mi nhìn lưỡi kiếm ba thước trong tay mình.

Yên lặng một lúc lâu, Ngọc Đế mới hòa hoãn trầm giọng hỏi: “Nói như vậy, Côn Lôn muốn đổi đầu với Thiên đình?”.

Ngọc Đỉnh bầm đốt tay hướng mắt xuống thân kiếm, giọng điệu lạnh lùng mơ hồ ẩn trong tiếng rỗng găm: “Ta báo thù cho đồ đệ, dính dáng gì đến Côn Lôn?”.

“Ông là một trong số mười hai vị tiên trên đỉnh Côn Lôn, mọi lời nói hành động đương nhiên cũng đại diện cho sự môn của mình.”

Ngọc Đỉnh cuối cùng giương mắt nhìn thẳng vào vị chủ nhân của tam giới, áo bào không có gió mà vẫn tự lay động: “Nói như vậy, nếu muốn giết người, thì phải kéo theo cả Thiên đình chọn theo người sao?”.

Ngọc Đế không đáp, chỉ cười thật khẽ.

Ấn đường Ngọc Đỉnh khẽ chau lại một vết mờ rất khó nhận ra, hiện rõ một tia ngập ngừng do dự.

Vẻ thoáng chần chừ trên gương mặt của ông ta đã lập tức bị đập tan khi một tên tiểu binh bị đánh tới bởi ngã nhào vào trong đại điện.

Ngay sau đó xuất hiện trong đại điện, là mười mấy đạo sĩ vạt áo tung bay.

Màu sắc áo bào khác nhau, dáng dấp tướng mạo khác nhau, nhưng thần thái có vẻ bàng quan mà thực ra lại vô cùng kiêu ngạo thì giống Ngọc Đỉnh y như đúc.

Đột nhiên, từ bên ngoài lao vọt vào một đứa trẻ với thứ vũ khí có tính sát thương cao là vòng Kim Cương và bánh xe Phong Hỏa, da dẻ trắng như ngọc, thân hình múp míp như củ sen, lao thẳng về phía một lão đạo sĩ, ôm lấy chân ông ta khóc ầm lên.

Màn thấy trò tình thâm giữa Na Tra và Thái Ất chân nhân rốt cuộc cũng thổi bùng lên ngọn lửa âm ỉ từ nãy giờ.

Lại có thêm non nửa số thần tiên lục tục ra khỏi hàng, hướng về phía đám đạo sĩ kia hành đại lễ thăm hỏi, trong thoáng chốc khắp Lăng Tiêu bảo điện trang nghiêm đều là tiếng khóc tiếng cười vô cùng ồn ã.

Ngọc Đỉnh chỉ lặng yên thu kiếm, một mình đứng lặng một bên, ánh mắt sâu thẳm nhìn cảnh thầy trò xa cách lâu ngày đoàn tụ.

Thái Ất chân nhân dùng đôi bàn tay run run vuốt ve đỉnh đầu Na Tra, hồi lâu, mới đứng thẳng người thở dài một hơi, cất giọng: “Được rồi các vị sư huynh đệ, mấy chuyện rề rà suốt mướt này đợi báo thù cho Dương Tiễn sư diệt xong rồi tính tiếp!”.

Ngọc Đỉnh ngắt ra: “Các huynh đệ...”.

“Sư diệt Dương Tiễn là đại đệ tử đời đầu của Xiển giáo chúng ta, há có thể chết một cách không rõ ràng như vậy?”

“Có gì mà không rõ ràng, căn bản là rất rõ ràng!”

“Không sai, Ngọc Đế ông mau lên đi!”

“Đúng vậy đừng có lè mề nữa, giết người xong ta còn phải về ủ rượu nữa.”

“...”

Một đám đạo sĩ dùng giọng điệu như đi chợ mua rau mà nói về công cuộc “dùng vũ lực bức vua thoái vị”, vì hậu thế thiên thu vạn đại mà dựng lên mục tiêu phấn đấu cao chót vót đáng ngưỡng mộ...

Đối mặt với thái độ khiêu khích đại nghịch bất đạo như vậy, Ngọc Đế vẫn giữ nguyên thái độ bình tĩnh, đợi cho đám đạo sĩ mồm năm miệng mười ồn ào chán chê xong, mới thông thả nói: “Ta hỏi lại lần nữa, Côn Lôn có ý muốn đổi đầu với Thiên đình phải không?”.

Thái Ất chân nhân lắc đầu cười nhạt: “Chỉ e là Thiên đình từ đầu chí cuối luôn coi Côn Lôn là cái gai trong mắt không trừ không được mà thôi”.

Một vị lão đạo khác không nhịn được vung vẩy cây phát trần ra: “Còn phí lời làm gì! Cho dù muốn đối địch với Côn Lôn ta, cũng còn phải xem các ngươi có đủ tư cách hay không đã”.

“Nếu đã vậy...”. Ngọc Đế trầm ngâm chốc lát, chậm rãi gật đầu, sau đó trầm giọng đầy uy nghiêm: “Bình mã nguyên soái đâu?”.

Ông ta vừa dứt lời, một võ tướng tráng kiện mình khoác quân phục lập tức tiến lên, gặp người quỳ lạy: “Khởi bẩm bệ hạ, các đạo binh để quân ở tứ phương có mười vạn, và tám mươi vạn binh vốn có trên Thiên đình, toàn bộ đã tập kết xong xuôi!”.

Vị quân chủ trên vương tọa còn chưa trả lời, Thái Ất chân nhân đã cười khẩy khinh thường: “Đừng nói là tám mươi vạn, cho dù là tám trăm vạn cũng chẳng qua là đám ô hợp mà thôi, ba nghìn đệ tử Côn Lôn ta không thềm để mắt tới!”.

“Xem ra, trận chiến này khó tránh khỏi rồi...”. Ngọc Đế kéo dài giọng ra vẻ tiếc nuối, chợt thành linh dừng lại, lạnh lùng: “Chúng khanh gia những ai xuất thân từ Xiển giáo, nếu muốn tương trợ sư môn thì cũng là chuyện hợp tình hợp lý, không có gì đáng trách cả, nếu giữa trung và nghĩa không biết lựa chọn thế nào, thì có thể tạm thời đứng ngoài cuộc”.

Ông ta vừa dứt lời, đám quan viên lập tức rì rào to nhỏ.

Rất nhanh, có một bộ phận nhỏ lặng lẽ cúi đầu lui qua một bên, biểu thị không giúp ai hết. Một bộ phận nhỏ khác thì giống như Na Tra, lựa chọn ở lại bên cạnh chúng tiên Côn Lôn. Còn đại đa số trở về vị trí thần tử như cũ.

Sau khi đã xác định xong phe cánh, chiến sự lập tức căng thẳng.

Côn Lôn đối chọi với Thiên đình, ba nghìn đối chọi với tám mươi vạn.

Trong thời khắc lặng ngắt sau cùng, bỗng nhiên có một âm thanh vang lên.

Tựa sương ngọt giữa tinh mơ, tựa suối mát giữa chốn sa mạc, tựa băng tuyết mới vừa tan chảy, lại giống như chất chứa sắc màu chiến tranh đang cuộn cuộn dâng thẳng lên tận trời cao.

Tiếng đàn.

Vậy là, giữa Lăng Tiêu bảo điện vốn ồn ào huyên náo, trong chớp mắt ngoại trừ tiếng đàn réo rắt ấy ra, không còn chút âm thanh nào nữa, ngay cả tiếng hít thở cũng giống như ngừng trệ.

Không, phải nói là, đã ngừng trệ thật rồi.

Chúng đạo sĩ Côn Lôn cùng hàng trăm thần tiên qua viên trong điện, đều như trúng thuật Định Thân mà không động đậy nổi, chỉ có vẻ mặt hoặc là kinh hãi, hoặc là khiếp sợ, hoặc là vô cùng ngạc nhiên, hoặc là không sao tin nổi.

Một lát sau, một người thân vận bạch y tay ôm đàn cổ, vén áo chậm rãi bước vào điện. Vẫn là dáng vẻ không vướng một hạt bụi trần, trên mặt vẫn là nụ cười trong veo như ngọc.

Liêm Trần.

Dọc đường đi, Liêm Trần còn liên tiếp hướng về phía các vị thần tiên không thể động đậy mà lễ phép tạ lỗi: “Chư vị tiên gia đạo hữu, đắc tội rồi”.

Khi đi tới trước mặt chúng tiên Côn Lôn đang đầy vẻ khinh thường phẫn nộ, y dừng lại, cúi đầu khàn giọng: “Chư vị, xin lỗi”.

Sau đó y tiếp tục đi về phía trước, không nhiều lời nữa.

Đến khi cách vương tọa cao cao tại thượng khoảng chừng ba trượng, Liêm Trần dừng lại, cao giọng: “Xin bệ hạ thứ cho thần tội cứu giá chậm trễ”.

“Thượng thần công lao vĩ đại, sao lại có tội gì chứ?”. Ngọc Đế là người duy nhất trong điện bị tiếng đàn khổng chế mà vẫn còn có thể hoạt động bình thường, nhưng với tình trạng này, rõ ràng cũng chỉ có thể làm cá nằm trên thớt mặc người xử trí mà thôi. Tuy giọng điệu của Ngọc Đế vẫn uy nghiêm trầm tĩnh, nhưng rèm châu che mặt cũng không khỏi rung động loạt soạt: “Nếu không phải thượng thần tới đúng lúc, chỉ sợ ta và cả Thiên đình này đã không còn tồn tại được nữa rồi. Lại nói, cũng may nhờ thượng thần kịp thời khôi phục toàn bộ pháp lực, hơn nữa, dường như còn tăng tiến không ít so với ngày xưa”.

Liêm Trần hơi khom người, đơn giản đáp lại một câu: “Tạ ơn bệ hạ không trị tội”.

“Miễn đi”. Ngọc Đế thoáng nghiêng mình về phía trước, nhìn như vui vẻ ôn hòa, nhưng mười đầu ngón tay vịn vào vương tọa thì gần như đang co giật: “Như vậy ta muốn hỏi một câu, theo như thượng thần, với những kẻ phản nghịch phạm thượng tác loạn hôm nay, cần phải xử trí như thế nào?”.

“Bẩm bệ hạ, để tránh tổn thương hòa khí, ta đã thi pháp khiến ba nghìn đệ tử Côn Lôn cùng tám mươi vạn đại quân Thiên đình, và cả năm vạn thiên binh thiên tướng đang tiến thẳng đến núi Côn Lôn dẹp loạn đều không thể động đây, xin bệ hạ thứ cho ta tội tự ý hành động”. Liêm Trần lại cung kính khom người, không đợi Ngọc Đế đáp lại đã tự mình đứng thẳng, tiếp tục nói: “Căn cứ theo luật pháp Thiên đình, mưu đồ làm loạn là tội không thể tha. Chỉ là chúng tiên Côn Lôn đều là đồ đệ của Hồng Quân lão tổ, từ khi tam giới phân định đến nay đã không chịu sự ràng buộc của luật pháp Thiên đình. Huống chi, lần này cũng chỉ là hiểu lầm mà thôi. Cho nên theo ý ta, chỉ bằng hãy lệnh cho các vị ấy trở về hối lỗi, rồi mời Nguyên Thủy Thiên Tôn đóng thông đạo sơn môn lại. Sau này trừ khi được bệ hạ đích thân ban chiếu, nếu không thì không ai được tự ý rời khỏi Côn Lôn nửa bước, chẳng hạn bệ hạ thấy biện pháp này có được hay không?”.

Ngọc Đế vui vẻ đồng ý: “Thượng thần nói rất hợp lòng ta, cứ làm như vậy đi!”.

“Tuân lệnh.”

“Thượng thần đã lập được công lớn, không biết nên phong thưởng thế nào đây?”

“Trước đây ta chưa được sự cho phép đã tự ý rời đi, lại khiến cho chuông Đông Hoàng bị hủy, vốn thân đang mang tội. Hôm nay được bệ hạ khoan hồng độ lượng không truy cứu tội cũ, ta đã cảm kích vô cùng rồi, chỉ mong có thể lập công chuộc tội. Nếu bệ hạ không chê, ta nguyện tiếp nhận chức vụ của Dương Tiễn, dùng pháp luận của Thiên đình, bảo vệ sự yên bình cho tam giới.”

Ngọc Đế im lặng hồi lâu, cuối cùng đáp lại một chữ: “Chuẩn[8]”.

[8] Chuẩn tấu, phê chuẩn, cho phép.

Liêm Trần ôm đàn cúi đầu, sửa lại cách xưng hô: “Thần, lĩnh chỉ!”.

Đến đây, tôi rút cuộc dường như đã nghe thấy hồi chuông dạo đầu ột màn kịch lớn vang lên, và cũng đã thấy được người hóa trang bước lên sân diễn, rút cuộc đã vào vai gì rồi.

(40)

“Thế nào, người đã thỏa mãn với tất cả những gì vừa thấy chưa?”

Tôi lặng nhìn nét mặt đùa dỡn gian tà đầy vẻ lôi kéo điên rồ của người đàn ông trung niên, khẽ cử động đôi chân đã tê mỏi từ lâu, xích sang bên cạnh, ra vẻ nghiêm nghị không thể xâm phạm: “Lão tiên bối, xin hãy tự trọng”.

Ông ta cười to ba tiếng, cất kính Côn Lôn đi: “Được rồi, xem xong chuyện hay rồi, kết thúc công việc thôi!”.

Tôi ngồi chồm hổm ở đó nhặt cành cây trên mặt đất lên vẽ một vòng tròn, vẽ xong lại ngẩng đầu chăm chú nhìn ông ta như muốn nói gì rồi lại thôi, vẽ thêm một vòng tròn nữa rồi lại nhìn một cái... Khi vẽ đến vòng tròn thứ chín, ông ta cuối cùng đã bị ánh mắt tha thiết của tôi hạ gục xin hàng, khoanh chân ngồi xuống trước mặt tôi, vung tay lên, lời ít ý nhiều: “Có chuyện gì thì mau nói đi!”.

Tôi lập tức chồm lên phía trước nịnh nọt: “Thật không hổ danh là lão anh hùng, thật sự rất có khí khái đàn ông!”.

Ông ta nhướn mày liếc xéo tôi: “Bộ dạng tí tiện của ngươi hợp khẩu vị ông đây quá mà”.

“Được ưu ái mà thất kinh[9], vô cùng cảm kích!”. Tôi tiếp tục nịnh nọt: “Xin hãy thu nhận, bao bọc và cho ta ăn!”.

[9] Được sủng ái mà lo sợ.

Ông ta nửa cười nửa không, hàm ý đầy sâu xa: “Chẳng lẽ người không những muốn thần và yêu dan díu, mà còn muốn nuốt trọn cả thầy lẫn trò sao?”.

Tôi ghen ngào, cười ruồi: “Bảo sao ngay từ đầu ta đã thấy ông quen quen, quả nhiên...” .

“Lần trước người chạy trốn như thỏ bị trúng tên, thế mà còn nhớ được khuôn mặt ta cơ đấy, làm khó người rồi”

“Thất lễ, thất lễ”. Tôi cười xòa, thoáng dừng lại, ngập ngừng: “Ồm... Dạ Mặc cậu ta...”.

“Vẫn đang bế quan.”

“Ồ, vậy là tốt rồi”. Tôi vò đầu: “Bởi vì thằng nhóc đó chưa hề nói gì về ông cho ta nghe, cho nên...”.

“Tiểu tử đó chả biết gì hết.”

“... Hử?”

“Kỳ lạ lắm sao?”

“... Nếu như ta nói là kỳ lạ thì ông sẽ cảm thấy kỳ lạ sao...”

“Một người phạm bình thường mà thôi, sao lại phải biết những thứ không liên quan gì đến mình chứ?”

“... Định nghĩa của ông đối với hai chữ ‘người phạm’ và ‘bình thường’ có phải quá hiện đại cao cấp không?”

“Không cần biết hiện tại nó là cái gì, tương lai sẽ biến thành cái gì, theo ta thấy, nó mãi mãi cũng chỉ là loài người ngu xuẩn mà thôi.”

“... Sắc bén quá!”

“Khách khí rồi!”

“Vui lòng cho ta hỏi thêm một câu, có ai biết chuyện ông không chết không?”

“Trước đây có Dương Tiễn, hiện tại có người.”

“Hết rồi?”

“Hết rồi.”

“... Ta thật sự... có tài đức gì đâu...”

“Cho nên về chuyện của ta, không phải nó nói cho người biết, mà là người sẽ nói cho nó biết.”

“Lúc nào?”

“Chờ nó xuất quan.”

“Sao ông không tự đi mà nói?”

“Ta xấu hổ.”

“... Thật là khó mà nhận ra.”

“Bởi vì mắt người chột mà.”

“...”

Đối diện với sự phụ của Dạ Mặc, tôi chỉ có thể hít sâu một hơi, lặng lẽ tự an ủi mình, bị giật mình nhiều thành quen rồi thật ra cũng thấy hay hay...

Lấy lại tinh thần, tôi hăng hái nói tiếp: “Phải rồi, vì sao ông lại nhận Dạ Mặc làm đồ đệ thế?”.

Câu trả lời của ông ta vẫn giữ nguyên vẻ sắc sảo quen thuộc: “Bởi vì những đồ đệ khác của ta đều chết hết rồi”.

“... Hãy nén bi thương.”

“Đâu có”

Sau đó tôi đã có cơ hội để hỏi vấn đề mà mình đã nghi hoặc từ lâu: “Nhưng một lão thần tiên trên đỉnh Côn Lôn như ông sao lại dạy ra một đệ tử yêu quái chứ?”.

Ông ta nghe vậy liền cười ầm lên, vẫn hào sảng thoải mái, nhưng lại không giấu nổi vẻ đau thương phần uất đến tận xương tủy: “Nó muốn làm yêu quái, thì ta dạy nó làm yêu quái! Huống hồ thế nào là thần? Thế nào là yêu? Một bên làm vua một bên làm giặc mà thôi. Ta từng cố gắng thay đổi cơ cấu lối mòn cũ rích ngày càng thối nát đó, nhưng cuối cùng lại phát hiện, tam giới mục ruỗng thối nát này không thể chịu đựng được thêm một trận khói lửa để xây dựng lại trật tự mới. Cho nên chỉ có thể buông xuôi, cho nên chỉ có thể dùng vô số oan hồn để bù lấp những kẽ hở mục ruỗng đó, kéo dài hơi tàn ột thế giới lung lay sắp đổ. Thế nào, có buồn cười không?”.

Tôi không cảm thấy buồn cười gì hết, chỉ thấy toàn thân lạnh run lên.

Lúc này tôi mới đột nhiên nhớ ra, thực ra ngày đó, đa số đệ tử Triệt giáo đều là các loài ác điều dã thú tự tu luyện thành tinh, pháp thuật tu luyện cũng khác một trời một vực so với những người mang danh chính đạo tu luyện thành thần.

Cho nên sau khi bị tiêu diệt hoàn toàn sau chiến dịch Phong Thần, họ mới bị chụp lên mình tội danh bàng môn ngoại đạo tà bất thắng chính như vậy. Cho nên ở một mức độ nào đó, đệ tử Triệt giáo ngày đó hẳn là càng gần hơn với yêu.

Thông Thiên muốn thay đổi lẽ lối tam giới, cho nên đã dạy ra rất nhiều môn đồ cao thủ xuất thân là yêu quái để đối đầu với thần tiên thống trị Thiên đình, nhưng đến khi lực lượng đã đủ, lại phát hiện ra tất cả đều uống công.

Cho nên ông ta chỉ có thể tự tay sắp đặt ra một trận đại chiến một vở kịch vui, thiêu rụi những kẻ quá xuất chúng để giữ gìn sự bình yên cho đại đa số những kẻ tầm thường.

Công bằng không? Rất công bằng.

Còn nữa, với năng lực của Thông Thiên, cho dù có phát hiện ra hiện tượng trời đất sụp đổ chậm hơn Dương Tiễn một chút, thì so với Dương Tiễn ông ta nhất định sẽ nhìn rõ hơn những khó khăn thậm chí là cả kết cục mà hẳn sẽ phải đối mặt một khi đã quyết tâm cứu thế. Cho nên, mới để Dạ Mặc chuyển câu nói ấy đến cho hẳn.

Nhưng mà, cho dù như vậy, dù biết rõ Dương Tiễn có thể rơi vào tình cảnh “chúng bạn xa lánh, sinh tử lưỡng nan”, ông ta cũng không hề có ý định ngăn cản.

Đây là lạnh lùng tàn nhẫn, hay là như Tên Nát Rượu nói, chẳng qua có một số việc, nhất định phải làm.

Giống như tại Mất Bắc Hải, mặc dù Liễm Trần đã sắp xếp ổn thỏa việc dùng Hồng Liên nghiệp hỏa để áp chế lệ khí, nhưng vào thời khắc quan trọng cuối cùng vẫn nói rõ toàn bộ sự việc cho Vô Si biết, sau đó để hẳn tự lựa chọn.

Cho dù Tên Mập Chết Tiệt xả thân cứu đời là do hẳn cam tâm tình nguyện, nhưng chẳng phải Liễm Trần đã sớm nhìn rõ con đường duy nhất này của hẳn sao?

Đúng là đã có suy nghĩ tính toán trước mà...

Tôi nhắm mắt cười đau khổ, sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên trước mặt, vị Thông Thiên giáo chủ ngày đó đã một tay sáng lập Triệt giáo, rồi lại một tay đẩy Triệt giáo vào cõi vạn kiếp không thể phục sinh, trong đầu hàng vạn những mạch suy nghĩ đang cuộn cuộn, nhưng lại chỉ biết im lặng không nói năng gì.

Ông ta ngửa người ra sau dựa vào thân cây, ngược mắt nhìn trời cao, giống như không có cảm xúc gì chậm rãi nói: “Nhưng vừa rồi nhìn đám đệ tử Xiển giáo vốn là những kẻ siêu nhiên đứng ngoài thế cuộc, vậy mà

mới làm quan trên Thiên đình hơn nghìn năm, đã vì danh vị quyền thế của mình mà không chút do dự phản bội sư môn, thậm chí còn có khi sư diệt tổ, ta lại cảm thấy đám đệ tử của mình cứ chết quách đi cho xong, còn hơn phải sống cuộc đời khổ khổ như vậy”.

Tôi thầm thở dài, không nhắc lại quá khứ vốn đã sớm trở thành kết cục không thể thay đổi, cũng không nghĩ ngợi đúng sai gì nữa, chỉ xuôi theo câu chuyện trước mắt: “Thật ra cũng khó trách bọn họ, dù sao sau trận chiến ấy, Xiển giáo đã đóng chặt sơn môn tránh xa thế sự, cái đám được phong thần kia cũng không thấy quay lại thăm hỏi gì sư phụ sư tổ của mình, về cơ bản có thể coi như không còn dính dáng gì đến sư môn nữa. Có điều Ngọc Đế quả không đơn giản, chỉ bằng một câu nói mà đã có thể biết rõ ai là kẻ có thể lợi dụng sau này, ai là kẻ lập tức cần trừ bỏ, và ai có thể tạm thời dùng làm quân cờ để ngày sau từ từ tiêu diệt. May mà... bọ ngựa bắt ve sâu, chim sẻ chực phía sau...”.

Côn Lôn lập thế đã mấy vạn năm, môn đồ nhiều vô số kể.

Mặc dù sau vài lần chiến loạn đã có không ít thương vong, nhưng đến nay cũng vẫn còn lại ba nghìn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn – chủ môn của Xiển giáo có mười hai đệ tử, mười hai vị ấy lại có vô số đồ tử đồ tôn, nhưng chỉ có Ngọc Đỉnh chân nhân, vì nhiều nguyên do mà cả đời chỉ thu nhận duy nhất một đệ tử, chính là Dương Tiễn.

Cho nên cũng không khó tưởng tượng, khi biết ái đồ duy nhất của mình bị hại chết, Ngọc Đỉnh sẽ có phản ứng kịch liệt đến cỡ nào. Mà mười hai vị tiên Côn Lôn tình cảm đồng môn sâu sắc, tất sẽ không làm ngơ để ông ta một mình rơi vào nguy hiểm.

Đương nhiên việc quan trọng hơn, chính là các môn nhân của Hồng Quân lão tổ ai nấy đều có pháp lực mạnh mẽ không bị bất cứ thứ gì trói buộc vốn chưa từng coi Thiên đình ra gì. Cũng vì nguyên nhân này, bọn họ vẫn luôn là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của Ngọc Đế, không thể không trừ được.

Thật ra cũng khó trách, bên cạnh giường mình, sao có thể cho phép người khác ngáy ngủ[10] được chứ?

[10] Câu thành ngữ của Trung Quốc, ý chỉ trong phạm vi thế lực hoặc lợi ích của mình thì không thể cho phép người khác xâm chiếm hay làm cản được.

Chắc hẳn, ngày đó Ngọc Đế cũng biết vương triều của mình có rất nhiều mầm mống tai hại, nên đã cố tình bổ nhiệm Dương Tiễn nhằm tiến hành chỉnh đốn cơ cấu một cách dứt khoát toàn diện.

Nhìn cảnh tam giới hỗn loạn, Dương Tiễn càng hiểu rõ, nếu cứ để mặc cho Thiên đình tiếp tục mục nát sao đọa thì sau này sẽ không còn cách nào ứng phó được với những hiểm nguy nữa. Huống chi dựa vào đó hẳn có thể che chở uội muội mình được trọn đời an nhàn, nên hắn đã cố tình lĩnh mệnh.

Cái này gọi là, thuận mua vừa bán.

Sau đó, có rất nhiều biến hóa, tính toán mọi mặt.

Cuối cùng lấy cái chết của Dương Tiễn làm lý do, dựng nên một màn kịch kẻ gieo người gặt.

Ngọc Đế đoán chắc chúng tiên Côn Lôn nhất định sẽ lên trời làm loạn, bèn nhân cơ hội này lấy lý do diệt trừ nghịch tặc, triệu tập đại quân tiến hành thảo phạt âm mưu diệt cỏ tận gốc, đồng thời ông ta phái binh tiến đánh đỉnh Côn Lôn gần như đã không còn ai trấn giữ, đoạt lấy vùng đất quý hội tụ linh mạch của đất trời mà ông ta ao ước bấy lâu.

Mà Dương Tiễn há có thể không biết sư phụ coi trọng mình như thế nào, cho nên đã cùng với Liễm Trần, sẵn vai chim sẻ được lợi sau cùng.

Dương Tiễn chết, Liễm Trần tiếp nhận chức vụ, đại quyền đã nắm chắc trong tay.

Xót xa thay cho Ngọc Đế đã tắt bật cả nửa ngày, cuối cùng chẳng khác nào lấy giỏ tre múc nước. Đã vậy, rất có khả năng kẻ cao cao tại thượng trên vương tọa kia, từ nay sẽ mãi mãi khoắc lên mình cái danh thùng rỗng vô dụng.

Ba ngày trước, Liễm Trần lên Côn Lôn, hẳn là vì muốn báo cho họ biết tin Dương Tiễn đã chết.

Có lẽ, y chưa hề nói với họ chuyện Dương Tiễn cam tâm tình nguyện dùng nguyên thần hóa vào đá núi, mà đem tất cả tội lỗi chụp lên đầu Ngọc Đế, nói ông ta vì lo sợ thần tử công cao uy hiếp quyền vị của mình nên đã cố ý bày mưu hãm hại Dương Tiễn.

Chúng tiên Côn Lôn ở ẩn đã lâu, không biết nhiều về những âm mưu quỷ kế tranh quyền đoạt lợi xung quanh mình, không cân nhắc tỉ mỉ, lại quen hành sự bất chấp hậu quả, hơn nữa ai nấy đều cậy tài mà ngông cuồng, cho rằng ngồi trên linh mạch bị người ghen ghét[11], căn bản không thể chấp nhận bị thống trị bởi bất cứ kẻ nào. Do đó, chẳng bằng cứ để kẻ đó đóng kín hoàn toàn thông đạo nổi ra thế giới bên ngoài lại.

[11] Nguyên văn là “hoài bích kỳ tội”, là một điển tích của Trung Hoa, ý nói người có tài năng đức độ dễ bị người nghi ngờ rèm pha.

Như vậy, cho dù một ngày kia, thiên địa có thật sự sụp đổ trở về cõi hỗn độn, thì linh mạch Côn Lôn cũng sẽ không bị tổn hại gì.

Chuyện này, chính là điều mà ngày ấy Liễm Trần nói với tôi tại Quán Giang Khẩu – mặc dù Dương Tiễn chết, nhưng cũng không hề thua.

Chỉ là, Dương Tiễn sau cùng đã tính kế cả với chính sự phụ ơn sâu nghĩa nặng của mình.

Còn Liễm Trần, sau cùng cũng đã lợi dụng cả những người bằng hữu không mấy may phòng bị của mình.

Một tiếng xin lỗi, nào có tác dụng...

Tôi lắc đầu, vô thức bẻ gãy cành cây trong tay thành nhiều đoạn, suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Nhưng theo ta được biết, công lực của Liễm Trần chưa khôi phục hoàn toàn, tuy y có đàn Phục Hy, nhưng e rằng ngay cả Dạ Mặc y cũng đánh không lại, thì làm sao chỉ gãy một khúc nhạc mà đã có thể đối phó được mấy chục vạn đại quân cùng đám tiên Côn Lôn sừng sỏ chứ?”

“Cho nên thứ thật sự có tác dụng là một loại khôi lỗi trùng[12] dị thể...”. Người đàn ông trung niên trước mắt – vị Thông Thiên Giáo Chủ một thời kia vươn vai một cái, đứng lên: “Dương Tiễn và Lục Áp[13] đã tìm cơ hội chia nhau nghĩ cách gieo loại trùng này lên người thiên binh thiên tướng và chúng tiên Côn Lôn, chỉ cần tiếng đàn Phục Hy vang lên, thì có thể lập tức khống chế thần trí họ. Có điều chỉ có thể duy trì được trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó sẽ tự biến mất, không còn sót lại dấu vết nào”.

[12] Khôi lỗi trùng có thể hiểu là loại sâu nghe theo mệnh lệnh người điều khiển.

[13] Lục Áp đạo nhân, là một nhân vật trong “Phong Thần Diễn Nghĩa”, không có giáo phái, tự xưng là người tu đạo ở Tây Côn Lôn. Ông thường cứu giúp các vị thần tiên trong lúc nguy cấp, không ai rõ đạo hạnh của ông nông sâu ra sao. Vị tiên này khá bí ẩn, tự xưng là tán tiên (ông tiên chơi bời). Sau khi Vạn Tiên Trận bị phá, ông giống như các vị tiên khác, trở về núi tu hành, lúc sắp đi có đem thanh Trảm Tiên Phi Dao tặng cho Khương Tử Nha.

“Dị thể?”

“Ngoài ba mươi ba cõi trời.”

Tôi há hốc mồm: “Vậy Lục Áp...”.

“Chính là Tên Nát Rượu đã nuôi lớn người.”

“Mẹ kiếp!”

Về sau của “Tiên hữu Hồng Quân hậu hữu thiên”, chính là “Lục Áp đạo nhân thượng tại tiên”.

Nói cách khác, Hồng Quân lão tổ đã tồn tại từ trước khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, mà Lục Áp đạo nhân còn già hơn, lợi hại hơn cả lão tổ Hồng Quân.

Không ngờ thằng cha nát rượu chẳng ra gì đó lại có thân phận đặc biệt như vậy, mà thứ phệ vật không đáng tin cậy như tôi lại được thằng cha thân phận đặc biệt ấy nuôi lớn... Tôi và đám đồng bọn nhỏ bé của tôi chắc đều phải kinh hồn mà chết mất!

Cho nên ngoại trừ câu “mẹ kiếp”, tôi thật sự không thể nghĩ ra từ nào khác có thể biểu đạt cõi lòng như Hoàng Hà vỡ đê lúc này của mình.

Thông Thiên thì lại không nhìn ra nỗi khiếp sợ và sự sụp đổ phát ra từ tận sâu đáy lòng của tôi lúc này, chỉ tung kính Côn Lôn trong tay lên xuống hai lượt, sau đó bỗng nhiên ném qua cho tôi: “Cái này cho người cầm chơi”.

“... Quá quý giá thì phải.”

“Quý giá quái gì! Chẳng có tác dụng mẹ gì ngoài trò rình trộm.”

“... Tuy là nói vậy, nhưng bảo bối rình trộm tốt xấu gì cũng có thể dùng để trông nhà lúc đi chơi xa mà...”

“Vậy chúc người rình trộm vui vẻ, ta đi đây!”

Ông ta nói đi là đi, tôi thoáng ngậy người rồi nhảy dựng lên: “Này này này, chờ ta cùng đi với!”

“Không cùng đường.”

“Ông không trở về hang tuyết sao?”

“Ta về, người không về”. Ông ta dừng bước, xoay người: “Kính Côn Lôn còn có một công dụng, đó là có thể dựa vào nguyên thần mà nhìn rõ kiếp trước kiếp này. Cho nên người hãy làm sáng tỏ mọi chuyện đi rồi hãy trở lại tìm nó”.

Tôi sững sờ tại chỗ.

“Mặc dù tiểu tử ngốc đó có thể vì người mà làm bất cứ chuyện gì, người cũng không nên coi tất cả là chuyện đương nhiên”. Ông ấy tiếp tục bước đi, nhưng suy nghĩ một chút, lại cúi đầu nói: “Dẫu sao, hiện tại ta cũng chỉ còn có một đồ đệ này thôi”.

“Cho nên...”. Tôi thoáng ngập ngừng, cuối cùng vẫn hướng về bóng dáng đang đi xa dần của Thông Thiên hỏi lớn: “Ông cũng sẽ không giống như trước đây...”.

“Trước đây, ta mang theo đồ đệ đi tìm cái chết!”. Giọng nói khàn khàn của ông ta lọt vào tai tôi không sót một chữ: “Nhưng hiện tại thứ ta tìm, chỉ có đường sống mà thôi”.

11. Chương 11

(41)

Tôi lại bắt đầu ngồi chồm hõm dưới tán cây, mặt đàn thoải, nhìn tấm kính Côn Lôn trên mặt đất không nói năng gì.

Thông Thiên nói không sai, có một vài chuyện, suy cho cùng cần phải biết rõ ràng.

Cho dù tôi có muốn mãi mãi giống như một vạn năm nay mơ mơ hồ hồ sống qua ngày, nhưng quãng thời gian ngây thơ không lo không nghĩ rốt cuộc rồi cũng phải kết thúc. Chuyện đã đến nước này, bất luận tôi có muốn hay không, thứ nên đối mặt thì phải đối mặt, thứ nên giải quyết cũng cần phải giải quyết.

Cho dù, phải trả bằng cái giá nào đi chăng nữa.

Sờ nhẹ chiếc vòng ngọc trai trên cổ, tôi hít sâu một hơi, nhưng cuối cùng trong thời khắc cảm tấm gương lên, tôi đột nhiên chần chừ.

Có lẽ một khi đã nhìn thấy rồi, sẽ giống như bát nước hắt đi không lấy lại được nữa, có những người có những chuyện, cũng không thể trở lại đơn giản thuần túy như trước đây được nữa.

Tôi phải thừa nhận là, tôi rất sợ.

Tôi nhìn xung quanh bốn phía, cỏ cây xanh biếc suối chảy róc rách, muôn thú chạy nhảy chim ca ríu rít.

Thế mà, tôi lại giống như đang lẻ loi giữa chốn hư không, không có âm thanh không có hình hài cũng không có cảm xúc.

Từ khi có ý thức tới nay, tôi chưa từng cảm thấy lẻ loi bất lực thế này, cũng chưa từng giống như lúc này, khát khao được thấy gương mặt anh tuần lúc nào cũng ngạo nghễ của Dạ Mặc, thậm chí khát khao được nghe tiếng xương cốt như đứt gãy của mình khi bị cậu ấy kéo mạnh vào lòng.

Dạ Mặc, ta thật sự rất nhớ cậu...

Vậy là tôi không thể kiềm chế được nữa.

Đúng vậy, tôi ích kỷ, tôi nhu nhược, tôi chẳng biết làm gì ngoài giả vờ ngu ngốc để trốn tránh, nhưng thế thì đã làm sao?

Tôi của thời khắc này, chẳng qua chỉ là một con yêu quái gà mờ chẳng biết gì, chẳng qua chỉ muốn tiếp tục được vui vẻ mà sống tiếp, mấy chuyện từ thuở hồng hoang và cả tương lai của tam giới thì có liên quan gì đến tôi cơ chứ?

Tôi chẳng qua chỉ hi vọng, có thể có một người, vì thích tôi, mà hết lòng hết dạ đối xử thật tốt với tôi.

Tôi chẳng qua chỉ mong muốn, có thể ở bên cạnh một người nào đó, sống trọn kiếp này...

Cho nên, bỏ qua hết đi!

Tôi giậm chân một cái hạ quyết tâm, bay thẳng lên một đám mây.

Đang lao thẳng đi, tôi đột nhiên có dự cảm bất thường.

Hình như vẫn luôn có một vấn đề vô cùng quan trọng, đã bị tôi lơ là...

Định thần lại, tôi đưa bàn tay lên che nắng nhìn xuống dưới, chỉ thấy cả dãy Côn Lôn tiên cảnh vốn chỉ ẩn mình trước mắt người thường không chút pháp lực, giờ ngay trước mắt tôi cũng đã biến mất không còn dấu vết.

Thông đạo thời không của Côn Lôn quả thực đã đóng lại.

Mà lúc trước tôi bận xem kịch vui, bận rộn phân tích rồi lại bận rộn khiếp sợ, nhất thời quên mất động tuyến trên đỉnh Côn Lôn kia, cũng sẽ theo dãy Côn Lôn mà cắt đứt mọi liên quan với tam giới.

Hay nói cách khác, e là tôi, sẽ không còn được gặp lại Dạ Mặc nữa...

Hai mắt tôi sầm lại, tôi ngã lộn nhào khỏi đám mây, lăn lộn trên mặt đất, ngửa đầu lên trời hét lớn: “Thông Thiên cái đồ thần kinh cất giấu đệ tử, trả chồng ta lại cho ta mau!!!...”.

Nhưng bất luận tôi có khóc lóc om sòm chửi bới nguyên rủa ra sao, đáp lại lời tôi cũng chỉ là tiếng vọng bi thương đứt lòng đứt ruột vang vọng khắp núi đồi.

Tôi kiệt sức nằm vật ra bụi cỏ như cái xác chết trôi, ôm một phần vụn hi vọng vô lý kính Côn Lôn, nhưng quả đúng như dự đoán, tôi không sao nhìn thấy đỉnh Côn Lôn, cũng không sao thấy được hồ lô trận ngoài ba mươi ba cõi trời.

Hai nơi này, đều là những nơi tôi từng cho rằng có thể co đầu rút cổ trốn vào tránh mưa tránh gió bất cứ lúc nào mà không cần phải lo lắng gì cả, nhưng trong lúc tôi chưa kịp chuẩn bị, cả hai đã đột nhiên biến mất khỏi thế giới của tôi.

Vậy là, cuối cùng tôi đã không còn có thể quay đầu lại, cũng không còn tư cách hèn nhát nữa.

Bởi vì bất luận là đường trở lại hay là đường lui, đều đã không còn quan hệ gì với tôi nữa.

Thực ra, trò đời vẫn thường như thế, dường như khi phát hiện mình chỉ còn có một sự lựa chọn, thì lại có thể đạt được sự bình tĩnh hoàn toàn.

Không biết đã nằm vật ra đó bao lâu, khi tôi cảm kính Côn Lôn lên lần nữa, hình ảnh xuất hiện trong đó là phủ đệ u ám như mực, lạnh lẽo như sắt của Dương Tiễn.

Liêm Trần ôm đàn Phục Hy, dừng lại ngay ngoài cửa, ngửa đầu nhìn chăm chú.

Bóng dáng trắng thuần xuất hiện trước tòa nhà đen đặc này không hề đổi chọi chút nào, cũng giống như nó không thể hòa tan vào thiên cung trắng xóa mệnh mông được.

Y lặng lẽ một lúc lâu, bỗng vùng tay lên, bốn chữ lớn “Chân Quân Thần Điện” lóe lên rồi biến mất, chỉ để lại một tấm biển trống không trên cao, xóa đi dấu vết cuối cùng của “Nhị Lang Hiển Thánh Chân Quân” Dương Tiễn tại nơi này.

Sau đó, y cất bước tiến vào.

Giữa đại điện trang nghiêm lặng ngắt có một người đàn ông cao to dáng người hào sảng đang đổ xiêu đổ vẹo. Nghe thấy tiếng bước chân, gã ta ngáp một cái oán trách: “Ta sắp uống sạch rượu rồi, sao huynh chậm chạp thế hả?”.

Liêm Trần không đáp, chỉ mỉm cười đầy ủ rũ.

Người đàn ông vỗ quần áo đứng lên: “Tất cả đều thuận lợi chứ?”.

“Ừm.”

“Huynh thì sao? Mặc dù có khôi lỗi trùng, nhưng chung quy vẫn phải tiêu hao không ít nguyên thần pháp lực, có cảm thấy trong người không ổn chỗ nào không?”

“Không sao cả.”

“Vây là tốt rồi...”. Nam tử hào sảng thở phào nhẹ nhõm, lại lấy một bầu rượu ra, đi qua đi lại một vòng: “Phải rồi, không đặt lại cho nơi này một cái tên mới sao?”.

“Cứ để như vậy đi, chẳng qua chỉ là tên gọi mà thôi. Huống hồ, nói không chừng không bao lâu nữa lại đổi chủ thì sao?”

“Làm gì có chuyện tìm được người tiếp nhận chức vụ này dễ như vậy?”

“Để ý một chút nhất định sẽ thấy thôi.”

Người đàn ông do dự một lát: “Nhất định phải làm vậy à? Người có thể mở ra thời không độc lập giữa tam giới, cho đến giờ cũng chỉ có Hồng Quân mà thôi, nhưng lại là lúc trời đất ổn định, linh khí tràn đầy. Thăng nhóc Thông Thiên sau đó đúng là cũng từng muốn noi theo, nhằm bảo vệ cho các đồ tử đồ tôn của mình, nhưng không phải sau cùng vẫn thất bại sao?”.

“Đó là vì lúc đó quá vội vàng, bản thân Thông Thiên pháp lực cũng không đủ.”

“Pháp lực của huynh cũng chưa khôi phục mà.”

“Cho nên cũng không cần gấp trong ngày một ngày hai...”. Liêm Trần nở nụ cười, lời nói thản nhiên, nhưng thần sắc lại vô cùng kiên quyết: “Rồi sẽ có biện pháp”.

Gã đàn ông cao lớn nhìn có chút phiền não, khề vuốt vuốt râu, nốc vài ngụm rượu, giọng nói bỗng cao lên đầy vẻ gấp gáp: “Cứ như bây giờ không phải rất tốt sao, dù sao thì chỉ cần có huynh, cảnh ngộ của yêu tộc cũng sẽ không giống như trước đây nữa. Hà tất phải làm việc nghịch thiên như vậy chứ? Lẽ nào huynh nhất định phải giày vò cái mạng nhỏ của mình đến nát bươm không còn gì thì mới là đối tốt với cô ấy, như vậy huynh mới yên lòng sao?”. Thoảng ngừng lại, gã thấp giọng nói tiếp: “Ông bạn của tôi à, tôi chỉ còn có ông thôi đấy...”.

Liêm Trần im lặng trong chốc lát, sau đó chậm rãi lắc đầu giống như rất mệt mỏi, giọng nói khàn đặc, nói từng câu một đầy khổ sở: “Thật ra mấy trăm năm nay sau khi rời khỏi chuồng Đông Hoàng, ta vẫn luôn nghĩ đến câu nói của Côn Bằng trước khi chết: Tạo nên quyền thế một cõi quyền vị độc tôn, lập nên một trật tự thuận ta thì sống chống ta thì chết, dùng tôn nghiêm cùng tự do của vạn vật để đổi lấy cái gọi là cân bằng, lẽ nào lại là thế giới hòa bình lý tưởng mà chúng ta hướng tới sao? Lẽ nào... lẽ nào ta phải buông bỏ tất cả thậm chí phải buông bỏ cả năng...”.

Gã sững sốt, bầu rượu đang cầm trong tay đột nhiên đập mạnh xuống bàn, quát khê một tiếng cắt đứt lời y: “Sao huynh có thể nghĩ như vậy hả?”.

“Lục Áp...”. Liêm Trần thở dài thật khê đến mức khó mà nghe thấy, bờ vai trước nay vẫn thẳng tắp vững chãi như từng bách không khác nào đang phải gánh chịu sức nặng ngàn cân, mơ hồ khom xuống, tựa như chỉ sau một cái chớp mắt sẽ hoàn toàn sụp đổ: “Hay là ngày đó, chúng ta thật sự đã sai rồi...”.

Ngẩng đầu nhìn dải ngân hà rực rỡ giữa màn đêm đang dần mọc lên những ngôi sao lấp lánh điểm xuyết trên bầu trời, tôi bật cười không tiếng động.

Có lẽ, câu đó nên nói như thế này.

Đôi khi, bất luận có bao nhiêu sự lựa chọn, bất luận sự việc lặp lại bao nhiêu lần, thì kết quả lựa chọn cuối cùng, mãi mãi cũng chỉ có một mà thôi.

Cho dù chông gai gian khổ, cho dù cùng đường không lối thoát, cho dù biết rõ sẽ phải hối hận, nhưng cũng không còn sự lựa chọn nào khác.

Cho nên Dạ Mặc à, thật ra, cho dù bây giờ lối vào Côn Lôn có mở ra, ta cũng sẽ không đi tìm cậu, bởi vì ta không dám.

Ta sợ chỉ cần nhìn thấy cậu, ta sẽ mất đi toàn bộ dũng khí.

Và sẽ, không nữa...

Lật kính Côn Lôn hướng về phía mình, xuyên qua vòng ngọc trai trắng sáng trên cổ, thứ tôi nhìn thấy, là hai nguyên thần, và một đoạn quá khứ.

(42)

Cách đây khoảng trăm năm, tôi đã đi đến Mất Bắc Hải thêm chuyến nữa.

Khác với lần trước, lần này chỉ có một mình tôi.

Ở đây vẫn là lớp lớp màn đen che phủ, không có ánh sáng cũng không có gió, chỉ có nham thạch không hề nóng ấm lạnh lẽo đang cuộn cuộn bên trong hố đen vô bờ, đột nhiên tuyệt đen từ trên đỉnh đầu hư không lả tả rơi xuống, chưa kịp chạm đất đã tan biến vào không gian, tựa như những cô hồn đã quỷ không có chỗ trốn bị đốt cháy dưới ánh mặt trời.

Đứng ở nơi Vô Si trước đây đã thốt cao Phật hiệu bước chân vào, tôi lẩm bẩm: “Trước đây không lâu nàng đã sinh hạ một cặp song sinh, hai nhóc rồng con một trai một gái, hiện tại còn chưa biết biến hình, chỉ biết bò khắp nơi nghịch ngợm, các loài động vật thực vật nuôi trong vườn đều bị quấy phá. Ngày nào nàng cũng rất bận rộn, bận xử lý mớ rắc rối mà hai đứa con gây ra, bận tự tay nấu nướng cho chồng, giống như người vợ bình thường nhất của thế giới loài người vậy. Giống như, niềm khát vọng mà nàng luôn hướng tới, cũng giống như niềm hi vọng mà người đã từng ấp ủ trong lòng... Cho nên Tên Mập Chết Tiệt, nàng thật sự sống rất tốt, rất hạnh phúc, người hãy yên tâm đi”.

Vừa dứt lời, tôi liền thấy có một mảnh móng tay trong suốt lẫn trong tuyết đen lướt qua giữa không gian rồi lặng lẽ biến mất, đó chính là chút tro tàn còn sót lại sau khi đại hòa thượng xả thân độ ách.

Tôi nhắm mắt lại, giữa mảnh đất vô cùng hiểm ác đến quỷ thần cũng không dám đến gần này, tôi lại không cảm thấy sợ hãi như trước nữa, mà chỉ cảm thấy yên tĩnh bình tâm, hòa trong nỗi mê lương sâu sắc đã khắc cốt ghi tâm không cách nào xóa tan được.

Bị phong ấn ở đây, là những hồn phách thua trận không nơi nương tựa, vĩnh viễn không được giải thoát trong trận chiến giữa thần và yêu.

Còn cái gọi là lệ khí, chính là sự phẫn nộ được sinh ra bởi nỗi niềm oan khuất không cam tâm đó và sự tuyệt vọng thống khổ trong suốt cả vạn năm sau này.

Ở một nơi như thế này, thời gian trôi đi đã chẳng còn ý nghĩ gì nữa.

Tôi nhắm mắt ngồi giữa nham thạch sục sôi, cảm nhận từng chút từng chút một ham muốn giết chóc to lớn như chỉ muốn hủy diệt tất cả ngập tràn xung quanh, không biết đã qua bao nhiêu lâu, chỉ biết trong lòng mình cứ hỏi đi hỏi lại: “Nỗi hận của các người phải làm sao mới có thể nguôi ngoai? Các người muốn ta phải làm thế nào?”.

Không có tiếng đáp lại, bởi vì đáp án đã quá rõ ràng.

Thế nhưng xin lỗi, ta có lẽ lại khiến cho các người phải thất vọng rồi, dân tộc của ta...

Lúc rời khỏi Bắc Hải, tôi vô tình nhìn thấy thiên ưng Kim Linh đang ngồi bên bờ biển, không hề nhúc nhích nhìn dòng thủy triều lên xuống.

Nước biển xanh lam giống như chứa đựng nỗi lưu luyến thấm thiết nhất trên đời, cứ thể quanh quẩn bên chân nàng không đi, chốc chốc bọt nước lại bắn lên người nàng, những sợi lông vũ vàng rực của nàng lại càng thêm lấp lánh.

Trên cổ nàng còn đeo một cành liễu xanh non mềm mượt, không quá dễ thấy, nhưng lại được đặt giữa đám lông vũ ấm áp mềm mại trước ngực nàng.

Sau đó, tôi đến Hoa Sơn.

Mặc dù đã vào mùa rét đậm, nhưng hoa đào vẫn nở đầy trước mắt. Nơi hoa nở rực rỡ nhất, đã xây lên một khoảng sân nhà.

Bên trong mọi người đang chạy xuôi chạy ngược vô cùng náo nhiệt, tôi thấy người giúp việc đang dán câu đối lên cánh cửa thì mới giật mình nhớ ra, thì ra, đã đến Tết rồi.

Tết âm lịch được coi là ngày lễ quan trọng nhất trong năm của loài người, thăm hỏi người thân bạn bè, đón cái mới đuổi cái cũ, và quan trọng nhất, là cả nhà đoàn viên.

Với kế hoạch của Dương Tiễn, Dương Thiên được phong làm Tam Thánh Mẫu mãi mãi hưởng thụ hương hỏa nhân gian, chồng của nàng thì được địa phủ gạch bỏ tên trong sổ sinh tử, con trai thì được đưa vào sổ tiên, cả nhà không dung được hưởng trường sinh bất lão. Giống như lúc này, họ đang sống cuộc đời đầy yên vui, hạnh phúc.

Thiếu chút thì bị cảnh tượng tình thân cảm động trời đất này làm cho chói lòa cả mắt, tôi quyết định nên xem ít đi thì hơn.

Lòng vòng ra sau núi không có mục đích cụ thể, cuối cùng tôi dừng lại trước một mộ phần nho nhỏ.

Xem chừng, nó vừa được xây mới không lâu, tuy rằng đơn giản, nhưng không hề qua loa chút nào, trước mộ còn có đồ cúng là mấy món ăn thơm nức mũi.

Đối với một con chó mà nói, đãi ngộ như thế này quả thật là quá long trọng.

Vì không muốn làm liên lụy đến huynh đệ bằng hữu, cho nên trước khi chết, Dương Tiễn đã bày kế khiến tất cả mọi người trở mặt với mình, thậm chí còn mượn tội danh phản đồ đánh đuổi Hạo Thiên Khuyển trung thành tận tụy đã theo mình hơn hai nghìn năm đi, hắn còn xóa đi toàn bộ trí nhớ, và hủy đi một nửa tu vi của nó.

Đương nhiên, đây cũng trở thành một trong những tội chứng về việc không nhận người thân, tính tình bạo ngược, trái với luân thường đạo lý cuối cùng dẫn đến chúng bạn xa lánh, tự gây nghiệp chướng không thể tránh được của hắn.

Mà Hạo Thiên Khuyển biến thành một cấu tinh bình thường, đúng như hắn đã dự liệu, đã được muối muối thiện lương của hắn thu nhận.

Chắc hẳn, đây chính là kết cục tốt nhất mà Dương Tiễn có thể thu xếp cho chú chó gốc nghiệt của mình.

Nhưng tiếc là, cho dù hắn đã tính được hết cả lòng người khó lường, nhưng lại đánh giá thấp tình cảm của chú chó trung thành với chủ nhân.

Tôi ngồi xổm xuống, đưa tay phất nhẹ vài cành hoa bám trên nắm mộ: “Mày đó, thật đúng là cái đồ chó nghiệt, cho dù không nhớ gì hết, vẫn cứ khăng khăng đòi sống chết theo chủ là sao? Thế nhưng mày như vậy, khiến cho chủ nhân của mày buồn khổ bao nhiêu biết không... Nhưng dù sao thì ngài ấy cũng sẽ không biết... Vậy mày cứ đi theo và ở bên cạnh ngài ấy, cùng ngài ấy bảo vệ sự bình an yên ấm mà ngài ấy quý trọng nhất”.

Bốc thêm đất đắp vào nắm mộ, rồi dựa vào đó ngậy ra một lúc lâu, mãi cho đến gần nửa đêm, tôi mới từ từ đứng dậy giữa tiếng pháo đón giao thừa đồng loạt vang lên khắp xa gần. Nhìn vệt sáng màu xanh biếc như ẩn như hiện giữa núi non trùng điệp, tôi mê man thì thào: “Vì sao lại bắt ta phải tận mắt chứng kiến tất cả những gì ngài làm chứ? Ngài, Tên Mập Chết Tiệt, Côn Bằng, thậm chí Liễu Khiêm... Thứ mà các người

liều mạng để che chở, ta của ngày hôm nay, phải đối mặt thế nào đây? Dương Tiễn... nhị ca, ngài dạy ta có được không...”

Gió núi thấm thiết nghẹn ngào, nhưng cuối cùng vẫn không có lời đáp.

Có lẽ vì biết rằng, tôi đã có đáp án rồi.

Con đường dài cách mấy cũng phải có điểm dừng, điểm đến cuối cùng của tôi, chính là Thiên đình.

Tòa phủ đệ u ám đã trở thành chốn không tên, nơi phòng bị nghiêm ngặt nhất tập trung quyền uy cao nhất của tam giới, lại hoàn toàn thông suốt không trở ngại với tôi, mọi lệnh cấm, mọi quy định đối với tôi đều không tác dụng.

Theo đúng luật lệ, thư phòng trong phủ của thần tiên cũng là nơi không được tự ý tới gần, tôi thì lại quen thói tùy tiện cứ thế tự nhiên đẩy cửa mà bước vào.

Ánh sáng phát ra từ dạ minh châu chiếu rõ toàn bộ đồ đạc bày biện ngăn nắp bên trong thư phòng, bao gồm cả bóng người mệt mỏi phía sau xấp giấy hồ sơ dày cộp kia.

Mấy ngày nay, những lúc buồn chán tôi thường tận dụng hết công dụng rình trộm của kính Côn Lôn, dần dần cũng quen với bộ dạng mũ mào chỉnh tề, nói năng thận trọng đậm chất quan trường của Liễm Trần.

Mà y của lúc này, đã cởi bỏ mũ mào trắng như ngọc xuống, để cho những sợi tóc tự do rủ xuống, một tay ôm trán dựa người vào thành ghế, đôi mắt nhắm hờ, hơi thở đều đặn... Đường đường một vị đại thần thượng cổ, thật sự ngủ thiếp đi rồi sao?...

Ngay cả có người đến gần cũng không hề phát hiện ra, hẳn là, đã mệt đến cực hạn rồi.

Cho nên mới nói, làm quan dễ, làm quan tốt mới khó.

Nhìn vị quan cúc cung tận tụy này thật không khác gì con tằm đến thác tơ còn vướng, ngọn nến thành tro lệ mới khô[1]...

[1] Con tằm nhả tơ cho đến lúc chết thì mới ngừng lại, ngọn nến cháy thành tro thì giọt nến mới khô – xuất phát từ hai câu thơ trong bài thơ “Vô Đề” của Lý Thương Ẩn thời Đường, đây là một trong những bài thơ tình xuất sắc được trích dẫn trong “Đường thi tam bách thủ” (ba trăm bài thơ đường) của Trung Quốc. Lý Thương Ẩn đã dùng hai hình ảnh là con tằm và ngọn nến để ám chỉ tình yêu thủy chung son sắt, dầu chết cũng chẳng thay lòng, hay suy rộng ra là sự cống hiến hết mình ục đích sống cao đẹp dù phải nhận lấy kết cục đau thương.

Tôi vừa tùy tiện cảm thán vừa rón rén đi tới bên cạnh Liễm Trần, dừng bước, nín thở rồi lặng lẽ quan sát, càng nhìn càng cảm thấy bộ dạng không chút đề phòng của y thật sự vô cùng dễ thương, không nhìn được liền hươu ngón tay vẽ vào hư không nét mặt đang say ngủ của y.

Đầu ngón tay chợt dừng lại giữa hư không, từ từ nhích từng chút một về phía trước, gần như có thể chạm vào đôi môi nhợt nhạt của y.

Mà nếu như, hơi dịch xuống phía dưới hai tấc, chính là yết hầu của y.

Đúng lúc này, Liễm Trần đột nhiên mở mắt.

Không khí nặng nề đột nhiên phủ kín lấy tôi, khiến tôi bỗng chốc không sao thở nổi.

(43)

Con người của Liễm Trần không quá đen, nếu như được ánh sáng phản chiếu vào thì đôi lúc còn có màu nâu nhàn nhạt như hổ phách, thế nhưng đáy mắt lại sâu vô cùng.

Từ lần gặp thoáng qua ở ngoài ba mươi ba cỗi trời, sau đó tình cờ gặp lại ở Mắt Bắc Hải, rồi lại kết bạn đồng hành từ Quán Giang Khẩu đến núi Côn Lôn, tôi đã thấy rõ và nhớ hết, trong đôi mắt y dường như vào bất cứ lúc nào, ở bất cứ nơi đâu hay trong bất kỳ tình huống gì, đều chứa đựng sự dịu dàng ấm áp không bao giờ hao cạn, nét cười bao dung vui vẻ, khiến người ta vừa nhìn đã thấy rất yên lòng.

Nhưng lúc này trong hai con người đang nhìn thẳng về phía tôi, lại chỉ có sự hoang tàn lạnh lẽo.

Có điều, cảm giác này đối với tôi của hiện tại mà nói, lại không phải là xa lạ gì nữa...

Cho nên mặc dù tôi thật sự không nén nổi có chút run rẩy trong lòng, nhưng về mặt trước sau vẫn vô cùng bình tĩnh, lập tức quyết định biến thành khúc gỗ yêu quái không động đậy gì.

Cũng may, sát khí đáng sợ đè ép khiến tôi không thở nổi đã nhanh chóng biến mất.

Có vẻ cuối cùng thì Liễm Trần cũng thấy rõ người vừa tới là tôi rồi, nhưng lại giống như không tin vào mắt mình, y cứ nhìn tôi chằm chằm không chớp mắt, nhất thời lộ ra vẻ ngẩn ngơ mất hồn hiếm thấy.

Thế là tôi phải ho mạnh một tiếng nhắc nhở y.

Mi mắt của y bỗng run lên, sau đó, nơi sâu thẳm nhất trong đáy mắt cũng khẽ gợn lên, giống như những vòng tròn xao động từ dưới đáy đầm băng vạn trượng lan ra, chốc lát ủa lên bề mặt, phá tan cả lớp băng dày ngàn thước, lại im lặng trong chốc lát, rồi như không thể tin nổi khẽ hỏi một câu đầy nghi hoặc: “Tiêu... Dao?”

Tôi ai oán thở dài: “Hai ta xa nhau hình như cũng chưa được bao lâu mà, mới đó mà đã thành không quen biết luôn rồi sao? Thật làm tổn thương đến lòng tự trọng của ta quá”.

Y không để ý đến lời tôi nói, mà vẫn trở mặt không hiểu gì, chỉ nhìn tôi chằm chằm, đến lời nói cũng bắt đầu lộn xộn: “Thế nhưng cô... cô không phải đã... sao lại có thể...”.

“Là như vậy, không biết tại sao mà hình như ta không quay trở về đỉnh Côn Lôn được nữa, nghe nói huynh đang giữ chức thiên thần chấp pháp, cho nên đến tìm huynh xem có nghĩ ra cách nào hay không.”

“... Ngày ấy rõ ràng ta đã đưa cô đến chỗ ấy rồi mới đi mà.”

“Đúng vậy, nhưng sau đó ta lại xuống núi.”

“... Vì sao?”

“Bởi vì đụng phải một thằng cha đào mồ sống lại, hơn nữa còn là một tên thần kinh giữ khư khư đồ đệ!”

“...”

Nghe mấy câu trả lời lung tung hỗn loạn của tôi, Liễm Trần này giờ vẫn mê mê tỉnh tỉnh hồn vía trên mây, có vẻ lúc này mới hiểu ra vấn đề, sắc mặt tối sầm lại, đột ngột đứng dậy, giữa vầng trán trước nay vẫn ôn hòa nhã nhặn đột nhiên hiện lên đầy vẻ tức giận, bước chân nặng nề mà gấp gáp đi nửa vòng trong căn phòng nhỏ, sau đó mới miễn cưỡng cúi đầu trách cứ: “Cô... cô thật quá càn quấy!”

Tôi chớp chớp mắt đầy vẻ đáng thương, nhìn bộ dạng giận dữ của y bằng vẻ mặt vô tội.

Y giật giật khóe môi nhìn tôi trong chốc lát, cuối cùng thất bại hoàn toàn trước sự bừa bãi vô tổ chức thiếu suy nghĩ của tôi, chỉ có thể thở dài một tiếng, bất đắc dĩ cười khổ sở: “Xin lỗi, là ta đã thất lễ... Nhưng cô cũng lỗ mãng quá rồi, sao có thể xông bừa vào đây như vậy? Không may...”.

“Yên tâm, dù sao ta cũng từng ở chỗ này vài ngày rồi, rất quen thuộc”. Ta xua xua tay cắt ngang lời y, cười hì hì nói: “Huống hồ có huynh ở đây, sao ta có chuyện không may gì được chứ?”

Y ngẩn ra.

Tôi nghiêng đầu nhìn y, giải thích qua loa: “Chức chấp pháp thiên thần to như vậy, sao có thể không che chở nổi một yêu quái nhỏ nhoi như ta chứ?”.

Y ngẩn ra, rồi chợt cười theo, thoáng hiện một tia tự giễu, im lặng chốc lát, mới nghiêm nghị nói tiếp: “Tuy nói là như vậy, nhưng cô vẫn phải nhanh chóng rời khỏi đây. Giờ ta sẽ đi báo với Lục... Tề Nát Rượu, cô tạm thời hãy trở về chỗ huynh ấy. Còn về chuyện đỉnh Côn Lôn... ta sẽ nghĩ cách”.

“Ừm, vậy ta sẽ nghe lời huynh”. Tôi thuận miệng nhận lời, đỉnh đặc ngồi xuống ghế, lại tiện tay lật mở giấy tờ cao như núi trên bàn, bĩu môi: “Hình như có rất nhiều chuyện phải làm, huynh có mệt không?”.

“... Ta vẫn ổn.”

“Làm quan có thích không?”

“Cũng... được.”

“Hay là làm biếng cái đi.”

“... Cái gì?”

“Nhân gian lúc này vừa đúng dịp Tết Nguyên Tiêu, rất náo nhiệt, ta dẫn huynh đi xem hội hoa đăng nhé.”

Liễm Trần hơi chau mày.

Tôi không cho y cơ hội từ chối, liền nghiêng người lướt qua mặt bàn, túm lấy ống tay áo y, giọng nói ngọt xớt đầy nịnh nọt: “Nhất định là huynh chưa từng được ăn bánh trôi, ta làm cho huynh ăn, tụi tay làm đây”.

Nét mặt y khẽ xao động, cup mắt nhìn bàn tay tôi, ngập ngừng một chút, bên môi thoáng một nụ cười: “Sao ta lại nhớ là, cô không biết nấu cơm nhỉ?”.

“... Vừa học vừa làm không được sao?”

Y ngẩng lên nhìn tôi, con ngươi hổ phách khẽ chuyển động, cuối cùng đáp một chữ vô cùng ngắn gọn: “Được”.

Vẫn là tòa thành Giang Nam nổi tiếng ấy, trời vừa rơi một trận tuyết mỏng, trên đỉnh đầu vẫn còn lấm tấm vài bông tuyết trắng xóa đang run rẩy bầy.

Mười lăm tháng Giêng quây Nguyên Tiêu, nổi bật nhất chính là chữ “quây”.

Lễ hội hoa đăng quả nhiên vô cùng náo nhiệt, tôi và Liễm Trần đã đổi sang mặc trang phục mùa đông bình thường, chen chúc giữa biển người đông nghìn nghịt để xem trò chơi đoán đồ đèn. Mãi đến tận đêm khuya, tôi mới nuối tiếc tản ra theo đoàn người.

Tôi cầm chiếc đèn lồng đầu hổ đang đưa đi trước dẫn đường. Bờ ruộng tuyết đọng chưa tan hơi khó đi, tôi suýt trượt chân mấy lần, những lúc ấy Liễm Trần đi phía sau lại kịp thời đỡ lấy tôi.

Bước đi chậm rãi, gió đêm lạnh buốt, mặc dù không lên tiếng, nhưng cả hai đều cảm thấy rất thanh nhàn.

Trước khi đến đây tôi đã hỏi thăm được, nhà chủ vừa đúng lúc đi xa thăm hỏi người thân, áng chừng không thể trở về được trong tháng Giêng này.

Tất nhiên là tôi không hề khách khí, lập tức chiếm đất dựng ổ, Liễm Trần thấy thế cũng chỉ lắc đầu cười, cũng không hề lo lắng gì mà làm kẻ đồng lõa luôn. Câu “gần mực thì đen” gì đó cấm có sai mà.

Nguyên liệu nấu ăn đã có sẵn, cũng may chỉ là nấu bát bánh trôi mà thôi, chắc cũng không quá khó.

Tôi bận rộn rồi tinh rồi mù lên một hồi, hình thù thành phẩm cuối cùng thật sự quá sức thê thảm khó coi, nhưng tốt xấu gì cũng đã đạt được yêu cầu cơ bản nhất là chín, có thể ăn được.

Liễm Trần lại có vẻ rất hào hứng, ăn sạch sành sanh bát bánh trôi nhân ra đăng nhân bột ra đăng bột kia, ngay cả canh cũng không thừa lại một giọt. Điều này khiến cho tôi cảm thấy vui vẻ yên tâm hơn về tài nấu nướng mù mịt của mình...

Sau đó, tôi lại đem pháo hoa, pháo tếp mà mình đã chuẩn bị từ trước ra đốt gần như suốt đêm ở trong sân.

Thứ đồ chơi này cùng lắm mới chỉ xuất hiện ngàn năm trở lại đây, cho nên Liễm Trần cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, từ đầu đến cuối y đều hơi ngửa mặt lên, nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Tôi và y ngồi sánh vai dưới mái hiên, y nhìn pháo hoa, tôi nhìn y.

Lửa hoa khắp bầu trời chiếu lên làn tuyết mỏng còn sót lại, làm tôn lên tấm áo lông trắng muốt, ánh lên những nếp nhăn trên gương mặt nghiêng nghiêng và đường cong nhẹ nhệ nơi khoe môi. Đường như gió xuân đã hóa thành mưa, bất giác đã say từ lúc nào không biết.

Tôi nhìn y, ngũ quan thanh tú, mặt nghiêng hao gầy, tóc mai điểm sương.

Cảnh tượng này, tôi nghĩ mình sẽ ghi nhớ mãi mãi.

Nhưng đáng tiếc, cũng không nhớ được bao lâu nữa...

Khi cây pháo hoa cuối cùng tan biến, chào đón ánh sao mai phía chân trời, tôi ôm mấy vò rượu trong bếp ra.

Cuối cùng Liễm Trần không nhìn pháo hoa nữa, thấy tôi đi ra liền mỉm cười: “Cô thật đúng là không xem mình là người ngoài mà”.

“Cùng lắm lúc đi ta để lại mấy thỏi bạc là được”. Tôi giật nắp một vò rượu ra, uống hai ngụm: “Rượu này đậm đà mát ngọt, không kém mấy so với rượu quý trên trời đâu. Huynh nếm thử không?”.

Y hơi chần chừ, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Tôi cũng không miễn cưỡng y, chỉ tự rót tự uống.

Gió sớm lạnh thấu xương, thỉnh thoảng còn cuốn theo cả mấy mảnh băng tuyết vỡ vụn.

Sau khi uống quá nửa vò rượu, tôi cuối cùng cũng cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa nóng rực đang lan ra khắp toàn thân, lúc này mới thoải mái dừng lại. Tôi chống cằm nhìn khoảng sân trống trơn, nơi ấy, từng có một cây liễu thích đong đưa cành lá.

“Huynh còn nhớ câu mà Liễu Khiếm đã từng nói không?”

“Hả?”

“Một người phụ nữ nếu muốn giữ được chân một người đàn ông thì phải hạ gục cái dạ dày của anh ta, còn người đàn ông nếu muốn chinh phục được một người phụ nữ thì phải nắm được tóc của cô ấy.”

“... Hình như có câu ấy thật.”

“Lời nói vu vơ lại chứa đầy đạo lý...”. Tôi nhin không được nở nụ cười: “Cho nên ngày đó lúc huynh chải đầu cho ta, ta đã nghĩ, phải chăng ta cũng nên nấu cho huynh bữa cơm đáp lại nhỉ? Tuy rằng, đó chỉ là một suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu... Có điều hôm nay, cũng coi như đã được hoàn thành rồi”.

Liễm Trần không lên tiếng.

Tôi lại tiếp tục: “Thật ra huynh đã sớm biết, núi Côn Lôn sẽ mãi mãi biến mất trong tam giới, nói cách khác, lúc huynh tiễn ta lên đỉnh Côn Lôn, thì đã quyết tâm không bao giờ gặp lại ta nữa”.

Liễm Trần vẫn tiếp tục lặng thinh, chỉ cúi đầu ho nhẹ hai tiếng.

Tôi ngẩng đầu, hít một hơi lạnh thật sâu vào tận gan ruột, sau đó quay sang y, lật bài ngửa: “Huynh thích ta đúng không?”.

Sắc mặt vốn tái nhợt của y trong nháy mắt đã trở nên vô cùng thê lương, cụp hàng mi lại tránh ánh mắt tôi. Một lúc lâu sau, y mới nói ra một câu vô cùng tối nghĩa: “Tiêu Dao, cô say rồi...”.

“Vậy sao?”. Tôi cười lớn ngả về phía sau, nằm trên mặt đất lạnh lẽo, chăm chú nhìn bóng lưng Liễm Trần, y không hề quay đầu lại, bờ vai gầy guộc từ từ trở nên cứng nhắc, sự lạnh lẽo dâng lên khắp cơ thể y, hòa vào giọng nói khàn đặc vang vọng giữa bầu trời nông trang tiêu điều: “Cô còn nhớ lúc ở Mất Bắc Hải, câu chuyện mà ta đã nói với cô, yêu một người yêu đến mức khiến người ta quên mất chính mình không? Hôm nay, ta sẽ kể cho cô nghe một câu chuyện nữa, tên của nó là: “Ta thích nàng, nhưng, thế thì sao?”.

12. Chương 12

(44)

Thuở hỗn độn sơ khai, thiên địa sinh ra vạn vật, vạn vật được chia ra thành các bộ tộc, mà giữa các bộ tộc lại dần nảy sinh ra tranh đấu.

Trải qua hàng chục vạn năm, trải qua vô số những lần sinh sôi rồi diệt vong của các loài, cuối cùng chỉ còn cục diện giằng co giữa hai bộ tộc.

Thế lực của thần tộc và yêu tộc ngang ngửa nhau, chinh chiến liên miên không ngừng nghỉ nhưng sau cùng vẫn không bên nào giành được chiến thắng.

Thế gian đại loạn vốn không có trật tự gì hết, thứ duy nhất mà người ta tuân theo, chính là mạnh được yếu thua.

Pháp lực của nàng cao nhất trong yêu tộc, cho nên nàng đương nhiên trở thành Yêu Vương.

Chỉ là mặc dù đã ngồi trên vương vị, nhưng nàng vẫn không thay đổi bản tính lười nhác nghịch ngợm của mình. Nàng quẳng hết những chuyện phức tạp trong yêu tộc cho Đại Tế Ti xử lý, còn mình thì nhàn tản ngao du khắp nơi, vui vẻ hải lòng làm một bà chủ hiệu buôn chỉ tay năm ngón.

Chỉ khi nào có chiến sự nổi lên thì nàng mới trở về giữ tộc, thỉnh thoảng cũng có tham gia chiến đấu.

Nhưng mà giữa thời chiến, người có năng lực lớp lớp xuất hiện, dưới trướng nàng chiến tướng nhiều vô số kể, cơ hội để nàng đích thân ra trận thật sự không có nhiều.

Lâu dần, nàng cũng cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, rồi ngay cả chiến tranh nàng cũng lười tham gia, chỉ bỏ lại một câu “Có gì không thể giải quyết được thì hãy đến tìm bản vương”, sau đó tìm một chỗ bế quan ngủ say.

Ngủ một giấc, nàng đã bỏ lỡ bao lần vật đổi sao dời.

Mãi cho đến một ngày bị Đại Tế Ti gọi dậy, nàng mới biết được, thần tộc vừa xuất hiện một nhân vật hết sức lợi hại, phe mình đã có rất nhiều đại tướng thất bại trong tay hắn.

Nàng lập tức cảm thấy hứng thú.

Nàng vội vã xông ra chiến trường, đúng lúc trận chiến vừa dừng lại, yêu tộc lại thua lần nữa, mà đối phương là một thanh niên trẻ, không mặc áo giáp, không mang binh khí, chỉ buông hai tay bầu hờ tay áo đứng đó, chẳng nói chẳng rằng, sắc mặt lạnh băng, con ngươi như hàn ngọc không chút hơi ấm, vô cùng lạnh lùng. Nhưng tóc đen áo trắng mà mặt mày sâu sắc, giống như vẩy mực vẽ tranh trên núi tuyết, một nét bút đã vẽ nên một bức phong hoa tuyết thế.

Nàng nghiêng đầu quan sát, chợt nghĩ, ờ, y thật đẹp.

Chỉ chốc lát thôi, nàng đã biết thêm rằng, bản lĩnh của y cũng đẹp như vẻ ngoài của y vậy.

Đối với một người hiếm khi gặp được đối thủ xứng tầm như nàng mà nói, điều này thật sự còn hơn cả mong đợi.

Bọn họ đánh nhau rất lâu mà vẫn bất phân thắng bại, sau đó, y muốn tạm thời đình chiến, nàng lại nhất định không buông tha, y không biết làm sao, đành tiếp tục đánh.

Đánh mãi đánh mãi, đã rời thật xa khỏi chiến trường.

Nàng vốn pháp lực mạnh mẽ, tính tình lại tàn nhẫn cương quyết, hứng lên thì chỉ quan tâm đến sự vui vẻ của mình mà không để ý nặng nhẹ, thường cứ ra tay là hủy diệt cả một phương trời.

Lúc ấy, loài người đã được sinh ra. Mặc dù Nữ Oa đã nặn ra cho họ hình dạng của thần tộc, nhưng lại không cho họ sức mạnh và tuổi thọ của thần tộc.

Nhân tộc yếu đuối như con ong cái kiến, số mệnh lại ngắn như phù du, giữa biển khổ loạn lạc tranh đấu không ngừng giữa các thế lực lớn, họ nhỏ bé hèn mọn không bằng cả rơm rác.

Nhưng họ lại có ba hồn bảy vía, sau khi chết hồn phách không có chỗ quay về, chỉ có thể vất vờ khắp nơi không được giải thoát, dần dần tuyệt vọng sinh ra oán hận.

Y nhìn những nơi bị nàng phá hủy, những vong hồn tăng lên vô số, đôi hàng lông mày càng lúc càng cau chặt, cuối cùng vì không đành lòng, đã chấp nhận dừng tay trước.

Nàng bất ngờ không kịp đề phòng, dốc hết toàn lực khó khăn lắm mới khiến sát chiêu đang tung ra dừng lại ngay trước ấn đường của y, chỉ chút xíu nữa thôi, đã có thể phá nát nguyên thần của đối phương.

Nàng nhất thời kinh hãi: “Người làm gì vậy?”.

Nhưng y chỉ thản nhiên đáp lại: “Không đánh nữa”.

“Người nói không đánh là không đánh hả?”

“Ừm.”

“... Vậy ta giết người!”

“Tùy cô.”

“...”

Hắn cứ như vậy quay người bỏ đi một cách phóng khoáng, hoàn toàn không phòng bị gì nữa.

Nàng ngậy người ngẩn ngơ tại chỗ, con người khê chuyển động: “Ê, không đánh cũng được, nhưng người phải đồng ý với ta một điều kiện!”.

Y vẫn không quay đầu lại, tiếc chữ như vàng: “Không”.

“... Sao chưa nghe mà đã từ chối hả? Nói không chừng có lợi với người thì sao?”

Lần này, y thậm chí ngay một chữ cũng không buồn đáp lại.

Nàng nhướn lông mày, phát tay lật ngược cả mấy con sông lớn, khiến vô số sinh linh chìm trong bể nước, tiếng khóc than dậy trời.

Y dừng bước, cuối cùng quay đầu, sắc mặt vẫn lạnh lùng hờ hững nhưng không giấu nổi vẻ tức giận trong ánh mắt.

“Thật ra điều kiện rất đơn giản...”. Nàng đã đạt được mục đích, vô cùng đắc ý, hất cằm với y: “Chỉ cần cho ta nhìn một cái, xem y phục bên trong của người có phải cũng là màu trắng hay không”.

Y sững sốt, hai gò má đột nhiên giống như tuyết trắng nhuộm nắng chiều, phảng phất hiện lên vẻ bối rối.

Nàng cũng sững sốt, không nhịn được mà ngẩn người nhìn y.

Mà thấy dáng vẻ ngây thơ khác hoàn toàn với sát khí tung hoành lúc chiến đấu vừa rồi, y bất giác lại ngẩn người.

Hai bên nhìn nhau, mỗi người một nỗi lòng, trong nháy mắt chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Sau đó, nàng không biết tại sao chợt giãn nét mặt rồi cười rộ lên, hơn nữa còn cười dài không dứt.

Y nhìn nàng cười nghiêng ngả mà không hiểu vì sao, đầu tiên y hơi nhíu mày, sau đó dần dần, bờ môi cũng vô thức vẽ lên một đường cong nhẹ nhàng.

Nàng bỗng mở to hai mắt, khắc sâu vào trong tim, nụ cười nhàn nhạt vừa lóe lên trong tích tắc vừa rồi.

Thoáng chốc đã xiêu lòng.

Từ đó về sau, nàng và y như hình với bóng.

Nói đúng hơn, là nàng cứ khư khư bám chặt lấy y.

Y đánh cũng không đánh được, bỏ cũng không bỏ được, thật sự không biết phải làm sao. Hơn nữa y cũng sợ nếu thật sự chọc giận khiến nàng không vui thì nàng sẽ lại chạy đi làm xằng làm bậy gây ra sát nghiệt. Đến cuối cùng không còn cách nào khác, đành mặc kệ nàng.

Thế là hai người vốn là kẻ thù không đội trời chung, rốt cuộc lại ở bên nhau một cách kỳ quái. Cùng nhau đi dạo khắp thế gian, còn tìm cả một bờ biển yên tĩnh xây nhà ở tạm.

Nàng nói nàng thích tuyết, cho nên đã xóa đi sự luân chuyển bốn mùa của nơi này, khiến không gian chỉ còn là mùa đông giá rét.

Thấy y không hề trách cứ gì về chuyện này, nàng liền kéo ống tay áo y chạy đến mặt biển vạn dặm đã đóng băng, sóng vai nhau ngắm nhìn khung cảnh tuyết phủ trắng ngần trên nền biển xanh thẳm: “Huynh nhìn xem cảnh đẹp biết bao, trắng xóa mênh mông, giống màu y phục của huynh lắm đó”.

Y nghiêng đầu thoảng nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ nịnh nọt của nàng, lại đưa mắt nhìn chân trời gió mây cuộn cuộn giữa sương mù dày đặc, lắc đầu, không nói gì nữa, mặc cho nàng tùy ý làm bừa.

Một hôm, nàng trở về sau khi chơi đến khắp người đều là tuyết đọng băng tan, cười ha ha lắc đầu với y: “Ta có giống người tuyết mà mấy đứa trẻ loài người hay lấy tuyết đắp thành không?”.

“Ừm.”

“Huynh thích người tuyết không?”

“Ừm.”

“Huynh thích tuyết không?”

“Ừm.”

“Huynh thích người tuyết không?”.

“Ừm.”

Nàng hỏi một tràng, còn y lại chỉ đứng trước cửa sổ cụp mi như đang ngẫm nghĩ điều gì, cứ thế thuận miệng mà trả lời nàng thôi. Đến khi giật mình tỉnh lại, mới phát hiện nàng đang đứng ngay trước mặt mình, mặt ngửa lên, hơi thở giao nhau: “Huynh thích ta không?”.

Về mặt y ngơ ngẩn.

Nàng không hề chớp mắt, ánh mắt trong veo mà nóng bỏng tựa như chiếu thẳng vào hai tròng mắt y: “Huynh thích ta thật rồi”.

Giọng điệu chắc chắn như không muốn cho y lấy một cơ hội để phủ nhận.

Y nhất thời ngây ra.

Chớp mũi của nàng hơi đỏ lên, băng tuyết trên đầu từ từ tan ra, chậm chậm chảy xuống giữa hai hàng lông mày của nàng.

Y dịch chuyển ánh mắt, hứng lấy giọt nước nho nhỏ chưa kịp rơi xuống vào lòng bàn tay.

Dừng một chút, y lại đưa tay kia lên, nhẹ nhàng nhặt nửa mảnh hoa tuyết còn vương lại trên bờ vai nàng, đặt cùng giọt nước trong suốt ban nãy hợp thành một hạt ngọc trai trắng ngần ẩn chứa ánh sáng ấm áp.

Nàng thấy rất thú vị, định cầm lấy chơi.

Nhưng y lại nắm chặt tay lại, cúi đầu hỏi: “Có thích không?”.

Nàng cuống quýt gật đầu liên tục.

Y thoảng yên lặng, chợt thần nhiên nói: “Chờ mấy ngày nữa, ta sẽ làm thêm vài viên cho nàng chơi”.

“Thật hả?”. Nàng vui mừng quá đỗi, ôm chăm lấy thắt lưng y: “Đã nói là phải làm đấy nhé!”.

Thắt lưng y chợt cứng đờ, y vội giãy ra nhưng không được: “Nàng... nàng làm ướt y phục của ta rồi”.

“Vậy thì hãy cởi ra đi, đến giờ ta vẫn chưa được nhìn thấy màu áo trong của huynh đó.”

“...”

Chạng vạng hôm sau, y quả nhiên đưa cho nàng một chiếc vòng ngọc trai trắng ngần, từng hạt từng hạt đều mịn màng trong sáng. Y còn dặn dò tỉ mỉ một cách hiếm thấy: “Đừng tùy tiện tháo xuống”.

“Đương nhiên rồi”. Nàng vô cùng thích thú tự đeo vào cổ mình: “Món quà đầu tiên mà huynh tặng cho ta, đương nhiên ta có chết cũng phải cùng nó tan thành tro bụi”.

Nhưng mi mắt của y lại vì câu nói thuận miệng này của nàng mà hơi run lên, giọng nói trước nay vốn vô cùng thần nhiên lại giống như có chút khàn đặc: “Nàng, sẽ không chết”.

“Huynh cũng sẽ không chết mà”. Nàng cười rạng rỡ: “Chúng ta hãy làm một đôi lão bất tử không bao giờ chết, có được không?”.

Y khép mắt lại: “Chúng ta... suy cho cùng vẫn khác nhau”.

“Có gì khác nhau chứ?”. Nàng ngẩng đầu, chăm chú nhìn y: “Thật ra cứ đánh tới đánh lui như vậy thì có gì hay ho cơ chứ, lẽ nào huynh không cảm thấy chán à? Ta chỉ muốn mãi mãi ở bên huynh, giống như bây giờ thôi”.

“Nếu...”. Y lặng thinh hồi lâu, sau đó mới nói tiếp: “Đổi cách khác thì sao?”.

“Nghĩa là sao?”

“Ví dụ như, không còn mang thân phận như hiện tại nữa...”

Không đợi y nói hết, nàng đã cười rộ lên: “Được đó, Yêu Vương gì gì đó, ta không thềm làm nữa”.

Chỉ bằng một câu nói vô cùng đơn giản đó, nàng đã vì y mà hi sinh tất cả. Không chút do dự, không chút hời hợt.

Dường như cuối cùng y cũng đã bị làm cho rung động, sớm chiều bên nhau mấy trăm năm, đây là lần đầu tiên y nhìn nàng lâu như vậy, con người chưa bao giờ bộc lộ nhiều cảm xúc, dường như cũng đang lấp lánh ánh sáng.

Nàng mấp máy bờ môi nhoẻn miệng cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay y, dựa vào bờ vai y.

Nàng nghĩ, tuy rằng y không nói gì cả, nhưng trong đôi mắt kia đã viết ra lời hứa hẹn vô cùng rõ ràng. Nên nàng cảm thấy, cho dù lập tức bị hồn phi phách tán, cũng rất đáng.

Nhưng sáng sớm hôm sau, y bỗng nhiên biến mất.

Rất nhanh sau đó nàng đã biết tin, y bị thần tộc giam giữ vì tội thông đồng với địch, sắp bị xử tử.

Nàng vừa giận dữ vừa hoảng sợ, không dám trì hoãn, lập tức đơn thương độc mã đánh thẳng vào địa bàn của thần tộc. Cuối cùng, nàng cũng gặp được y.

Y một mình đứng giữa nhà lao, vẫn giống như lần đầu tiên gặp mặt, áo trắng tóc đen.

Trong ánh mắt chăm chú dường như luôn luôn bình tĩnh của y, nàng cả người nhuốm máu, dấu chân in màu đỏ sẫm, dần tiến tới trước mặt y.

Với những người có thể trường tồn cùng thiên địa như bọn họ mà nói, chút xa cách này căn bản không bằng một cái chớp mắt. Nhưng nàng lại cảm thấy giống như đã xa y lâu lắm rồi, lâu đến nỗi nhớ thương đã thấm vào xương thịt, để lại dấu vết mãi không phai.

Y cứ đứng như vậy, nhìn nàng đi đến gần. Lập tức, y mỉm cười. Khóe miệng đang mỉm cười của y giống như đầm nước sâu bị giọt nước mùa xuân nhỏ xuống, nhẹ nhàng lan ra từng vòng sóng, tan biến vào hồ sâu vạn trượng.

Ban đầu, nàng vì nụ cười ấy mà thích y. Chỉ là từ sau khoảnh khắc đó, nàng không còn thấy y cười nữa.

Mãi cho đến lúc này.

Nàng nhìn y ngây dại, đưa tay chạm nhẹ vào bờ môi y, nói dịu dàng: “Huynh đẹp nhất là khi cười. Cho nên sau này nhất định phải cười thật nhiều, có biết không?”.

Y vừa cười vừa lau đi dòng máu liên tục chảy ra bên khóe miệng nàng, âm áp dịu dàng hơn bao giờ hết: “Ta đàn một khúc cho nàng nghe, có được hay không?”.

Nàng gật đầu ngốc nghếch, ngoan ngoãn ngả vào khuỷu tay y, lẳng bầm đầy mãn nguyện: “Thì ra huynh còn biết đánh đàn nữa, thật lợi hại”.

Y lật cổ tay, một chiếc đàn dài hiện ra, ngón tay thon dài gảy nhẹ dây đàn bạch ngọc: “Chiếc đàn này là do Phục Hy mới chế tạo thành, chúng ta cùng thử xem âm sắc của nó ra sao nhé”.

“Ừm.”

Nốt nhạc hài hòa uyển chuyển vang lên, nàng bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi và buồn ngủ, bèn nhắm hai mắt lại muốn ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng sau đó, không gian vốn đang tĩnh lặng đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng chém giết ngập trời.

Trong đó có một âm thanh, dường như rất quen thuộc.

Trong lòng nàng không hiểu sao lại trầm xuống, cố gắng dùng hết sức lực mở mắt ra.

Đập vào mắt nàng chính là thân thể trọng thương buông thông của Đại Tế Ti, ngã đứng xuống trần pháp đã thiết lập từ lâu.

Thế suy sức yếu, cuối cùng không thể cầm cự.

Yêu tộc tự sinh ra từ thiên địa linh khí, không có bất cứ họ hàng thân thích nào.

Nhưng trong lòng nàng, sớm đã coi Đại Tế Ti luôn ở bên nàng, dạy dỗ nàng, giúp đỡ nàng, quan tâm nàng như huynh trưởng ruột thịt của mình.

Nay, nét mặt ôn hòa không màng danh lợi kia đã vì nhuộm đầy máu tươi mà trở nên vô cùng dữ tợn. Nhưng đôi con ngươi đen láy vẫn nhìn nàng giống như nhìn vị Yêu Vương luôn tùy hứng không để ý đến chuyện trong tộc trước đây, là cái nhìn mang theo chút tiếc nuối cùng toàn bộ sự nuông chiều dành cho nàng.

Hắn cách nàng một bước chân, dùng hết toàn bộ sức lực cùng sinh mệnh sau cùng như muốn nói điều gì đó với nàng, nhưng sau cùng chỉ giật giật khóe miệng.

Nhưng nàng biết hắn muốn nói gì.

Giống như rất nhiều rất nhiều lần trước đây, chỉ cần có gì không hài lòng một chút là nàng sẽ bỏ đi mặc kệ yêu tộc, tự mình chạy nhảy khắp nơi vô cùng vui vẻ. Còn hắn thì luôn xuất hiện trước mặt nàng một cách đúng lúc, thông thả nói: “Ta tìm được nàng rồi, chúng ta trở lại thôi”.

Nhưng pháp lực của nàng cao như vậy, nếu cố ý che giấu hành tung, thì lẽ ra về cơ bản không thể bị tìm thấy một cách dễ dàng như vậy được.

Nàng cũng từng hăm hực không phục, dùng đủ mọi cách cưỡng ép đe dọa cám dỗ mà hỏi hắn có phải đã thi triển pháp thuật theo dõi gì với nàng hay không, câu trả lời của hắn mãi mãi chỉ là, chỉ cần muốn tìm, thì sẽ tìm được.

Nàng cảm thấy mấy lời nhảm nhí như vậy đơn thuần chỉ là trả lời lấy lệ, cho nên thường phát cáu với hắn. Cũng may giữa bọn họ luôn tồn tại niềm tin tuyệt đối, nàng cũng hiểu rõ bất cứ chuyện gì hắn làm đều là xuất phát từ thiện ý, thế là từ đó trở đi, mỗi khi nàng mặc kệ tất cả bỏ đi khắp nơi, thì chuyện đó lại lặp lại.

Mãi cho đến lúc này, trong khoảnh khắc cách biệt sinh tử, cuối cùng nàng mới nhớ ra, mỗi lần hắn tìm được nàng, dường như đều là đáng về một mối, nét mặt phong sương.

Cho nên, làm gì có chuyện dễ dàng cơ chứ?

Chỉ là, bất luận gian nguy khổ cực thế nào, hắn từ lâu đã quen rồi nên không nhắc tới cho dù chỉ một chữ, cho nên nàng cũng đã quen thấy mà như không.

Cho nên thật ra, trong suốt hàng ngàn hàng vạn năm nương tựa lẫn nhau, kề cận bên nhau, giúp đỡ lẫn nhau, Đại Tế Ti của nàng, chưa bao giờ qua quýt cho xong.

Chỉ là lần này, hắn lại tìm được nàng, nhưng bọn họ đã không còn nơi để quay trở về nữa...

Nàng mở trừng mắt nhìn hai tròng mắt vốn dĩ đen nhánh trong vắt đã trở nên tối tăm không còn sức sống, nàng mờ mịt nghe tiếng binh đao càng lúc càng kịch liệt ở bên ngoài, tựa như đang chìm vào một cơn ác mộng không thể tỉnh lại.

Mà tiếng đàn kia, với từng sợi âm thanh lại nhẹ nhàng cuốn lấy tia tỉnh táo cuối cùng trong tâm trí nàng.

Cuối cùng, nàng gắng sức quay đầu lại, nhìn người dường như đang ở một thế giới khác ngay bên cạnh mình, y vẫn tập trung đánh đàn như trước: “Tất cả những chuyện này đều là kế hoạch của người?”.

Y không đáp.

“Người dụ ta đến, chỉ để dùng ta làm mồi nhử?”

Y vẫn không đáp.

“Người ở bên ta lâu như vậy là để tìm cơ hội đánh bại tộc của ta?”

Đầu ngón tay y cuối cùng cũng ngừng lại, nét mặt cùng giọng nói đã trở lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng vốn có: “Trải qua chiến loạn thì trật tự mới được hình thành, chiến tranh liên miên cũng phải có lúc dừng lại. Một trật tự mới sẽ được thành lập, các tộc sẽ có vị trí của chính mình, không còn đấu đá dai dẳng nữa mà sẽ chung sống hòa bình với nhau. Những hòn phách lang thang của nhân tộc cũng sẽ được đưa về đúng chỗ, luân hồi chuyển thế, đời đời kiếp kiếp, bất tử bất diệt...”

Nàng ngẩng người, bắt đầu cười một cách điên cuồng, máu tươi trào ra khỏi miệng: “Nói cả nửa ngày, thì ra người tính để ta làm kẻ bắt lão bắt tử như vậy hả? Thế mà ta còn tự đa tình cho rằng, người cũng sẽ vì ta mà không làm thần tiên. Cho rằng... có lẽ người đã thật sự thích ta...”

Y cất dần đi, nhắm mắt lại, giống như vô cùng mệt mỏi, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Ta thích nàng, nhưng, thế thì sao?”

“Thế thì sao, ồ, thế thì sao... Ta vẫn luôn suy nghĩ, ta thích người nhiều như vậy, người đến lúc nào mới có thể thích ta đây? Hiện tại, cuối cùng ta cũng nghe được chính miệng người nói...”. Nàng khó khăn lắm mới dừng cười được, đưa tay lau đi vết máu trên miệng mình, quay lại nhìn thi thể của Đại Tế Ti – người đàn ông thông minh bình tĩnh nhất yêu tộc, chưa bao giờ hấp tấp hành sự, nhưng lại có thể đánh mất tính mạng của mình trong một cái bẫy đơn giản đến thế, giọng nàng đột nhiên lạnh toát: “Chỉ là, cái giá phải trả chính là mạng sống của cả tộc ta!”

Y vẫn nhắm hờ hai mắt, giọng nói trống rỗng: “Người trong tộc nàng cũng có thể hưởng thụ an lạc thái bình, không cần phải chịu đựng nỗi khổ chiến tranh, chỉ cần...”

“Đầu hàng chịu thua sao?”. Nàng cắt đứt lời y, nhếch môi, nói một câu đầy tức giận: “Thứ mà kẻ thù bố thí, yêu tộc chúng ta không thèm”.

Y bỗng nhiên mở trừng mắt ra, đã thấy bàn tay vừa lau máu của nàng từ từ mở ra, giữa lòng bàn tay xuất hiện ánh sáng màu ngọc bích nhẹ nhàng tỏa ra, giống như ngọc lưu ly tuyệt thế, kèm theo đó là giọng nói dứt khoát, sát khí ngút trời: “Dùng danh, huyết, mệnh, linh hồn cùng hồi ức của Yêu Vương, hãy mang sức mạnh chiến đấu đến cho dân tộc ta!”

Lời vừa dứt, ánh sáng rực rỡ chói chang kia đã tan thành bột mịn, rơi lả tả xuống đất đai khắp chốn.

Cùng lúc ấy, tiếng giết chóc vốn đang yếu dần bên ngoài đột nhiên vang dội trời đất.

Nàng lạnh lùng nhìn sắc mặt chỉ còn vẻ trống rỗng mờ mịt của y, váy áo giống như ngọn lửa bùng cháy, phản phật bay lượn: “Cho dù yêu tộc có thua, cũng phải thua cho đủ vốn. Chúng ta chết mất bao nhiêu, các người cũng phải chết mất bấy nhiêu, một mạng đổi một mạng! Về phần người và ta...”. Nàng dừng lại, cuối cùng thở dài lặng lẽ: “Thôi đi, dù sao ngay từ đầu, ta đã thua thiệt rồi, ai bảo ta động lòng trước chứ...”

Nàng nói hết câu, liền cẩn thận ôm thi thể Đại Tế Ti, bóng hai người cùng nhau tan biến giữa những mảnh ánh sáng xanh vỡ vụn. Nơi đây chỉ còn lại một nhà tù trắng thuần khiết, tiếng ngọc trai rơi xuống đất, và cả câu nói cuối cùng của nàng: “Đúng vậy, tình cảm người dành cho ta, ngoại trừ chứng minh cho sự ngu xuẩn của ta ra, đúng là cũng chẳng thể làm gì hơn được”.

(45)

Câu chuyện này không dài cũng chẳng thể coi là phức tạp, cho nên sau khi kể xong, trên trời vẫn chỉ có ngôi sao mai lẻ loi, lơ lửng trên màn trời âm u trước bình minh.

Tôi nhìn bóng lưng dường như đã biến thành tảng đá lạnh như băng giữa từng đợt tuyết đang nhẹ nhàng rơi xuống, thở dài: “Nói ra cũng thật buồn cười, Yêu Vương kia đến chết cũng không biết người mình thích tên là gì”.

“Bởi vì...”. Một lúc sau “tượng đá” mới mở miệng, giọng điệu bình thản không gợn sóng, nhưng âm thanh đã khàn đặc đến vỡ vụn: “Thời gian ở bên nhau, chỉ có hai người bọn họ, cho nên cũng bỏ qua luôn vấn đề

tên gọi”.

“Cũng có thể còn bởi vì, với nàng mà nói, người kia là ai căn bản không quan trọng, tên họ là gì thân phận ra sao, thì có liên quan gì cơ chứ? Có điều nói đi cũng phải nói lại, nếu nàng đã đồng ý không làm Yêu Vương nữa, thì vì sao hẳn lại nhất định muốn nàng phải chết chứ?”.

“Chỉ cần nàng còn sống, yêu tộc vẫn còn hi vọng, như vậy yêu tộc sẽ không bao giờ sụp đổ hoàn toàn. Giống như vừa biết nàng gặp nguy hiểm, tộc của nàng đã không tiếc dốc hết sức lực mà liều mạng đánh một trận. Cũng tương tự như vậy, nếu như nàng biết tộc mình gặp nạn, cũng sẽ không chịu ngoảnh mặt làm ngơ.”

“Ồ đúng rồi, vấn đề này đáng ra không cần phải hỏi, nói một cách đơn giản chính là, bắt cướp trước tiên phải bắt tướng cướp...”. Tôi cười rộ lên: “Xin lỗi nhé, lại hỏi câu ngu xuẩn rồi”.

“Tượng đá” cuối cùng đã cử động, nghiêng mặt qua nhìn tôi, hàng mi rủ xuống che đi toàn bộ cảm xúc trong mắt y, tôi chỉ có thể nhìn thấy đôi môi nhợt nhạt như sương hơi run rẩy, giống như muốn nói điều gì.

Tôi vẫn ngửa mặt nằm đó, tranh nói trước: “Huynh vẫn là Liễm Trần, nhưng Yêu Vương thì đã không còn tồn tại từ lâu rồi, cho nên không cần nói ra tên của nàng đâu”.

“Nàng...”

“Kẻ vô dụng đến làm tuyết rơi nhiều hơn một chút cũng không làm được, thì sao có thể là Yêu Vương được chứ?”. Tôi nhìn bờ vai thẳng tắp tựa như tảng đá vỡ vụn từ trong ra ngoài kia khom xuống, tiếp tục thần nhiên: “Lúc ở Bắc Hải, hình như ta đã từng nói với huynh, rằng một khi không còn ký ức, thì tất cả những gì đã từng xảy ra, đối với ta mà nói chẳng qua chỉ là một câu chuyện chẳng liên quan gì đến mình mà thôi”.

Liễm Trần lặng thinh một hồi, cuối cùng mới mở miệng, giọng nói đã rõ ràng trở lại, nhưng nhịp điệu lại rất chậm, dường như mỗi chữ đều vô cùng khó khăn: “Nàng chưa... nhớ ra...”.

“Chỉ là tình cờ biết được một ít, hướng hồ phong ấn do chính tay mình tạo ra đã bị phá hủy hay chưa, hẳn huynh không phải là người rõ nhất không phải sao?”. Tôi lấy từ trong áo ra một chuỗi ngọc trai, viên nào viên nấy đều mịn màng trong sáng, giống như hạt tuyết nhỏ ôm lấy giọt nước mưa trong suốt tại bờ biển mênh mông bốn mùa đều là băng tuyết ngày đó: “Từ khi có ý thức ta đã đeo nó trên mình, chưa từng tháo ra. Có đôi khi ta cũng lấy làm khó hiểu, vì sao trong đầu ta chưa từng có ý định tháo nó xuống, chỉ cho rằng vì ta quá thích nó mà thôi. Đến giờ mới hiểu, rất có thể là bởi vì câu nói thuận miệng ngày ấy của huynh, đừng tùy tiện gỡ xuống... Thật nực cười, rõ ràng nàng đã nói có chết cũng phải mang nó cùng tan thành tro bụi, thế mà cuối cùng lại không thực hiện được, ngược lại còn khư khư làm theo một lời nói đùa của huynh. Không biết là chết không nhắm mắt hay oan uổng không tan đây...”.

“Đó không phải lời nói thuận miệng, cũng không phải lời nói đùa...”. Liễm Trần nhắm mắt lại, quay mặt đi, lời nói chìm giữa làn gió sớm vô cùng trầm thấp: “Đá Nữ Oa ngoại trừ cải tử hoàn sinh, còn có thể ngưng tụ hồn phách. Nàng... Nàng ấy đeo nó lên người, thì bất luận luân hồi thế nào, ta cũng có thể tìm được...”.

“Tìm được rồi thì sao?”

“Đời đời kiếp kiếp, ta sẽ là người động lòng trước.”

Tôi lặng lẽ nhếch khóe môi, đưa tay lên che đi đôi mắt đã cay xè đến đau buốt của mình, miệng không ngừng cười nhạt, chữ nào chữ nấy đầy chua ngoa: “Ta thật sự rất tò mò, huynh dựa vào đâu mà cho rằng, người đã chuyển thể chẳng còn nhớ gì như nàng sẽ lại phải lòng huynh? Rồi lại dựa vào cái gì mà cho rằng, một con người bình thường như nàng, lại có thể làm huynh động lòng? Huống chi, huynh còn từng lừa gạt nàng, làm tổn thương nàng, hại chết huynh trưởng của nàng, diệt sạch yêu tộc của nàng, huynh định dựa vào cái gì mà tiếp tục dây dưa vướng mắc với nàng? Huống chi, nàng thân là Yêu Vương, lại chỉ lo tư tình nhi nữ mà bỏ mặc trách nhiệm của mình, còn vì sự bông bột ngu xuẩn của mình mà lôi cả tộc vào cảnh diệt vong. Nếu nàng thật sự ở bên huynh, thì phải đối mặt với những vong linh mãi mãi không được siêu thoát kia như thế nào đây?... Liễm Trần à Liễm Trần, từ đầu chí cuối, huynh đặt nàng ở chỗ nào? Huynh thật sự, thích nàng sao?”.

Lần này, Liễm Trần im lặng rất lâu, đến khi tia nắng sớm đã len lỏi qua kẽ tay tôi, y mới cúi đầu nói tiếp: “Trước khi gặp nàng, ta không biết thích là cái gì. Sau đó, nàng bám lấy ta hỏi đi hỏi lại, cực chẳng đã ta mới bắt đầu suy nghĩ. Sau đó nữa, ta nhận ra ta đã thích nàng, nhưng ta lại càng hiểu rõ, sau này ta sẽ

phải tự tay giết chết nàng. Khi đó với ta mà nói, thích một người đương nhiên là quan trọng, nhưng một khi đã ảnh hưởng tới đại cục, thì nhất thiết phải đưa ra lựa chọn, cho nên ta đã không chút do dự lợi dụng nàng và dựng lên cạm bẫy kia. Ta nghĩ, đợi sau khi tất cả kết thúc, ta sẽ cùng nàng nhập vào lực đạo luân hồi vừa mới hình thành. Nàng không làm Yêu Vương, ta cũng không phải thần tiên, chúng ta chỉ làm một đôi phu thê loài người bình thường. Như vậy, cũng coi như là thực hiện ước muốn mãi mãi bên nhau của nàng... Nhưng khi nhìn nàng khắp người đầy máu từng bước từng bước đi đến trước mặt ta, nhìn Tế Ti yêu tộc trọng thương chết thảm trước mặt nàng, cuối cùng ta mới biết, như thế nào là thích. Nhưng, đã quá muộn rồi”.

Tôi lạnh lùng hắng giọng.

Còn y thì cúi đầu cười một tiếng: “Mặc dù yêu tộc thua, nhưng đúng như nàng nói, gần như là lấy một mạng đổi một mạng, nguyên khí của thần tộc cũng bị thương nặng. Giây phút cuối cùng nàng xả thân kêu gọi, đã khiến cho toàn bộ vong hồn trong yêu tộc ngưng tụ lại thành một sức mạnh đáng sợ, càng ngày càng mạnh, mạnh đến mức có thể hủy diệt cả trời đất. Cuối cùng, Cộng Công phá sập Bất Chu Sơn làm cho thiên thủy chảy ngược, những vị thần như Nữ Oa, Phục Hy may mắn sống sót trong trận đại chiến ấy đã dốc toàn bộ tu vi, hợp sức đối phó, mới có thể miễn cưỡng áp chế lại được, đó chính là lệ khí tại Mất Bắc Hải ngày nay... Từ đó trở đi, linh mạch trong thiên địa mất đi đến tám chín phần, toàn bộ quân đội tinh anh của hai tộc thần, yêu đều chết hết. Yêu tộc mất đi thủ lĩnh thành ra tan đàn xẻ nghé, thần tộc may mắn còn các trưởng lão sống sót nên đã nhanh chóng phục hồi, trở thành thế lực đứng đầu thuở hồng hoang, cuối cùng cũng xây dựng lại được một trật tự mới. Mà ta, cuối cùng đã có thể làm một chuyện”.

“Thu gom tàn phách của nàng, khôi phục thân thể của nàng, phong ấn ký ức của nàng, giấu kín hành tung của nàng. Vì thế huynh không tiếc tiêu hao bảy phần pháp lực, chịu đựng nỗi đau tách đôi nguyên thần, cũng bởi vậy mà phải chịu đựng nỗi khổ giam cầm cả vạn năm...”. Tôi không thể nhin được nữa, xoay người bật dậy, giận dữ mắng to: “Mẹ kiếp, huynh bị điên à! Vì sao phải làm như vậy? Vì hổ thẹn? Bồi thường? Hay là bố thí?”.

Y lẳng lặng nhìn lên, lẳng lặng đáp: “Bố thí”.

“Mẹ kiếp, huynh...”

“Là bố thí cho chính ta”

Tôi sững sốt.

Liêm Trần chậm chậm đứng lên, đi tới trước cửa sổ thư phòng, đưa tay phẩy đi tuyết vụn trên song cửa: “Nàng còn nhớ không, nàng từng đứng ở chỗ này hỏi ta, đã làm thế nào để trải qua chuỗi ngày ẩn cư lánh đời cô độc buồn tẻ”.

Tôi cố gắng nhớ lại: “Lúc đó huynh chỉ nói có việc để làm, nhưng không nói là việc gì”.

“Thật ra tại nơi ấy, thứ ta có thể làm cũng chỉ có một việc mà thôi, dùng chút cảm ứng yếu ớt giữa hai nguyên thần nối liền nhau...”. Y quay người lại đối diện với tôi, ánh nắng ban mai chiếu lên khuôn mặt gầy guộc của y, mặt mày nhả nhặn, khóe môi khẽ giật: “Biết nàng sống, biết nàng khỏe mạnh, biết nàng có tính cách và dáng vẻ như hôm nay. Sau đó nghĩ về những chuyện này, học cách cười”.

(46)

Yêu Vương của quá khứ, Tiêu Dao của hiện tại.

Tôi vốn cho rằng hai người này khác nhau, giống như con người sau khi chết, uống một chén canh Mạnh Bà, đi qua một cây cầu Nại Hà, thì toàn bộ duyên phận kiếp trước đều sẽ quên hết. Kiếp sau, bắt đầu lại một cuộc đời hoàn toàn mới.

Nhưng giờ khắc này, trong con người đã in dấu thời gian hàng vạn năm của Liêm Trần, chỉ phản chiếu một bóng hình duy nhất.

Có lẽ, ngày đó Liêm Trần không hiểu thích là gì, thật sự giống như lời y vừa nói, sau đó y bất chấp tất cả để nàng được sống, chỉ là để có thể in một cơ hội, một cơ hội mặc dù không thể đời đời kiếp kiếp động lòng trước, nhưng lại có thể tích góp từng chút tình cảm một.

Cho dù biết rõ, dù tình cảm của mình có sâu đậm đến khắc cốt ghi tâm, thì mãi mãi cũng không nhận lại được bất cứ sự hồi đáp nào.

Cho nên trong bóng tối vô biên của chuông Đông Hoàng, trong nỗi đau đớn do ngày ngày phải chịu cực hình khủng khiếp, y vẫn có thể cảm nhận được toàn bộ sự sống của nàng, trút bỏ sự lạnh lùng hờ hững, để nụ cười nhàn nhạt mà nàng thích nhất từ từ nở đầy khóe mắt bờ môi, đầy ấm áp...

Cho nên, mặc dù nàng đã hoàn toàn thay đổi so với ngày xưa, nhưng đối với y – người đã đơn phương tận mắt chứng kiến và tham gia vào tất cả quá trình thay đổi của nàng, thì nàng chẳng có chút khác biệt nào.

Còn với tôi mà nói, mặc dù không có bất cứ cảm giác và ký ức gì của nàng, nhưng lại có hàng ngàn hàng vạn mối liên quan với y.

Vì vậy cho tới hôm nay, cuối cùng y cũng đã có thể làm rõ tình cảm trong lòng mình rồi, nhưng tôi thì lại không thể.

Có lẽ bởi vì tôi mãi mãi không thể xác định được, tình cảm như có như không không sao hiểu nổi thỉnh thoảng vẫn dâng lên trong lòng, sự không đành khi thấy y buồn phiền, nỗi xót thương khi thấy y đau khổ của mình, suy cho cùng phát sinh từ trái tim tôi, hay từ mảnh hồn phách còn sót lại của nàng, hay chỉ là sự rung động vì nguyên thần của chúng tôi gắn liền với nhau...

Thông thường chuyện tình cảm, nếu như lẫn lộn quá nhiều yếu tố phức tạp, chỉ e sẽ làm cho người trong cuộc càng mơ hồ mà thôi.

Tôi cười khổ lắc đầu, thở dài: “Huynh nói xem huynh bỏ ra nhiều công sức như vậy, rốt cuộc là vì cái gì cơ chứ? Rõ ràng huynh vẫn biết cho dù là nàng của ngày trước hay là ta của hiện tại, đều tuyệt đối không thể cảm kích huynh, càng không thể có dây dưa gì với huynh. Bởi vì với nàng, cho dù tình ý sâu đậm thế nào cũng không thể vượt qua nỗi nhọc nhằn phản bội, mối hận diệt tộc. Còn với ta...”

“Ta biết...”. Liễm Trần vẫn mang dáng vẻ ấm áp nhàn nhạt, cúi đầu cắt lời tôi: “Ta đều biết”.

“Vậy huynh...”

“Nàng cứ xem như...”. Y cúi đầu, khẽ giạt khóe môi: “Là ta ích kỷ”.

Tôi chỉ biết im lặng.

Tôi bỗng nhiên nhớ lại lúc hoàng hôn nơi đầu cầu Giang Nam mưa rơi tầm tã, tôi từng cùng y tranh luận về cái gọi là kiếp trước kiếp này.

Tôi đã nói cứ khư khư ôm lấy những chuyện đã qua, còn muốn người đã sống một kiếp khác cũng phải nhớ lại, chính là ích kỷ. Mà như Tên Mập Chết Tiệt từ bỏ tất cả để đổi lấy kiếp sống vô tri vô lo cho người kia, cũng là ích kỷ.

Tôi còn nói, nếu đổi lại là tôi, tôi thà hồn phi phách tán vạn kiếp không thể hồi sinh, cũng không muốn quên hết tất cả mà sống tiếp. Cho dù tình yêu có giống như thạch tín, khiến người ta đứt ruột nát gan, cho dù nỗi căm hận đã trở thành gài gắm trong xương tủy, cho dù lúc nào cũng thống khổ như phải chịu dày vò dưới A Tì địa ngục, cũng nhất định phải nhớ cho thật rõ ràng. Nếu không thể sống một cách rõ ràng, chẳng bằng chết quách đi cho xong...

Hôm nay nghĩ lại, không biết khi ấy y nghe được những lời này, đã có cảm giác thế nào.

Y từng tình nguyện đời đời kiếp kiếp luân hồi, chỉ vì muốn được động lòng trước. Y cũng từng chịu đựng khổ sở cả vạn năm, chỉ mong nàng mãi mãi vô tư không biết gì cả.

Mà tôi lại nói, làm vậy chẳng qua chỉ là để mình được sống thoải mái, là ích kỷ mà thôi.

Tôi của ngày ấy thẳng thắn vô tư, lời lẽ hùng hồn đến thế, hiện tại thì sao?

Nếu thật sự có thể lựa chọn, tôi thà không biết gì hết, cũng không nhớ gì hết, tôi lại càng không muốn phải ôm mối hận ghi xương mà sống qua ngày trong giày vò đau khổ.

Thật ra sống mơ mơ màng màng thì có gì không tốt đâu? Tôi có thể cùng Dạ Mặc chơi đùa quấy phá sáng thắm biển cả chiều về nương dâu, có thể vô lo vô nghĩ đón nhận sự bảo vệ nuông chiều vô tổ chức của Dạ

Mặc. Hoặc còn có thể, bỗng một ngày sục sôi tâm huyết nói với Dạ Mặc, chúng ta cùng tìm một chỗ nào đó, xây một tổ ấm đi...

Chết rồi, thì sẽ không còn gì hết.

Nhưng cho dù thật sự có thể lựa chọn, tôi vẫn không có lựa chọn nào khác.

Giống như Vô Si, giống như Dương Tiễn, thậm chí giống như Côn Bằng, giống như Thông Thiên, giống như Liêm Trần...

Không có lựa chọn nào khác.

Tôi lại cười khổ, hỏi sang chuyện khác: “Phải rồi, Tên Nát Rượu cũng tham gia trận chiến đó đúng không?”.

“Không”. Liêm Trần thoáng chần chừ, nhưng lập tức bình thường trở lại: “Huynh ấy bẩm sinh lưỡi nhắc, không có hứng thú với bất cứ tranh đấu nào. Huynh ấy cho rằng so với việc tính toán sắp đặt hao tâm tổn sức như ta, chẳng bằng uống thêm vài bầu rượu cho sảng khoái. Sau đó lại chán ghét cảnh hồng hoang loạn thế, bèn dứt khoát dọn ra ngoài ba mươi ba cõi trời sống qua ngày. Pháp lực của huynh ấy cao sâu vô cùng, thân phận địa vị lại chẳng ràng buộc gì với ai, cho nên, ta mới có thể giao phó nàng cho huynh ấy”.

Tôi vỗ ngực: “Vây là tốt, cuối cùng ta cũng coi như đã không nhận giặc làm cha”.

Liêm Trần mỉm cười: “Mặc dù huynh ấy biết hết mọi chuyện, nhưng không phải là cố ý giấu nàng, có lẽ chỉ là cảm thấy việc đã đến nước này, nói ra hay không cũng chẳng khác nhau là mấy, cho nên lưỡi không muốn nói ra”.

“Ồ, vậy rốt cuộc ông ta là ai?”

“Là Lục Áp, tên tuổi sánh ngang với Hồng Quân.”

Tôi chớp chớp mắt, ráng làm ra vẻ kinh ngạc: “Oa! Thật lợi hại!”.

Liêm Trần nhìn tôi: “Có phải nàng sớm đã biết rồi không?”.

“Ha ha, trùng hợp mà thôi...”

Y thì thản nhiên không chút gợn sóng: “Nàng vừa có được kính Côn Lôn, cũng chẳng có gì lạ”.

Tôi thật sự có chút kinh ngạc: “Sao huynh...”.

“Những người biết trận chiến ngày ấy, không qua đời thì cũng ở ẩn rồi, gần như không còn một ai, cho nên đương nhiên nàng không thể nào nghe được chuyện này từ miệng người khác. Huống hồ, có vài... chi tiết, cũng chỉ có người trong cuộc mới biết.”

“Ví dụ như, lần đầu tiên ta nắm tay huynh?”

Liêm Trần hơi ngập ngừng, nhưng không để ý đến tôi, tự nói tiếp: “Theo ta được biết, sau khi kính Côn Lôn rơi vào tay Thông Thiên giáo chủ của Triệt giáo, thì ông ta đã dùng máu của chính mình tu luyện thêm lần nữa, người còn vật còn, người mất vật mất. Cho nên nếu giờ pháp khí vẫn còn dùng được, thì chủ nhân đương nhiên cũng không việc gì. Trước đây Dương Tiễn từng nói trên đỉnh Côn Lôn có một vị tiên bối tính tình cổ quái, ta và Lục Áp chỉ cho rằng đó là một vị ẩn sĩ Triệt giáo, cũng không hỏi nhiều. Giờ xem ra, ông ta hẳn là Thông Thiên giáo chủ bị người ta đồn đại là đã tan thành tro bụi từ lâu”. Y dừng một lát, lại quay ra mỉm cười với tôi: “Chẳng trách, có thể dạy dỗ ra được một đồ đệ như Dạ Mặc”.

Tôi há hốc mồm, hết sức kinh ngạc: “Huynh còn có thể đoán được cái gì nữa?”.

“Ông ta đưa kính Côn Lôn cho nàng, chính là muốn nàng biết rõ lai lịch của mình. Mà ông ta không đưa nàng quay về đỉnh Côn Lôn, là vì muốn nàng đi đối diện làm rõ vài việc. Mục đích cuối cùng hẳn là, vì đồ đệ của mình.”

“... Trong tay huynh cũng có cái gương có thể nhìn trộm hả?”

“Chẳng qua chỉ là suy đoán trong lòng mà thôi... Thông Thiên từng vô cùng cuồng ngạo, một lòng muốn dựa vào pháp lực của mình mà san bằng rồi xây dựng lại trật tự thiên địa, kết quả lại tự tay đẩy các đệ tử của mình vào con đường chết, cuối cùng vô tình lại chỉ có mình ông ta còn sống. Tạm thời chưa nói đến việc

hơn hai nghìn năm nay ông ta sống ra sao, nhưng những gì mắc nợ môn đồ, e rằng đều muốn đem bù đắp hết cho đệ tử còn lại duy nhất này”. Liễm Trần mím môi, nhìn tôi nhỏ nhẹ: “Cho nên ông ta đương nhiên không thể dễ dàng chấp nhận người con gái mà đồ nhi mình thích còn chưa cắt đứt tiền duyên, không thể toàn tâm toàn ý với đồ nhi của mình”.

Tia nắng ban mai trải lên nền băng vụn, phản chiếu lên ánh mắt ôn hòa tươi vui của y, khiến cho con người màu hổ phách ánh lên sắc hồng cực nhạt, dường như vừa nhìn là có thể thấy được cả đáy, như đang hiện lên một giọt máu đỏ trong tim.

Tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút chướng mắt, liền cúi đầu đưa chân đá đá tuyết đọng ven đường: “Thằng cha kiểm soát đồ đệ này không sợ ta chạy theo tiền duyên, Dạ Mặc sẽ liều mạng với lão ta sao?”.

Yên lặng chốc lát, tôi mới nghe Liễm Trần nhẹ nhàng nói: “Sao có thể?”.

Tôi giậm chân, chỉ có thể cười hì hì rồi đáp: “Ừ nhỉ!”.

Ánh mặt trời ngày đông từ từ nhô lên, tuyết trắng bắt đầu tan ra, vài giọt nước mưa từ mái hiên nhỏ xuống.

Nếu Thông Thiên đã ở Côn Lôn, ông ta nhất định có cách có thể đưa nàng quay trở lại, ta không cần phải hao công phí sức rồi”. Liễm Trần vừa kịp đưa lòng bàn tay ra, hứng lấy một giọt nước thiếu chút nữa đã rơi trúng trán tôi, rồi tiện tay kéo tôi qua một bên, tránh khỏi góc hiên có rãnh xả nước: “Ta vốn tưởng rằng nàng mãi mãi sẽ không biết những chuyện này. Giống như nàng nói, nàng bây giờ chỉ là Tiêu Dao, chỉ cần sống vui vẻ thoải mái qua ngày là được, những thứ khác không liên quan gì đến nàng”. Y buông tay, thu bàn tay lại vào trong áo, nét mặt vẫn rất ấm áp dịu dàng: “Có điều nếu như hiện tại nàng đã biết rồi, thì cũng không sao cả, cứ coi như vừa nghe người ta kể một câu chuyện là được. Hơn nữa câu chuyện này cũng đã rất xưa rất xưa rồi, ân oán tình thù thị phi phải trái đã sớm chôn vùi trong cát bụi, không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa. Cho nên nghe xong cứ coi như gió thoảng qua tai, đừng giữ trong lòng”.

Đã, rất xưa rất xưa rồi...

Tôi ngẩng đầu, nhìn y vốn chỉ tóc mai pha sương, vậy mà chỉ sau một đêm ngắn ngủi tóc đã gần như bạc trắng đầu, không biết đằng sau nét mặt dịu dàng trầm tĩnh không bao giờ thay đổi kia là bao nhiêu gắng gượng kiên cường. Tôi khịt khịt mũi, cuống họng khô rát: “Huynh, đã từng hối hận chưa?”.

Liễm Trần ngẩn ra, ấn đường hơi chau lại, tạo nên một nếp nhăn thật sâu giống như dao khắc vào xương cốt, vậy mà bên môi vẫn là nụ cười dịu dàng thường nhật: “Nói thật lòng, chứng kiến Thiên đình hủ bại, tam giới mục rỗng như hôm nay, quả thật ta đã từng hoài nghi, và dao động, nhưng chưa bao giờ hối hận. Bởi vì việc mà chúng ta làm ngày đó không hề sai, tạo nên sự cân bằng là cách duy nhất có thể khiến cho các tộc đều có thể bình yên cùng tồn tại và nghỉ ngơi lấy sức. Chỉ là tập trung quyền lực tối cao vào một thể lực duy nhất, thời gian lâu dần, khó tránh khỏi sẽ có nhiều vấn đề nảy sinh. Điều hiện tại chúng ta cần làm là sửa đổi cải tiến, chứ không phải là phủ định hoàn toàn, tạo dựng thế giới mới. Có sự chỉnh lý tám trăm năm trước của Dương Tiễn, cộng với sự quan sát, nghiên cứu đánh giá sau đó của ta, ta tin cũng như khẳng định, trật tự hiện tại vẫn chưa đến nỗi hết thuốc chữa...”. Y ngừng lại, thần sắc đông cứng, giọng nói chậm lại: “Nói chung nàng cứ yên tâm đi Tiêu Dao, có ta ở đây, chắc chắn có thể thay đổi được cục diện mà nàng nói ngày đó “Tiên có Thiên đình, người có nhân gian, quỷ có u minh, nhưng không có mảnh đất nào cho yêu tộc sinh sống”.

Tôi nghe xong cảm thấy cõi lòng nặng trĩu, nhưng chỉ yên lặng nhìn vào đôi mắt y, giọng nói đều đều như tự kể: “Cho nên nếu tất cả lặp lại, huynh vẫn cứ làm vậy”.

Liễm Trần ngừng lại, lập tức gật đầu: “Phải”.

Tôi nghiêng đầu: “Thế nhưng nếu tất cả lặp lại, không biết nàng có thích huynh không nhỉ?”.

Sắc mặt y càng nhợt nhạt, nhưng chỉ rừ mi mỉm cười, giọng điệu tẻ nhạt: “E là, sẽ không đâu”.

“Như vậy càng đỡ phiền, hai người chỉ đơn thuần là kẻ địch, ai chết cũng chẳng sao”. Tôi dừng lại vỗ trán: “Ày da nếu vậy, thì không còn ta nữa sao?”.

“Có chứ.”

“Cái gì?”

Y không đáp, chỉ lắc đầu, xoay người, nhẹ nhàng nói: “Cứ như vậy đi, ta quay về Thiên đình, nàng ở đây chờ tin của Thông Thiên”. Vẫn như không chút do dự, không hề lưu luyến.

Mặt trời nhô lên từ phía đằng Đông, ánh nắng trải xuống thế gian vô cùng đẹp mắt.

Chỉ trong chốc lát, trong tầm mắt tôi chỉ còn bóng lưng mờ nhạt khuất dần, dáng hình vốn đã cao ngất lại càng thêm gầy guộc, lẻ loi cô quạnh giống như mãi mãi một mình bước đi giữa tuyết cảnh không lối thoát.

Vậy là đột nhiên tôi đã hiểu.

Ý của câu nói kia chính là, không cần biết nàng có thích y hay không, tôi đều sẽ tồn tại, bởi vì lần này y nhất định sẽ là người động lòng trước.

Nhưng cho dù có làm tổn thương đến tình cảm, việc cần làm thì vẫn cứ phải làm. Yêu tộc nhất định sẽ phải bại vong, nàng nhất định sẽ phải tan biến, tôi chắc chắn sẽ thay nàng sống lại.

Cho dù biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, sẽ phải chịu đựng đau khổ ra sao, y vẫn mãi mãi yêu mà không thể có được...

Và cũng vẫn, không hối hận.

Cho nên huynh thấy không, dù hiện tại trông huynh có ôn hòa ảm áp ra sao, thì sự tàn nhẫn kiên quyết trong xương tủy huynh cũng vẫn vậy mà thôi, chưa từng thay đổi.

Cho nên Liễm Trần à, thật ra huynh vẫn luôn là chàng trai áo trắng tóc đen lạnh lùng, một mình lặng lẽ đứng trên chiến trận, giống như nét mực tao nhã phẩy lên núi tuyết mệnh mang.

Còn tôi, có thể là gì đây...

(47)

“Ê, chớ có đi vội như vậy. Không phải huynh rất giỏi suy đoán lòng dạ người khác hay sao? Vậy huynh đoán xem, bây giờ ta đang muốn làm gì?”

Liễm Trần khựng lại, nhưng không xoay người.

Tôi chạy tới, vòng lên trước mặt y: “Nể mặt ta đoán đi mà”.

Y nhìn tôi đầy khó hiểu, lộ ra chút mờ mịt hiếm thấy.

Tôi khoanh tay, hùng hồn nhìn y từ trên xuống dưới: “Mặc dù nói ta coi như sống lại một đời, nhưng nghĩ kĩ lại, có một số việc đời trước nếu không giải quyết dứt khoát, thì thật sự cảm thấy được không yên lòng”.

Y nhú mày, vẻ mặt càng hoang mang không hiểu.

Tôi xoa mũi cười nghiêng ngả, cười đến thô thiển: “Ví dụ như, y phục bên trong của huynh, rốt cuộc là màu gì?”.

Y sững sốt, khuôn mặt đỏ bừng lên, quả thực giống hệt như phản ứng của y ngày xưa.

Tôi thở dài: “Toi rồi, xem ra điều này sẽ trở thành câu đố ngàn đời rồi”.

Y quay mặt đi, cúi đầu ho một tiếng: “Nếu không còn chuyện gì khác...”.

“Có”. Tôi chấm dứt trò đùa cợt nhả, mặt mày nghiêm túc: “Chỉ có một việc”.

“Chuyện gì?”

“Huynh có thể làm tuyết ở đây rơi nhiều hơn không?”

“Vì sao?”

“Ta muốn mang tâm tình vì huynh mà thích màu trắng, cùng huynh ngắm tuyết rơi, một lần cuối cùng”. Tôi nhìn y, nhẹ giọng: “Giống như, tại bờ biển chỉ có mùa đông kia”.

Thần sắc Liễm Trần nhất thời trống rỗng, rú mi im lặng một lúc lâu, rồi chậm rãi cất bước xoay người, đứng sững vai bên cạnh tôi, đồng thời phất tay áo không một tiếng động ngay trước mắt tôi.

Phong cảnh bốn phía đột nhiên biến đổi, mảnh sân nhỏ trong nông trại Giang Nam được thay thế bằng bờ biển mênh mông băng tuyết.

Đây là, ảo giác được tạo thành bởi ký ức của y.

Rất lâu rất lâu trước đây, tại thời khắc này tất cả nguyện vọng của nàng chỉ đơn giản là được ở bên y, mãi mãi không xa rời.

Tôi im lặng cảm thán: “Đẹp thật!”.

Liêm Trần khẽ đáp: “Ừm”.

“Huynh thích ngắm tuyết không?”

“Ừm.”

“Huynh thích...”

“Ta thích nàng.”

“Hả...”

Tôi ngẩn ngơ, quay sang nhìn phía Liêm Trần không biết từ bao giờ đã nghiêng đầu nhìn tôi: “Huynh đừng có lúc nào cũng cướp lời ta như vậy, ta còn chưa đọc xong lời thoại mà...”.

Y nở nụ cười, quay ra nhìn biển tuyết trắng xóa, dường như tâm nguyện ngàn vạn năm đã được đền đáp: “Còn lời thoại của ta, đã đọc xong rồi”.

Tôi nhìn y giây lát, cũng bật cười: “Nếu như vậy, nhất định còn phải làm lại một chuyện”.

Y mỉm môi: “Tùy nàng”.

Tôi lấy trong lòng ra hai chén rượu đầy.

Liêm Trần lặng thinh, hồi lâu không nói.

“Chỉ là một pháp thuật nhỏ thôi, cái này thì ta biết”. Tôi đưa một chén rượu qua cho y, nhướn mi: “Vẫn không vui lòng nhận hả?”.

Y nhìn chén rượu, hơi chần chừ.

Tôi chỉ có thể đổi qua một pháp thuật khác.

Liêm Trần bỗng ngược mắt nhìn.

Tôi bật cười, đội chiếc khăn đỏ lên đầu mình, sau đó nhìn màu đỏ ánh lên dưới nền tuyết trắng.

Giống như ngày đó tôi đưa Liêm Trần đi xem quang cảnh náo nhiệt trong lễ cưới của người trần, trên đường trở về gặp mưa, y đi sau che ô cho tôi, nhưng phản chiếu trên mặt vũng nước trên tảng đá bên cạnh, tôi vô ý nhìn thấy một màu đỏ chợt lóe lên. Cũng vào một ngày khác, tôi từng trêu đùa nói với y, thời khắc quan trọng nhất, đáng giá ngàn vàng của đêm động phòng hoa chúc, chính là khi tân lang vén chiếc khăn đỏ che mặt của tân nương lên, nền đỏ chiếu hồng nhan.

Tôi ngược mắt, xuyên qua tấm khăn gấm che mặt, thấy bóng dáng nhàn nhạt của Liêm Trần, nghĩ tới ngày đó khi Yêu Vương tự hủy diệt đi linh hồn và ký ức, thứ cuối cùng mà nàng nhìn thấy, cũng giống như bây giờ, là tấm áo trắng nhuộm sắc đỏ của máu...

Tôi không muốn nhìn cũng không dám nghĩ lại nữa, nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Huynh chưa từng được xem đêm động phòng hoa chúc của loài người, cho nên cũng không biết, lúc tân lang vén chiếc khăn đỏ che mặt của tân nương lên, nhất định phải uống rượu”.

Người trước mặt tôi như trúng phải thuật Định Thân, không hề nhúc nhích.

Tôi giả bộ nản lòng: “Ta vốn muốn dạy huynh tập tục của nhân gian, nếu huynh không có hứng thú, thì thôi vậy”.

Tôi làm điệu bộ lấy tay vén khăn, đúng như dự đoán, tay tôi bị Liễm Trần nhẹ nhàng nắm lấy. Cánh tay còn lại cầm hai chén rượu, giống như một chiếc bóng cô đơn bị chừa lại.

Lại qua một lúc lâu, trước mắt mọi thứ đã sáng rõ trở lại, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi, chính là con người tựa như chất chứa vô số tinh quang vỡ nát của Liễm Trần. Đáy hồ sâu lặng lẽ suốt ngàn vạn năm, như mặt biển giận dữ đột nhiên hòa vào băng tuyết, khơi dậy hàng ngàn những đợt sóng lớn sục sôi.

Tiếp theo, toàn bộ sự lạnh nhạt, kiềm chế, nhẫn nhịn, đè nén, trong chớp mắt đã tan vỡ gần như không còn.

Cũng trong chớp mắt, toàn bộ ảo giác vừa rồi vụt biến mất, nơi tôi đang đứng vẫn là khoảnh sân nhỏ.

Ở nơi này, tôi và y cũng coi như đã làm bạn sớm chiều, cũng coi như từng cùng nhau bình thản sống qua ngày tháng.

Có lẽ, trong khoảng thời gian ấy cả hai ít nhiều đều từng có thoáng qua một ý niệm, nếu như có thể giống như một cặp phu thê bình thường, mỗi mai cưới hỏi động phòng hoa chúc, sinh con đẻ cái, sống bên nhau đến bạc đầu, kể cũng không tệ.

Lúc này, trời xanh mây trắng mặt trời nhô cao, nhưng tuyết vẫn rơi thật dày.

Liễm Trần uống một hơi cạn sạch chén rượu, sau đó ném chén đi, tiến lên nửa bước, ôm tôi vào lòng.

Vạn năm của y, hai kiếp của tôi, giữa tôi và y, đây là cái ôm duy nhất.

Thật ra, Yêu Vương năm đó nắm lấy bàn tay y, dựa vào bờ vai y, đã từng âm thầm chờ đợi, y có thể ôm nàng một chút giống như bây giờ, dù cho chỉ là nhẹ nhàng trong chốc lát, thì tốt biết bao...

Tuyết ngày càng lớn, đổ rào rào xuống như nổi thiên địa liền thành một mảnh.

Tôi mở to hai mắt, chỉ thấy một màu trắng mênh mang choáng ngợp trước mặt.

Tôi đặt trán vào hóm vai Liễm Trần, cười khê: “Thật đáng tiếc, huynh luôn giỏi đoán lòng người như vậy, nhưng vì sao luôn không đoán đúng lòng ta? Trước đây như vậy, bây giờ cũng như vậy. Yêu Vương của quá khứ, Tiêu Dao của hiện tại, đều là ta. Nếu không, ta còn có thể là gì?”

Cả người y lập tức cứng đờ.

“Không lâu trước đây ta mới hiểu ra được một đạo lý, bất luận phải đứng trước bao nhiêu lựa chọn, và bất luận sự việc lặp lại bao nhiêu lần, kết quả cuối cùng mãi mãi chỉ có một. Cho nên cho dù lặp lại, huynh vẫn sẽ vì đại cục mà giết ta. Còn ta cho dù có sống lại, đến cuối cùng, cũng vẫn làm ra những chuyện y như trước”

Người y cứng đờ rồi bắt đầu mơ hồ run rẩy, nhưng lại không hề động đậy chút nào.

“Tuy rằng không muốn, nhưng ta lại không thể phủ nhận lời nói lúc trước của huynh. Mọi chuyện xảy ra ngày đó là đúng hay sai, tạm thời không cần bình luận. Nhưng tam giới của ngày hôm nay, thật sự là còn loạn lạc rồi ren mạnh được yếu thua hơn ngày xưa nhiều lắm. Hơn nữa ta không thể không thừa nhận, so với yêu tộc quen thói ngẫu hứng hù dọa mỗi người một phách thì thần tộc các huynh thích hợp làm kẻ thống trị hơn... Còn ta, chưa bao giờ là một vị vua tốt. Ta không hề có khả năng chiến đấu cướp đoạt mở mang bờ cõi, cũng không có lòng chăm lo việc nước, ổn định lòng dân, không chỉ không thể bảo vệ con dân, mà bản thân còn vì tình riêng mà liên lụy khiến cho cả tộc rơi vào cảnh vạn kiếp không thể hồ sinh. Nhưng... cho dù pháp lực và ký ức của ta đều đã mất hết, cũng không thể nào an dạ yên lòng mà nổi lại tình xưa với kẻ thù diệt tộc của mình, sau đó nhìn y vì con dân của ta mà bôn ba tru trù tính. Huynh quên rồi sao, ta từng nói, yêu tộc tuyệt đối sẽ không nhận của bố thí từ kẻ thù.”

Nói liền một hơi dài như vậy, tôi dừng lại thở một nhịp, sau đó gỡ chuỗi ngọc trai trên cổ xuống, nắm trong lòng bàn tay, sau đó lại ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua cảnh tuyết mênh mông: “Bây giờ, ta sẽ trả lại cho huynh thứ thuộc về huynh. Ta biết, có huynh nắm quyền tại Thiên đình, cuộc sống của yêu tộc chắc chắn sẽ tốt đẹp hơn, nhưng linh khí có hạn rốt cuộc vẫn sẽ không thể thay đổi được thế cục. Ta cũng biết, huynh từ lâu đã có ý định mở ra một thời không độc lập để yêu tộc có chốn dung thân, nhưng tiền đề cơ bản nhất để làm được điều đó là phải đạt được tu vi của thời kỳ cường thịnh nhất. Ta còn biết, huynh sẽ có cách khôi phục lại pháp lực, hoặc sẽ tìm một cách khác, nói chung huynh chắc chắn sẽ có cách... Nhưng bất luận

thể nào, thì cũng cần phải có một khoảng thời gian rất dài rất dài, mà ta lại không muốn để yêu tộc phải đợi một vạn năm nữa, cũng, không có mặt mũi nào mà tiếp tục chờ đợi nữa...”

Liêm Trần bắt đầu ho dữ dội, ho ra rất nhiều máu, có chất lỏng ẩm áp chậm rãi chạy dọc theo vai tôi chảy xuống.

“Dừng lại đi, đừng lãng phí sức lực ép độc ra nữa, ta đã giở trò trong rượu. Bằng không, huynh sao chịu nghiêm chỉnh nghe ta nói hết, để ta làm hết chứ? Tuy rằng ta chẳng có bản lĩnh đường hoàng gì, nhưng mấy trò ma lạnh mưu mẹo thì đã học được không ít từ Dạ Mặc. Làm lòng huynh xao động đến nỗi uống hết chén rượu mà không nhận ra điều gì bất thường, ta đã tổn không biết bao nhiêu tâm tư công sức đấy... À phải rồi, thuốc này chỉ khổng chế được huynh trong thời gian nửa nén hương thôi, nên ta không tổn hơi sức với huynh nữa, cần phải tranh thủ thời gian...”

Kết thúc mấy lời lải nhải, tôi nhón tay tạo một pháp quyết, biến chiếc vòng ngọc trai thành một thanh trường kiếm sắc bén, đâm từng chút từng chút một vào trái tim Liêm Trần, máu tươi nhuộm đầy tay tôi.

Cuối cùng y đau đớn cực độ mà phát ra tiếng rên khe khẽ khó nghe, còn tôi thì nhìn chăm chăm vào làn ánh sáng trắng ngần đang lan ra xung quanh, gần như hòa thành một thể với nền tuyết trắng. Đó là sức mạnh đã bảo vệ tôi đằng đằng cả vạn năm, còn có cả toàn bộ ký ức mà tôi đã mất: “Nếu tính mạng huynh bị đe dọa, nguyên thần cùng pháp lực bị phong bế trong đá Nữ Oa sẽ quay lại che chở cho huynh. Mà một khi đá Nữ Oa bị hủy, ta vô hồn vô phách không có chỗ nào nương tựa sẽ tan biến hoàn toàn... Cứ như vậy đi, từ nay về sau, huynh và ta cuối cùng cũng có thể không ai thiếu nợ ai, cũng sẽ không dính dáng gì đến nhau nữa... Huynh nếu có hổ thẹn với ta, hãy tác thành cho nỗi hổ thẹn của ta đối với dân tộc. Về phần tình cảm của huynh đối với ta... Huynh cũng đã từng nói, bị người thân nhất yêu nhất phản bội mới là nỗi đau chí mạng. Cho nên tình yêu đã từng tồn tại kia đã chết hẳn theo nàng khi thần hình nàng bị hủy diệt. Còn nỗi hận đã từng ám ảnh trong lòng, cũng sẽ theo ta hồn phi phách tán mà kết thúc...”

Huyết mạch linh hồn như rơi thẳng xuống núi đao biển lửa, chịu đựng nỗi đau đớn như bị lăng trì, tôi vẫn không nhịn được mà cười rộ lên: “Cho nên Liêm Trần à, huynh thích ta, nhưng vậy thì đã sao. A...”

Khi tia ý thức cuối cùng của tôi bắt đầu tan rã...

Tôi đột nhiên giống như nghe thấy tiếng gương vỡ, dường như, còn loáng thoáng thấy có một bóng đen nhào về phía tôi.

Tôi gắng gượng tập trung lại ánh mắt đang vô cùng rối loạn, tôi nhìn thấy vô số những mảnh kính vỡ, trong mỗi mảnh đều là kiếp trước của một người.

Luân hồi cả trăm kiếp, đều không có quan hệ gì với tôi.

Chỉ có duy nhất một đường chấp niệm.

Dạ Mặc à Dạ Mặc, cậu quả nhiên là một con người ngu xuẩn.

Ta vẫn luôn không thể một lòng một dạ giống như cậu đối với ta, đến khi rốt cuộc cũng có thể, thì lại không kịp nữa rồi...

Vấn đề mà cậu vẫn luôn quán lấy ta hỏi cho bằng được, giờ thì cuối cùng ta cũng đã có đáp án.

Chỉ là, đã không còn cách nào để có thể chính miệng nói với cậu nữa...

Phải rồi còn nữa, chỉ vì câu nói của cậu, mà ta đã tích được rất nhiều nước mắt.

Đáng tiếc chúng ta không có kiếp sau, bằng không, ta nhất định sẽ ngày ngày khóc trước mặt cậu.

Chỉ khóc trước mặt cậu mà thôi...

13. Chương 13: Chương Cuối

(48)

Rất cuộc tôi cũng đã thấm thía một cách sâu sắc hàm nghĩa của một từ.

Lão bất tử - già mà không chết.

Nửa buồn nửa vui thở dài một cái, tôi ngược nhìn mấy tầng kết giới gần như trong suốt trên bầu trời mà chờ người ra.

Trong khoảng trăm năm tôi chết đi rồi lại sống lại lần này, đã xảy ra không ít chuyện lớn.

Nói một cách khái quát thì là...

Thông Thiên giáo chủ dùng thân mình để tế kiếm, tạo ra một thanh kiếm vô cùng mạnh mẽ, gọi là Nghịch Thiên kiếm.

Ma Tôn dùng thanh kiếm này bỏ ra thế giới thứ tư ngoài tam giới, gọi là Mặc Dao giới.

Từ đó, bố cục thiên địa lại được phân chia một lần nữa.

Tiên có Thiên đình, người có nhân gian, quỷ có u minh, còn toàn bộ tinh linh của yêu quái thì có Mặc Dao.

Ma Tôn của Mặc Dao giới và Ngọc Đế của Thiên đình mỗi người cai quản một phương, tạo thành cục diện vừa độc lập vừa khắc chế nhau.

Từ đó, trật tự mới của thế giới được thành lập.

Theo những lời đồn đại trước đây, “Ma” là một loại sinh vật gì đó rất đáng sợ, ví như pháp lực vô cùng cao siêu, tướng mạo xấu xí, tính tình bạo ngược khát máu, chém giết bừa bãi vân vân... Trên thực tế, tất cả chỉ là nhảm nhí.

Bởi vì trước đây, căn bản chưa bao giờ có “Ma”.

Mà lúc này, giống loài kiêu mới chưa từng có hoặc đã tuyệt diệt từ lâu suốt từ thuở hỗn độn sơ khai cho đến bây giờ, lại đang ngồi chình ình ngay trước mắt tôi.

Mắt đen mày xéch đầy sinh động nhìn chăm chăm vào tôi, chiếc mũi cao thẳng đôi môi căng mịn quyến rũ, vai rộng eo nhỏ hông cong chân dài, ngay cả tóc cũng như vậy, vừa thẳng vừa mượt vừa đen vừa dài.

Dáng dấp ấy thân thể ấy, tìm đâu ra điểm nào xấu chứ?

Có điều về phần tính cách thì

Tôi chống cằm, thở dài đánh thượt: “Ta tính lại đã hơn chục ngày rồi, cậu cứ trông chừng ở đây không rời nửa bước, nhưng lại chẳng chịu nói với ta một lời nào. Đại nhân à suy cho cùng ngài muốn thế nào đây hả đại nhân, ngài nói gì đi đại nhân, ngài không nói làm sao ta biết ngài muốn gì hả đại nhân...”.

Ma Tôn đại nhân từ đầu đến cuối vẫn vô cùng bình tĩnh nhìn tôi, khép chặt miệng, sau đó chậm rãi vươn một ngón tay ra.

“Có ý gì, định chiến tranh lạnh một tháng với ta sao?”

Cậu ấy gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Tôi ngẫm nghĩ một chút: “Chiến tranh lạnh một năm?”.

Cậu ấy lại lắc đầu.

“... Chẳng lẽ một trăm năm?!”

Cậu ấy dùng đầu ngón tay chỉ trở vào cái cổ trống rỗng của tôi, trừng mắt oán hận nhìn tôi.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu ra, tuyệt vọng hét lên: “Một vạn năm lâu lắm, chỉ một ngày thôi được không đại nhân!...”.

Cậu ấy hừ một tiếng, quay đầu xoay người bỏ đi, để lại cho tôi một bóng lưng đẹp mê hồn.

Tôi ghen hòng không nói được gì.

Thông Thiên xả thân đúc kiếm, kính Côn Lôn trên người tôi cũng lập tức vỡ vụn.

Dạ Mặc cầm kiếm mở lại thông đạo Côn Lôn, ra ngoài tìm tôi, vừa đúng lúc thấy cảnh tượng tôi hồn phi phách tán.

Với pháp lực cuối cùng còn sót lại của kính Côn Lôn, trong chớp mắt tôi nhìn thấy mọi kiếp luân hồi của Dạ Mặc và tôi.

Trong nháy mắt đó, tôi bỗng cảm nhận được sự tuyệt vọng thảm thiết mà mình chưa từng trải qua.

Cậu nhóc này, chỉ vì một lời nói đùa của tôi mà trở thành yêu quái, không thể luân hồi chuyển thế sống một cuộc đời mới, vậy mà tôi lại muốn bỏ lại cậu ấy lẻ loi đối mặt với sinh mệnh dài đằng đẵng không có điểm dừng, tôi thật sự quá khổ nạn.

Cho nên tôi muốn được sống tiếp, vì cậu ấy mà sống, chỉ vì một mình cậu ấy thôi.

Nhưng lúc ấy tôi đã không còn sức để làm bất cứ chuyện gì, chỉ có thể trong phút chốc cậu ấy xông tới ôm chặt lấy tôi, gào khóc bật mạng.

Sau đó, quả nhiên đã khóc cho đến chết...

Mọi chuyện xảy ra sau đó, tôi đều nghe được từ mấy con sẻ tinh thích hóng hớt chăm sóc tôi mấy ngày nay.

Về vụ Ma Tôn giáng thế, đủ kiểu tin đồn được đưa ra, cường điệu đến mức kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu phong vân biến sắc.

Sau đó tôi tự mình chất lọc tinh túy từ những lời đồn rối rắm đó mà đúc kết lại, thật ra rất đơn giản, chỉ là một câu nói...

Tôi vừa chết, cậu ấy liền kích động, biến thành Ma...

Đương nhiên, tuyệt đối không phải bất cứ loại chó mèo nào tùy tiện kích động cũng có thể thành Ma được.

Đầu tiên phải có bản lĩnh cực kỳ lợi hại..

Tiếp đến phải có một trái tim cố chấp điên cuồng.

Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, bên cạnh phải có cao nhân chỉ điểm.

Như là Lục Ấp đạo nhân, như là Địa Tạng Bồ Tát.

Rốt cuộc hai vị này đã nói gì mà khiến ột nam yêu quái như Dạ Mặc lại trở thành đại Ma Tôn, điều này thật khó có thể biết được.

Có điều xem ra, chữ “niệm” trong câu “nhất niệm thành Phật nhất niệm thành Ma”, cũng không hẳn là không thể lý giải bằng chấp niệm đối với một người.

Mà “Phật” và “Ma”, chẳng qua cũng chỉ khác nhau ở việc sau khi có được sức mạnh, hành vi việc làm của người đó là vì ai mà thôi.

Vì chúng sinh thì là Phật, vì một người thì là Ma.

Nhưng cũng giống như câu hỏi tôi từng đưa ra tại địa ngục Hồng Liên ngày ấy, nếu vì một người nhưng lại bảo vệ chúng sinh, thì phải tính thế nào?

Đến nay xem ra, Địa Tạng Vương Bồ Tát đã giúp Dạ Mặc thành Ma, hẳn là cũng đã có đáp án rồi.

Nói tóm lại, Dạ Mặc đã có trong tay sức mạnh có thể diệt thế và cũng có thể lập thế.

Sau đó, cậu ấy vung kiếm bỏ ra một thời không khác, lại được sự trợ giúp của Tên Nát Rượu, phóng xuất toàn bộ lệ khí bị áp chế dưới Mắt Bắc Hải.

Mỗi thù hận do linh hồn và pháp lực của Yêu Vương ngưng tụ mà thành, sau vạn năm, cuối cùng cũng có thể được dẹp yên nhờ sự hồi sinh của yêu tộc.

Sau khi được Địa Tạng Vương Bồ Tát từ bi lọc sạch, hồn phách và pháp lực lại trở về trên người tôi, khi ấy đã là một cái xác không hồn, Liễm Trần lập tức dỡ bỏ phong ấn ký ức, cuối cùng đã dựng lại được một Yêu Vương hoàn chỉnh.

Mọi chuyện xảy ra đại khái là như vậy, tuy rằng nghe thì có vẻ đơn giản, thật ra thì sao có thể dễ dàng như vậy được chứ?

Chỉ là những nỗi cực nhọc khó khăn trong đó, người trong cuộc không nhắc đến mà thôi.

Cũng may là bất luận thế nào, kết cục cuối cùng vẫn là tất cả cùng vui vẻ.

Ngoại trừ chiến tranh lạnh giữa tôi và Dạ Mặc...

Tôi đập bàn gào to: “Này, nếu cậu không chịu để ý đến ta, ta sẽ khóc cho cậu xem!”.

Dạ Mặc lập tức xoay người, nhướn mày, mở to mắt, quan sát tôi với bộ dạng giống như đang vô cùng mong chờ.

Tôi dồn khí đan điền cả nửa ngày, nhưng chỉ ép ra được mồ hôi đầm đìa khắp trán.

Cho nên có những lúc, thật sự không thể ăn nói bừa bãi được, kể cả là lúc hấp hối sắp chết.

Ngày nào cũng khóc và làm đủ trò cho cậu ấy xem, rõ ràng cũng không bằng ngày ngày chết cho cậu ấy xem, đã thế còn đơn giản hơn nhiều...

Tôi lau mồ hôi, cười gượng: “Cuộc sống hiện tại thật sự quá hạnh phúc, khóc lóc sụt sùi thật chẳng hợp chút nào, đúng không?”.

Cậu ấy bĩu môi, tiếp tục cao ngạo lạnh lùng không thêm để ý đến tôi.

Hơn chục ngày rồi, vì muốn chọc cho cậu ấy nói chuyện, mà tôi thật sự đã khóc lóc om sòm, bày trò xỏ lá, lẫn lộn khắp mặt đất và làm rất nhiều những thủ đoạn tồi tệ khác, nhưng đều thất bại thảm hại, tình hình tác chiến phải nói là vô cùng thê thảm. Nhớ trước đây chỉ có tôi giận dữ không thêm để ý tới cậu ấy, chứ cậu ấy làm sao dám cấu bần gì với mấy trò trên chọc của tôi? Thật sự nhớ lại mà đau đớn cõi lòng, gió đổi chiều, sóng đổi dòng rồi sao...

Tôi thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng lý để cậu ấy hiểu rõ, dùng tình để cậu ấy cảm động, nhả nhận nói: “Ta biết cậu vì sao lại bực bội với ta, nhưng không phải ta đã nhận sai rồi sao? Lần sau ta không dám nữa, vậy còn không được sao...”.

Dạ Mặc căm tức nhìn tôi.

“... Nói sai rồi nói sai rồi, tuyệt đối không có lần sau!”. Tôi vội vàng xích đến bên cạnh cậu ấy, đưa tay chỉ vào ngực cậu ấy: “Có điều thật sự nếu phải nói, thì cũng tại cậu không tốt. Nếu như cậu đến sớm hơn một chút, lần đó ta có thể đã không cần phải chết”.

Cậu ấy thoáng sững sốt, sau đó tức sùi bọt mép, tức đến trừng mắt muốn long cả ra.

Tôi cười xoa xoa đầu cậu ấy, tiện thể vỗ về: “Bởi vì chỉ cần nhìn thấy cậu, ta nhất định sẽ không nở lòng nào mà chết. Cậu không biết thôi, trước đó có một lần, ta đã đi tới trước cửa động tuyệt, nhưng rốt cuộc vẫn không dám bước vào. Chính là vì ta sợ nếu ta nhìn thấy cậu, mọi dũng khí sẽ tan biến mất”.

Ấn đường cậu ấy khe giật giật, sắc mặt đã dịu hơn, nhưng vẫn u ám như cũ.

Tôi tiếp tục kiên trì: “Hơn nữa ta làm như vậy, là vì muốn làm rõ mọi chuyện trong quá khứ, sau đó giải quyết dứt khoát một lần cho xong, như vậy sau đó ta mới có thể toàn tâm toàn ý ở bên cậu”.

Cậu ấy lại dịu hơn một chút nữa, nhưng rồi lập tức lại nhìn tôi cau có, hừ mạnh một tiếng.

“Phải phải phải, tuy hậu quả hơi nghiêm trọng, nhưng ngay từ đầu ta cũng không ngờ rằng mình sẽ đùa với cái mạng như vậy mà...”. Tôi chớp lấy thời cơ xà vào lòng Dạ Mặc, ôm cổ cậu ấy, tận dụng hết sở trường

ninh nọt của mình: “Dù sao thì cũng đã làm rồi, cậu là Ma Tôn đại nhân, mà đại nhân thì phải có tấm lòng rộng lớn chứ! Nào, ôm một cái!”.

Khuôn mặt tuần tú của cậu ấy rốt cuộc đã dần hẵn ra, lòng tôi thì vui mừng khôn xiết.

Quả nhiên cái gì mà tình, cái gì mà lý, tất cả đều là phù vân, dùng sắc dụ dỗ mới là chân lý!

Nhưng ngay lập tức sau đó, Dạ Mặc dường như đột nhiên nhớ ra chuyện gì, sắc mặt vốn chỉ u ám đột nhiên đen thui như đất nồi.

Tôi không hiểu gì ngăn người ra, sau đó lập tức hiểu ra.

Ngày đó khi cậu ấy xông tới, đúng lúc nhìn thấy cảnh tôi và Liễm Trần ôm nhau...

“Ôi, thật sự không giống như cậu đã nhìn thấy đâu, không không, phải nói là không giống như cậu nghĩ đâu... Chuyện này ta có thể giải thích, đại nhân hãy cho ta một cơ hội giải thích đi mà...”

Cơn ghen khủng khiếp của Dạ Mặc đã dâng lên tận đỉnh đầu, khuôn mặt gần như đã phát cuồng, không thèm để ý gì đến tiếng kêu gào khóc lóc đầy thành ý của tôi, thở hồng hộc định đứng lên, xem ra sắp bỏ đi đến nơi rồi.

Mấy lần ra quân thất bại cũng khiến tôi phát cáu lên rồi, tôi cắn răng hạ quyết tâm, không thèm giữ thể diện gì nữa!

Mẹ kiếp mi tưởng ta đây chỉ là con yêu quái bỏ đi trước đây hay sao? Ta đây không tin là không trị được mi?

Tôi chớp thời cơ như hổ đói rình mồi dè Dạ Mặc xuống, sau đó dùng hai tay ôm lấy mặt cậu ấy, như mãnh hổ xuống núi lao thẳng vào đôi môi vì kinh ngạc mà hơi hé mở của cậu ấy.

Hai mắt tối sầm, hai tiếng gào thét đau đớn.

Tôi vôn vè đôi môi vừa tê vừa đau, lau đi máu mũi vì đụng nhau mà tuôn ra như nước, thái độ hung hăng như muốn giết người: “Chuyện này, chưa từng làm với y!”.

Dạ Mặc ngửa mặt lên trời, máu mũi cũng chảy dài không dứt, nhìn tôi mà nước mắt lưng tròng.

Tôi tiếp tục nổi khùng: “Chuyện này, cũng chưa từng làm với y!”.

Dạ Mặc không hiểu gì chớp chớp mắt.

Tôi cáu bẳn: “Cậu muốn làm gì cùng ta chứ?”.

Dạ Mặc liên tục chớp chớp mắt mấy cái, sau đó giống như bị kích động quá độ mà ngã ra như gỗ, không động đậy gì nữa.

Tôi xé toạc vạt áo cậu ấy, để lộ ra khuôn ngực rắn chắc, lập tức hít sâu một hơi, gào lên: “Mẹ kiếp, bà đây chưa bao giờ làm không có kinh nghiệm, cho nên không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu, tiểu tử mi biết điều thì đừng có mở miệng!”.

Một lát sau...

Khắp bầu trời tẩm cung vang vọng tiếng kêu la thảm thiết của Ma Tôn đại nhân: “A a tay nàng đặt ở đâu đó!... A a chỗ đó không cấu véo được đâu, đau lắm!... A a Tiêu Dao nàng là cái đồ lưu manh ăn hiếp người ta hu hu hu... “.

Đêm đó, tin tức nóng hổi Yêu Vương dùng thủ đoạn bạo lực cưỡng bức Ma Tôn đã lan truyền đi khắp tứ giới.

Từ đó về sau, mấy vấn đề kiểu như trong Mặc Dao giới ai có pháp lực cao nhất, ai là người to nhất, ai nói là phải nghe, đều không đáng để hỏi nữa...

(49)

Hôn lễ của tôi và Dạ Mặc được tổ chức vô cùng hoành tráng rầm rộ, những người có máu mặt hay không có máu mặt, có thể tới hay không thể tới cơ bản đều đã tới cả, nói chung có thể xem là một hôn lễ tình cảm ôn hòa.

Thiên đình cũng khá là nể mặt, phái cả thiên thần chấp pháp mà Ngọc Đế cũng phải nhường nhịn ba phần đến góp vui với chúng tôi.

Tiệc rượu kết thúc, khách khứa lục tục từ biệt ra về, đương nhiên những vị khách quan trọng phu thê chúng tôi phải đích thân đưa tiễn mới được coi là hợp lễ nghĩa.

Đến lúc phải tiễn thiên thần chấp pháp về, Dạ Mặc bỗng nhiên nói là say rượu đầu đầu phải về phòng nghỉ tạm, bảo tôi tự mình tiễn y.

Buổi tối ở Mặc Dao giới rất đẹp, bầu trời đầy sao nổi bật dưới nền kết giới trong suốt, phản chiếu lại một vầng ánh sáng bảy màu lung linh.

Chúng yêu quái bản tính đơn thuần nghịch ngợm, nhân tiệc vui mà ca hát tung bừng nhảy nhót khắp nơi, thỉnh thoảng lại có vài cặp yêu quái tình đầu ý hợp kéo nhau vào rừng cây mà hẹn ước chung thân.

Tôi đưa thiên thần chấp pháp vừa đi vừa thuận miệng giới thiệu cảnh vật xung quanh, y rất chăm chú lắng nghe.

Tới lúc y phải đi, tôi áy náy: “Dạ Mặc không có ý gì đâu, huynh đừng để bụng”.

“Ồ, ta đương nhiên là không để bụng rồi. Có điều nếu cậu ấy ghen, thì phiền nàng hãy chuyển lời giúp ta, ta cũng không có ý gì đâu.”

“... Ít lâu không gặp, huynh đã biết nói đùa rồi.”

“Ngày tháng còn dài, dù sao cũng phải nghĩ cách tự làm mình vui vẻ một chút chứ.”

Tôi đồng tình: “Rất có lý”.

Y dừng một chút nói: “Nếu Lục Áp mà tới, chắc chắn sẽ uống say tới không biết trời trăng gì nữa”.

Tôi cười gật đầu: “Nếu Thông Thiên còn, e là ông ta cũng khó mà chạy đi đâu được”.

Y cũng cười khẽ vài tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Giống như rất nhiều lần trước đây, không do dự không lưu luyến.

Thiên địa ẩn chứa tai họa ngầm này thật ra vốn không thể chịu đựng được sự chấn động khi bị bỏ chỗ để tạo thành thế giới thứ tư.

Trừ phi có thể dùng một nửa linh khí của địa mạch Côn Lôn để bù đắp lại, nhưng nếu làm như vậy, ngọn Côn Lôn từng sừng giữa thiên địa kia chắc chắn sẽ lung lay, đến lúc đó, vẫn khó tránh khỏi trời long đất lở.

Cho nên, cần phải có ai đó mang pháp lực ngang ngửa đất trời, dùng nguyên thần của chính mình giữ ổn định cho thiên địa trong thời khắc kết giới mới được tạo thành. Từ đó sau, sẽ cùng với núi Côn Lôn trên chạm trời xanh dưới xuyên âm phủ lặng lẽ trấn giữ thế gian này.

Chuyện này, vốn đã định sẽ do Liễm Trần thực hiện, nhưng không ngờ vào giây phút cuối cùng, lại bị Lục Áp đạo nhân giành trước.

Trước đây, mỗi khi Tên Nát Rượu nhìn thấy loài người cầu thần bái Phật mong được trường sinh bất lão thì thường khinh khỉnh nói, đợi đến khi tất cả những người mà mình quen biết đều chết sạch chỉ còn lại chính mình, xem đám người đó muốn sống hay muốn chết.

Hắn cũng đã từng nói, Liễm Trần là ông bạn già duy nhất của hắn.

Cho nên, Tên Nát Rượu không muốn nhìn người bạn già duy nhất ấy chết đi.

Vì vậy, chỉ có thể để Liễm Trần trở thành người sống sót sau cùng, một người duy nhất.

Ngày đó Liễm Trần bị nhốt trong chuồng Đông Hoàng đã không nghĩ mình còn có thể ra ngoài được nữa, nhưng rốt cuộc vẫn cứ thoát ra.

Đến khi nhập thế, y đã quyết định lấy mạng mình để đổi lấy sự bình an lâu dài cho chúng sinh, nhưng cuối cùng vẫn không chết được.

Không cần biết là đối với Yêu Vương trước đây, hay là Tiêu Dao sau này, hay là tôi của hiện tại, Liễm Trần đều vì đủ nguyên do mà không thể yêu được.

Yêu không được, chết cũng không được, chỉ có thể một mình sống tiếp.

Từ nay về sau, ngồi trên vị trí cao nhất trong vòng xoáy quyền lực, cùng tuổi với trời đất.

Không biết tại sao, tôi bỗng nhớ lại đêm đó tại Quán Giang Khẩu, tôi từng trong một lần xúc động nhất thời mà nói với Liễm Trần: Nếu như có cơ hội, thật sự rất muốn được nhìn thấy cái chết có ý nghĩa của y.

Mà hiện tại, tôi nhìn bóng lưng xa dần của thiên thần chấp pháp, áo trắng tóc bạc lẻ bóng cô đơn.

Tôi rốt cuộc đã hiểu, thì ra, đây chính là cái chết có ý nghĩa của y.

Sống mà như chết.

Tôi trở lại phòng tân hôn, đuốc hoa đã cháy quá nửa.

Dạ Mặc vẫn mặc áo tân lang đỏ rực, tay cầm chén rượu mất lơ dờ men say nghiêng người dựa vào đầu giường.

Bây giờ, chàng đã không còn cả ngày đen từ đầu đến chân nữa, mà sẽ tùy theo tâm trạng mà muốn mặc gì thì mặc.

Tôi từ đầu đến cuối không phải vì chàng mà thích bất cứ màu sắc gì, mà bởi vì thích chàng nên cảm thấy chàng mặc màu gì cũng đẹp.

Thật ra, yêu một người rất đơn giản. Chẳng qua là gặp nhau đúng lúc mà thôi.

Giống như vào thuở hồng hoang loạn thế, khói lửa bốn bề, kẻ mạnh sẽ thống trị. Yêu Vương nắm thế lực một phương ngang tang kiêu hãnh, ngạo mạn khinh đời, cho nên chỉ có thể rung động trước một người có khả năng đứng sánh vai với mình.

Giống như dù là con yêu quái vô dụng ăn no chờ chết trước đây hay kẻ dũng mãnh xưng hùng xưng bá bây giờ, thứ mà tôi mong muốn và chờ đợi, trước sau chưa hề thay đổi: Nếu có ai đó tình nguyện hi sinh vì tôi, tôi sẽ ở bên cạnh người đó đến hết đời.

Tình yêu nồng cháy sánh cùng thiên địa là yêu, tình yêu bình dị lẫn tẩn như gợn sóng chẳng lẽ không phải là yêu?

Trong cuộc đời dài đằng đặc không có điểm dừng này, thứ tôi cần, là một thứ tình cảm giản đơn bình lặng, một người chống thật lòng thật dạ có thể cho tôi yên tâm tin tưởng mà dựa vào. Không có quá khứ phức tạp nặng nề, không có ân oán dây dưa mù mịt, cũng không có yêu hận thiếu nợ lẫn nhau.

Thấy tôi đẩy cửa bước vào, Dạ Mặc buông chén, nheo mắt nhìn tôi: “Tiễn xong rồi à?”

Tôi ngồi xuống, nhéo mặt chàng: “Ghen hả?”

Chàng bĩu môi khinh thường: “Thứ có thể làm, nàng đều đã làm với ta trước rồi, còn có gì để ghen tuông nữa chứ?”

Tôi ghen hòng, chỉ có thể giận dỗi cắn một cái vào môi dưới của chàng, hỏi: “Phải rồi, ta vẫn chưa hỏi chàng, rốt cuộc vì sao chàng lại yêu ta?”

Chàng nhăn nhó vì đau, kiêu ngạo quay mặt đi, tức giận đáp: “Bởi vì ta có mắt như mù!”

“Thế nhưng, chàng hình như từ lúc miệng còn hơi sữa đã củ cải thảng Chạp động lòng[1] với ta thì phải!”

[1] Vào mùa đông nếu như không bảo quản củ cải đúng cách thì nó sẽ bị xộp và hỏng, chính là hiện tượng trong ruột củ cải có những lỗ thủng nhỏ li ti, lúc đó ăn không ngon nữa. Cho nên mới có câu “củ cải thảng Chạp rét lòng”() lợi dụng hiện tượng đồng âm mà câu đó được chuyển thành “Củ cải thảng Chạp động lòng”().

“... Từ nhỏ mắt đã hỏng rồi!”

Tôi cười lớn nhào tới ôm lấy chàng, hôn lên môi chàng, buông màn che, dùng đoạn gấm đeo bên hông che kín mắt chàng, để trước mắt chàng chỉ còn là một màu đỏ vô biên.

Dạ Mặc, chàng đã vì ta mà thành Yêu, vì ta mà thành Ma, vì ta mà tạo ra một thế giới xây một mái nhà.

Ta sẽ vì chàng mà mặc áo cưới, vì chàng mà sinh con đẻ cái, vì chàng mà giữ lấy tháng ngày bên nhau đến cùng trời cuối đất của chúng ta.

Ngày đó, mặc dù Đại Tế Ti đã tan thành tro bụi, nhưng nhờ có sức mạnh thề nguyện của Yêu Vương mà đã giữ lại được một tia tàn phách mỏng manh của hắn, quấn quanh vất vưởng giữa thiên địa suốt cả ngàn năm trong thuở hồng hoang. Sau đó, lại tình cờ nhập vào vòng luân hồi mới hình thành, trải qua luân hồi lục đạo. Ký ức đau thương cùng tình cảm sâu nặng cuối cùng đã hóa thành cát bụi sau khi uống chén canh Mạnh Bà và bước lên cây cầu Nại Hà. Nhưng mặc dù đã trải qua trăm đời nghìn kiếp, trước sau trong hắn vẫn tồn tại một đường chấp niệm vĩnh viễn không thể nào tan.

Mãi cho đến một ngày, trên ngọn núi tuyết đó...

Vì đường chấp niệm đó, cậu nhóc loài người ngốc nghếch không nhớ được gì cũng không biết gì đó đã tìm kiếm tôi rất nhiều năm. Sau đó, trong thời gian dài đằng đẳng thực hiện lời hứa vốn chỉ là lời nói bông đùa của tôi, đã biến chút rung động mơ hồ không thuộc về chính mình trở thành ngàn vạn sợi dây tình cảm giăng mắc trong xương tủy.

Một đường chấp niệm, cuối cùng đã trở thành cố chấp cả đời.

“Ta tìm được nàng rồi, chúng ta trở lại thôi.”

“Được.”

14. Chương 14: Ngoại Truyện

(1)

Về lý thuyết, yêu tộc là loài không thể tự mình sinh sôi nảy nở nối tiếp ngàn đời.

Có điều Ma Tôn và Yêu Vương hiện tại đều có thể chất đặc biệt khác thường, nên sau khi lao động vất vả, cuối cùng hai người cũng đã thành công sinh hạ được một khuê nữ.

Dạ Mặc đương nhiên yêu chiều con gái của mình hết mực, việc đầu tiên hắn quyết định làm cho nó, chính là đặt cho nó một cái tên thật hay, có thể khiến cho trời long đất lở quỷ khóc thần sầu.

Nhưng chỉ tiếc là, hắn đọc sách quá ít...

Nhìn hắn ngày nào cũng vò đầu bứt tai vất óc suy nghĩ khiến cho bản mặt héo hon như xác chết, Tiêu Dao rốt cuộc không thể nhịn được nữa: “Cứ dùng họ của chàng tên của ta là được rồi!”

“Dạ Dao?”. Dạ Mặc vừa ngẫm ngợi vừa lải nhải: “Nhưng họ của ta có phải là họ Dạ đâu, ta họ Tiêu mà, nàng theo họ của ta, chẳng lẽ nàng quên rồi hả...”

Tiêu Dao ôm đầu: “Được được được vậy lấy tên là Tiêu Dạ, vừa là họ của chàng vừa là tên hiện tại của chàng thế đã được chưa hả?”

“Được thì được nhưng sao nghe cứ giống giống đồ ăn[1] nhi hay là đổi thành Dạ Tiêu đi, ồ không được không được nghe vẫn giống đồ ăn...”

[1] Hiệng tượng đồng âm, cái tên Tiêu Dạ(夜) mà Tiêu Dao đề xuất đồng âm với Tiêu Dạ(夜), hay Dạ Tiêu(夜), nghĩa là bữa ăn lót dạ, ăn vặt về đêm.

Tiêu Dao cuối cùng sụp đổ, lấy gối bịt kín mũi miệng đang lải nhải của chồng, tạm thời kết thúc trận chiến mệt lả ngày hôm nay.

Dù sao Mặc Dao giới cũng là một thế giới mới, trước mắt có rất nhiều việc cần Ma Tôn và Yêu Vương phải đích thân xử lý.

Tuy rằng Tiêu Dao hoàn toàn không có hứng thú với công việc quản lý rườm rà này, nhưng lại nghĩ tới ngày đó vì sự lỗ mãng tùy hứng ích kỷ vô trách nhiệm của nàng đã gây họa cho toàn tộc, cho nên cũng muốn làm gì đó coi như bù đắp lại nỗi hổ thẹn trong lòng.

Chỉ có điều, có một số việc một khi đã dính vào, thì sẽ không thể dễ dàng mà thoát ra được...

Ma Tôn – kẻ trước nay được đồn đại rùm beng khắp tứ giới là “sợ vợ” thì lại không hề cho rằng đó là chuyện đáng hổ thẹn gì, ngược lại còn rất vinh quang, dùng lý do “vợ ta giỏi giang hơn ta cho nên các người cứ nghe nàng hết đi, đừng tới làm phiền ta” mà phất ống tay áo tạm biệt đám bề tôi, đi thẳng vào tắm cung một lòng một dạ làm một người cha nhị thập tứ hiếu[2]

[2] Nhị thập tứ hiếu là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo từ thời Thuấn Đế đến đời nhà Nguyên do Quách Cư Nghiệp thời Nguyên biên soạn. Ở đây tác giả dùng “nhị thập tứ hiếu” cho người cha Dạ Mặc với ý hài hước vui đùa thể hiện sự hết lòng chiều chuộng quan tâm chăm sóc yêu thương con cái.

Tiêu Dao tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cũng chẳng biết phải làm thế nào.

Ngẫm lại Đại Tể Ti đã từng chịu bao mệt nhọc, lại nghĩ tới Yêu Vương đã từng ung dung tự tại tại thế nào, nàng còn có thể nói gì đây?

Cho nên cứ xem như là, gió đổi chiều nước xoay dòng vậy...

Từ đó, Dạ Mặc yên tâm thoải mái làm một người cha đầy trách nhiệm, một lòng một dạ trút hết tình yêu thương lên người cô con gái nhỏ, sau đó lại bỏ ra thật nhiều thời gian và sức lực để nghĩ ra một cái tên vĩ đại xứng đáng với con gái bảo bối của mình.

Nhưng không biết vì trình độ thật sự có hạn, hay đơn giản vì nhàn rỗi quá chỉ nghĩ ra những chuyện quái đản để đốt thời gian, cho nên đến khi đứa bé sơ sinh bọc tã ngày nào đã biết nói, Ma Tôn đại nhân vẫn chưa nghĩ ra được cái tên nào ra hồn cả.

Ngày nào Yêu Vương đại nhân cũng bận rộn như chó tuột xích, tất nhiên không còn sức lực để ý mấy chuyện nhỏ này nữa. Chỉ khi con gái sinh ra chưa được bao lâu, thấy nó cả người trắng nõn mũm mĩm trông rất giống cái bánh bao, cho nên bèn thuận miệng gọi nó là “Bao Tử”.

Sau khi Bao Tử đã lớn hơn một chút, thì mặt tròn mắt tròn mũi tròn, ngay cả thân thể cũng tròn vo, những lúc chạy qua chạy lại trên mặt đất thật sự rất giống một chiếc bánh bao sống tuột khỏi tay lăn tròn...

Vốn dĩ chuyện này cũng chẳng có gì, trẻ nhỏ mà, mập mập tròn tròn trông rất dễ thương.

Nhưng nếu chỉ có bề ngoài giống cái bánh bao thôi thì đã không nói làm gì, vấn đề then chốt chính là ngay tính cách cũng giống cái bánh bao, vấn đề này thật sự rất khó mà cho qua được.

Con gái độc nhất của Ma Tôn và Yêu Vương, quân chủ tương lai của Mặc Dao giới, lại mềm nhũn, hoàn toàn không biết tức giận mặc cho người ta bắt nạt, trò đùa này có vẻ hơi quá lỗ rồi...

Dạ Mặc vô cùng sầu muộn.

Tiêu Dao bận rộn cả ngày, vừa hồi cung đã thấy bộ dạng hần vô cùng suy sụp chán chường ngồi chồm hổm ở góc phòng.

“Chàng lại làm sao vậy?”

Dạ Mặc ngẩng đầu nhìn, đôi mắt rưng rưng muốn khóc: “Ta bị con gái ghét bỏ rồi”.

“Vì sao?”

“Nó hỏi mấy câu ta đều không trả lời được.”

Tiêu Dao ôm trán.

Tinh linh của yêu quái vốn tự sinh tự diệt, sống không bó buộc gì hết.

Không cần gian khổ học tập thi đậu công danh, cũng không phải tu tâm dưỡng tính nuôi dưỡng tình cảm bằng phong hoa tuyết dạ, cho nên có chút kiến thức thông thường thôi cũng đã là rất giỏi rồi, nếu có ai tình thông cảm kỳ thi họa thơ từ ca phú thì đích thị là một tên thần kinh ngoại tộc.

Rất không may, người đứng đầu trong tương lai của bọn họ chính là tên thần kinh như thế, hơn nữa còn vô cùng trầm trọng không còn thuốc chữa luôn.

Nhìn cô con gái chong đèn đọc sách say mê, Ma Tôn và Yêu Vương hoàn toàn hết cách.

Sách vở vết từ khắp các giới chất đầy trong tẩm cung, nhưng có rất nhiều thứ không thể tự học được, cần có danh sư chỉ dạy. Mà hiện tại, người có học vấn nhất trong Mặc Dao giới chính là chiếc bánh bao nhỏ còn chưa cao bằng cái bàn kia.

Tìm ai đây?

Tiêu Dao trầm tư, sau đó nhíu mày, nhìn Dạ Mặc.

Dạ Mặc: “Hừ!”.

“Giao cho người khác chàng không yên tâm sao?”

Dạ Mặc: “Hừ!”.

“Huống hồ nó cũng đến lúc phải ra ngoài trải đời rồi.”

Dạ Mặc: “Hừ!”.

“Ngày mai ta sẽ phái người đi đưa lễ bái sư!”

Dạ Mặc: “Hừ!”.

“Thôi cứ quyết định như vậy nhé, tẩm rồi ngủ đi.”

Dạ Mặc: “Kèn kẹt...”.

Sau đó rất nhanh, tiểu công chúa của Mặc Dao giới đã vẫy tay bái biệt người cha khóc lóc đến đứt từng khúc ruột chính thức đi tới Thiên đình, bái thiên thần chấp pháp làm sư phụ.

(2)

Từ sau khi tam giới chia làm tứ giới, trật tự mới của thế giới đã được thành lập, mối quan hệ giữa các thế lực bước vào một thời kỳ tương đối ổn định yên bình, chỉ ít ngoài mặt vẫn duy trì sự hòa thuận vui vẻ.

Liêm Trần và vợ chồng Tiêu Dao về công về tư đều thường xuyên có qua lại với nhau.

Có điều, tuy nói chuyện cũ như mây như gió không còn vướng mắc gì nữa, nhưng thật ra Dạ Mặc vẫn có chút lẩn tránh. Một mặt mỗi lần gặp nhau, vô rượu chôn mấy vạn năm trong lòng cùng bình giấm chua[3] mới ủ lại bắt đầu lên men chua lôm, một mặt khác hẳn lại hận không thể giữ người ta ở lại nhà mình lâu hơn một chút.

[3] Cụm từ “ăn giấm chua” thường dùng để chỉ sự ghen tuông.

Bởi vì như vậy mới có thể thỏa mãn âm mưu đen tối không thể cho ai biết của hắn, hãy nhìn đi nhìn đi, đây là vợ của ta, đây là con gái của ta! Thế nào, thế nào, người không có, người ao ước, người đổ kỵ phải không, hờ hờ hờ...

Tiểu Bao Tử rất thích vị bá bá điềm đạm hiền lành lại có học vấn này, còn Liêm Trần thì tất nhiên là đối xử với nó hết lòng hết dạ.

Sau khi bái sư, Liêm Trần theo đúng cấp bậc lễ nghĩa, đặt cho tiểu Bao Tử một cái tên chữ, gọi là Niệm An.

Gửi gắm nỗi lòng rằng, bất luận con còn hay mất, thì kỳ vọng mà trưởng bối gửi gắm nơi con, đều không nằm ngoài mong mỏi cho con được vui vẻ bình an cả đời.

Thế là tiểu Bao Tử đến năm ba trăm tuổi, cuối cùng cũng đã thoát khỏi nỗi bị kịch mang tên đồ ăn của mình.

Niệm An thông minh lanh lợi lại rất chuyên tâm, Liễm Trần chỉ cần giải thích qua một chút là cô bé đã hiểu, sau đó một mình chui vào thư phòng ngồi học liền cả một ngày trời.

Lần đầu tiên Văn Chiến gặp Niệm An, cô bé gần như đang vui mừng trong núi sách, chỉ chừa lại cái đầu nhỏ nhấp nhô, khuôn mặt ngũ quan đều tròn xoe, thỉnh thoảng lại giơ cánh tay cũng tròn trịa trắng hồng lên, dụi dụi đôi mắt đã hồi lâu không chớp.

Nhìn bên ngoài màn đêm đang dần buông xuống, Văn Chiến bước đến, lớn giọng: “Không cần mắt nữa hả?”.

Niệm An bị dọa cho giật nảy, ngẩng đầu, nhìn cậu con trai đứng chống nạnh hùng hăng trước mắt, khó hiểu ngậy ra một lúc.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Không thấy trời đã tối rồi sao?”

“À, không để ý...”. Niệm An đứng lên, ôm theo một chồng sách, chậm chạp nói: “Ta về phòng đọc tiếp”.

Nhìn cô vė đi xa dần, Văn Chiến phẩy mũi, đưa ra ba kết luận.

Con nhỏ thích đọc sách như vậy, cho nên chắc chắn là một con mọt sách.

Con nhỏ đứng lên chẳng cao hơn bao nhiêu so với lúc ngồi, cho nên hẳn là chân ngắn.

Nhìn mặt con nhỏ trông trắng trắng mềm mềm, cho nên ăn vào chắc ngon.

Sau hôm đó, Tam điện hạ của Minh giới theo phụ thân lên Thiên đình làm công vụ, đã bắt đầu quần lấy Niệm An.

Liễm Trần và Diêm Quân chỉ cho là hai đứa trạc tuổi nhau nên để làm thân, cũng vui vẻ cho chúng cùng chơi đùa.

Thế nhưng trong con mắt của Niệm An, sự xuất hiện của Văn Chiến quả thực là một tai họa.

Nó không biết mình đã đắc tội gì với vị tiểu điện hạ tính tình hung dữ này, mà ngày nào cậu ta cũng bày đủ trò bắt nạt nó: Tắm tóc nó, đẩy nó ngã xuống đất, lấy đầu ra mấy con sâu quái đản dọa nó. Mấy trò đó nó cũng đã quen từ lâu rồi, mới đây cậu ta lại còn giấu cả sách nó đang đọc dở đi, đến nỗi nó phải đồng ý cho cậu ta vẽ nguệch ngoạc lên mặt rồi mặc cậu ta cười khoái trá một trận thì mới lấy lại được.

Mặc dù Niệm An vừa sinh ra đã được mọi người yêu chiều, nhưng dù sao tính tình cũng hiền lành, hướng hồ trước nay đâu có ai dám có chút bất kính nào với nó đâu cơ chứ, nên giờ gặp phải những chuyện thế này nó hoàn toàn không biết là phải làm như thế nào cả. Thế là bất luận bị bắt nạt thế nào, nó cũng chỉ có thể mếu máo, hay cùng lắm là rơi vài giọt nước mắt thôi.

Nó không phản kháng cũng không tố cáo, thành ra lại khiến Văn Chiến dần cảm thấy vô vị.

Hướng hồ bộ dạng ảm ức sợ hãi của Niệm An, nhìn thấy nhiều rồi, thực ra... hình như cũng chẳng vui gì nữa.

Không bao lâu sau, Niệm An phát hiện ra, Văn Chiến lại thay đổi cách thức hành hạ nó.

Ban ngày Văn Chiến không đến làm phiền nó, thế nhưng trời vừa tối sẽ lù lù xuất hiện.

Thiên đình không có mùi khói lửa, luôn dùng dạ minh châu để chiếu sáng.

Văn Chiến lại kiếm được rất nhiều đèn nến của nhân gian, đủ kiểu dáng đủ màu sắc, nhất quyết bắt Niệm An phải đọc sách dưới điều kiện ánh sáng mờ mịt của nến.

Có lần, Văn Chiến còn kéo Niệm An vào trong sân, lén đưa cho nó mấy quyển sách, sau đó còn châm lửa đốt pháo hoa cả đêm.

Nhưng hiệu quả chiếu sáng như vậy sao có thể so được với dạ minh châu sáng như ban ngày cơ chứ? Không nhìn rõ chữ đã đành, lại còn cay xè mắt nữa...

Có điều ở trước mặt Văn Chiến lúc nào cũng hung dữ dọa dẫm, Niệm An không dám tỏ ý bất mãn, chỉ có thể tội nghiệp đáng thương mặc cho cậu ta bắt nạt.

Cuối cùng, Diêm Quân cũng bàn xong công sự và từ biệt rời đi, Liễm Trần dắt theo Niệm An đang vui mừng khôn xiết ra tiễn hai cha con họ.

Văn Chiến nhìn thấy gương mặt tròn như cái bánh bao vốn lúc nào cũng nhăn nhó trước mặt mình giờ lại cười rạng rỡ, đôi mắt tròn xoe híp lại thành hình bán nguyệt, lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhân lúc người lớn không chú ý, cậu ta đưa tay lên, véo vào gương mặt trắng nõn của Niệm An, tròng mắt nói nhỏ: “Con một sách chân ngắn, hãy chờ đây!”.

Dứt lời, cậu ta nghênh ngang đi thẳng.

Niệm An sợ đến run người, xoa xoa bên má đã đỏ ửng, khóc không ra nước mắt.

(3)

Văn Chiến quả là một chàng trai nhất ngôn cửu đỉnh, rất nhanh sau đó Niệm An đã gặp lại cậu ta.

Thiên đình và Minh giới có rất nhiều công vụ chung, tam điện hạ bổng nhiên rất có tinh thần học hỏi, hầu như lần nào có công việc liên quan hẳn đều phải tự mình đi một chuyến.

Diêm Quân vô cùng hài lòng nhẹ nhõm, Liễm Trần thì rất khen ngợi đứa trẻ siêng năng dũng cảm này, về phần Niệm An cứ cách mấy hôm lại rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng, sau vô số những lần bị phần đan xen, nó chỉ có thể dùng một câu nói của Phật Tổ để tự an ủi bản thân...

Chuyện phải đến cứ để nó đến đi nữ thí chủ à...

Cho nên trải qua một thời gian “bị bắt nạt và chờ bị bắt nạt”, bánh bao nhỏ đã trở thành bánh bao lớn.

Chân dài ra mặt cũng gầy đi, vẫn là một con một sách như trước, chỉ có điều tính tình thì lại có vẻ càng ngày càng hiền lành hơn.

Vì chuyện này, Dạ Mặc vô cùng âu sầu.

Hắn cảm thấy khuê nữ của mình nhất định phải tìm được một vị hôn phu vô cùng bản lĩnh thì mới có thể điều hành được Mặc Dao giới.

Nhưng nếu bản lĩnh quá cao, thì hẳn lại lo tên đó sẽ phụ bạc con mình.

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy, người vừa có bản lĩnh vừa ngang tàng vừa có thể yêu chiều con gái mình vô điều kiện đến chết mới thôi, trên đời này chắc chỉ còn mỗi lão cha ruột chính là hắn mà thôi...

Tiêu Dao cùng hắn nghĩ ngợi một hồi, nghĩ ra một người rất hợp tiêu chuẩn. Nàng nhưn mây nhìn hắn.

Dạ Mặc kinh hãi: “Ta biết ngay thẳng cha già đó không có lòng dạ tốt đẹp gì mà, quả nhiên sớm đã có ý mẹ nọ con trả mà, hừ cái tên cầm thú này!”.

Tiêu Dao tát một phát cho hắn bay luôn.

Hắn ôm mặt liên tục xuyết xoa, cuối cùng không thể nhịn được nữa, chỉ có thể dùng lưỡi bịt kín cái miệng mình lại.

Thật ra về việc hung thân đại sự, Niệm An cũng không phải là chưa từng nghĩ tới.

Sư phụ cũng từng hỏi nó, có người mình thích hay không.

Nó lắc đầu.

Sư phụ lại hỏi nó, thích người như thế nào.

Nó vẫn lắc đầu.

Sư phụ liền cười nói, bỏ đi, con vẫn còn nhỏ mà.

Niệm An cuộn quyển sách vào, chống cằm nhìn sang gian nhà đối diện.

Cửa sổ khép hờ, có thể loáng thoáng thấy được trước bàn có một bóng người thon gầy đang ngồi ngay ngắn, tóc bạc như tuyết.

Mặt trời đã lặn về Tây, không biết là do y đã buồn ngủ mà chợp mắt, hay vì bản thân vốn chẳng hề dễ tâm, mà gian phòng đang tối dần vẫn chưa được thắp sáng.

Cảnh tượng này, Niệm An đã rất quen rồi.

Mặc dù sự phụ lúc nào cũng mỉm cười ấm áp, nhưng nỗi cô tịch quạnh quẽ trong lòng y thì còn hoang vu hơn cả ngàn vạn cánh đồng tuyết cổ.

Chuyện mắc mớ của người lớn, những năm gần đây Niệm An cũng đã biết được ít nhiều.

Những thứ đại cục đại nghĩa này, nó vốn không hiểu được.

Nó chỉ cảm thấy, nếu như phải trải qua ngàn vạn kiếp số, ngàn vạn khó khăn thì mới có thể hiểu rõ, mới có thể có được tình yêu trong tim mình, thì thật sự quá là đau khổ.

Một chữ “tình”, nếu đã khó khăn đến vậy, thì sao phải kiếm tìm, sao phải giành lấy chứ?

Sự phụ nắm giữ quyền binh pháp lực vô song, nhìn có vẻ như muốn gì được nấy, thực ra, lại luôn ngưỡng mộ loài người bình thường.

Cho dù có đau khổ thế nào, chỉ cần sống qua trăm năm, sẽ được trở về với cát bụi.

Luôn luôn có thể trông đợi vào kiếp sau, luôn luôn có thể chờ mong sự bắt đầu lại...

Luôn luôn có một điểm tận cùng...

Niệm An không nhìn nữa, thở dài.

Bỗng nhiên nó lại nghĩ tới, hai người thân cả ngày đùa giỡn cãi cọ chẳng bao giờ yên tĩnh của mình.

Khi còn bé, nó cho rằng phu thê hòa thuận là phải thương yêu tôn trọng kính nhau như khách. Cho nên nó khẳng định phụ mẫu mình không yêu thương nhau, còn từng vì vậy mà âm thầm đau lòng suốt một thời gian dài.

Sau đó dần dần, thấy nhiều chuyện, nó cũng đã hiểu ra nhiều lắm, mới biết được thật ra có rất nhiều cách để yêu thương nhau.

Ví như, mặc dù bề ngoài phụ thân luôn làm ra vẻ chuyện gì cũng để mẫu thân giải quyết, thật ra phụ thân vẫn lặng lẽ làm hậu thuẫn mạnh nhất ầu thân. Bất luận mẫu thân gặp bao nhiêu rắc rối, chỉ cần quay đầu lại, sẽ thấy phụ thân luôn ở đó không còn phải sợ bất cứ điều gì nữa.

Ví như, mặc dù mẫu thân nhìn như độc tài hung dữ, phụ thân vẫn như một đứa trẻ to xác có lớn mà không có khôn, nhưng bất cứ lúc nào mẫu thân buồn phiền mệt mỏi, phụ thân sẽ xoa đầu véo mũi mẫu thân, nói một câu, Tiêu Dao gốc này. Mẫu thân sẽ ngã vào lòng phụ thân, hoặc là khóc hoặc là cười.

Ví như, không cần biết là ai về muộn, hai người họ đều sẽ vì người kia mà chong một ngọn đèn ngay tại đầu giường phòng ngủ...

Một ngọn đèn...

Lòng Niệm An khẽ xúc động, rủ hai hàng mi.

Cô bé đang nghĩ ngợi đến ngẩn ngơ, trước mắt đột nhiên sáng ngời, kèm theo một tiếng quát hung tợn: “Không cần mắt nữa hả?”

Niệm An thở dài.

Thật sự phần lớn thời gian nó đều ở Mặc Dao giới, cách vài ba năm gặp phải vấn đề khó giải thích, mới đến Thiên đình ở tạm mấy ngày.

Nhưng vì sao lần nào, cũng tình cờ gặp nhau khéo đến như vậy?

Nó quay đầu, nhìn người thanh niên đang cầm chiếc đèn lưu ly đứng ở bên cạnh, dáng người cao thẳng mặt mày anh tuấn, từng cử chỉ đều toát ra khí khái oai hùng mạnh mẽ không thể chống đỡ.

Văn Chiến cẩn thận đặt ngọn đèn lưu ly lên bàn, bực mình nói: “Đợi đến khi mắt đui rồi, xem cô có còn làm nổi con mọt sách nữa không!”

Niệm An mếu máo, tiếp tục nhẫn nhịn theo thói quen.

“Thứ này là do ta dùng minh hỏa dưới âm phủ luyện thành, chỉ cần không gian thiếu ánh sáng một chút là nó sẽ tự động sáng lên. Lần sau ta đến, nếu còn thấy cô đọc sách trong bóng tối. ta sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

“... Đây?”

Tự nhiên nghe thấy Niệm An trước nay chỉ biết ngoan ngoãn nghe lời đột nhiên hỏi ngược lại, Văn Chiến đột nhiên ngẩn ra.

Niệm An cắn môi, sờ lên đầu mũi tròn xoe, trong giọng nói nhẹ nhàng mềm mại giống như chứa đựng thứ gì đó khác thường: “Huynh... Vì sao huynh luôn đốt đèn cho ta?”

Văn Chiến lại ngẩn ra.

Theo thói quen ngày thường, thì lúc này cậu ta phải đập bàn quát lại thế này mới đúng: Ông đây thích thế! Hối thừa làm gì!

Cũng không biết tại sao, nhìn cô bé dưới ánh sáng chập chờn của đèn lưu ly, làn da vừa trắng trẻo vừa mịn màng, ma xui quỷ khiến thế nào cậu ta lại đưa tay ra nhéo một cái, lấp bắp nói liều: “Ta... ta cảm thấy cô như thế này... nhìn có vẻ ăn rất ngon...”

Niệm An hơi sững sốt, chợt cười thành tiếng.

“Không được cười! Cười cái gì mà cười? Còn cười nữa ta sẽ... ta sẽ...”

“Sẽ thế nào?”

“Sẽ... ngày nào cũng đến kiểm tra xem cô đã đốt đèn hay chưa!”

“Ừm.”

Cho nên chữ tình, có gì phức tạp đâu?

Đôi khi, chẳng qua chỉ là một ngọn đèn.

____HẾT____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-the-thanh-yeu>